CAMILLA GREBE

CRIME

Inerția

AUTOARE LAUREATĂ GLASS KEY AWARD

FICTION CONNECTION

TREI

CAMILLA GREBE

Seria: Flickorna och mörkret #3

INERŢIA

Original: *Dvalan* (2018)

Traducere din limba suedeză:
IULIA DROMERESCHI

virtual-project.eu

— 2021 —

Pentru Marie

N
V
Ö
S
STUVSKÄR
Magazin, restaurant
Căpitănia portului
Port turistic
Camping
MARHOLMEN
Vechea fabrică
de vopsea
Casa lui Rakel
Insulița farului Klockaren

„Ciudat cum culorile aşa-zisei lumi reale par cu adevărat reale doar când le vezi pe ecran.”[1]

(Anthony Burgess, *Portocala mecanică)*

Manfred

Eram o familie obişnuită, într-o dimineaţă ca oricare alta.

Nimeni nu se aştepta să aibă o semnificaţie deosebită. Era una dintre zilele de care nu prea îţi pasă, pentru că nu crezi că poate face vreo diferenţă. Doar o altă zi în care să te descurci şi căreia să îi supravieţuieşti. Să ai puterea să o suporţi, de parcă ar fi fost un formular de completat şi de trimis până la ora cinci după-amiaza.

Afsaneh s-a ridicat din pat, să o hrănească pe Nadja cu terci de ovăz.

I-am auzit paşii uşori, aproape ezitanţi, în timp ce străbătea holul spre bucătărie. Parcă ar fi călcat pe gheaţă subţire. Apoi un pocnet, sâsâitul robinetului şi un clinchet, când a aşezat cratiţa pe aragaz. În sfârşit, s-a făcut auzit şi zgomotul ritmic al telului, în timp ce amesteca pudra de cereale cu apă, într-un bol de metal.

Am rămas în pat, cald încă în locul de unde se ridicase Afsaneh, şi am auzit-o pe Nadja tuşind şi smiorcăindu-se din camera copiilor aflată alături.

Erau zgomotele unei familii absolut normale: soţia mea, poate prea tânără, ziceau unii, şi fiica mea. Mai era şi tăcerea lăsată în urmă de plecarea celor trei copii mai mari ai mei şi ai fostei mele soţii, care trântise uşa apartamentului într-o dimineaţă de primăvară ca aceasta, târând în urma ei o valiză a cărei greutate era direct proporţională cu furia ei.

Dar nu mă gândeam la asta, încă întins şi uşor ameţit după visele de peste noapte şi de căldura patului. Doar în retrospectivă capătă însemnătate asemenea evenimente.

Era o dimineaţă ca oricare alta. Era a treia răceală a Nadjei în tot atâtea săptămâni şi atât Afsaneh, cât şi eu eram extenuaţi din cauza veghii nocturne şi a negocierilor cu fetiţa noastră adorată, însă încăpăţânată, în vârstă de doi ani. Glumeam,

spunând că Nadja redevenea bebeluş când era răcită. Afsaneh spunea că nu puteam da vina decât pe mine fiindcă hotărâsem să o iau de la capăt cu un copil mic, deşi aveam peste 50 de ani.

Afsaneh a trântit uşa dormitorului.

O purta pe Nadja pe şold şi, când şi-a îndoit uşor genunchii şi a aşezat-o mai bine pe fetiţă, capotul i s-a desfăcut şi i-a dezvelit un sân, un sân magnific care, atât de improbabil, devenise al meu.

M-a întrebat dacă puteam să mă ocup de copil şi i-am răspuns că trebuia să merg pentru câteva ore la Secţie.

Asta însemna secţia de poliţie din Kungsholmen, Stockholm. Locul meu de muncă de peste 20 de ani, unde investigam crime şi alte infracţiuni serioase. Unde înfruntam cele mai urâte aspecte ale rasei umane, variaţiunile dezgustătoare ale comportamentului, uman, cu care nu trebuia să aibă de-a face restul populaţiei.

Cum de-i puteam acorda atâta importanţă?

N-au decât să se ucidă între ei, mi-am spus. *Să se violeze, să se lovească. Să curgă drogurile în valuri şi să ardă suburbiile ca nişte artificii de Revelion, în noapte. Pe mine să mă lase în pace.*

Îmi amintesc că Afsaneh s-a încruntat când am pomenit despre muncă. Mi-a amintit că era Înălţarea şi m-a întrebat ce aveam atât de important de făcut. Apoi mi-a explicat cu răbdare că promisese unuia dintre doctoranzii săi să bea o cafea împreună şi că-mi pomenise despre asta de două ori la cina din seara anterioară.

Aşa am ţinut-o o vreme.

Ne-am contrazis pentru nişte mizilicuri, de parcă ar fi contat. Ne-am agitat în felul acela obositor în care cred că se ceartă mai toate familiile, într-o dimineaţă obişnuită din ţara sigură şi prosperă care este Suedia.

După ce Afsaneh s-a dus la întâlnirea ei, iar Nadja a rămas întinsă lângă mine, pe patul mare, cu năsucul plin de muci lipit de obrazul meu, m-am simţit bine. Ce era să fac la Secţie? Morţii mai

puteau să aştepte până mâine, iar majoritatea colegilor mei erau oricum liberi.

Nu-mi amintesc exact, dar cred că am dereticat niţel prin casă. Mă durea rău genunchiul, aşa că am luat câteva tablete de Voltaren. Poate că am fumat pe ascuns câteva ţigări, sub ventilator. Nadja se uita la televizor. Am dat mai tare, ca să acopăr zgomotul care venea dinspre Karlavägen, unde se lucra la drum.

Fiica mea cea mare, Alba, m-a sunat de la Paris ca să-mi ceară bani cu împrumut. Calm, dar hotărât, i-am spus să discute cu mama ei. Îi suplimentasem deja alocaţia lunară cu trei mii de coroane. Nemaivorbind că fraţii ei, Alexandre şi Stella, nu primeau nimic. Ar fi fost cazul să dăm dovadă de echitate, nu?

Echitate. Ce concept amuzant, în retrospectivă.

Plictisită de televizor, Nadja s-a pus brusc pe plâns. Am luat-o în braţe şi am străbătut apartamentul, încercând să o liniştesc. Trupşorul ei ardea de febră şi i-am dat paracetamol, deşi Afsaneh îmi spusese să evit asta – alt măr al discordiei între noi. Ea era de părere că nu trebuie să le administrăm medicamente copiilor atât de mici decât atunci când sunt pe moarte.

Poate că Nadja s-a liniştit după paracetamol sau poate că i-a plăcut tartina pe care i-o pregătisem. Poate că zgomotele lucrărilor la drum au distras-o, n-aş putea spune.

Am ridicat-o la pervazul din living şi a rămas fermecată multă vreme, privind excavatorul care ronţăia lent drumul, la trei scări distanţă. A lins untul de pe felia de pâine şi de pe buza ei de sus cu vârful ascuţit al limbii. Am vorbit despre cupe de excavate, maşini, camioane şi motociclete. Despre vehiculele cu motor.

Nadjei îi plăcea tot ce avea motor şi făcea zgomot, aflaserăm foarte repede eu şi soţia mea.

Cred că atunci m-a sunat Afsaneh din cafenea.

Deşi Nadja protesta vehement, am pus-o pe podea şi m-am dus pe hol, ca să pot vorbi în linişte.

Zgomotul care venea dinspre drum făcea apartamentul să vibreze.

Afsaneh a întrebat cum se simţea Nadja şi i-am spus că era bine, că mâncase o tartină şi că nu putea să-i fie foarte rău, pentru că mânca şi bea.

Evident că n-am pomenit de paracetamol.

Am închis şi am simţit imediat că era ceva în neregulă. Mi se părea că aerul se îngroşase cumva, că mă apăsa, că devenise o ameninţare iminentă. O clipă mai târziu, mi-am dat seama că reacţionam la *absenţă.*

Era linişte.

Drumarii luaseră o pauză, probabil, şi mă auzeam respirând.

Am intrat în living să o caut pe Nadja, dar camera era goală, cu excepţia biberonului ei, care zăcea în mijlocul unei băltoace de suc, pe podea, şi a mormanului de jucării pe care le târâse acolo de dimineaţă.

Poate că atunci m-a cuprins instinctul acela primordial pe care-l avem cu toţii, cel care ne împinge să ne apărăm copiii de rău.

Atunci m-a orbit o rază de soare, o fâşie de lumină puternică. N-ar fi trebuit să se întâmple asta, pentru că fereastra livingului este la umbră.

M-am întors spre lumină, cu ochii mijiţi, şi am aruncat o privire spre bucătărie.

Soarele se reflecta în geamul ferestrei deschise.

Dintr-odată, am înţeles totul: Afsaneh spălase ieri geamurile de la bucătărie. Probabil că uitase să pună înapoi protecţia pentru bebeluşi. Dar Nadja n-ar fi putut să se urce şi să deschidă geamul. De ce să fi făcut aşa ceva?

În clipa în care mi-am pus întrebarea, am găsit răspunsul: era din cauza nenorocitului de excavator.

Am alergat spre fereastra deschisă. Am alergat pentru că trebuia, pentru că aşa se cădea. Nu poţi să-ţi laşi copilul să cadă, să moară. Este singurul lucru impardonabil în viaţă. Cu restul, te poţi fofila.

Afară razele soarelui se jucau în coroanele verzi ale copacilor, iar drumarii de sub ei mă priveau

nemişcaţi, cu feţele lipsite de expresie. Câţiva alergau spre casa noastră, cu braţele întinse.

Nadja atârna la fereastră şi ciudat era că nu se mişca, aşa cum am auzit că s-ar întâmpla cu acei copii care se îneacă.

Degetele ei micuţe s-au îndreptat spre mine, iar eu m-am aruncat spre ea, fiindcă asta faci: te arunci să-ţi salvezi copilul, treci prin foc şi potop să îl salvezi.

Faci totul şi încă pe deasupra.

Am prins-o. M-am întins şi i-am simţit degeţelele pline de unt lipicios alunecându-mi din mână. Mi-au alunecat, cum alunecă un săpun.

A căzut.

Copila mea a căzut pe stradă şi eu nu am putut-o salva.

Ar fi fost suficient să ajung cu o secundă mai devreme, să mai fi parcurs un metru cât se oprise timpul în loc, iar tăcerea mă asurzise.

În altă viaţă, într-o existenţă paralelă, aş fi putut-o salva.

Dar copila *mea* a căzut.

A căzut de la etajul al treilea în stradă şi eu n-am putut s-o opresc.

Eram o familie obişnuită.

Era o dimineaţă ca toate celelalte, dar apoi n-a mai fost nimic la fel.

<u>**Partea I**</u>

Fuga

„Ridică-te şi mergi în cetatea mare a Ninivei şi propovăduieşte acolo, căci fărădelegile lor au ajuns înaintea feţei mele.

Şi s-a sculat Iona să fugă în Tars, departe de Domnul.”

(Ioan 1:2-3)

Samuel

Mi-au trebuit fix zece zile să-mi distrug viaţa.

Mă uit pe geam.

Din camera mea, văd parcarea, iar dincolo de ele disting contururile spitalului Långbro, un vechi stabiliment pentru bolnavii mintali care a fost transformat într-un complex de apartamente elegante.

Nori negri se adună acum deasupra clădirilor. Frunzele verzi-deschis ale copacilor contrastează cu norii violeţi. Iarba creşte din plin în jurul parcării, însă tot mi se pare răcoare, chiar dacă suntem în 11 iunie.

O aud pe mama trebăluind prin bucătărie.

Este îngrozitor de enervantă, iar prin asta vreau să spun că mă bate mereu la cap să fac lucruri: să-mi caut de muncă, să mă duc la Forţele de Muncă, să strâng vasele, să pun vasele şi tot aşa, la infinit. În plus, îşi face griji de dimineaţă până seara. Anxietatea ei mă roade şi îmi provoacă mâncărimi în tot corpul, de parcă mi-ar mărşălui furnici sub piele.

Mi se pare că nu-şi poate băga în cap că sunt adult.

Am împlinit 18 ani în urmă cu o lună, însă continuă să-mi stea pe cap ca o cloşcă şi să ceară socoteală despre fiecare pas pe care-l fac.

De parcă aş fi proiectul ei personal.

Asta mă face să o iau razna.

Cred că s-ar simţi chiar ea mult mai bine dacă ar înceta. Dacă s-ar relaxa puţin. Îmi repetă întruna câte a sacrificat pentru mine – atunci de ce nu profită şi nu-şi vede acum de viaţa ei?

Alexandra, iubita mea sau mai bine zis fata-cu-care-mi-o-pun, spune că şi mama ei e la fel. Dar e o minciună. Sirpa nu o urmăreşte prin oraş, nu vorbeşte cu prietenii ei şi nu o caută prin buzunare de iarbă sau prezervative.

Apropo de prezervative: mama ar trebui să fie bucuroasă dacă le găseşte, nu? Nu vor toţi părinţii ca adolescenţii lor să se protejeze? Fiindcă sunt sigur că este una dintre marile ei temeri, c-o voi lăsa pe vreuna gravidă ca să devin ce este ea: părinte singur.

Sau *părinte singular,* aşa cum se spune de obicei în congregaţia mamei, unde încearcă să fie incluzivi, pentru ca toate cazurile sociale să se simtă bine-venite.

Mama şi cu mine locuim într-o casă cu trei etaje de pe strada Ellen Keys din Fruängen, o suburbie cât se poate de decentă din sudul Stockholmului. Durează fix 19 minute să ajungi la staţia Centralen cu tramvaiul şi poţi renunţa fără probleme la 19 minute din viaţă.

Nu? 19 minute până în oraş şi 19 minute din centru până acasă înseamnă 38 de minute pe zi. Dacă faci drumul zilnic, înseamnă 13.870 de minute pe an, adică echivalentul a 231 de ore sau aproape zece zile.

Zece zile pierdute din viaţă. Nu e chiar atât de puţin.

În zece zile se pot întâmpla multe, aşa cum ştiţi.

Ideea este că trebuie să calculezi înainte să tragi concluzii pripite, cum ar fi că 19 minute nu contează.

Singurul obiect la care eram tare la şcoală era mate. Poate şi suedeza, când eram mai mic. Îmi plăcea să citesc. Dar am renunţat acum, fiindcă nu vrei să fii văzut în metrou cu o carte în mână.

Cu mate însă aveam o relaţie specială. N-am încercat niciodată să depun efort, ci vedeam cifrele în minte şi ştiam răspunsul cu multă vreme înainte să se întindă ceilalţi după calculatoare. Chiar dacă nu mergeam aproape niciodată la ore, profesorul meu de matematică mi-a dat 10 în al doilea an de liceu.

Cred că a făcut-o ca să mă motiveze, dar oricum am renunţat la şcoală. Nu-i prea vedeam rostul.

O mişcare din câmpul meu vizual periferic îmi atrage atenţia. În colivia de pe podea, puiul de mierlă, care nu prea mai e pui, încearcă să sară. Ciupeşte niţel printre seminţele de pe jos, se opreşte în mijlocul acţiunii, îşi înclină capul şi mă priveşte cu ochii săi minusculi, încadraţi de auriu.

Mierlă. *Turdus merula.*

Uitasem că mai excelez într-un domeniu: păsările. Când eram mic, eram fascinat de zburătoare, dar gata cu asta.

E prea de tocilar.

Dar, când am găsit pasărea la gunoi, am salvat-o.

Mă uit din nou la ea. Văd penajul negru, lucios şi ciocul galben-deschis, care ciuguleşte de pe podea.

O hrănesc cu seminţe şi cu bucăţele de seu. Am învăţat-o să-mi mănânce din mână, ca un animal domestic bine dresat.

Iau telefonul între degetul mare şi arătător. Mă uit pe Snapchat.

Liam a postat un filmuleţ cu o doză de bere care explodează. Aproape că s-ar spune că trage cineva cu o armă în ea, poate cu pistolul cu aer comprimat al lui Liam. Alexandra mi-a trimis o poză cu ea în pat. Are plapuma trasă până sub nas şi-mi zâmbeşte din priviri. A mai pus şi câteva inimioare roz-bombon, care bat.

Deschid WhatsApp-ul. Nicio veste de la Igor.

Aş vrea să nu mai aud niciodată de el, de fapt. Din păcate, am dat-o în bară, şi acum plătesc.

Zece zile.

Atât mi-a luat să mă încurc în plasa lui Igor. Cât durează drumul dus-întors în oraş, cu tramvaiul, zilnic, timp de un an.

Ca să fiu sincer, a început mai devreme. Mama zice, de obicei, că nu judec deloc şi că nu mă pot concentra mai mult decât ca să beau un pahar cu lapte. Nu a spus-o niciodată, dar sunt sigur că ea crede că îl moştenesc pe tata. Şi, fiindcă nu l-am cunoscut, mi-e greu să neg.

Mama, pe de altă parte, n-are asemenea probleme. Cel puţin nu când vine vorba să mă

urmărească. Nu îşi pierde niciodată concentrarea şi nici nu renunţă.

E ca un ogar de vânătoare.

Psihologul de la şcoală m-a trimis la un centru specializat, pentru copii şi adolescenţi, iar centrul m-a trimis mai departe, la o terapeută cu mâini transpirate, bijuterii masive, de argint, şi nişte dinţi atât de maronii, încât părea c-ar fi mestecat rahat.

Nu mi-a plăcut de ea.

Mai ales când a început să bălmăjească despre dizabilitatea neuropsihiatrică. A zis că nu îmi poate pune un diagnostic, însă am dificultăţi de concentrare şi de controlare a impulsurilor. Atunci n-am mai ascultat. Şi nici mama, pentru că nu voia să accepte că ar fi ceva greşit cu mine, în afara unor *păreri greşite.*

Câteva luni mai târziu, am citit într-o revistă de scandal despre un star care declara cât de bine se simte acum, c-a fost diagnosticat, şi că asta explica atât de multe. De parcă ar fi vrut să fie deranjat mintal, de parcă diagnosticul era o geacă de piele groasă sau un tatuaj mişto, cu care voia să se laude.

Cum de-am ajuns în rahatul ăsta?

Liam şi cu mine furam în oraş. La început, doar pentru distracţie.

Furam mărunţişuri. Parfumuri, haine. Dar, curând, ne-am dat seama că, dacă furam electronice – harduri mici, căşti, boxe portabile –, le şi puteam vinde. Liam a cumpărat un rucsac căptuşit cu mai multe straturi de folie de aluminiu, de la Janne, care lucrează la sală, şi apoi n-a mai fost nevoie decât să evităm camerele de supraveghere, să luăm lucrurile de pe rafturi, să le aruncăm în rucsac, să plecăm, să urcăm în tramvai şi, 19 minute mai târziu, să coborâm în Fruängen.

Era aproape prea uşor.

Am început să ne pricepem foarte bine la asta. N-am fost prinşi niciodată şi, curând, boxa de la subsolul locuinţei lui Liam a început să se umple. Apoi începea munca grea: trebuia să punem totul pe internet. În plus, mama se tot întreba de ce aveam

mai multe telefoane mobile şi de ce dispăream mereu în camera mea când mă suna cineva.

Aşa am început să vindem lucrurile unui cecen pe nume Aslan, un tip înspăimântător, cu tatuaje pe faţă. Nu zâmbea niciodată.

Aslan nu plătea foarte bine. Primeam cam un sfert din ce-am fi luat pe Blocket[2], dar cumpăra tot ce aveam şi nu punea niciodată întrebări.

Din bani ne luam băuturi, tenişi, iarbă şi uneori câteva grame de coca. O dată, am fost la un local de fiţe din Stureplan şi am mestecat fructe de mare, ca pe o friptură groaznică, dar în mare parte preferam să fumăm în linişte, în faţa unui film bun.

În timpul zilei, o ardeam pe la mine, iar seara, la Liam, pentru că mama lui lucra de noapte la spitalul din Huddinge[3].

Nu deranjam pe nimeni.

Magazinele aveau asigurare, deci îşi recuperau banii. Nu jefuiam niciodată locuinţe, ci numai firme mari, bogate, precum Media Marks sau Elgiganten, care fac oricum avere pe spinarea oamenilor obişnuiţi.

Iarba şi coca le cumpăram de la un tip pe nume Malte, înalt, slab ca un ţâr, căruia îi tremurau mâinile şi era neobişnuit de simpatic pentru un dealer. Îşi făcea veacul la salonul de biliard.

Cred că Liam a fost cel care l-a întrebat dacă putem plăti cu electronice. Dar Malte şi-a frecat mâinile osoase, a surâs cu toţi dinţii şi ne-a spus că nu aşa mergea afacerea. Dacă voiam să fumăm gratis însă, puteam să-l ajutăm cu alte chestii.

Aşa am început să lucrăm puţin pentru Malte.

Ne-am dat seama rapid că era o piuliţă importantă în angrenajul de alimentare a Stockholmului cu iarbă şi coca. În plus, era apropiat de şef, de Igor. Atât de apropiat, că uneori Liam îl numea pe Malte lacheul lui.

Râdeam serios de treaba asta.

Ridicam şi lăsam pachete din şi în diverse locuri sau răspundeam la comenzile de pe WhatsApp. În

ciuda faptului că toată comunicarea din aplicaţie era criptată, Malte şi banda lui creaseră nişte coduri delirante pentru diversele produse. Când suna cineva să comande „pizza”, era treaba mea să întreb de care. De exemplu, Capricciosa însemna iarbă, iar Hawaii, coca. Dacă un client voia cinci pizza Hawaii, cerea, de fapt, cinci grame de coca.

Preţul pentru un gram de coca de primă mână era de 800 de coroane, aşa că pizza nu era tocmai ieftină. Clientul primea însă comanda în jumătate de oră, la domiciliu. Serviciile noastre erau excelente.

Funcţionam *strictly old school:* coca, speed, iarbă şi altele de genul. Fără medicamente, nimic. Fireşte, nu vindeam heroină. Piaţa aceea aparţinea gambienilor din Kungsan.

Uneori, Malte ne povestea cum stăteau lucrurile în trecut, când tipii vindeau în mijlocul drumului, ca vânzătorii de îngheţată. Erau la mila curcanilor.

Asta mă făcea să râd.

Nu puteam înţelege cum putuseră supravieţui înainte de apariţia internetului şi a aplicaţiilor.

Eu mă simţeam ca peştele în apă, dar Liam s-a agitat şi a vrut să se retragă. În cele din urmă, m-a obligat să promit că nu vom mai lucra pentru Malte, şi am fost de acord, ca să-l calmez.

După câteva luni, ne scăldam nu doar în iarbă, ci şi în bani. Mi-am dat seama foarte repede că n-aş putea câştiga atâta cu un job normal.

Liam şi-a cumpărat un BMW la mâna a doua de la un tip din Bredäng şi părea mulţumit pentru prima dată. Eu mă abţineam să cumpăr ceva extrem de scump, pentru că deja mă hărţuia mama cu întrebări despre banii din care-mi luam ţoale şi încălţări. Mai că-şi dădea seama că era ceva putred în povestea asta.

Într-o zi am fost chemat de şeful lui Malte, Igor, un uriaş rus, cu muşchi imenşi şi ţeasta rasă.

Igor era celebru din trei motive.

Mai întâi, el domnea peste traficul de droguri din Stockholm. Apoi Liam spunea că eliminase trei inşi care încercaseră să-l păcălească, aruncându-i în

mare, cu încheieturile şi gleznele prinse în şoricei. Îi înecase ca pe nişte pisoi.

În sfârşit, scria poezii şi deja publicase câteva volume. Să fiu sincer, cred c-am fost flatat când Igor mi-a spus că auzise că mă purtam bine şi m-a întrebat dacă aş vrea să pun umărul la cealaltă afacere, mai importantă. Aş fi primit bani serioşi, iar dacă păstram aceeaşi atitudine aveam multe uşi deschise în firmă.

Da, chiar i-a zis „firmă". De parcă conducea o societate pe acţiuni în toată regula.

A vorbit mult despre concentrarea pe client şi despre cât de important era să nu tragi în piept pe nimeni şi să fii mereu *service minded.*

Mi se părea că participase la unul dintre cursurile acelea oferite de Oficiul pentru Forţele de Muncă Suedez, cursuri care-ţi spun cum să conduci companii cu TVA şi plată pentru ore suplimentare şi alte rahaturi.

Am acceptat imediat. Abia apoi am devenit ezitant.

Dar era deja prea târziu.

Mai târziu, la sfârşitul aceleiaşi zile, Igor m-a invitat la berea de vineri seară a firmei. Nu ştiu dacă era o glumă, însă chiar aşa i-a zis, *after work.* Am jucat biliard şi am băut bere. Toată lumea, în afară de Igor, care nu se atinge de alcool şi care a rămas într-un colţ, să ne observe.

Liam nu era acolo.

Mi-a povestit mai târziu că Igor îi făcuse aceeaşi propunere, însă el refuzase. M-a făcut nebun şi mi-a zis că voi sfârşi prost dacă nu gândesc înainte să acţionez.

În plus, îi promisesem că nu voi mai lucra pentru Igor şi pentru lacheul său. Dar eu îl trădasem şi aşa mai departe. Bla, bla, bla.

Asta se întâmpla fix în urmă cu zece zile.

Săptămâna următoare, l-am însoţit pe Malte să recupereze datoriile de la clienţi. Atunci am înţeles că experienţa clientului nu este tocmai pozitivă, dacă uiţi să plăteşti, şi că Malte nu era un dealer

chiar atât de inofensiv cum îl consideraserăm Liam şi cu mine.

Mergea cam aşa: băteam la uşa clientului, iar dacă el deschidea, Malte îi spunea că veniserăm să luăm banii datoraţi. Uneori, clientul plătea, iar noi îi mulţumeam frumos, îi doream o seară plăcută şi plecam, ca nişte mormoni binevoitori.

Adesea, clienţii spuneau că nu aveau bani, dar că vor plăti curând. Dacă era prima vizită, răspundeam că vom reveni peste o săptămână şi spuneam că ar fi fost „cel mai bine pentru toţi dacă plăteau atunci”, după care Malte îşi nota ceva într-o aplicaţie de pe mobil, unde înregistra toate datoriile, cu mâinile sale tremurânde.

Dar, dacă era a doua sau a treia vizită, erau bătuţi.

Nu ştiu ce se întâmpla la a patra vizită, dar cred că altă persoană şi nu Malte, o adevărată brută, se ocupa de asta. Probabil era tipul care-l ajutase pe Liam să-i înece pe tipii ăia, asta dacă povestea era adevărată, pentru că Liam vorbea mereu tâmpenii.

Treaba mea era să-i ţin pe clienţi, câtă vreme Malte îi lovea ca un descreierat. Pe fete le ameninţa cu un cuţit: apăsa lama de un albastru sclipitor pe pielea lor, chiar sub ochi, le zgâria puţin, până ce le dădea sângele, şi le spunea despre cicatricile urâte care le-ar fi rămas. În acelaşi timp, le prindea de sâni.

O singură dată s-a abţinut Malte, chiar dacă era a doua vizită. A fost o fată, bineînţeles. Avea părul lung, roşcat, şi se numea Sabina. Am priceput că ea şi Malte se cunoşteau şi că ea îi plăcea de îndată ce-am deschis uşa.

S-au lungit cu vorba şi am început să mă plictisesc, aşa că am întrebat dacă puteam merge la toaletă.

Când m-am întors, l-am văzut pe Malte dându-i fetei un sul de bancnote de o mie de coroane, şi nu invers.

Pur şi simplu.

Fata, vizibil mulţumită, i-a promis ca-i va plăti curând.

Chiar când a zis ea asta, m-a văzut Malte. M-a apucat de guler şi m-a izbit de un perete, şuierându-mi la ureche:

— Nicio vorbă despre ce-ai văzut. Altfel sunt mort, şi tu odată cu mine.

Am dat din cap.

Ce credea? Că îl voi turna lui Igor? Că eram eu lacheul lui?

Dar roşcata a fost singura excepţie. Malte nu ierta pe nimeni, în rest.

Unii urlau. Alţii începeau să plângă.

Coloşi cu bicepşi de gorilă şi tatuaje cu cranii ţipau ca nişte bebeluşi şi îl rugau să aibă milă. Un tip mi-a vomitat pe baschetii Gucci noi, după ce i-a dat Malte un pumn în stomac.

Era respingător.

Era una să şterpelesc lucruri din Media Markt sau să preiau „comenzi de pizza", dar să fac rău oamenilor era cu totul altceva. Nu reuşeam. Ştiu că n-am respectat întotdeauna legea, dar *monstru* nu sunt.

Din prima seară am înţeles că firma lui Igor nu era potrivită pentru mine.

Dar cum îţi dai demisia dintr-un loc ca acela?

În cele din urmă, mi-am făcut curaj şi i-am mărturisit lui Igor că nu suportam să sparg feţele oamenilor.

El a dat serios din cap şi mi-a zâmbit. S-a lăsat pe spate, în fotoliu, iar vesta lui de piele groasă a scârţâit. Mi-a explicat că treaba asta nu era pentru oricine şi că mă puteam face util altfel, dacă eram un miorlăit care nu suporta jocul dur.

A rânjit rostind ultima replică şi am simţit că mă înroşesc de ruşine.

A redevenit serios şi mi-a spus că el crede în puterea diversităţii şi că oricine se pricepe la mai multe lucruri. Pentru a construi o organizaţie solidă, trebuie să foloseşti abilităţi diferite.

S-a aplecat în faţă şi a luat un pachet de mărimea unuia de unt, învelit în hârtie maronie, şi mi l-a aruncat.

— Vino în zona industrială luni seară, pe la ora asta. Te vei întâlni cu mine lângă vechiul atelier de reparaţii auto, la ora nouă. Niciun minut mai târziu. Înainte să ajungi, închide-ţi telefonul mobil şi adu pachetul. Este important, pricepi? Va trebui să stai de şase cât mă văd eu cu un client. E important. E un distribuitor.

A făcut o pauză, părând să mă analizeze, înainte să continue:

— Pachetul conţine mostre, aşa că nu-i nevoie să-ţi explic cât de important e să nu-l pierzi.

Am încuviinţat şi am ieşit din biroul lui, aflat în spatele salonului de biliard. Simţeam un amestec de ruşine şi uşurare. Dar mai puternică era uşurarea: nu mai trebuia să pedepsesc pe nimeni şi orice altceva era mai bine.

Dar acum este duminică, iar uşurarea simţită în biroul plin de fum al lui Igor a fost înlocuită, încet-încet, de o nelinişte tot mai profundă.

Cântăresc pachetul în mână şi mă uit pe fereastră. Norii de deasupra vechii case de nebuni s-au îndesit şi a început să cadă o ploaie măruntă peste parcare. Asfaltul e negru şi lucios, precum gheaţa de pe un lac foarte adânc.

Pachetul nu este greu. Aş spune că are vreo sută de grame. În timpul scurtei, dar intensei mele cariere la Firmă mi-am perfecţionat abilitatea de a aprecia importanţa pungilor şi a pachetelor mici.

O sută de grame. Cred că e coca. 800 de coroane suedeze pe gram. Asta înseamnă că preţul de vânzare este de 80.000 de coroane.

Bate cineva la uşă. Mă întorc, împingând din reflex pachetul pe masă.

Intră mama.

Pare ruptă de oboseală.

Părul ei lung, vârstat de şuviţe cenuşii, îi cade pe umeri. Cămaşa de blugi i se mulează pe piept, iar în decolteu îi sclipeşte cruciuliţa de aur. Pantalonii ei bej, călcaţi cu grijă, sunt atât de uzaţi, că aproape se destramă la fund. Are un sac de gunoi într-o mână.

— Ce faci? mă întreabă, bătând din gene şi dându-şi o şuviţă după ureche. Faci ceva anume? Sau doar stai şi… Adică, şi asta e în regulă. Să nu faci nimic. E bine şi aşa.

Mama vorbeşte mereu prea mult. Cuvintele par să-i iasă pe gură fără să-i treacă prin creier, ca nişte păsări care evadează din colivie.

— Nu fac nimic, spun eu şi sper să plece. N-am curajul să mă cert acum cu ea.

— L-ai sunat azi pe Ingemar? Cred c-ar fi bine să-l suni. Sună-l, deci.

Ingemar este unul dintre fraţii mai în vârstă din congregaţia mamei. Are vreo 60 de ani, păr sur, ondulat şi buze groase şi roşii. Zâmbeşte mereu, chiar şi când pastorul vorbeşte despre iad şi despre Judecata de Apoi. Deţine un mic lanţ de restaurante fast-food care angajează mereu sau aşa spune mama.

Dar de ce să prăjesc cârnaţi pentru 90 de coroane pe oră, când fac de cel puţin zece ori mai mult lucrând pentru Igor?

— Nu. N-am apucat.

Mama lasă sacul de gunoi jos. Cade cu un pleoscăit.

— Dar, Samuel, ai *promis.* Ce-ai avut de făcut atât de important?

Nu răspund. Ce să spun? Că m-am jucat pe calculator toată ziua?

Ea face nişte paşi spre mine, cu braţele încrucişate la piept. În jurul sacului de gunoi se extinde o pată umedă.

— Nu se poate să o ţii tot aşa, Samuel. Trebuie să faci ceva cu viaţa ta! Nu poţi sta acasă şi… şi…

I se frânge vocea şi, ca niciodată, şuvoiul de cuvinte se opreşte. Îi văd privirea alunecând peste colivie. Scutură din cap aproape imperceptibil.

Apoi se concentrează.

— Ce e acolo?

Ia pachetul lui Igor de pe masă.

— Dă-mi-l, zic şi mă ridic, dându-mi totodată seama că m-am dat de gol prin reacţia mea prea

rapidă şi prea violentă.

Mama scutură pachetul, de parcă şi-ar putea da seama ce conţine aşa.

— *Ce naiba?* Dă-l încoace!

Mă întind după pachet.

— Fără înjurături în casa mea, şuieră mama. Dar ce *este* aici?

Se îndepărtează câţiva paşi de mine, însă privirea ei spune totul. Nu este neliniştită sau furioasă, doar dezamăgită.

Ca de obicei.

Sunt marea ei dezamăgire.

— Nimic, zic eu.

— Atunci probabil că nu contează dacă îl iau eu. Dacă tot nu-i important. Este în regulă dacă-l păstrez, nu?

Mama întoarce pachetul pe toate părţile, examinându-l de parcă ar fi o bombă. Cu mâinile tremurând, smulge banda adezivă şi rupe hârtia. Plicul se deschise şi din el cad vreo 20 de punguliţe transparente, care conţin un praf alb. Cad la picioarele ei ca nişte frunze în jurul trunchiului unui copac, toamna.

— Ce mama…?

— Nu este ce crezi tu. Este…

Dar nu mă pot gândi la nicio scuză. Ce altceva să păstrezi în punguliţe cu sistem de închidere, dacă nu droguri?

Mama se balansează în faţă şi-n spate, cu gura deschisă. Are ochii în lacrimi.

— Acum o să ieşi imediat, Samuel. Vorbesc serios.

Are vocea liniştită, chiar dacă arată de parcă tocmai ar fi văzut o stafie în plină zi.

— Dar…

— *Afară!* urlă ea, apoi se lasă pe vine.

Strânge punguliţele de pe jos, le îndeasă în sacul de gunoi, printre cutiile de lapte, capetele de creveţi şi cotoarele de măr, ia sacul în mână şi iese pe hol.

Rămân câteva secunde cu ochii la pata umedă de pe podea şi aud cum se deschide uşa către casa

scărilor. Apoi aud zgomotul metalic, familiar al trapei pentru gunoi, care se închide. Se apropie paşi, uşa se trânteşte.

— *Afară!* mai urlă ea o dată, de pe hol.

Îmi strâng câteva lucruri, le pun în rucsac, mă îmbrac în hanorac şi mă îndrept spre uşă.

— Să dispari din casa mea, mormăie mama. Şi ia şi asta cu tine!

Îşi scoate brăţara din bile de sticlă multicolore, pe care i-am confecţionat-o în clasa întâi, şi o aruncă pe jos, înainte să iasă din cameră spumegând.

Iau brăţara de pe jos. A purtat-o mereu, de atunci. Frământ bilele de sticlă între degete.

Încă îi păstrează căldura.

Cheia de la intrare descuie şi spaţiul pentru depozitarea gunoiului de la subsol. După multe insistenţe, uşa grea se deschide cu un scârţâit. Inspir duhoarea greţoasă de mâncare stricată, scutece murdare şi vin oţetit.

Afară se aude zgomotul unui camion care se îndepărtează.

Pipăi după întrerupătorul de pe zidul de beton, îl găsesc, îl întorc şi, în secunda următoare, încăperea se umple de o lumină rece.

Nici urmă de gunoi.

Saci noi, goi atârnă ordonat la locurile lor. Flutură şi foşnesc puţin, din cauza curentului de la uşă.

Mi se opreşte inima şi alerg spre poartă, o deschid şi ies în ploaie, cât să văd camionul plecând cu coca în valoare de 80.000 de coroane.

N-a fost vina mea.

Mereu mi-am controlat prost impulsurile. Chiar şi psiholoaga aia cu dinţii murdari de rahat zicea asta, şi ea ştie ce zice.

N-am vrut să fac rău nimănui, cu toate că mama pare să creadă că încerc să îi distrug viaţa.

Când furam lucruri, o făceam de la companii bogate, care erau asigurate până-n măduva oaselor, iar iarba şi coca le vindeam adulţilor, clienţi care alegeau să plătească personal pentru droguri.

Unde-i cerere, există şi ofertă.

Tot ce făceam era să răspundem repede şi eficient la cerere, *service minded.*

Şi povestea cu Malte?

Nu pot spune că sunt mândru de ea, iar dacă aş putea da timpul înapoi, aş refuza propunerea lui Igor. Dar timpul nu poate fi dat înapoi. Limbile ceasului ticăie şi tot ticăie.

Este ora 19:36.

Într-o zi, o oră şi 24 de minute, va trebui să-mi fac apariţia în zona industrială.

Îmi amintesc cuvintele lui Igor.

Pachetul conţine mostre, aşa că nu-i nevoie să-ţi explic cât de important e să nu-l pierzi.

Dacă apar fără pachet, Igor o va lua razna. Dar, dacă nu apar, nu vreau să-mi imaginez consecinţele. Cred că-şi va trimite bruta după mine, tipul care se ocupă de a patra vizită.

Mă las pe vine, apoi mă aşez pe asfaltul ud, cu spatele la faţadă.

Brăţara din bile de sticlă reflectă luminile străzii.

Cinci dintre ele au litere pe ele.

Clipesc de câteva ori şi citesc cuvântul cunoscut.

MAMA.

Pernilla

Ploaia bate în fereastră, şi eu ascult cum camionul care ridică gunoiul varsă conţinutul pubelelor din clădire. Apoi mă pierd în gânduri, în timp ce motorul se aude tot mai slab.

Oare am făcut bine că l-am alungat pe Samuel?

Nu e prima dată. L-am mai dat afară de două ori, în ultimele două luni, însă ne-am împăcat de fiecare dată.

Prea repede, au spus prietenii mei din congregaţie. Ei sunt de părere că mă las călcată în picioare. Că ar trebui să impun nişte limite şi să încetez să-l urmăresc mereu. Să nu-i deschid din nou uşa la două ore după ce l-am dat afară.

Am încercat să le explic că nu ştiu cum să îl ajut. Să fiu înţelegătoare? Exigentă? Să îi încurajez iniţiativele rare, momentele în care se poartă ca un adult responsabil?

În adâncul sufletului meu apare sentimentul inevitabil de vinovăţie, care creşte ca o tumoră de fiecare dată când face Samuel o prostie. Pentru fiecare an care trece fără ca el să-L accepte pe Iisus în inima lui.

Totul este din vina mea.

Îmi unesc mâinile şi închid ochii. Rostesc o rugăciune scurtă.

Preamilostive Dumnezeule, ajută-l pe Samuel să înţeleagă că îl susţii. Ia-l sub aripa Ta şi arată-i drumul. Arată-mi mie cum să îl ajut. Şi iartă-mă. Iartă-mă pentru tot. În numele Domnului nostru Iisus Hristos. Amin!

Alunec pe podeaua bucătăriei, cu mâinile sprijinite de linoleumul rece. Îmi las privirea să se plimbe prin cameră.

Orarul lui Samuel este încă lipit pe frigider, deşi a renunţat la liceu de câteva luni. L-am printat la dublă dimensiune şi l-am aranjat în aşa fel încât să nu uite de nicio oră. Marţile şi joile sunt marcate cu roz. „Aminteşte-ţi de echipamentul pentru sport!”,

am scris deasupra. Lunea este marcată cu verde. „Nu uita! Ai prima oră la 08:05!” scrie în dreptul ei. Pe un blat se află borcănelele cu ulei de peşte. Una dintre femeile din grupul meu biblic a declarat că fac să dispară cele mai dificile probleme de concentrare.

Şi rugăciunile, fireşte.

Dar Samuel n-a vrut să ia pastilele, zicând că miroase a peşte stricat. Adevărat.

Este numai vina mea, mă gândesc. Este trecutul meu, care mă prinde din urmă, păcatul meu, din nou scos la lumină.

Am avut o copilărie fantastică, până la nouă ani.

Am crescut într-o familie foarte pioasă. Tatăl meu, Bernt, era pastor într-o congregaţie evanghelică, iar mama, Ingrid, era casnică. Părinţii mei îşi doriseră o familie mare, dar nu avuseseră decât un copil, iar eu încercam să compensez printr-o purtare ireproşabilă.

Locuiam în Huddinge, la sud de Stockholm, într-o căsuţă de lemn de pe malul lacului Trehörningen.

Eram o familie obişnuită. Aveam un Volvo, doi câini golden retriever – fără îndoială drept compensaţie pentru copiii care n-au mai venit pe lume – şi o grădină mare, plină de arbori fructiferi şi de arbuşti. De mică am fost foarte implicată în congregaţie şi mereu cea mai bună din clasa mea.

Dacă părinţii mei erau mândri de mine, nu o spuneau niciodată.

Fără îndoială, se gândeau că fac doar ce se aşteaptă din partea mea.

Tata muncea foarte mult. Se făcea disponibil nelimitat pentru membrii congregaţiei. Aveam uneori impresia că, pe lângă îndatoririle sale de cleric, era şi bancher, şi poliţist.

Acasă la noi era mereu agitaţie: prieteni, enoriaşi care aveau nevoie de ajutor şi de sfaturi, cu toţii mâncau din pâinea noastră în bucătăria mobilată spartan. Câinii şedeau lângă noi şi cerşeau mâncare.

Pe atunci luam totul de bun: situaţia materială, familia mea iubitoare şi mai ales credinţa, cea care

le lipseşte multora acum. Era o binecuvântare să iau parte la această fericire, dar şi un păcat, fiindcă nu eram capabilă să înţeleg ce mare dar era, nu puteam cuprinde mila Domnului cu gândul.

Într-o zi m-am întors acasă de la şcoală mai devreme şi am găsit-o pe mama dezbrăcată, pe canapea, cu un vecin, tatăl unui coleg de clasă. Aveam nouă ani.

Îmi amintesc încă felul în care soarele le mângâia corpurile înlănţuite şi lucind de sudoare, întinse pe canapeaua de catifea muştar. Părul negru ca de abanos al mamei plutea deasupra torsului lui Jöns. Mâna indolentă a amantului i se odihnea pe fesele înroşite.

A fost ultima dată când am văzut-o pe mama.

A doua zi plecase.

Mama mea era frumoasă, poate prea frumoasă pentru binele ei. În plus refuza să îl asculte pe tata.

Chip de înger şi inimă de viperă. Preoteasă rebelă, aşa o numea tata după aceea şi cita din scrisoarea către Efeseni, a şaptea scrisoare a Sfântului Pavel, scrisă în timpul captivităţii sale la Roma: „Neveste, să vă supuneţi bărbaţilor voştri aşa cum vă supuneţi Domnului".

Dar tata nu era un tiran, deşi aşa părea. A iubit-o pe mama, chiar şi după ce ne-a lăsat într-un vid întunecat.

Chiar dacă ea îl abandonase pe Iisus şi dusese o viaţă desfrânată până la moarte.

Dacă dispariţia mamei a fost un şoc, nu s-a comparat nici pe departe cu tăcerea din cei trei ani care au urmat. Niciun telefon, nicio scrisoare. La fiecare zi de naştere, mă rugam să primesc un semn. Mă rugam la infinit să apară.

Dar n-a venit niciodată, iar când am împlinit 13 ani a murit într-un accident de maşină, la doar câţiva kilometri de casa noastră.

Mă ridic, îmi iau telefonul mobil şi intru în baie. Mă spăl pe faţă o vreme, cu apă rece, şi îmi privesc reflexia din oglindă. Am părul şaten, electrizat, un rid amar în colţul gurii, o burtă şi un fund care se

revarsă peste pantalonii prea strâmţi. Ochii înroşiţi, rimelul întins.

Dar tot văd, în forma ochilor şi a pometţilor, că sunt fiica mamei mele.

Am moştenit mai mult decât trăsăturile ei. Am moştenit impulsul de a comite adulter, un impuls pe care poate mi l-a transmis odată cu laptele din sânii ei, ca pe o otravă invizibilă, dar letală, deghizată în chip de hrană şi de iubire.

Asta a zis tata când l-am cunoscut pe Isaac Zimmermann. Aveam 18 ani.

Isaac nu era în niciun caz un bun creştin. Mai întâi că nu era creştin, ci evreu. Asta era deja o catastrofă în sine, o ruşine absolută. Apoi era cu cinci ani mai mare, un „flaşnetar” american. Tata a refuzat să-l lase să intre în căsuţa noastră galbenă.

Tânără şi naivă cum eram, l-am sfidat şi am continuat să mă văd cu Isaac. Îl găseam irezistibil, cu trupul lui deşirat, hainele rupte şi părul lung, ondulat.

Semăna cu Iisus.

Am căzut. Am căzut în braţele deschise ale păcatului şi mi-a plăcut, fiindcă atât ştiam.

Am crezut că iubirea pentru Isaac şi dorinţa mea arzătoare aveau să umple golul lăsat de mama mea. Că îmi vor obloji rănile sufletului, care supurau încă.

Dar singura urmare a fost că am rămas gravidă.

Isaac a vrut să avortez, însă nici n-am vrut să aud. Fireşte că educaţia mea şi-a spus cuvântul – toate discuţiile despre inviolabilitatea vieţii. Dar, cel mai important, eram perfect convinsă că iubeam omuleţul care creştea în mine. Că îmi pierdusem deja mama şi nu intenţionam să îmi pierd şi copilul. Că nu puteam să-l părăsesc, aşa cum mă părăsise mama pe mine.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu ca ea.

Să am chip de înger şi suflet de şerpoaică.

Isaac s-a înfuriat, a plecat în turneu prin Värmland şi n-am mai ştiut de el câteva săptămâni.

Apoi mi-a trimis o scrisoare în care spunea că nu se simţea pregătit să aibă o familie şi că, dacă aveam de gând să dau naştere copilului, trebuia să-l cresc singură.

Aşa a fost.

După aproape şase luni în care nu vorbisem cu tata, m-am întors în căsuţa galbenă.

Aveam 18 ani şi eram cât se poate de însărcinată.

Dacă tatei i-a fost ruşine cu mine, n-a lăsat să se vadă. Congregaţia m-a primit cu braţele deschise. Sigur că eram o păcătoasă, dar eram gata să mă căiesc, să-mi salvez sufletul nemuritor înainte să fie prea târziu.

O singură dată mi-a zis tata că aşchia nu sare departe de trunchi.

Era o seară furtunoasă de toamnă când ne-am certat şi nici nu mai ştiu de ce, însă, ridicând tonul, mi-a zis că eram la fel ca mama.

Că-l aveam pe diavol în mine.

Acum i-am transmis răul lui Samuel.

Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să îi fie bine. M-am dat peste cap să îi ofer totul. De când s-a născut, nu mi-am luat niciodată o pauză şi nici n-am mai intrat în vreo relaţie. Nu-mi lipsea dorinţa, însă Samuel a fost un copil cu o mare nevoie de atenţie, încă din prima zi. M-a stors de energie, ca o gaură neagră nesătulă, adâncindu-se în cosmos.

Am făcut totul.

Şi m-am rugat.

Dar Dumnezeu a considerat că nu îmi îndurasem penitenţa. Că trebuia să o accept.

Doar că nu ştiu cum.

Se spune că Dumnezeu nu ne dă mai mult decât putem duce, însă uneori mă întreb dacă este într-adevăr aşa.

Îmi şterg faţa cu un prosop. Se înnegreşte de la machiaj şi îl arunc pe podea. Iau telefonul şi scriu un mesaj scurt, în care-i zic lui Samuel să vină acasă. Scriu că îl iubesc şi că-mi pare rău că am avut un acces de furie.

Mă aşez pe toaletă şi fac pipi.

Aud un zgomot din camera lui Samuel. Cred că este mierla care se agită în colivie.

Cu siguranţă îşi poate asuma răspunderea, când vrea, mă gândesc. Când este vorba despre ceva la care ţine.

Cum ar fi o mierlă.

Şterg mesajul şi arunc telefonul pe podea.

Sare de câteva ori pe covoraşul din baie şi se opreşte lângă duş.

Nu, mă gândesc.

De data asta nu va mai fi la fel.

De data asta trebuie să-şi înveţe lecţia.

Manfred

Afsaneh şi cu mine stăm de o parte şi de alta a patului, iar între noi se află Nadja, înconjurată de aparatele care o ţin în viaţă. Dispozitivele electronice bipăie şi sâsâie. Are un braţ în ghips şi dintr-un mic orificiu din gât îi iese un tub conectat la maşinăria care respiră pentru ea.

În jurul ei se află monitoare care-i măsoară ritmul cardiac, temperatura, nivelul de oxigen şi presiunea intracraniană. Sunt atât de multe aparate aici, încât parcă am fi la bordul unei nave spaţiale.

Pe coridor se aud paşi care se grăbesc undeva, probabil spre alt copil bolnav.

În spatele capului patului stă Angelica de la Terapie Intensivă, la măsuţa albă pe care se află computerul.

Este foarte pricepută. Se pricep cu toţii aici, la ATI – Anestezie şi Terapie Intensivă, secţia pediatrică – unde am fost mutaţi după prima săptămână de neuroterapie intensivă. Nu au grijă doar de copii, ci şi de noi, de membrii familiei. Ne aduc gustări şi cafea. Ne explică tot ce nu se poate explica. Ne ţin de mână şi ne şterg lacrimile.

Nu-mi dau seama cum rezistă.

Nadja este în comă indusă medical.

A suferit un traumatism cranio-cerebral grav după ce a căzut de la fereastră şi medicii au adormit-o, pentru a-i permite creierului său să îşi revină. Nimeni nu ştie dacă se va trezi şi ce fel de viaţă va avea, după ce va redeschide ochii.

Au trecut deja trei săptămâni.

Credeam că timpul îmi va domoli suferinţa, că incertitudinea va fi tot mai uşor de suportat. Dar este exact pe dos. În fiecare zi mi se pare tot mai greu să trăiesc în suspans.

Las jos mâna moale şi caldă a Nadjei şi mă las pe spătarul scaunului. Mă uit la Afsaneh, încă ghemuită, cu capul în mâini şi coatele pe genunchi.

Mi se pare simbolic, aproape hotărât de soartă, felul în care şedem acum, de o parte şi de alta a Nadjei. Nu pot ajunge la Afsaneh şi nici ea la mine, chiar dacă ar vrea, pentru că Nadja s-a interpus.

Accidentul ei a intervenit între noi.

La fel este şi acasă.

Afsaneh şi cu mine abia ne mai vorbim, iar ea nu mă mai atinge.

Eu o ating?

Nu ştiu. Nu-mi amintesc.

Am uitat atât de multe.

Zilele alunecă precum corăbiile pe mare, fără ca eu să-mi dau seama. Uneori, mă trezesc de dimineaţă, mă aşez pe canapeaua din living şi rămân acolo cu orele, apoi descopăr că deja se lasă întunericul.

Timpul nu mai există. Totul se întinde la nesfârşit, într-o aşteptare dureroasă a zilei în care Nadja se va trezi sau ne va părăsi pentru totdeauna.

Afsaneh se întinde şi îşi masează gâtul.

— Merg să-mi iau o cafea, zice ea, fără să întrebe dacă vreau şi eu ceva.

Nu spun nimic. Mă uit pe geam. Soarele străluceşte pe un cer albastru, senin, iar vântul se joacă prin coroanele verzi ale copacilor.

Angelica ridică privirea de la calculator.

— Să vă aduc ceva? Trec pe la bucătărie.

— Mulţumesc. Sunt bine.

Nu mai simt foamea. Eu, care am iubit mereu mâncarea, supraponderal din adolescenţă, am pierdut aproape zece kilograme în ultimele săptămâni.

Cel mai eficient regim: să ai un copil care se zbate între viaţă şi moarte.

Trebuie doar să vă pierdeţi concentrarea pentru o secundă, iar copilul vostru va cădea pe geam, va fi călcat de o maşină sau va cădea în apă de pe un pod.

Viaţa este lungă. Viaţa este o catârcă bătrână şi ostenită.

Dar moartea este iute ca fulgerul. Are nevoie doar de o secundă, de un metru, de o respiraţie. Moartea

este o cobră, a cărei muşcătură vine fără niciun avertisment. Este mai rapidă decât propria umbră, aşa ca Lucky Luke[4].

Îmi sună telefonul, iar eu îl privesc fără să înţeleg, apoi abia răspund.

— Manfred? Aici Malin.

Îmi ia o clipă să înţeleg că mă sună colega mea, Malin Brundin.

Malin, care lucrează în Katrineholm în fiecare zi, a făcut parte din grupul care a investigat crimele din Ormberg, care au ţinut paginile tuturor ziarelor suedeze multă vreme.

Investigaţia a luat o turnură care i-a schimbat viaţa. S-a dovedit că propria sa mătuşă ţinuse în subsol o femeie, timp de mulţi ani, şi că aceasta era mama biologică a lui Malin. Cu alte cuvinte, persoana cu care crescuse Malin şi căreia îi spusese toată viaţa „mamă” nu era mama ei.

Cum supravieţuieşti unui asemenea şoc?

Mă surprinde că nu a plecat şi nu s-a mutat în Stockholm sau în alt oraş mare, unde se poate ascunde mai uşor de presă şi de ochii curioşilor.

Malin a acceptat un post temporar în capitală, peste vară, la sfatul meu. Cred că mi-am imaginat vag că i-ar face bine să plece o vreme din Ormberg. Că ar fi ajutat-o să îşi vindece rana oribilă pe care mi-o imaginez încă deschisă.

— Bună, zic.

— Ce faci?

Cum să răspund la întrebarea ei?

Oamenii mă tot întreabă cum mă simt, însă eu am încetat să le mai răspund, pentru că nu pot explica. Nu doar fiindcă e dureros, ci şi fiindcă durează prea mult. În plus, nu ştiu cum stau lucrurile, de fapt, pentru că am încetat să simt.

— La fel, zic, după o clipă.

— Păi, ne întrebam dacă ai pornit, fiindcă începem imediat.

La naiba!

Îmi amintesc brusc.

Astăzi revin la muncă. Mi s-a terminat concediul medical, iar viaţa – sau, cel puţin, viaţa profesională – reîncepe astăzi.

— Doamne, Malin, scuze! Cred că am încurcat zilele. Sunt la spital, cu Nadja, şi am uitat complet…

— Stai liniştit, spune ea, atât de repede, că bănuiesc că se aştepta la răspunsul meu. Poţi veni de mâine, dacă e mai bine pentru tine.

— Nu, vin acum.

Urmează o pauză.

— Atunci mai bine aştepţi acolo, spune Malin. Avem un caz nou. Corpul unui bărbat a fost găsit pe malul arhipelagului sudic al Stockholmului. Mergem la morgă într-o oră, în Solna. Ne putem vedea acolo.

Ezită puţin, apoi continuă.

— În fond, eşti deja la Karolinska.

Soarele încinge asfaltul. N-a mai rămas nici urmă din aversa de ieri.

Malin aşteaptă la intrarea în clădirea din cărămidă, cu telefonul în mână. Arunc ţigara cât pot de discret şi mă îndrept spre ea.

Are părul lung, şaten şi trupul subţire, dar încă musculos. Mijeşte ochii negri în soare, sub sprâncenele bine conturate. Are un rictus uşor al gurii. E neschimbată. Dar obrajii ei s-au împlinit, şoldurile i s-au rotunjit şi tricoul i se întinde peste burta mare.

Malin şi Andreas vor avea un copil.

Au lucrat împreună la investigaţia din Ormberg şi se certau constant, pe teme de la imigraţie la asistenţă socială. Nu puteau cădea de acord nici măcar în privinţa restaurantului pe care să-l alegem pentru prânz.

Acum vor aduce un omuleţ pe lume.

Este cel puţin neaşteptat.

— Tot mai fumezi *în secret?* întreabă Malin, ridicând o sprânceană şi făcând semn din cap spre chiştocul de pe trotuar.

Nu răspund, ci o bat pe spate.

La câţiva metri în dreapta lui Malin se află Gunnar Wijk, căruia i se mai spune şi Leti.

Mă uit la el.

Are barba cenuşie, neîngrijită. Pleoapele i s-au lăsat atât de jos, încât probabil nu prea mai vede prin lentilele subţiri, cu rame de metal. Burta i se rotunjeşte sub tricou, pantalonii din material sintetic sunt cam scurţi şi îi expun şosetele şi gleznele uşor umflate, care-i dispar într-o pereche de sandale maronii, purtate.

Gunnar este o legendă. Vine dintr-o familie adevărată de poliţişti, o familie care a plătit scump cariera. Dar este cunoscut încă drept cel mai mare Casanova al Poliţiei din Stockholm. Potrivit unor mărturii consistente, putea seduce orice avea puls. Chiar înainte de hotărârea finală, ca să înlăture şi ultima urmă de rezistenţă, producea cunoscuta replică: *Let it be*[5].

N-a durat mult şi modul său de operare n-a mai fost un secret, iar la scurtă vreme măscăricii Poliţiei l-au poreclit „Let it be". Cu trecerea anilor, porecla s-a scurtat, devenind „Let it", care s-a erodat în timp, ajungând „Leti".

Îl salut. Nu am mai lucrat împreună, dar fireşte că ne cunoaştem, chiar dacă numai superficial.

Ar trebui să fie un poliţist în regulă, chiar dacă a devenit cam morocănos peste ani. Apropiaţii lui spun că este aşa când n-are nicio aventură amoroasă.

— Ce avem? întreb.

— Bărbat la vreo 20 de ani, spune Leti, mângâindu-şi barba cu mâna. A fost găsit ieri de un pescar amator.

— Şi de ce suntem *aici?*

Întrebarea este relevantă. Morţile suspecte nu sunt investigate de obicei de Unitatea Operativă Naţională.

— Credem că decesul ar putea fi legat de o anchetă în curs, zice Malin. În plus, Poliţia din

Stockholm n-are oameni şi a cerut ajutor.

— Ştim cine este victima?

— Nu e sigur, spune ea, şi îşi face mâna pavăză la ochi, împotriva soarelui.

Privirea ei alunecă peste mine.

Cred că arăt minunat. N-am făcut duş, sunt nebărbierit şi nepregătit. Sunt cât se poate de diferit de vechiul Manfred. El n-ar fi mers niciodată aşa la lucru.

Vechiul Manfred purta cămaşă şi sacou, cu vestă. Avea o batistă de mătase în buzunarul de la piept şi mirosea ca la raionul de parfumuri.

Vechiul Manfred avea pantofi italieneşti din piele de viţel, lustruiţi, şi un ceas Rolex unicat, dar care nu ieşea prea mult în evidenţă, de la începutul anilor ’50.

Dar vechiul Manfred nu mai este.

— Mergem? întreabă Malin, pornind spre intrare.

Medicul legist, Samira Khan, ne aşteaptă la recepţie. Mă strânge în braţe. Corpul ei mic şi subţire ar putea fi de copil. Coada ei lungă, lucioasă, i se odihneşte între omoplaţi.

— Cât ai slăbit, spune ea, apucându-mă de braţ. Apoi, mai încet: Cum se simte?

— O ţin adormită.

Samira încuviinţează şi îşi netezeşte bluza verde, de lucru.

— Asta pentru că are nevoie de linişte creierul ei, spune ea, pe un ton plat. Să ştii că, la vârsta asta, copiii au capacităţi incredibile de recuperare. Creierii lor pot compensa pentru disfuncţii într-un mod incredibil.

Dau din cap. Am mai auzit asta.

Străbatem coridorul spre camerele de autopsie.

— Credeţi că ştiţi cine este decedatul? întreabă Samira, privind-o pe Malin.

— *Credem* că ar putea fi Johannes Ahonen, spune Leti şi îşi îndeasă nişte tutun de mestecat sub buză. Dar concluzia asta se bazează pe un tatuaj identic cu al decedatului.

Samira încuviinţează.

— Trebuie să aşteptăm declaraţia dentistului legist şi rezultatele testelor ADN, înainte să-i stabilim identitatea.

Deschide uşa pentru noi. Mirosul inconfundabil, greţos al morţii mă loveşte şi o văd pe Malin strâmbându-se înainte să intre. Leti rămâne impasibil când se strecoară în cameră, cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor.

— Aruncăm o privire? întreabă Samira, punându-şi ochelarii şi legându-şi un şorţ în talie.

Face un semn spre masa pentru autopsie.

Pe suprafaţa de oţel inoxidabil este întins corpul unui bărbat. Este umflat şi decolorat. Pielea i s-a desprins în mai multe locuri şi seamănă cu o folie de plastic fin, gri-verzui, suprapusă delicat pe un ţesut albicios.

Poate din cauză că sunt tulburat, simt o strângere de inimă când mă apropii de cadavru. De obicei nu sunt atât de mişcat în prezenţa morţii. Acum am însă impresia că-mi cotrobăie o mână rece prin cutia toracică, în căutarea inimii. Dacă, într-o zi, pe o masă ca aceasta s-ar afla Nadja? Omul ăsta e şi el fiul cuiva.

Închid ochii strâns.

— Vom face autopsia în această după-amiază, spune Samira, desfăcându-şi degetele ca să facă mănuşile să alunece mai bine. Dar mă gândeam că aţi vrea să aruncaţi o privire înainte. Poate ştiţi că era învelit cu grijă într-o pătură, legată de jur-împrejur cu un lanţ metalic. Când se descompun, ţesuturile corpului omenesc degajă gaze, mai ales metan şi dioxid de carbon, la nivelul burţii şi al pieptului. Asta face ca înecaţii să iasă la suprafaţă. Omul ăsta a fost aruncat intenţionat în apă ori s-a dorit să rămână pe fundul mării, însă nu înseamnă neapărat că avem de-a face cu o crimă. Nu pot presupune care a fost cauza morţii decât după autopsie, dar pot spune că trupul a fost supus unor traume externe şi că picioarele, pelvisul şi spatele au fracturi şi echimoze.

— Şi cineva i-a tăiat mâna, spune Malin, arătând din cap spre braţul drept, amputat la nivelul încheieturii.

— Nu se ştie sigur, răspunde Samira. Se întâmplă des ca mâinile şi picioarele să se desprindă de corpurile care petrec mult timp în apă. Se poate întâmpla fie spontan, fie din cauza unui animal sau a unui obiect mecanic, cum ar fi o elice de ambarcaţiune.

Leti încuviinţează, mormăie şi ridică din sprâncenele stufoase.

— Ce este substanţa asta lipicioasă? întreabă Malin.

Samira îşi trece degetele peste stratul ca de ceară care acoperă câteva părţi ale corpului, apoi şi le freacă unele de altele.

— Adipoceară sau grăsime de cadavru. Se formează în urma hidrolizei grăsimii, când corpul a stat suficient în apă rece.

— Cât de scârbos! murmură Malin şi se chirceşte, dar se îndreaptă repede sub ochii lui Leti.

— Când a murit? întreabă acesta.

— N-aş putea să vă spun încă precis. Viteza descompunerii unui corp în apă variază în funcţie de mai mulţi factori: temperatura, conţinutul de sare şi de oxigen şi altele. Ca ipoteză preliminară, aş spune că de una, două luni. Adipoceara începe să se formeze doar după câteva săptămâni.

— De ce credeţi că ar fi vorba despre acel Johannes… încep eu.

— …Ahonen, completează Leti.

Samira ridică braţul cadavrului, dezvăluind o zonă mai întunecată a pielii.

— Uitaţi, spune ea.

Leti se apleacă. Malin îl imită, deşi este mai palidă ca de obicei şi are faţa întoarsă spre uşă.

— Un tatuaj?

— Da, spune Samira.

— Abia dacă se distinge, comentează Malin.

— N-ai ochi în cap? pufneşte Leti, care se apleacă încă peste cadavru şi îşi trece degetele mare

şi arătător de-a lungul nasului. Este o pasăre.

Samira încuviinţează.

— Este un vultur. Fără îndoială, un vultur-de-mare, deşi ar putea fi şi un vultur regal. Seamănă între ei. Se pare că Johannes Ahonen are un asemenea tatuaj.

Îşi lasă mănuşile să cadă într-un coş galben – cu inscripţia „Deşeuri periculoase" –, apoi răsfoieşte un dosar cu hârtii.

— Poftim, zice şi îmi dă un mănunchi de fotografii.

Prima este a unui tatuaj cu un vultur, cu ciocul curbat, caracteristic, şi aripile întinse în spate, parcă pe cale să aterizeze sau să prindă prada în gheare. Alta arată un trup învelit într-o pătură în carouri. Un lanţ ruginit o înconjoară. Ici şi colo atârnă alge de verigile metalice.

— Imaginea tatuajului este mărită după o poză a lui Ahonen de pe Facebook, zice Samira.

— Mai nou, tatuajele sunt la ordinea zilei, mormăie Leti şi îşi împinge bărbia înainte, ca barba să-i devină şi mai remarcabilă. Oricine are unul. S-ar putea să fie mai mulţi ticăloşi cu aşa un răhăţel.

— Normal, este de acord Samira. Dar e treaba voastră să aflaţi asta. Puteţi păstra fotografiile, pentru voi le-am printat.

— Ce ştim despre Ahonen? întreb.

— Este din Haninge, spune Malin. Are 20 de ani. Mama lui l-a dat dispărut în martie. A fost acuzat de posesie ilegală de droguri şi de arme, dar şi de furt. Motivul pentru care suntem aici azi este că a apărut în ancheta lui Igor Ivanov, cetăţean suedez, 39 de ani, născut la Kiev, în Ucraina, care locuieşte în Älvsjö. Se crede că ar controla mare parte din comerţul cu droguri din Söderort. Este o legendă, s-ar spune. N-am reuşit niciodată să-l prindem cu nimic, chiar dacă umblă vorba că şi-ar conduce organizaţia cu un pumn de fier şi că a ucis nişte tipi care l-au înşelat la bani. Dar pot fi tâmpenii.

Fluier încetişor.

— Igor Ivanov.

Ce porcărie!

Malin duce mâna la gură, se întoarce şi părăseşte încăperea în grabă.

— Ah, face Samira, mă priveşte iute şi iese după ea.

Leti se uită la mine, împingându-şi ochelarii pe nas.

— Mă întrebam eu cât va mai dura, spune, abia reuşind să-şi ascundă triumful din voce. E jale ce anchetatori trimit, mai nou. Gravidele care sunt cât pe ce să nască nu au ce căuta în sălile de autopsie.

Samuel

Pădurea este întunecată, dar cerul de vară e încă luminos. Dinspre aleea îngustă se ridică un miros de pământ reavăn şi verdeaţă.

Mă înţeapă inima şi mă doare tot corpul. Am dormit în autobuzul de noapte, deşi nu cine ştie ce. Am stat şi m-am gândit cum naiba să recuperez pachetul lui Igor, iar la Hökarängen m-a trezit metroul.

Nu îndrăznesc nici să mă gândesc ce va spune Igor când o să-l informez că mostrele au plecat cu maşina de gunoi. Pentru a-mi alunga asemenea idei, îmi scot telefonul din buzunar.

Niciun mesaj de la mama.

Simt un junghi în piept.

N-a fost niciodată mulţumită de mine.

Nu prea contează ce fac. Nici când am primit un 10 la mate n-a fost bucuroasă. A început să latre că aveam 6 la toate celelalte materii. Şi când i-am dăruit o brăţară de la Hermes, a zbierat că nu va accepta lucruri furate şi că să furi era un păcat cumplit, chiar dacă, de fapt, eu cumpărasem brăţara.

Oftez şi mă întorc la telefon. Îi dau un SMS lui Jeanette, cea mai bună prietenă a Alexandrei.

E bombă.

Păr lung, blond şi sâni mici şi fermi. O gură mare şi piele bronzată, moale. Ştiu că e moale. Jeanette şi cu mine avem chimie, dar nu ştiu sigur unde ar putea duce.

Ar trebui să o las baltă, ţinând cont de relaţia ei cu Alexandra.

Dar nu i-am promis niciodată Alexandrei fidelitate. Dimpotrivă, i-am explicat că nu sunt gata să fim împreună pe bune. Că nu sunt încă *acolo,* de parcă dragostea ar fi o staţie de metrou la care nu am ajuns.

Alexandra mi-a zis că era în regulă şi că nici ea nu voia să îşi ia angajamente.

Când ne vedem, ne culcăm împreună şi uneori e super. Aproape ca într-un film porno sau ca şi cum am fi îndrăgostiţi la modul serios.

Grăbesc pasul şi aud telefonul mobil.

Este Jeanette.

„Fără SMS acum” apare pe afişaj. Mă pregătesc s-o întreb de ce face pe nebuna, când aud un trosnet, ca o creangă ruptă în spatele meu.

Mă întorc şi scrutez întunericul, printre mestecenii subţiri, dar nu văd decât trunchiurile lor bălţate şi contururile tufelor în urma lor.

Cred c-a fost un animal.

Chiar dacă locuim la doar 19 minute de oraş, în pădure sunt căprioare. Să nu mai zic că aici îşi plimbă oamenii câinii.

Merg mai departe.

Copacii sunt joşi şi rari, iar în faţa mea văd conturându-se clădiri cubice de beton şi fier forjat. Mă târăsc printr-o gaură din gard şi mă îndrept spre vechiul garaj, care se află la periferia zonei industriale.

În semiîntunericul de la intrare, văd două siluete: una înaltă şi lată şi una lunguiaţă. Sunt Igor şi Malte.

Simt un ghem în stomac şi pornesc pe asfalt în direcţia garajului.

Igor îmi face un semn scurt din cap, iar Malte îşi dezveleşte dinţii sclipitori într-un surâs.

— Salut. S-a întâmplat ceva. Pachetul…

Nu pot continua, căci Igor ridică mâna, parcă vrând să-mi vâre vorbele înapoi în gură. Apoi face nişte paşi în spate, spre un container vechi, acoperit cu desene obscene.

— Salut, zice el şi zâmbeşte, dar nu mie.

Mă întorc şi văd doi tipi apropiindu-se.

Unul este scund şi bondoc, are un aer latino şi poartă o geacă de piele şi blugi. Celălalt este palid ca un albinos, cu părul alb, un hanorac şi blugi. Are o geantă sport cu mesajul *Just do it.*

Mă strecor lângă Malte şi încerc să-i atrag atenţia, dar el îmi face semn să tac.

— Pachetul, şuşotesc. Mostrele. Nu le am.

Malte încremeneşte şi se întoarce lent spre mine, cu groază în priviri.

— Ce mama *dracului?* şopteşte el.

— Le-a luat mama.

— Serios?

Mă uit la Igor şi la cei doi tipi, vorbind între ei. Igor gesticulează, iar tipii râd tare, de parcă el ar fi zis ceva foarte amuzant. O clipă mai târziu, se apropie toţi de mine şi de Malte.

Transpir – pe frunte, la subraţ, chiar dacă aerul nopţii este umed şi cald. Încerc să mă gândesc la Malte pe post de lacheu al lui Igor, dar nu merge ca leac de teamă.

— *Ratat nenorocit,* şuieră Malte printre dinţi şi scuipă.

Geaca de piele a lui Igor scârţâie în timp ce se apropie, şi lumina de la un felinar stradal se reflectă pe pielea craniului său ras.

— Samuel, spune el. Ia geanta.

Albinosul îmi aruncă geanta sport şi o prind din zbor. Nu ştiu ce conţine, dar îmi închipui că nu este marfă, ţinând cont că avem întâlnire cu un distribuitor.

Ar putea fi vorba despre bani, însă Malte spune că Igor face afaceri în bitcoin când sunt la mijloc sume mari.

Igor mă priveşte cu ochii lui negri şi rotunzi. Are o expresie impenetrabilă.

— Mostrele, zice el scurt.

— Am încercat să-ţi explic, mă bâlbâi eu. Nu le am. Le-a luat mama.

Pentru o clipă, se lasă tăcerea. Igor pare să nu priceapă ce am spus, de parcă am vorbit o limbă străină.

— Ce *mama naibii?* zice el, în cele din urmă.

— Le-a aruncat la gunoi, iar maşina de gunoi a plecat, înainte să apuc să le iau, şi… Dar m-am gândit că ar fi bine să vin oricum. Şi că voi plăti.

Îmi dau seama că vorbesc ca mama şi mă opresc.

Orice e mai bine decât să vorbesc ca mama.

Dar vocea aceea răutăcioasă care-mi bâiguie uneori în minte se trezeşte.

Eşti terminat, ratatule.

Igor face nişte paşi spre mine, cu maxilarul încleştat, de parcă ar fi muşcat din ceva tare sau amar.

— Dacă n-ai mostre, nu primeşti avans, îl anunţă tipul latino, ridicând indiferent din umeri.

Chiar atunci, când sunt în ultimul cerc al Iadului, îmi sună telefonul.

Igor strânge din pumni şi îmi străpunge pielea cu privirea-i de oţel.

— Nu ţi-am zis să-ţi închizi telefonul, idiot nenorocit?

Strâng pleoapele şi aştept lovitura, ţinând la piept geanta sport. Dar aud o voce răcnind în spatele meu:

— Poliţia! Mâinile la vedere! La pământ!

Când deschid iar ochii, Igor şi Malte s-au lăsat în jos, de parcă ar avea de gând să facă întocmai ce li s-a spus.

Ceilalţi aleargă spre pădure.

Nu ştiu de ce – nu c-aş avea vreo tactică –, dar încep să alerg în direcţia opusă, pe pista de biciclete care duce spre grădiniţa veche. Alerg cât de repede pot, cu geanta încă în braţe şi cu ruşinea opărindu-mi pielea ca apa clocotită.

Cum de-am putut să fiu atât de prost?

Pentru că nu eşti decât un retardat idiot.

Igor mi-a cerut două lucruri: să aduc pachetul şi să-mi închid telefonul.

Am dat rateu cu amândouă.

Sunt inutil. Toată lumea îmi spune asta şi cu siguranţă au dreptate.

În beznă răsună împuşcături, iar eu grăbesc pasul. Picioarele mi se înfig în drum şi inima îmi bate cu putere. Mă ia ameţeala pe nepregătite şi mă opresc. Apuc un stâlp de iluminat şi vomit pe asfalt. Gâfâind de epuizare, mă întorc. Pădurea din spatele meu tace.

Nu văd nici poliţişti, nici câini. Nici pe Igor sau pe Malte. Să fie cu putinţă să fi scăpat?

Îmi dau seama că ar trebui să mă îndepărtez din lumina stâlpului şi să fac câţiva paşi în pădure. Mă doare în piept, şi în gură am un gust amar, de la vomă.

Undeva, în beznă, disting o siluetă cunoscută: este stânca unde Liam şi cu mine ascundeam mesaje secrete, poze pornografice şi bomboane, când eram puşti.

Mă apropii şi pun geanta pe granitul umed. Clipind des ca să mă obişnuiesc cu întunericul, deschid fermoarul: sunt teancuri de bancnote de o sută de coroane. Cel puţin 25 şi groase.

Iau un teanc şi încerc să număr.

Câte să fie? O sută?

Dacă sunt o sută de bancnote într-un teanc şi 25 de teancuri, asta face 250.000 de coroane.

Simt un gol în stomac.

Ce s-ar întâmpla dacă m-ar prinde poliţia cu banii ăştia?

Cred c-aş încasa-o.

Mă gândesc o clipă. Trag fermoarul şi mă las pe vine. Dau la o parte crengi, frunze şi pământ, ca să ajung la grota care ştiu că se află sub piatră. Vâr geanta acolo, acopăr intrarea şi alerg înapoi spre parcare.

Lângă un Volvo vechi şi ruginit se află motocicleta nouă a lui Igor, pe care am împrumutat-o de câteva ori şi pe care mama urăşte să ştie că o conduc.

Mă uit la flacăra vopsită, care se încolăceşte peste rezervor, şi mă gândesc.

Igor a fost arestat. Pot deci să împrumut motocicleta. S-ar putea să fie un lucru bun – aşa nu o vor confisca. Aşa că, într-un fel, îl ajut.

Şi, dacă e un lucru la care mă pricep, acela e să fur maşini şi motociclete.

Alexandra deschide doar după ce sun de câteva ori. Când deschide, lanţul de siguranţă este tras. Mă priveşte bănuitoare.

— Du-te dracului! şuieră ea.

Nu pricep nimic.

— Ce-ai fumat? o întreb.

Alexandra încearcă să închidă uşa, dar eu trag de ea cu putere, spre mine. Văd că ochii îi lucesc şi că pe obraji are dungi de machiaj negru, de parcă ar fi plâns. Are părul murdar şi poartă un tricou şi o pereche de chiloţi.

— Ce s-a întâmplat? încerc eu.

— Chiar trebuia să te dai la Jeanette? Faci asta ca să mă umileşti?

Are vocea slabă. Dă drumul uşii, dar rămâne înăuntru, încă ezitând.

Trag de câteva ori de ea, dar lanţul rezistă.

— Futu-i! *Baby.* Nu înseamnă nimic. Jeanette nu e… Tu îmi placi.

— *Sigur,* spune ea, sarcastică, dar îi simt lacrimile din glas.

— Lasă-mă să intru, baby. Maniacul ăla de Igor e pe urmele mele.

Nu zic nimic despre poliţie, fiindcă Alexandra detestă că fac chestii ilegale. Spune mereu că ar prefera să lucrez ca agent de pază şi să câştig fix pix decât să fiu dealer.

Deşi cred că minte.

Fără bani, aş fi un nimeni. Nici Alexandra, nici Jeanette nu s-ar uita la mine.

Pentru că sunt un nimic. Nu ştiu nimic. Nu am nimic.

Este adevărul şi aş face bine să îl înfrunt.

Exact aşa. Eşti un nimic. Un nimic.

— Ştii ce, spune ea încet, dar surprinzător de calm. M-am săturat să-ţi rezolv problemele. Maturizează-te. Şi nu mă amesteca în afacerile lui Igor.

Închide uşa, dar o deschide aproape imediat.

— Şi nu-mi mai spune naibii *baby!* scuipă ea.

Uşa se trânteşte, iar eu rămân pe scări, cu ochii la ea.

Manfred

Afsaneh doarme dusă, chiar dacă alarma a sunat deja de două ori. Părul ei lung şi negru i se revarsă pe pernă. Sforăie uşurel. Pe noptieră văd un recipient cu somnifere primite de la medicul de familie şi un pahar pe jumătate plin cu apă. Lângă recipient se află o jumătate de pastilă, care nu era acolo când m-am culcat aseară.

S-o fi trezit în noapte şi-o fi luat încă o jumătate de pastilă.

În depărtare, aud clopotele bisericii Hedvig Eleonora bătând de şapte ori.

Altfel totul este liniştit.

Tăcerea pare ciudată.

Mulţi ani am trăit înconjurat de zgomotele copiilor. Mai întâi foiala copiilor mei mai mari. Apoi, după ce ei au plecat şi s-a născut Nadja, ţipete, programe pentru copii şi jucării târâte pe podea.

Acum aud doar respiraţia lui Afsaneh şi poarta care scârţâie, apoi paşi pe dalele de piatră.

Prezenţa asta intruzivă, neplăcută a tăcerii are ceva familiar. Ştiu imediat despre ce e vorba.

Aron.

Este aceeaşi tăcere ca după Aron.

Am crescut aici, într-un cartier din Östermalm. Nimeni nu şi-ar fi imaginat că voi avea o carieră în cadrul forţelor de ordine, nici măcar în cele mai îndrăzneţe visuri. Când proveneai dintr-un mediu academic, burghez, nu te orientai spre asemenea profesii.

Era de la sine înţeles că Aron şi cu mine eram meniţi să studiem multă vreme.

Fireşte că eram liberi să ne alegem filiera, câtă vreme rămâneam în sfera juridică, medicală sau economică. Erau acceptabile şi arta şi literatura, dacă se dovedea că aveam înclinaţii estetice.

Aron era fratele meu geamăn. Suntem gemeni monozigoţi şi semănăm atât de bine unul cu altul,

încât până şi părinţii noştri ne mai încurcau din când în când.

Când aveam în jur de 12 ani, Aron a refuzat să mai mănânce. Spunea că este incapabil să înghită. Părinţii mei au consultat mai mulţi medici, care nu au identificat nicio problemă fizică. Era de ordin psihologic.

Săptămânile treceau, însă Aron nu se făcea bine. Dimpotrivă, slăbea pe zi ce trece, iar eu mă îngrăşam tot mai mult, fără îndoială fiindcă mâncam pentru doi.

În cele din urmă, Aron a ajuns atât de slab, încât i se vedeau coastele ca nişte arcuri sub pielea subţiată şi întinsă, iar genunchii îi semănau cu nişte umflături pe picioarele fusiforme. Era atât de slăbit, că putea doar să zacă pe canapeaua de la Svenskt Tenn – în sufrageria noastră mare –, să se uite la TV şi să bea sucuri cu paiul.

Într-o seară tata a decis că se săturase. L-a luat pe Aron de pe canapeaua înflorată, l-a dus în maşină şi au plecat la spital. Aron nu s-a mai întors acasă.

Medicii crezuseră că era o tulburare psihosomatică, dar s-a dovedit a fi o tumoră agresivă a glandei tiroide, care crescuse în esofag.

Cancerul s-a răspândit repede, iar Aron a murit peste două luni.

Atunci tăcerea ne-a umplut viaţa. Aceeaşi tăcere care umple casa mea şi a lui Afsaneh acum.

Este tăcerea care iese dintr-un vid lăsat în urmă de cineva pe care-l luai de bun, o senzaţie dureroasă de tristeţe şi de pierdere, care te paralizează. Mulţi ani mai târziu, când fosta mea soţie, Beatrice, a luat copiii şi m-a părăsit, a apărut în jurul meu aceeaşi tăcere.

A spus lucrurile obişnuite: că lucram prea mult şi că nu-mi asumam responsabilităţi în familie. Ce n-a spus a fost că întâlnise un avocat pe nume Hasse, care se învârtea în cercurile potrivite şi avea cabane de vară în Torekov şi Verbier. Un bărbat care-i putea oferi viaţa pe care şi-o dorise mereu, fiindcă Beatrice nu fusese niciodată soţie de poliţist.

Nu pot afirma că mi-am jelit căsnicia distrusă, dar mi-a părut rău să îmi văd copiii numai o dată la două săptămâni.

I-am promis lui Afsaneh că nu îmi voi considera niciodată slujba mai importantă decât pe Nadja. Că va fi altfel de data asta.

Mă întorc pe o parte, cu spatele la soţia mea. Pe podeaua din spatele noptierei se văd piese de Lego albastre şi roşii, ca nişte fragmente de amintiri dintr-o altă viaţă.

Sper să am şansa de a fi un tată prezent, iubitor. Sper să nu fie prea târziu.

Când ajung la birou, Malin şi Leti s-au instalat în faţa unui calculator, cu un coleg la vreo 40 de ani, pe care nu-l cunosc. Are pielea mată şi corpul uscat şi noduros al unui maratonist. Pare originar din partea de sud a Europei sau din Orientul Mijlociu.

Pe ecran defilează nişte imagini pixelate, o filmare dintr-o parcare.

Cred că provine de la o cameră de supraveghere. Dintr-odată o maşină explodează. Apoi alta.

— Încă o dată, zice Leti, iar colegul necunoscut dă din nou drumul la film.

Îşi duce mâna la barba hirsută şi îşi scoate bărbia în faţă. Parcă ar fi o ştiucă şireată, bătrână, care stă la pândă între trestii.

— Stop, spune iar şi arată spre ecran. Acolo, aţi văzut? Fumul este alb, iar asta înseamnă că explozibilul este făcut cu praf de puşcă. Aş spune că-i un dispozitiv făcut acasă, poate o bombă din ţevi sau dintr-o oală cu presiune. Şi zici c-au fost afectate şi celelalte maşini?

— Complet distruse, spune tipul smead. Am găsit aşchii la 150 de metri…

— Aşchii? Leti se apleacă şi mijeşte ochii la ecran. Atunci aş spune că a fost ceva sub presiune, continuă el. Mai e şi ideea c-a fost vorba despre două explozii. Bombele trebuie să fi fost controlate de la distanţă sau programate. O bombă simplă

poate fi construită acasă de orice idiot, dar asta a fost altceva. Vorbiţi cu geniştii, ştiu mai bine.

Tipul pe care nu-l cunosc îi mulţumeşte lui Leti, se ridică şi dispare pe scări, cu un stick USB în mână.

— Salut! îmi spune Malin, de pe scaunul de alături, şi îmi zâmbeşte. Ştiai că Gunnar a lucrat pentru departamentul tehnic, înainte?

Clatin din cap.

— Oală sub presiune? întreb eu. Chiar se folosesc?

— Da, spune Leti, fără expresie.

Face un semn din cap spre ecranul pe care se vede ieşind fum din maşina distrusă.

— Analiza filmărilor şi a fotografiilor este specialitatea mea. Îmi plac explozibilii.

Nu îi spun că eu credeam că singura lui pasiune sunt femeile.

— Mergem? întreabă Malin.

— Da, zic eu.

Mama lui Johannes Ahonen locuieşte la ultimul etaj al unei clădiri din centrul Jordbro-ului, nu departe de gară.

Intrăm în clădire şi chemăm liftul. Este uzat, iar în vopseaua verde, scorojită au fost gravate cu obiecte ascuţite nume, înjurături şi alte obscenităţi. Oglinzile care acoperă un perete sunt mate, de parcă ar fi fost lustruite ani de zile cu lână de oţel.

Să vizitezi rudele decedaţilor este cea mai urâtă misiune, ca poliţist. Dar este inevitabil şi important – nu doar pentru a putea ancheta, ci şi pentru a le spune familiilor ce s-a întâmplat cu victimele.

Dar, în cazul acesta, nici măcar nu ştim dacă trupul găsit în mare este al lui Johannes Ahonen.

Poate că Ahonen bea bere pe undeva. Poate că e în pat cu o fată, într-un apartament nu departe de aici.

Poate că Ahonen nu zace, mort şi umflat, la morga Institutului Medico-Legal din Solna, cu trupul acoperit de adipoceară.

Dar suntem aici să vorbim cu mama lui, pentru că n-avem timp să aşteptăm rezultatul testelor ADN. Dacă n-avem noroc, vom primi răspunsul abia peste două săptămâni.

Liftul se opreşte cu un zgâlţâit uşor. Uşile se deschid prin alunecare şi expun o casă a scării cu pereţi văruiţi şi uşi identice, maronii, înşirate una după alta.

Ieşim – Leti merge spre dreapta, şi Malin spre stânga. Eu rămân în faţa uşilor liftului, care se închid în spatele meu cu un suspin.

— Aici, zice Leti, care s-a oprit în faţa uşii de la capătul holului.

Malin şi cu mine ajungem lângă el chiar când apasă butonul soneriei.

Zgomotul furios răzbeşte limpede prin uşă şi, câteva clipe mai târziu, aud paşi la interior. Uşa e deschisă de o femeie scundă, la vreo 40 de ani. Are părul blond legat într-un nod în creştet. Poartă colanţi negri şi o bluză înflorată.

— Tuula Ahonen? întreabă Malin, scoţându-şi legitimaţia.

Femeia dă din cap, cu ochii mari.

— Malin Brundin. Eu v-am sunat adineauri. Putem intra?

Aprobă din cap şi se dă şi câţiva paşi în spate, fără să spună nimic.

Apartamentul este mic, dar îngrijit şi plăcut. Canapeaua din mijlocul sufrageriei minuscule este plină de pernuţe colorate, iar pe pereţi sunt postere înrămate cu plaje tropicale şi apusuri de soare.

Tuula face un gest spre canapea.

— Luaţi loc. Aici e mai mult spaţiu decât în bucătărie. Să vă aduc ceai sau cafea?

Are un accent aproape insesizabil, pe care, dacă n-ar fi fost prenumele ei finlandez, nu l-aş fi remarcat.

— Nu, mulţumesc, spun eu. Nu vă reţinem mult.

Malin şi Tuula se instalează pe pufii îmbrăcaţi în piele de oaie, iar eu mă aşez pe canapea, lângă Leti. Un junghi dureros îmi străbate genunchiul,

obligându-mă să mă concentrez câteva clipe doar să respir.

Ochii scânteietori ai Tuulei îi găsesc pe ai mei.

— L-aţi găsit?

— Nu ştim încă. Am vrea să vă punem câteva întrebări, dacă se poate.

Tuula ridică din umeri, îşi ia pachetul de Marlboro fără filtru şi scoate o ţigară, pe care o aprinde.

— Am vorbit deja cu mai mulţi colegi de-ai voştri, spune ea, trăgând un fum, cu ochii la fereastră.

Dincolo de coroanele de un verde-deschis ale copacilor, se disting pe cerul albastru palid contururile altor clădiri.

— Da, ştim, spune Malin. Ne pare rău.

Leti scoate un carneţel şi un creion, dregându-şi glasul.

— Aşadar, Johannes a dispărut în martie? întreabă el.

Tuula ridică din nou din umeri, îşi trece o mână prin părul blond şi se strâmbă indescifrabil. Pare să zâmbească, însă trist şi ironic.

— Da… Trage de cuvinte: Dacă aş şti! John pleca adesea zile întregi, chiar săptămâni, fără să-mi spună unde. Locuia uneori aici şi alteori cu iubita lui, aşa că nu îi prea puteam da de urmă. Dar l-am dat dispărut la sfârşitul lunii martie, pentru că nu-l mai văzusem de la începutul ei. Aşa că…

Nu termină propoziţia şi scutură ţigara într-o scrumieră mică, argintie. Îşi priveşte mâinile cu manichiură îngrijită, în tăcere.

— Şi nici dumneavoastră, nici iubita lui n-aveţi veşti de la el de atunci? întreabă Leti.

Tuula dă din cap. Nodul din creştet i se clatină.

— Nu. Săraca Bianca. Într-o lună se naşte copilul. Cine ştie dacă îşi va cunoaşte tatăl!

Îmi amintesc că am citit că iubita lui Johannes era însărcinată când a dispărut el.

— Johannes a fost condamnat pentru posesie ilegală de arme şi narcotice şi pentru furt, spune

Leti. A stat şase luni într-un centru de detenţie, când avea 17 ani.

— Asta a fost acum trei ani, îl întrerupe Tuula şi stinge ţigara în mormanul de scrum din bolul argintiu. Nu înţeleg de ce tot aduceţi în discuţie asta. Acum are grijă de el.

Din senin începe să plângă.

Leti se apleacă şi o atinge uşor pe braţ.

— Tuula, spune el, cu blândeţe.

Braţul ei tremură, de parcă ar vrea să se retragă.

Dar apoi o văd cum îl priveşte în ochi şi se relaxează.

Pentru o clipă se lasă tăcerea, dar nu poţi să nu remarci tensiunea dintre Tuula şi Leti. Ochii care se agaţă reciproc, atingerea mult prea lungă.

Deci este adevărat, mă gândesc. Poveştile despre Leti, comisarul „Let it be", sunt adevărate. Apoi momentul se încheie. Îşi dau drumul, şi privirea Tuulei găseşte podeaua.

— Mă tem că nu luaţi dispariţia lui în serios, suspină ea. Că sabotaţi ancheta doar pentru că-l consideraţi un infractor.

— Luăm foarte în serios dispariţia lui Johannes, o asigură Leti. De aceea suntem aici. Dar trebuie să ştim dacă avea duşmani. Dacă avea motive să… pare să-şi caute el cuvintele. Dacă era… deprimat, încheie.

Tuula încuviinţează cu gravitate şi se întinde după un şerveţel de lângă scrumieră. Îşi suflă nasul şi face şerveţelul ghem. Când vorbeşte iar, este răguşită, de parcă ar fi răcit.

— Nu era deprimat. Avea grijă de el. Era şomer, dar mulţi sunt. Nu făcea nimic ilegal, aş fi ştiut.

Malin mă priveşte, cu sprâncenele ridicate aproape imperceptibil. Întâlnim adesea părinţi care nu pot şi nu vor să creadă nimic rău despre copiii lor.

— Nu ştiţi dacă a fost ameninţat? întreb.

— *Ameninţat?* Poate de mine, spune Tuula şi râde sec.

Netezeşte ghemotocul de hârtie şi suspină iar.

Leti mă priveşte pe sub pleoapele lăsate, iar eu încuviinţez.

— Sâmbăta trecută, trupul unui tânăr a fost găsit în arhipelagul sudic, începe el.

— Doamne, *nu!* geme Tuula şi îşi încrucişează braţele la piept.

Malin ridică o mână.

— Nu ştim încă cine este, spune ea încet, accentuând fiecare cuvânt. Dar bărbatul găsit are un tatuaj. Avem o fotografie. V-o putem arăta?

Tuula nu răspunde. Se leagănă în faţă şi în spate, pe puf.

Malin mă priveşte neajutorată, iar când încuviinţez din nou, scoate fotografia din geantă. Ezită puţin, apoi spune:

— Este doar un tatuaj. Chiar dacă îl recunoaşteţi, nu ştim sigur că este trupul lui Johannes. S-ar putea să existe şi alte tatuaje similare.

Malin pune poza pe măsuţa de sticlă şi o împinge spre Tuula.

Ea încremeneşte. Întinde mâna şi îşi trece degetele peste fotografia cu tatuajul cu vultur.

— Nu, şopteşte ea. *Nu.*

Pernilla

Marţi.

Au trecut aproape 48 de ore de când l-am dat afară şi mă roade grija. Aproape că n-am dormit deloc. M-am sucit şi m-am învârtit, m-am rugat la Dumnezeu şi m-am uitat la telefon din cinci în cinci minute, sperând să primesc un mesaj de la Samuel.

Înainte să plec de acasă, am hrănit mierla, care m-a privit acuzator.

Am vrut să-i scriu lui Samuel, dar m-am forţat să mă abţin.

Are 18 ani.

Este aproape adult, chiar dacă purtarea lui lasă de dorit. Dacă nu învaţă acum din greşeli, când o va face?

O femeie masivă, în trening, apare la casă, cu căruciorul plin până la refuz de semipreparate. Zâmbesc automat, îmi zâmbeşte şi ea.

— Ce vreme frumoasă! spune.

— Vara a venit cu siguranţă, răspund şi încuviinţez.

Deşi nu e aşa. Sau nu cred eu. Da, primăvara n-a fost tocmai călduroasă. Dar acum căldura a revenit şi… Tac când îmi dau seama că vorbesc fără sens şi îmi simt obrajii în flăcări. Femeia zâmbeşte în continuare.

Încep să aranjez produsele în pungă.

— Este săptămâna brânzeturilor, o informez eu, şi puteţi cumpăra două pachete de brânză cheddar cu 90 de coroane. Aţi dori să mai luaţi una?

— Da, mulţumesc mult, mă duc, spune ea şi se îndreaptă spre raionul de brânzeturi.

Îmi place noua mea slujbă.

Lucrez la Ica de doar trei săptămâni, dar deja simt că e un progres după jobul part-time pe care-l aveam la cantina şcolară din Huddinge. Să dau peste adulţi, de obicei de treabă, peste zi, persoane care nu aruncă mâncare pe pereţi, nu urlă sau nu declară cu furie că totul are gust nasol!

A trebuit să fac chiar şi un curs şi, pe termen lung, pot avansa. Tot ce nu am putut face de atâţia ani a redevenit posibil, acum, că Samuel este mai mare şi ceva mai calm, chiar dacă încă inadaptat.

Aproape adult.

Unde s-au dus anii?

Cineva îmi pune o mână pe umăr şi mă întorc.

Este Stina Svensson, şefa magazinului. Are vreo 60 de ani, un păr de un roşu aprins şi pielea bronzată şi plină de pete.

— Merge totul bine, din câte văd, zice ea, dând din cap aprobator. Te porţi bine cu clienţii, Pernilla. E important.

— Mulţumesc, spun eu, zâmbind, şi simt că-mi iau foc obrajii.

Cineva îşi drege glasul şi eu mă întorc. Dar nu este femeia de dinainte, ci doi poliţişti în uniformă.

— Pernilla Stenberg? spune cel mai în vârstă, un tip la vreo 50 de ani, cu un început de burtă de bere şi părul cărunt, ondulat.

— Da?

— Suntem de la poliţie, zice el, de parcă n-aş avea ochi. Am vrea să discutăm despre fiul dumneavoastră, Samuel. Aveţi câteva minute?

Mi se opreşte inima.

— S-a întâmplat ceva? şoptesc şi simt cum Stina mă bate uşor pe umăr.

Poliţiştii îşi aruncă o privire scurtă.

— Nu a avut un accident sau ceva de genul, spune poliţistul mai tânăr, atingându-şi ciocul. Putem vorbi în privat?

Suntem în depozit, unde se află stive de cutii maronii şi miroase a carton ud şi a fructe care putrezesc. Poliţistul mai în vârstă se întoarce spre mine.

— Ieri seară, în jurul orei 21:00, fiul dumneavoastră a fost văzut în compania unui grup de infractori periculoşi, într-o zonă industrială din sudul Fruängenului. Avem motive să credem că

aceştia vând stupefiante şi că fiul dumneavoastră ar putea fi implicat în trafic.

— *Oh, nu!* şoptesc şi mă aplec în faţă.

Inspir adânc şi îmi sprijin mâinile pe genunchi. Simt că mi se învârte capul şi îmi ţiuie urechile. Ce zic ei nu mă şochează. Oi fi de modă veche, dar proastă nu sunt. Am priceput imediat ce conţineau punguliţele lui Samuel şi oricum mi se părea de ceva timp că are prea mulţi bani. Fireşte că l-am întrebat de unde, dar mi-a zis mereu că lucra ici şi colo. Spunea că îşi cumpăra hainele din outlet.

Poliţistul mă bate stângaci pe umăr.

— Samuel este tânăr. Avem timp să intervenim, să facem diferenţa. Dar trebuie să îl găsim. Ştiţi unde este?

Ridic privirea spre el. Mă sprijin de un teanc de cartoane, care se clatină alarmant sub greutatea mea.

Dau din cap.

— Nu. L-am alungat de acasă duminică. Am găsit ceva. Ceva…

Mă gândesc să mint, pentru o secundă, dar e păcat. Dacă Samuel a făcut ceva ilegal, ar trebui să îşi primească pedeapsa şi să îşi ispăşească vina.

— Nu ştiu, continui. Mi s-a părut un praf alb, împachetat în punguliţe de plastic. Am bănuit că e vreun drog, aşa că l-am dat afară. De atunci nu mai ştiu nimic de el.

Deşi mă împotrivesc, simt că-mi curg lacrimile şuvoi pe obraji şi îmi strică machiajul îngrijit, pe care mi l-am aplicat de dimineaţă.

Poliţistul îmi ignoră lacrimile, dar are vocea blândă când spune:

— Ce aţi făcut cu ele?

— Le-am aruncat la gunoi.

Urmează o pauză şi îi surprind aruncându-şi ocheade.

Cred că mă consideră dusă cu pluta. O mamă ratată, care n-a fost în stare să se descurce în viaţă nici măcar să-şi crească fiul ca să devină un cetăţean cumsecade.

— Bun, spune poliţistul mai în vârstă. Este în regulă. Dacă sunt la gunoi, n-au cum să facă rău. Când s-a întâmplat asta?

— Duminică, în jur de 19:30. Cred. Nu m-am uitat la ceas, dar îmi amintesc că am auzit maşina de gunoi la scurtă vreme după aceea şi că m-am mirat că venise atât de târziu, şi încă duminică. Colectarea gunoiului n-a prea funcţionat vara asta. Cred că este vorba despre cheile de la clădire. Cred că au…

Poliţistul mai în vârstă îşi drege glasul. Probabil nu îl interesează prostul mers al colectării gunoiului în Fruängen.

— Aveţi idee unde s-ar fi putut duce? Poate la o rudă?

— Tatăl lui Samuel este mort, zic scurt. Iar bunicul lui, în spital. Alte rude nu avem.

Simt un junghi în inimă când spun asta despre tata.

Are cancer. Este într-un centru de îngrijire. Am încercat să-l conving pe Samuel să mă însoţească în vizitele la el şi i-am explicat că bunicul Bernt nu mai are mult de trăit, dar Samuel a refuzat.

Nu ştiu dacă a fost de teamă sau din lipsă de interes.

— Ar putea să fie la un prieten?

Clatin din cap.

— Nu. Da. Poate. Are un prieten. Se numeşte Liam. Liam Lindgren. Locuieşte pe strada noastră, cred că la numărul opt. Se cunosc din şcoala primară. Îmi amintesc când au început clasa întâi şi erau nedespărţiţi. Dar nu cred că a dormit vreodată acolo, fiindcă au spaţiu puţin. Fireşte că mai sunt şi câinii. Nu ştiu dacă sunt doi sau trei, dar sigur mai mult de unul. Nu, ce tot spun, sunt doi câini. Cel mare a murit astă-primăvară. Cred că a avut probleme la stomac. Da. Câinii au stomacul sensibil.

Tac.

Îmi amintesc că vorbesc prea mult, despre lucruri fără importanţă, care n-au cum să intereseze poliţia. Nu le pasă lor de câinii lui Liam.

Poliţistul mai în vârstă scoate o carte de vizită şi mi-o strecoară în mână.

— Dacă vă contactează, sunaţi-ne. Vrem să îl ajutăm, dar trebuie întâi să dăm de el.

Încuviinţez şi îmi şterg lacrimile cu dosul palmei. Îmi netezesc bluza şi deschid uşa spre magazin.

Poliţiştii merg spre ieşire, şi eu rămân în uşă.

Stina şi femeia masivă sunt la casă şi mă privesc.

Manfred

Laptopul lui Malin scoate un mic zgomot când se apleacă să îl deschidă. Tastează ceva şi se apropie mai mult.

De aproape două ore parcurgem informaţiile pe care le avem despre Johannes Ahonen. Malin a urmărit toate firele obişnuite: a contactat operatorul de telefonie mobilă şi banca, i-a periat conturile din reţelele sociale, a obţinut de acolo date ca să-i cartografieze prietenii şi rudele.

— A sunat legistul, spune ea şi se încruntă.

Câteva secunde mai târziu, continuă:

— El este. Mortul este Johannes Ahonen.

— Eram sigur, spune Leti. Să vedem!

Întoarce laptopul spre el şi citeşte e-mailul, trăgându-se de barba hirsută.

— *Draci din iad!* mormăie Malin, şi pentru o clipă sunt înapoi în biroul nostru temporar din băcănia dezafectată din Ormberg, în frigul care-mi muşca obrajii şi în pădurea de conifere care urca pe panta abruptă.

Draci din iad.

Era expresia standard a lui Andreas şi poate că nu-i atât de straniu c-a preluat-o Malin, dacă locuiesc împreună.

— Sărmana Tuula Ahonen, continuă Malin. Sărmana femeie!

Imaginea mamei lui Johannes, legănându-se şi plângând pe puful din piele de oaie, în apartamentul din Jordbro, îmi apare în minte.

Fireşte că mi-aş dori să fi fost altcineva.

Mereu e aşa.

Dar şi „altcineva” are părinţi şi prieteni. Aşa e viaţa. Stăm în mica sală de conferinţe care dă spre parc.

Soarele coboară, iar în parc se întinde umbra. Oamenii îşi plimbă câinii şi îi văd pe unii la un picnic pe o pătură mare, roşie.

Malin şi cu mine schimbăm o privire, în tăcere. Dar Leti nu îşi permite să fie stresat şi continuă să citească e-mailul trimis de legist. Mormăie şi încuviinţează, de parcă ar fi de acord.

— A fost identificat după fişele dentare. Testele ADN ar trebui să fie gata la finalul săptămânii, dar concluziile vor fi probabil aceleaşi. Au încheiat autopsia şi ne vor trimite raportul mâine, însă legistul n-a reuşit să se decidă asupra cauzei decesului.

Malin oftează adânc.

— Dar corpul lui era strivit, spune ea, încrucişându-şi braţele musculoase pe burta proeminentă.

Leti mormăie iar.

— Corect. Aproape fiecare os din corp era fracturat, dar s-a întâmplat post-mortem. Scrie că… nu a găsit nicio urmă de hemoragie în ţesuturile din jur, aşa că probabil era deja mort când s-a întâmplat ce i-a strivit toate oasele. Îi place să vorbească în ghicitori, draga de ea.

— Ce crede că s-a întâmplat? întreabă Malin.

Leti râde iritat, de parcă Malin ar fi făcut o glumă.

— Credeţi voi că ne-a trimis asta pe e-mail? În niciun caz! Acum trebuie să le smulgem vorbele din gură cu cleştele. Le este atât de teamă, că mă întreb dacă n-ar fi mai bine să facem chiar noi autopsiile, aici, pe biroul ăsta.

Malin se uită la mine şi ridică o sprânceană, discretă.

— Acum citez, spune Leti. Corpul a fost supus unei traume puternice, post-mortem. Traumă puternică? Ce naiba înseamnă asta? Nu poate nimeni vorbi omeneşte?

— Traumă puternică, spune Malin. Poate un accident de maşină, de barcă sau o cădere de la mare înălţime.

De îndată ce rosteşte ultimele cuvinte, o văd că se strâmbă. Leti şi-a dat seama şi el de gafă, aşa că se uită la masă şi îşi drege glasul.

— Sorry, face Malin.

Nu răspund, dar îmi pare niţel rău pentru ei. Sunt atât de grijulii, atât de temători să nu spună ceva care să-mi amintească de Nadja.

De parcă ar fi vreo diferenţă.

De parcă nu m-aş gândi mereu la ea.

— Acum ce facem? întreabă Malin.

— Trebuie să aşteptăm rezultatul autopsiei, testele ADN şi testele chimico-legale, spune Leti şi oftează. Tehnicienii nu şi-au terminat nici ei raportul. Mi se par tare aiuriţi, mai nou. Dar staţi aşa! Au găsit reziduuri de piele sub unghiile lui Ahonen. Poate c-a zgâriat un posibil atacator.

— Bingo! face Malin şi zâmbeşte larg, de parcă ar fi rezolvat cazul.

Este adevărat că, în unele cazuri, analiza ADN-ului face miracole: uneori, urmele genetice corespund unei persoane care se află în baza noastră de date şi nu ne rămâne decât să căutăm vinovatul, ca şi cum am pleca la cumpărături.

— Dar nu ştiu dacă vor putea extrage un profil ADN utilizabil, pentru că trupul a rămas multă vreme în apă. Nu trebuie să ne bucurăm prea tare, domniţă.

Mă întorc spre Leti.

— Ai spus mai devreme că Johannes Ahonen avea legături cu Igor Ivanov. Ar trebui să investigăm?

Leti încuviinţează.

— Evident. Dar legătura este slabă. Ahonen a fost arestat acum trei ani cu o cantitate mare de cocaină asupra lui. Aproape 200 de grame. Cu siguranţă voia să vândă. Băieţii de la Narcotice erau convinşi că a cumpărat coca de la Malte Lindén, chiar dacă nu aveau informaţii concrete care s-o dovedească. Iar Malte Lindén lucrează pentru Igor Ivanov. Ăsta conduce cea mai mare parte a traficului de droguri din sudul capitalei, aşa că nu există ticălos să cumpere sau să vândă fără să aibă legătură cu el. Aşa că nu şoptim un cuvinţel procurorului, dacă nu vrem să ne pună beţe în roate înainte să suflăm o

vorbă despre percheziţie. Cu el suflându-ne în ceafă nu ne vom putea mişca.

Leti îşi scoate ochelarii, oftează iar şi îi lustruieşte cu cămaşa.

— Igor Ivanov şi Malte Lindén pot fi găsiţi? întreabă Malin. Am putea vorbi, oare, cu ei?

Leti zâmbeşte sarcastic şi îşi pune din nou ochelarii pe nas.

— Fireşte că putem, însă ei nu ne vor *spune* nimic, să-ţi fie clar.

Se ridică şi îşi aşază cămaşa prost croită. Iese pe hol, îndreptându-se spre bucătărie.

— Cum dracu' poate avea atâta succes la femei? şuieră Malin. Sincer, este un ticălos veritabil.

— Nu eşti în grupul lui ţintă, zic şi mă uit la burta ei mare.

Malin râde amar.

Se lasă tăcerea.

— Cum sunteţi tu şi Andreas? întreb.

— Bine, spune ea. Minunat. Fireşte, e un ţăran.

— Aşa ca tine?

Malin râde.

— Exact. Credeam c-o să plec departe de Ormberg. Era planul meu.

— Uneori viaţa are alte planuri, zic.

Malin mă priveşte lung, fără să spună nimic.

— Şi mama ta? întreb, cu toată blândeţea.

Malin îşi priveşte burta.

— Nu vorbim, mormăie ea.

— Poate ar trebui. Nu ştii niciodată cât îi poţi ţine lângă tine pe cei pe care îi iubeşti.

Malin îşi mângâie burta, dar nu răspunde.

Când ajung acasă, Afsaneh e aşezată pe podeaua din living, cu o cutie plină cu piese de Lego a Nadjei, jucându-se fără sens cu ele. Poartă chiloţi şi o cămaşă veche de-a mea. Părul murdar îi atârnă pe faţă şi nu reacţionează când intru şi aprind lumina.

Aşez servieta jos, mă las pe vine lângă ea şi îi pun mâna pe umăr.

— Afsaneh…

Nu răspunde.
— Hai să facem un ceai.
— Azi nu ai venit la spital, spune ea, unind o piesă galbenă şi una albastră.
Mă aşez lângă ea, oftând lung, şi o prind cu braţul de după umeri. Inspir adânc.
— A trebuit să iau parte la o şedinţă. Aveau nevoie de mine.
Afsaneh desface piesele de Lego.
— *Nadja* are nevoie de tine.
Nu sunt de acord cu ea.
Un copil inconştient n-are nevoie de ambii părinţi lângă ea, tot timpul. Mi-aş dori ca prezenţa noastră să facă o diferenţă, să o ajute să îşi revină, dar nu cred sincer că funcţionează aşa.
Dar nu-i pot spune asta soţiei mele. Suferim diferit.
Durerea lui Afsaneh este completă, fizică, asemenea unei forţe a naturii, iar nevoia ei de a fi aproape de Nadja pare insaţiabilă. Vorbeşte non-stop despre fiica noastră. Se pare că s-a înscris şi pe un fel de forum online, dedicat părinţilor de copii bolnavi.
Poate că speră ca durerea lor să o mai calmeze pe a ei.
Personal, mă simt distant. Chiar rece. Parcă aş fi mort, deşi sunt sigur că nu sunt.
Uneori visez ce i s-a întâmplat Nadjei.
Sunt două tipuri de vise.
În primul, alerg şi alerg pe podeaua bucătăriei, ca s-o ajung înainte să cadă. Dar podeaua se transformă într-un câmp vast şi, cu cât alerg mai departe, cu atât fereastra pare să se îndepărteze, până când nu mai rămâne din ea decât un punct nedefinit la orizont.
În al doilea, sunt agil şi iute, de parcă n-aş avea peste 50 de ani, n-aş cântări 120 de kilograme şi nu m-ar termina durerea de genunchi.
Parcurg dintr-un salt cei câţiva metri care separă livingul de fereastra bucătăriei, ca un ghepard, o

apuc pe Nadja de încheietură şi reuşesc să o trag înapoi.

Fireşte că al doilea vis este cel mai crud, cel din care mă trezesc disperat.

Era nevoie doar de o secundă, de un metru.

Un nenorocit de metru. Ai crede că Dumnezeu mi-ar fi putut face un dar.

Dar copila mea a căzut pe asfalt.

Mă ridic cu greu. Simt un junghi în genunchi, dar ignor durerea. O ridic cu blândeţe şi pe Afsaneh.

— Îmi pare rău că astăzi nu am avut timp, zic eu, luându-i faţa în mâini şi sărutând-o pe obraji.

Sunt umezi şi au gust de sare.

Ea încuviinţează şi mă ia în braţe. Mă strânge tare.

Nu ştiu cât stăm aşa, dar, în cele din urmă, spune:

— Va fi bine. Trebuie să fie bine.

Mă duc după ea în dormitor. Îi dau un somnifer, îi aduc un pahar cu apă şi o învelesc ca pe un copil.

O sărut pe frunte, aşa cum fac mereu când e tristă. Ea zâmbeşte, cu ochii închişi, deja legănată de somnul dăruit de pastilă.

Mă apropii de scaunul de la geam. Îmi deschei cămaşa, o scot, o atârn pe spătar. Îmi scot pantalonii şi îi pun pe scaun.

Hainele mele sunt mototolite şi diforme, aşa cum a devenit şi viaţa mea.

Deschid dulapul. Privirea îmi alunecă peste haine.

Costumele de la croitoria mea favorită, Norton & Sons, care se află în Londra, pe Saville Row, sunt agăţate cuminţi, în şir, parcă aşteptând să mă adun şi să le scot din nou la plimbare.

Croitorul a cusut nenumărate costume, cămăşi şi haine casual, pentru împăraţi, regi şi preşedinţi. Lordul Carnarvon însuşi a purtat Norton & Sons când a ajutat la deschiderea mormântului lui Tutankamon din Valea Regilor, în 1922. Dacă purta haine croite de aceeaşi firmă şi când a murit în Cairo, anul următor, în urma înţepăturii unui ţânţar infectat, nu ştiu. Dar mi-l imaginez zăcând pe patul

de moarte, cu faţa scăldată în sudoare, dar îmbrăcat în tweed Harris impecabil, cu mustaţa perfect îngrijită, ca de obicei.

Ştiu că par ciudat, dar ador toate lucrurile astea: poveştile, miturile, meşteşugul. Este vorba despre calitate, despre profesionalism transmis din tată în fiu, generaţie după generaţie. Despre abilitatea de a crea veşminte care să dureze o viaţă. Aspecte complet opuse isteriei generate de consum şi mentalităţii de tip „de unică folosinţă” din prezent.

Îmi trec mâna peste o mânecă de costum.

Fibrele de lână îmi pătrund uşor în vârfurile degetelor.

Acest material provine dintr-o ţesătorie din Hebridele Exterioare[6].

Familia conduce firma de patru generaţii, iar modelele sunt aceleaşi de la începuturi. Adaptarea lor la tendinţele actuale ar fi o dovadă de lipsă de gust.

Să ştiu asta mi-e suficient ca să merg până la Londra doar ca să comand un costum.

Închid dulapul.

Uşile se trântesc, cu un suspin adânc, ferecându-mi viaţa de dinainte ca într-un sicriu. Tot ce rămâne este mormanul format din pantalonii boţiţi şi cămaşa mototolită, agăţată pe spătar, alături de senzaţia că viaţa îmi alunecă printre degete.

Samuel

Crengile coroanelor de copaci creează un model întortocheat deasupra mea, de parcă sute de degete din lemn şi frunze s-ar fi împletit ca să mă protejeze.

Parcă m-aş afla într-o colibă. O casă în copac, fermecată, ca aceea pe care Liam şi cu mine am construit-o în parcul de lângă spitalul Långbro, când eram copii.

Mă ridic în capul oaselor.

Mă doare spatele şi am corpul amorţit de frig. Umezeala a pătruns prin hanorac, la spate. Blugii îmi sunt uzi şi ei.

Soarele s-a ridicat deja pe cer şi nu bate deloc vântul.

În faţa mea se întind colţuri de stâncă, iar dincolo de ele se vede marea, albastră şi lucioasă ca oglinda. În depărtare văd o ambarcaţiune cu pânze, care pare complet nemişcată, iar pe o stâncă se află nişte pescăruşi.

Larus canus.

Pescăruşi cenuşii, adică. În trecut, uciderea lor era interzisă, pentru că se credea că pescarii înecaţi s-ar reîncarna în ei.

Aici mai sunt şi alte păsări. Ieri am văzut cinci raţe de mare femele, înotând cu vreo zece boboci după ele. Am văzut ferestraşi mari, pescăruşi argintii şi lebede cucuiete. Cred că era vorba despre acea specie de lebede, pentru că fluiera uşor în timp ce zbura, iar lebedele căutătoare zboară în tăcere.

Bunicul din partea mamei m-a învăţat toate astea. Şi multe altele despre natură. Aşa a început fascinaţia mea pentru păsări. Ştiam totul despre ele şi visam să am una, deşi mamei i se păreau murdare şi urât mirositoare.

Acum, că am una, îmi doresc numai să o eliberez.

Păsările n-ar trebui să fie închise în colivii.

Mă trec fiori.

Este frig şi stomacul meu urlă după mâncare şi apă. Altceva decât batonul de ciocolată pe care l-am ronţăit aseară.

După ce Alexandra a refuzat să mă primească, m-am dus la Liam, dar mama lui era acasă. Când a deschis uşa, era foarte supărată. Chiar şi căţeii, de obicei veseli, păreau agitaţi.

A zis că Liam nu era acasă şi că trebuia să vin să-l văd ziua, ca tot omul.

Am dormit în boxa lui de la subsol. Nu i-am cerut maică-sii permisiunea. De ce s-o fi făcut? Aveam cheia şi n-am făcut rău nimănui.

Când m-am trezit, i-am trimis un mesaj lui Liam şi l-am întrebat dacă pot să stau la el câteva zile.

A scris că nu. Că poliţia mă căuta şi că maică-sa era supărată pe el. Că ameninţase că va închide conexiunea la internet şi-l va da afară.

I-am spus că nu conta dacă închide sau nu conexiunea, dacă-l dă oricum afară, dar Liam mi-a răspuns că era vina mea, fiindcă lucrasem pentru psihopatul de Igor, cu toate că-i promisesem să n-o mai fac.

Situaţia era absurdă. Întins pe jos, în boxa lui Liam, îi trimiteam mesaje fără ca el să ştie că eram doar la câteva etaje sub el, în aceeaşi clădire. Probabil că poliţiştii îl vizitaseră în timp ce eu dormeam.

Dar am mai tras o concluzie din ce-mi scrisese Liam.

Poliţia trebuie să mă fi recunoscut în zona industrială, altfel de ce să mă fi căutat? Asta înseamnă că ştiu că lucrez pentru Igor.

Când mi-am dat seama, am îngheţat. Probabil că au un dosar despre mine, cu poză şi tot.

Ca în CSI.

După aceea am plecat din oraş. Am luat motocicleta lui Igor, pe care o parcasem în garajul de la subsolul clădirii lui Liam, şi am plecat cât mai departe, cuprins de panică, până ce s-a terminat drumul şi am ajuns la mare.

Încerc să îmi analizez situaţia şi să o privesc limpede, ca pe o problemă de mate, şi nu propria-mi viaţă distrusă.

Politia mă vânează.

Igor probabil mă vrea mort.

Mama m-a dat afară.

Alexandra oricum e razna, şi acum crede că-s un cretin fiindcă am flirtat un pic cu Jeanette. Iar Liam s-a speriat de moarte doar pentru c-a fost poliţia pe la el şi a pus întrebări.

În plus, n-am nici bani.

Găsesc un chiştoc în iarbă, dau la o parte nişte fire ude şi îl vâr în gură. Aprind bricheta şi trag adânc, de două ori, apoi îl sting iar.

Sunt terminat.

Nu pot decât să mă întind iar, dar n-am unde să mă duc şi nici nu pot dormi sub cerul liber, nu pot trăi cu soare şi aer de mare, ca o nenorocită de păpădie.

Mă joc cu brăţara din mărgele de sticlă. Le răsucesc spre mine.

MAMA.

Mă gândesc la mama. La părul ei şaten-cenuşiu şi la ochii căprui, agitaţi. La cruciuliţa de aur, pe care o poartă mereu. La cum mă bate mereu la cap să îmi schimb viaţa şi să îl accept pe Iisus, ca totul să fie bine.

Scuze, dar unde era Iisus luni seara?

Numa' zic.

Cred c-ar trebui să o sun, dar nu îndrăznesc. Probabil va fi primul lucru pe care l-ar verifica poliţiştii, dacă încerc să o contactez. Asta fac toţi retardaţii, nu? Fug acasă, la mămica, să plângă în braţele ei, după jaf sau atac, sau după ce-au ratat o tranzacţie cu droguri?

Mă ridic. Îmi scutur pământul şi iarba de pe pantaloni, mă apropii de un tufiş, îmi deschei fermoarul şi urinez.

Până şi penisul mi-a îngheţat. Este mic şi zbârcit, şi pare să vrea să se retragă în sine, ca un animăluţ speriat.

Poate c-aş reuşi să intru într-o casă de vacanţă abandonată. Dar să fie pustie anul ăsta? Nu prea cred.

Îmi trag fermoarul şi mă uit la motocicleta lui Igor, parcată mai încolo, lângă tufişuri. Vopseaua neagră şi lacul cromat lucesc în razele soarelui, care pătrund printre crengi. Flacăra pictată pe rezervor sclipeşte slab.

Îmi aranjez pantalonii cu o mână, şi cu cealaltă mă uit pe telefon, să văd ce mai e pe Snap.

Liam e acasă. Alexandra pare să fie cu Jeanette. Am un gol în stomac când mă gândesc că stau şi mă vorbesc de rău. Că Alexandra boceşte, şi Jeanette o consolează.

Stai liniştită, pui. Nu m-aş fi culcat cu el, oricum. E doar un amărăştean.

Deschid profilul de Insta al lui Jeanette.

A postat o poză cu ea în bikini, în faţa oglinzii din hol. Îşi împinge bustul în faţă, ţuguindu-şi buzele şi trecându-şi mâna prin păr.

În mod normal, aş avea o supererecţie. Dar nu azi.

390 de idioţi au *adorat* poza.

Jeanette are aproape 2000 de *followeri* pe Insta şi postează minimum cinci selfie-uri pe zi, cel mai adesea într-un tricou decoltat sau cu un căţeluş în poală. Preferabil, cu nenorocitul de animal făcut sendviş între ţâţe, ca un hamburger.

De aceea este atât de populară.

Îmi citesc mesajele. Un amic de-ai lui Liam mi-a trimis un link de Twitch în care un tip a promis să-şi transmită în direct propria sinucidere, dar nu pare să funcţioneze. Vreau să încerc iar, când aud o maşină apropiindu-se.

Fac un salt în tufe şi aştept să treacă, dar opreşte la vreo 20 de metri de mine.

Aud trântindu-se o portieră, apoi alta.

Aud şi voci îndepărtate, care-mi sună ciudat de cunoscute.

— Unde? spune una dintre ele.

— Nu ştiu, răspunde cealaltă. Dar pe aici, pe undeva.

Văd doi oameni apropiindu-se, prin frunzişul des. Unul este scund şi cam durduliu, şi poartă blugi care-i atârnă la jumătatea şoldurilor.

Mi se pare familiar, ca o rudă îndepărtată pe care o întâlneşti doar de Crăciun.

Celălalt este înalt şi adus de spate. Părul subţire, şaten-deschis, îi cade în laţe în jurul feţei osoase, iar tricoul îi atârnă pe pieptul slab ca un sac.

Îmi stă inima şi cad la pământ.

În orice caz, aşa mă simt, fiindcă tipul este Malte, lacheul lui Igor.

— Mai verifică o dată! spune Malte, care se opreşte să-şi aprindă o ţigară.

— Bine, spune celălalt şi scoate ceva din geacă.

De ce nu e Malte în arest? Şi, mai important: cum dracu' m-au găsit?

Gândurile îmi aleargă nebuneşte prin minte şi, o clipă mai târziu, mă prind.

Mobilul. Cred că-i nenorocitul de telefon mobil. L-am primit de la Igor şi are o groază de rahaturi pe care nu le-am descărcat eu.

Cine ştie ce-a instalat psihopatul? Ar fi tipic pentru el să-şi spioneze oamenii.

Cu degetele tremurând, iau telefonul să îl închid, dar îmi alunecă printre degete şi îl scap pe jos.

Înjur înfundat, mă las pe vine şi pipăi după el printre frunzele uscate. Crengile mă zgârie pe faţă şi îmi zdrelesc pielea; ustură ca naiba. Mirosul de pământ reavăn şi de muguri îmi gâdilă nările.

În sfârşit simt metalul încălzit de soare sub vârfurile degetelor.

Apuc telefonul şi apăs butonul lateral, ca să-l închid.

Mi se pare că durează o veşnicie până ce afişajul se întunecă.

Stau nemişcat şi mă uit la Malte şi la celălalt tip, care se află în iarba de lângă drum şi vorbesc încetişor. Nu îndrăznesc să zic nici pâs, atât de speriat sunt. Dacă mă găsesc, praf mă fac.

Sau mai rău.

Mă gândesc la tipii despre care mi-a povestit Liam. Despre cei care l-au dezamăgit pe Igor şi care au fost legaţi cu cabluri şi înecaţi ca nişte pisoi.

— …nu… poate mai târziu… nenorocit de semnal… foame…

Cuvintele lor ajung la mine fragmentate, ca nişte cioburi din ceva spart, care aşteaptă să fie pus la loc în aerul călduţ al dimineţii.

Mă dor picioarele când mă ridic încetişor. Dar hanoracul mi se agaţă într-o crenguţă, care se rupe cu un trosnet scurt.

— Ce-a fost asta? întreabă Malte.

— Parcă a fost…

Malte se uită în jur.

— Oh, zice grasul. Să mergem. Trebuie să halesc ceva.

Malte nu răspunde. Porneşte cu paşi hotărâţi spre mine.

Stau perfect nemişcat şi fac tot posibilul să-mi controlez respiraţia, dar tot gâfâi de parcă aş fi sprintat o sută de metri.

Malte este chiar de cealaltă parte a tufei, la cel mult patru metri de mine.

Se uită chiar în direcţia ascunzătorii mele şi, pentru o clipă, sunt sigur că m-a văzut. Dar el îşi duce mâinile la şliţ şi-şi trage fermoarul. Jetul de urină loveşte pământul.

Inima îmi bate mai lent acum, regăsindu-şi ritmul. Nu mai gâfâi. Umerii mi se relaxează.

Malte îşi trage fermoarul şi se întoarce cu spatele. Mirosul urinei lui îmi întoarce stomacul pe dos.

Dar inima mi s-a calmat.

Inima mea ştie.

Am reuşit să evit dezastrul.

Cred că mai stau în tufe vreun ceas după ce pleacă Malte şi tovarăşul lui cel gras. În cele din urmă, hotărăsc că e cazul să ies.

Iau motocicleta şi urmez drumul spre sud, de-a lungul coastei, câţiva kilometri, cu vântul în faţă.

Vara suedeză mă îmbrăţişează. Verdele este atât de intens, că mi se pare aproape nefiresc, de parcă aş fi într-un joc video, şi nu în natură. Miroase a iarbă, a bălegar şi a mare.

Nu ştiu încotro mă îndrept, ştiu doar de ce fug. Teama mă mână pe drumul de ţară prăfos, dincolo de pajişti şi de căsuţe cu acoperişuri roşii, cu oameni din capitală care au venit în vacanţă, şi ferme cu fermieri adevăraţi, care conduc tractoare adevărate şi au vaci adevărate.

Drumul se îngustează, iar eu trec pe lângă un semn. Spune *Stuvskär 2,* şi în câteva minute intru într-un port adormit.

Parc-aş intra într-o carte poştală.

Marea se întinde între stânci de granit. Căsuţe de lemn, vopsite în roşu, se înghesuie în jurul unui debarcader. Într-o casă observ o tavernă, în alta, un magazin de ţară.

Drumul se termină în faţa lor. Văd o staţie de autobuz, iar în stânga, o parcare mare, aproape plină. Lângă chei văd o benzinărie, care pare să vândă şi componente pentru bărci. Un semn indică drumul spre portul turistic, la o distanţă ceva mai mare.

Vizavi de căsuţele roşii văd o clădire de piatră galbenă, veche. Are un semn pe uşă.

Oficiul portuar, zice.

Sub text, cineva a agăţat un afiş scris de mână:

Bibliotecă şi muzeul istoriei locale.

O clipă mai târziu, sunt în aşa-zisa bibliotecă. Nu e mai mare decât apartamentul mamei şi pare administrată de o asociaţie nonprofit. În orice caz, aşa scrie la intrare.

Femeia în vârstă care şade la recepţie s-a uitat lung la mine când am intrat, de parcă aş fi fost ultimul venetic, dar n-a zis nimic. A făcut doar un semn din cap şi şi-a ridicat niţel ochelarii pe nas, cu arătătorul.

Sendvişul pe care l-am furat de la magazin îmi bolboroseşte în stomac şi în sfârşit mi-e cald. Mi-e

cald, sunt calm şi m-am aruncat într-un fotoliu confortabil din faţa unui calculator vechi, cu ecran gros. N-ai reuşi să scapi de el pe Blocket nici degeaba.

De-a lungul rafturilor văd rânduri de cărţi despre arhipelag şi hărţi marine vechi. Nu-i nimic de furat pe-aici, mi-am dat seama de când am intrat.

L-am căutat pe Google pe Igor, fără noroc. Nu mi se pare ciudat, pentru că a) nu ştiu care este numele lui de familie şi b) nu există niciun motiv ca poliţia să dezvăluie numele arestaţilor. Dar, după o vreme, găsesc o ştire pe site-ul ziarului *Söderort.* Spune că „poliţia a tras asupra unui grup de suspecţi în contextul unei arestări de luni seara, în zona industrială de lângă Fruängen".

Nu spune mai multe, doar că s-a iniţiat o anchetă internă, aşa cum „se practică".

Nu ştiu ce înseamnă că „se practică" şi nici nu pot să caut pe Google. Caut, în schimb, „Stuvskär" şi „de închiriat".

Computerul se gândeşte mult înainte să afişeze o pagină goală.

Încerc cu „Stuvskär" şi „posturi libere", mai mult de curiozitate, pentru că nu-s deloc interesat de muncă, nici aici, nici altundeva.

Computerul mârâie, de parcă solicitarea mea ar fi aproape imposibilă. De parcă aş fi întrebat cât de mare este Universul sau care-i sensul vieţii ăsteia de rahat.

Dar apoi apare un rezultat.

Fac clic pe link şi citesc anunţul. Îl recitesc apoi îmi fac un plan.

O familie din apropiere de Stuvskär caută un asistent pentru fiul lor adolescent, cu o dizabilitate severă. Nu este vorba despre un job tipic – pentru că părinţii se ocupă de îngrijirea propriu-zisă –, ci mai degrabă de un rol social. Familia caută pe cineva care să îi ţină fiului lor companie, cineva care să îi citească, să îi cânte şi să ajute în gospodărie.

Închid ochii şi mă gândesc.

Fireşte că nu am niciun chef să fac pe dădaca unui retardat în Stuvskär, dar gândul la un pat călduros şi la apă curentă este tentant.

Poate mă ascund aici o vreme, capăt un acoperiş deasupra capului şi fac ceva bani, până ce găsesc o cale să ies din rahat?

Pernilla

Sunt în metroul de suprafaţă, în drum spre căminul din Fridhemsplan unde se află tata.

M-a sunat o asistentă să-mi spună că starea lui s-a agravat şi că vrea să mă vadă.

M-am îngrijorat, dar nu foarte; mă sună de fiecare dată când tata are o zi proastă.

Pe geam văd coroanele verzi ale copacilor şi liliacul aproape trecut. În alte condiţii, m-aş fi bucurat de verdele acela şi de căldura care a venit în sfârşit, dar acum lucrurile sunt cum sunt. Tata este pe moarte, şi de trei zile n-am nicio veste de la Samuel.

A plecat de trei zile, fără un semn. Am nevoie de toată stăpânirea de sine să nu îl contactez. N-a mai trecut până acum atâta timp fără să comunicăm.

Închid ochii, simt soarele care pătrunde pe geam încălzindu-mi faţa, şi mă gândesc la ziua aceea de mai din urmă cu 17 ani, când s-a născut Samuel.

Tata a stat cu mine în spital, plimbându-se de colo colo pe holul din faţa rezervei mele, ca şi cum şi-ar fi aşteptat propriul fiu. De fapt, una dintre moaşe a crezut că era soţul meu. Tata a râs mult după aceea, dar fireşte că mie mi s-a părut tare jenant.

Nu-mi amintesc mare lucru despre naştere, cu excepţia durerii inumane. Dar, de îndată ce mi s-a pus pe piept trupuşorul alunecos, durerea a fost înlocuită de bucurie şi am ştiut că vreau să-mi botez fiul Samuel.

Poate fiindcă pe atunci citeam pasaje din Prima Carte a lui Samuel, la orele de lectură a Bibliei. Era povestea aceea despre cum Dumnezeu îl strigase de câteva ori pe Samuel, fără ca acesta să înţeleagă. Cred că m-a atins la coarda sensibilă, pentru că Samuel fusese ales să audă vocea Domnului, dar şi pentru că mi se părea un mesaj important în vremurile acelea, când vocea divină se îneacă atât

de repede în zgomotul televizoarelor, radiourilor şi al reclamelor.

Tata s-a bucurat când i-am zis că numele fiului meu este Samuel, dar s-a şi încruntat. Poate că a crezut c-ar fi un dar târziu pentru Isaac, evreul, cel pe care nu îl putuse înghiţi. Metroul se opreşte, iar eu cobor şi schimb pe linia verde, cea care mă va duce la Fridhemsplan şi la tata.

Samuel a fost un copil dificil de la început. Ţipa şi ne deranja, iar tata şi cu mine făceam cu rândul la veghea nocturnă, ca să reuşesc şi eu să dorm câteva ore.

Nu m-am gândit prea mult atunci. Credeam că aşa este să ai un copil. Aveam doar 18 ani şi nu ştiam nimic despre bebeluşi. Dar, în retrospectivă, mă întreb acum dacă problemele lui Samuel nu erau deja prezente. Dacă nu cumva moştenise ceva de la mine.

Nerăbdarea, incapacitatea de adaptare şi atracţia spre situaţii încurcate, aşa cum sunt atrase insectele de lumină, pe timp de noapte.

Exact ca mama.

Dar îl iubeam necondiţionat şi mă iubea şi el. Chiar dacă nu eram o familie *cum trebuie,* eram fericiţi, Samuel, tata şi cu mine.

Adevăratele greutăţi au început la grădiniţă. Samuel muşca alţi copii. Samuel refuza să doarmă după prânz. Samuel arunca mâncarea pe jos. Samuel o lovea pe educatoare peste picioare.

Copii mici, probleme mici.

Cu timpul, situaţia a degenerat: chiul, furt din magazine, discuţii interminabile cu profesori îngrijoraţi şi părinţi supăraţi.

Chiar nu-mi puteam învăţa copilul să fie politicos?

Cu siguranţă era vina mea. Cu siguranţă un părinte normal îşi putea educa fiul. Cât de greu poate fi să creşti un copil?

În acelaşi timp, era blând, fermecător şi sociabil. Avea o inimă mare şi mulţi prieteni.

Dar problemele nu au dispărut. Peste ani, am devenit tot mai convinsă că era vorba despre un păcat moştenit. Că trăsăturile urâte ale mamei îmi fuseseră transmise, pentru a fi apoi preluate de Samuel.

Îmi amintesc de cuvintele tatei.

Chip de înger şi suflet de viperă.

Închid ochii şi ascult zgomotul trenului care se zgâlţâie pe şine, în timp ce străbate tunelele de sub Stockholm. Aerul este mai rece aici şi mi-e cam frig, în bluza mea subţire de vară.

Dumnezeu are un plan pentru noi toţi. O misiune.

Trebuie doar să înţelegem care este, să ascultăm cu atenţie când ne strigă – aşa cum l-a strigat pe Samuel în templul din Silo.

Poate că misiunea mea este să-l ajut pe Samuel?

Tata pare foarte nefericit.

Dacă e posibil, e chiar mai slab ca înainte, iar pielea şi albul ochilor îi sunt gălbejite. Părul lui, cândva atât de des, a căzut de mult, iar pe dosul mâinii de care este prinsă perfuzia se întinde o vânătaie mare, violetă.

Îl îmbrăţişez cu grijă şi îmi trag un scaun aproape de el.

Tatei nu-i este frică de moarte, iar asta mă linişteşte.

Dar *eu* mă tem.

Nu ştiu cum o să mă descurc fără el. Este unica mea familie, în afară de biserică. Dar la el mă duc dacă am nevoie de sfaturi, dacă sunt tristă sau dacă trebuie să împrumut bani.

Toate încercările astea.

Abia ce mă gândesc aşa, că mă copleşeşte ruşinea.

Eu, care sunt sănătoasă şi puternică, nu am voie să stau aici şi să-mi plâng de milă.

— Bună, fiica mea, spune el.

— Bună, spun eu, şi-i iau mâna cu atenţie. Cum te simţi?

— Nu atât de rău cum arăt, mormăie tata. Crezi că ai putea să îmi ridici puţin patul?

Mă ridic şi apăs cu piciorul pedala care se află sub căpătâiul patului.

Tata se strâmbă de durere. Îşi trece limba peste buzele uscate şi la tâmple îi apar broboane de sudoare.

— Mulţumesc, spune el apoi. Cum îţi merge?

— Bine, răspund, ezitând.

— Speram să aud că ai trecut pe la mine să iei corespondenţa, săptămâna asta, spune tata, încheind fraza cu o tuse productivă.

— Normal.

Mai ezit o clipă, cu degetele frământând pătura întinsă pe picioarele tatei şi hotărăsc să-i spun adevărul despre Samuel.

— L-am dat afară. Din nou. Nu este prima dată, aşa cum ştii deja.

— Da. Trebuie să se înveţe minte, Pernilla.

— S-a întâmplat acum trei zile, şi de atunci nu am nicio veste de la el. Nu ştiu ce să fac şi mi-e foarte greu. Nu ştiu cum voi rezista să…

Las propoziţia în aer şi îmi înghit un suspin.

— Trebuie să-i dai drumul, dacă vrei să revină.

Pentru o clipă, domneşte tăcerea. Îmi dau seama că tata respiră greu.

— Poţi da drumul propriului copil? întreb. *Ce fel de* om îşi lasă copilul să plece? Dacă fac asta, cine sunt? *Ce* sunt?

— Trebuie. Promite-mi că nu vei încerca să îl contactezi.

— Dar… Nu sunt mai bună decât mama, atunci.

Tata se foieşte şi cade pradă unui atac de tuse profund, care îl zguduie. Pieptul lui pare plin de pietriş.

Tusea se potoleşte. Tata suspină şi închide ochii.

— Roagă-te pentru el, mormăie. Este tot ce mai poţi face acum.

Manfred

Bianca Diaz locuieşte într-un apartament curăţel, similar cu al Tuulei Ahonen, doar că mai mic, mai sărăcăcios mobilat şi situat la parterul unei clădiri cu cinci etaje din centrul Jordbroului.

Ne invită pe mine şi pe Leti să luăm loc la masa din bucătărie, care are doar două scaune, şi apoi dispare în living.

Prin uşa care dă spre hol văd căruciorul învelit în plastic, de lângă perete.

Leti îmi urmăreşte privirea, dar ochii nu-i trădează nicio emoţie.

— Aveţi nevoie de ajutor? îi strig Biancăi.

Bianca intră, ducând un scăunel.

— Nu, râde ea. Sunt însărcinată, nu incapabilă.

Leti se ridică.

— Luaţi loc, domnişoară, spune el şi se aşază pe scăunel.

Bianca zâmbeşte, ridică din umeri şi ia loc pe scaunul lui. Mă aşez şi eu, încercând să ignor durerea din genunchi.

Bianca Diaz are 20 de ani, aceeaşi vârstă cu Johannes Ahonen, dar pare mult mai tânără. Are părul lung, şaten-deschis, cu vârfurile blonde, şi este minionă. Burta imensă îi iese în evidenţă. S-ar spune că va naşte dintr-un moment în altul, dar ştiu că mai are cam o lună.

Ceva din postura ei mi-o aminteşte pe Afsaneh, când era gravidă cu Nadja. Simt un junghi în inimă.

— Îmi pare foarte rău pentru ce i s-a întâmplat lui Johannes, încep eu.

Bianca dă din cap.

— Da, cumplit.

Glasul ei este ciudat de obiectiv. Nu arată nicio emoţie. Parcă ar afirma că s-a stricat maşina de spălat sau că a rămas fără lapte.

— Cum vă simţiţi? întreb.

Ochii ei întunecaţi îi întâlnesc pe ai mei.

— Mă descurc, spune ea. M-am descurcat mereu. Sigur că este groaznic că a murit. Groaznic. Dar nu puteam avea încredere în el. Mi-a făcut doar probleme, de la început. Cât am fost împreună, am lucrat tură dublă şi am studiat ca să devin analistă biomedicală. Ce-a făcut Johannes? A ajutat? A contribuit cu bani? Nu. Deja ştiam că va trebui să cresc singură copilul, când am rămas însărcinată. Tot ce voia să facă era să plece în Brazilia, fiindcă avea un prieten acolo.

Se uită în jos, cu mâna pe burtă. Îşi trece mâna peste materialul întins al tricoului.

— Nu plănuiaţi să creşteţi copilul împreună? întreabă Leti.

Bianca clatină din cap.

— Johannes nici n-a vrut să audă, spune ea şi priveşte pe geam, unde este plantată o tufă mare, cu flori roz.

Face gura pungă şi, pentru prima dată, faţa ei capătă o expresie tristă.

— Cum a reacţionat când i-aţi spus că sunteţi gravidă? întreabă Leti.

— S-a supărat, spune Bianca, liniştită, cu ochii la geam. Tare.

Pauză. Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Leti.

— Probabil că este mai bine aşa, murmură Bianca. Nu că a murit, dar că voi avea singură grijă de copil. Ar fi stricat totul. Asta făcea mereu.

— Ştiţi cumva dacă era ameninţat? întreabă Leti, notând ceva în carneţel.

Bianca se încruntă.

— Ameninţat? Nu, nu cred că avea duşmani. Dar împrumutase o groază de bani de la cineva. Era stresat, fiindcă nu îi putea da înapoi.

— Ştiţi de la cine? întreb. Sau despre ce sumă era vorba?

— Nu am idee. Mă ţineam departe de aşa-zisele lui afaceri.

Mă aplec spre Bianca şi o privesc în ochi. Nu se clinteşte. Ochii îi lucesc şi are o expresie gravă, dar complet lipsită de emoţie.

— Mama lui ne-a spus că era cuminte, zic eu încet. Că nu se ocupa de droguri sau de infracţiuni. Că…

Bianca mă întrerupe.

— Scuze, spune ea, cu o mână ridicată. Dar Tuula este foarte naivă. Îl crede un soi de sfânt. Nu l-am văzut drogat, aşa este. Chiar nu. Altfel l-aş fi părăsit imediat. Dar să fie *cuminte?*

Îşi dă ochii peste cap şi marchează ultimul cuvânt cu o pereche de ghilimele desenate în aer.

— Nu. Johannes era departe de a fi cuminte.

Ieşim în stradă. Leti inspiră adânc, îşi trece mâna prin barbă şi îşi ia un aer trist.

— Ce păcat, spune el. Dragoste care n-aduce decât nefericire. Dar este inevitabil. Îi prinzi niţel gustul şi gata, ai căzut în capcană.

Îşi aranjează pantalonii prea scurţi şi se îndreaptă spre maşină, adus de spate.

Ajung la spital şi Afsaneh mă strânge în braţe.

De când am revenit la lucru cu program normal, profit de pauza de prânz să vin la ele – mai ales pentru a-i face ei plăcere, fiindcă nu cred că Nadja are vreo părere.

După ce am vorbit cu iubita lui Johannes Ahonen, Leti şi cu mine ne-am întors în oraş, iar pe el l-am lăsat în faţa secţiei. Apoi am venit la spital. Pe drum, le-am dat telefon celorlalţi copii ai mei. Alba n-a răspuns, dar am vorbit câteva minute cu Alexander şi apoi cu Stella. Le-am spus cum se mai simţea surioara lor şi le-am pus întrebările obişnuite.

Fireşte că sunt îngrijoraţi. Şi trişti, pentru că, deşi sunt mult mai mari decât sora lor vitregă, au iubit-o din prima clipă.

— Ce bine că ai venit, îmi murmură Afsaneh în ureche.

Face un pas în spate, zâmbind. Ochii îi strălucesc şi parcă s-a luminat la faţă.

— S-a întâmplat ceva? întreb.

Afsaneh încuviinţează şi îmi ia mâinile într-ale ei.

— O vor trezi pe Nadja. Aşa a zis medicul. Vor începe să reducă somniferele mâine.

— Serios?

Vocea mea nu-i decât un murmur.

Afsaneh mă trage spre ea şi mă strânge iar în braţe.

— O vom primi înapoi, Manfred. Nadja noastră se întoarce.

Trupul subţire al soţiei mele îmi tremură în braţe şi nu îndrăznesc să spun ce gândesc.

Ce au încercat doctorii să ne explice, de la început.

Ce se întâmplă când deschizi cutia cu pisica lui Schrödinger?

Curând, toată lumea va vedea că pisica este fie moartă, fie foarte vie. Că acel teren de mijloc bizar – când ticăloasa este, să zicem aşa, şi moartă, şi vie –, este doar un concept academic.

Este şi situaţia fetiţei noastre.

Doar după ce medicamentele puternice nu îi vor mai fi administrate, când furtunurile şi maşinăriile vor fi deconectate, vom şti dacă o căpătăm sau nu înapoi pe Nadja.

Fireşte că ar fi perfect dacă s-ar trezi.

Dar chiar şi starea de acum este preferabilă decât să o pierdem pentru totdeauna. Aş vrea să am în continuare un copil conectat la o unitate de terapie intensivă decât să nu îl am. Ecuaţia este simplă, şi totuşi de o cruzime inegalabilă.

Dar trebuie luată în calcul, ca şi moartea.

Stăm o vreme pe patul Nadjei.

De data asta suntem de aceeaşi parte, atât de aproape unul de altul, că simt căldura trupului lui Afsaneh.

Nadja pare adormită, în ciuda tuburilor şi a aparatelor. Are chipul liniştit şi gura întredeschisă. Pe braţul pus în ghips cineva a desenat o pasăre mică şi o inimioară, cu o cariocă roşie.

Inspir adânc.

Nu mi-au plăcut niciodată spitalele.

Bineînţeles, totul a început când s-a îmbolnăvit Aron. A petrecut aproape două luni în aripa de oncologie pediatrică, înainte să moară.

Am fost zilnic la el.

În primele săptămâni, a răspuns bine la tratament. A căpătat puteri şi ne-am strecurat împreună în excursii prin aripă, şi uneori chiar afară din spital. Odată, am coborât chiar la subsol, întâi eu şi apoi Aron, cu standul pentru perfuzie după el.

Dar apoi a devenit atât de slăbit, că n-a mai putut. Zăcea în pat şi dormea. Nici măcar nu îi puteam vorbi.

La final, pur şi simplu a adormit pentru totdeauna.

Aşa a fost. Nimic dramatic sau remarcabil. Fusese inconştient câteva zile şi în cele din urmă a cedat.

Acum era viu, acum era mort.

După aceea n-am mai suportat spitalele.

Cred că de vină este mirosul, dar e ciudat, fiindcă nu am probleme când merg la departamentul de medicină legală şi când iau parte la autopsii, unde chiar duhneşte.

Dar mirosul de spital, combinaţia aceea stranie de urină, dezinfectant şi cartofi prea fierţi – pe acela nu îl pot suporta.

Parcă m-ar bloca în trecut, la vârsta de 12 ani.

Telefonul îmi ţârâie în buzunar şi îl scot.

Este Malin.

— Iubito, trebuie să răspund.

— Sigur, spune repede Afsaneh, spre surprinderea mea.

Nici măcar nu pare furioasă.

Ies pe coridor şi răspund, căutându-mi pachetul de ţigări în buzunar.

— Salut, spune Malin. Totul bine?

— Absolut. Am trecut pe la spital.

— S-a întâmplat ceva. Au mai găsit un cadavru învelit într-un cearşaf şi prins cu un lanţ. Ne putem vedea pe la ora două?

Samuel

Femeia care mă aşteaptă în port îmi aminteşte de mama. Este însă mai subţire, iar părul ei, mai întunecat, îi cade pe spate. Are pielea mai palidă, care mi se pare aproape eterică, în lumina orbitoare a soarelui, şi riduri delicate, încrucişate în jurul ochilor. Poartă blugi şi un tricou. Îmi întinde mâna, zâmbindu-mi călduros.

— Rakel, spune ea, lăsându-şi capul într-o parte. Părul îi cade în cascadă pe umăr.

— Samuel, zic eu, şi mă gândesc că ar fi frumoasă, dacă nu ar fi atât de bătrână.

Discursul pe care l-am pregătit se evaporă când îmi strânge mâna. Am gura uscată, parcă plină cu nisip.

— Ce mă bucur că am putut să ne întâlnim astăzi! spune ea. Facem o mică plimbare, să discutăm?

Ne plimbăm de-a lungul căii acoperite de pietriş din port. Pe ponton şade un tip şi fumează o ţigară. Cred că aşteaptă feribotul care asigură traficul dinspre şi spre Stuvskär. O fetiţă mănâncă o îngheţată pe jumătate topită, care îi picură pe tricou şi, de acolo, pe jos.

Soarele este fierbinte, iar cerul albastru şi înalt, dar, de îndată ce intrăm la umbra copacilor de lângă magazinaş, aerul devine răcoros şi umed, ca o respiraţie rece.

— Câţi ani ai, Samuel? întreabă Rakel, fără a părea bănuitoare.

Pare mai degrabă curioasă, deşi într-un fel bun. Nu este ca mama, care presupune mereu că aş ascunde ceva teribil.

De parcă aş construi bombe în secret sau m-aş uita la cele mai nasoale chestii pornografice pentru pedofili, de cum îmi întoarce spatele.

Îi spun că am 18 ani, că am „luat o pauză” de la liceu şi îmi caut de lucru. Vorbim despre ce am făcut înainte. Aici brodez niţel şi îi povestesc că am lucrat la Media Markt, ceea ce e aproape adevărat,

şi că am antrenat o echipă de fotbal pentru băieţi – lucru complet fals.

După o vreme, ajungem la un mic promontoriu.

Rakel arată spre una dintre stâncile netede care se întinde în mare, ca o limbă gigantică.

— Haide! spune ea, păşind peste un şanţ şi începând să străbată iarba înaltă fără să aştepte un răspuns.

O urmez şi ne aşezăm la câţiva metri de apă.

Stânca a fost încălzită de soare şi o simt aspră sub blugi. Când şi când, vântul prinde picături mici şi sărate de apă şi le aruncă la picioarele mele. La un moment dat, vine un val mai mare şi trebuie să ne dăm înapoi câţiva metri, pentru a nu ne uda.

Într-o crevasă au fost înghesuite doze goale de bere, şi un chiştoc vechi pluteşte la lumină, purtat de vântul de vară. În spuma de lângă stâncă plutesc alge maronii.

— Nu-i aşa că e minunat? spune Rakel, iar eu încuviinţez şi mă uit la mare.

Da, este minunat, doar că ar fi mult mai minunat dacă aş avea ceva în stomac. Sunt falit. De două ori am intrat în magazinul de ţară şi am furat sendvişuri. Dar există limite şi nu pot scăpa la infinit neprins.

În plus, au doar sendvişuri ciudate, cu avocado, humus şi tofu.

— E unul dintre marile avantaje ale locuitului aici, continuă Rakel. Apropierea de natură. De mare.

Închide ochii şi îşi întoarce faţa spre soare.

— De ce te interesează jobul? întreabă ea. Nu se întâmplă mare lucru aici. Cred că e o atmosferă cam plicticoasă pentru un tânăr ca tine.

Întrebarea mă surprinde puţin.

— Îmi plac locurile calme, răspund, ezitând.

— Bine, spune Rakel. Asta e bine.

Apoi tace şi mă loveşte un gând: poate că se aşteaptă să pun şi eu întrebări, să par interesat de aşa-zisul job.

— Deci ce s-a întâmplat cu fiul tău? întreb, luând de jos o pietricică netedă şi aruncând-o.

Sare de câteva ori la suprafaţa apei, apoi dispare în adâncurile albastre.

— Jonas a avut un accident, acum aproape doi ani, şi a suferit un traumatism cerebral. A stat câteva luni în spital, dar într-un final, Olle, partenerul meu, şi cu mine am decis că ar fi mai bine să-l luăm acasă. Atunci a început circul.

Rakel tace, strângându-şi buzele.

— Circul?

— Cred că am schimbat zece asistenţi în trei luni. N-a funcţionat. Autorităţile nu cooperează. În cele din urmă, am decis să avem singuri grijă de el.

— Tu şi tatăl lui?

— Olle nu este tatăl lui, dar ajută cât poate. Am vândut apartamentul şi am cumpărat o casă aici. Am renunţat la slujba mea de farmacistă şi am început să lucrez la distanţă, ca manager de proiect pentru o firmă farmaceutică. Olle este scriitor, aşa că are un program flexibil. Dar avem nevoie de ajutor. Nu îl putem lăsa singur pe Jonas. Zace la pat. Suferă de epilepsie. Nu ştim cât este de conştient, dar are momente de luciditate. Dar nu putem risca să cadă din pat sau să sufere o criză de epilepsie când nu suntem acolo.

Cred că Rakel mi-a văzut privirea, pentru că-mi pune mâna pe braţ.

— Nu te îngrijora. Nu ai nevoie de experienţă medicală. Trebuie doar să-i ţii companie. Să îi citeşti cu voce tare. Să îi cânţi sau să îi pui muzică. Să ajuţi niţel în gospodărie. Programul este de la 10 la 16, patru zile pe săptămână. Acum Olle este plecat, aşa că ar fi ceva mai mult. Salariul este de 15.000 de coroane pe lună, dar mâncarea şi cazarea sunt incluse.

Cazare. Mâncare.

Numai gândul la un pat moale şi la mâncare gătită, adevărată, face propunerea să pară foarte atrăgătoare, chiar dacă salariul este de rahat.

15.000. Atât făceam într-o săptămână.

Şase ore de muncă, cinci zile pe săptămână, înseamnă 30 de ore.

Dacă o lună medie are patru săptămâni şi jumătate de muncă, ar însemna 135 de ore. Asta înseamnă că plata pe oră este de 111 coroane.

Serios, 111 coroane?

Dar în acelaşi timp îmi dau seama că nu-i chiar atât de rău. Dacă plata este la negru, ceea ce bănuiesc, dar nu îndrăznesc să întreb, e mai bine decât să lucrez la Donken.

— Dacă lucrezi pentru noi, putem mări salariul după prima lună, adaugă Rakel, de parcă mi-ar citi gândurile. Dacă merge bine.

Mă uit în ochii ei.

Dacă merge bine.

Vorbeşte serios? Chiar îmi oferă slujba?

Dar în secunda următoare zice:

— Îmi poţi trimite recomandările tale?

Nu ştiu ce să îi răspund.

— De exemplu, de la şeful tău de la Media Markt? propune ea.

Rămân pe stâncă multă vreme după plecarea lui Rakel. Privesc marea şi soarele care apune, în mijlocul norilor care se adună la orizont. Aerul se răceşte treptat şi îmi scot hanoracul din rucsac, scutur de pe el nişte fire de iarbă şi un gândac mort şi mi-l trag peste cap.

Cum să rezolv povestea cu recomandarea? Şi chiar vreau jobul ăsta?

Mă gândesc la Rakel, la părul ei lung şi negru şi la pielea albă.

Mă gândesc la mâncare şi la somn într-un pat curat, cu cearşafuri moi şi o pernă adevărată în loc de o peluză pătrunsă de umezeală.

Tentant.

Dar apoi îmi apare în minte o imagine în care stau pe un scăunel şi hrănesc un tip care salivează, poartă scutec pentru adulţi şi are braţele oblice precum beţele care-s blocate în crevasele de sub ochii mei.

Nu.
N-ar merge.
111 coroane pe oră? O glumă proastă.
Este o *fucking* insultă!
Îmi scot telefonul.
O parte din mine vrea să-l deschidă şi s-o sune pe mama, dar dacă mă găseşte iar Malte? Chiar dacă am închis toate aplicaţiile cu localizare, tot nu mă simt în siguranţă.
Mă gândesc, frecând metalul între degetul mare şi arătător.
Dacă l-aş folosi un minut, ar putea da de mine?
Îl deschid. Îmi verific mesajele.
De când am plecat, nimeni nu mi-a dat niciun semn, nici mama, nici Alexandra şi nici Liam.
Mă deprim imediat.
Atât de important eram în vieţile lor. Atât însemnam pentru ei.
Dintr-odată vocea răutăcioasă se întoarce.
Nu însemni nimic, Samuel. Nu înţelegi că se bucură că au scăpat de tine?
Mă uit pe Insta.
Jeanette a postat o nouă poză cu ea în bikini. Şi-a ridicat mâna în faţa gurii, unde arătătorul şi mijlociul formează un V prin care îi iese vârful limbii.
380 de *like-uri.*
Telefonul zbârnâie şi mă uit la afişaj.
Este un mesaj de la Rakel.
„Mulţumesc pentru plimbarea plăcută. Dacă eşti interesat, jobul e al tău. Contactează-mă după ce te hotărăşti."
Chiar când termin de citit mesajul, telefonul zbârnâie iar. Mi se ridică părul pe ceafă când văd că mesajul este de la Igor.
„Eşti mort, javră", zice el. Atât.
Scap telefonul de parcă m-ar arde. Alunecă pe stâncă şi o ia încet spre apă. Reuşesc să-l prind chiar înainte să cadă.
La naiba!

Credeam că Igor este în arest. Să-i fi dat drumul şi lui?

Mă uit în jur, de parcă s-ar ascunde printre copaci. Dar totul pare calm.

Aleea de pietriş este pustie, în amurg. Fuioare lăptoase de ceaţă mângâie trunchiurile pinilor, înconjoară ferigile şi se afundă între pietre. Vântul s-a liniştit şi valurile sunt mai lente, lingând ritmic stâncile. Aerul este umed, ca un curent din pivniţa bunicului.

De fapt, poate că ar trebui să îl contactez pe Igor. Să îi explic că am ascuns banii şi am luat motocicleta ca să-l protejez. Dar nu îndrăznesc.

Şi dacă nu mi-a trimis el mesajul?

Dacă este, de fapt, poliţia, ca să mă momească?

Gândurile îmi aleargă prin minte şi mi se pare că sunt într-un carusel din care nu mă pot da jos.

Am nevoie de timp.

Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Igor. Şi cum să ies din rahatul ăsta.

Tot timpul din lume n-o să te salveze, loser ce eşti.

Mă aşez pe stâncă şi îmi scot telefonul. Ezit o secundă, tremurând. Apoi îi răspund lui Rakel că accept jobul.

Pernilla

Stăm în cerc pe jos, în sala de adunare. Pe o bancă de la geam ard lumânări, iar pereţii sunt plini de desene făcute cu cretă, reprezentând scene din Prima Carte a lui Moise, interpretări colorate şi inventive ale fugii în Egipt, ale viselor faraonului şi ale lui Iosif, care-şi pune cei şase fraţi la încercare.

În faţa mea şade Karl-Johan, pastorul, şi în jurul nostru sunt fete şi băieţi care au între 9 şi 13 ani.

Ador şcoala de studii biblice creată pentru copii şi tineri de comunitatea noastră.

Copiii sunt mult mai deschişi decât adulţii la Cuvântul Domnului, au o curiozitate neîntinată şi sunt avizi de cunoştinţe. Îl respectă pe Karl-Johan, şi de altfel mă respectă şi pe mine. Aceşti tineri nu vor îndrăzni niciodată să îmi pună la îndoială autoritatea, aşa cum o face Samuel.

Mă uit la Karl-Johan. Cu barba lui complet albă şi trupul uscat, seamănă cu un bătrân povestitor, mult mai în vârstă decât cei 47 de ani ai săi.

Imediat ce gândesc aşa, mă ruşinez: nu spunem poveşti, ci împărtăşim Cuvântul Domnului, înregistrat în Sfintele Scripturi.

În plus, nu pot să mă uit la *corpul* pastorului.

— Deci, spune Karl-Johan şi se uită la copii. De ce i-a zis soţia lui Iov să îl blesteme pe Dumnezeu şi să moară?

Peter ridică mâna cu viteza luminii, urmat de Lily şi de Julia.

Karl-Johan face un gest din cap spre Julia, o fetiţă timorată şi taciturnă, cu incisivi atât de ieşiţi în afară, că abia poate închide gura. Vrea să o încurajeze să se afirme în cadrul grupului.

— Pentru că… pentru că… Dumnezeu l-a făcut să se îmbolnăvească, i-a luat asinii şi cămilele şi i-a ucis oile. Şi cei zece copii, mai spune ea, după o pauză.

Copiii râd.

— Hm, da şi nu. Ai dreptate, Julia, însă nu Dumnezeu, ci diavolul a făcut toate astea.

— Asta *am vrut* să spun, răspunde fetiţa, cu obrajii în flăcări.

Karl-Johan încuviinţează, încurajator.

— Şi ce a făcut Iov? L-a blestemat pe Dumnezeu?

Julia scutură hotărâtă din cap.

— Nu. N-a vrut. Chiar şi când trei prieteni falşi au venit să-i spună că avusese o viaţă tristă. Dumnezeu a fost mulţumit şi i-a dat sănătate, asini şi cămile. Şi zece copii noi.

Karl-John pare mulţumit.

Chicotelile au încetat, iar copiii par să se plictisească. Vorbim despre Iov de aproape un ceas şi nu prea se mai pot concentra.

— Aşa, spune Karl-John. Deci ce învăţăm din asta?

— Că acela care crede în Dumnezeu primeşte… primeşte… primeşte… ezită Julia.

— *Cămile?* intervine James, clovnul grupului, un băiat supraponderal, cu păr morcoviu şi ochi care par să râdă mereu.

Alte chicoteli.

Karl-John râde şi el, într-un fel în care ştiu că nu ar face-o dacă ar fi încercat cineva o ironie în grupul de adulţi.

— Dacă crezi în Dumnezeu, te va binecuvânta şi vei trăi veşnic, spune el, empatic.

Copiii tac şi îl privesc cu ochi mari.

— Cred că aici ne oprim azi, spune el, şi zâmbeşte iar. Pernilla vă va da detalii despre drumeţia de săptămâna viitoare.

Îmi face un semn din cap şi eu mă ridic, îmi netezesc fusta şi iau teancul de hârtii aşezat pe bancă, lângă mine.

— Ne vom întâlni în faţa sălii, la ora nouă dimineaţa. Am pregătit o listă, ca să nu uitaţi ce să vă puneţi în rucsacuri. Citiţi-o cu atenţie, pentru că acolo unde mergem nu sunt magazine. În pădure.

Alte râsete.

Încep să distribui listele şi continui:

— La meteo au zis că va fi frumos şi cald, dar să vă luaţi oricum un impermeabil, fiindcă nu se ştie niciodată. Să fiţi punctuali, pentru că autobuzul porneşte la 9:30.

Un murmur prelung cuprinde sala, în timp ce copiii îşi strâng lucrurile şi se ridică.

— Luaţi-vă haine rezistente şi încălţări potrivite. Vom merge mult şi de data asta nu vreau să mai pun plasturi pe bătături.

Nu răspunde nimeni, pentru că au început deja să se îndrepte spre uşă.

— Şi *fără* telefoane mobile! strig după ei.

Karl-Johan îmi zâmbeşte.

— Hai să stai puţin jos, îmi spune el, bătând cu mâna lui mare covorul de lângă el.

Ultimul copil părăseşte sala, iar uşa se închide din nou, cu un pocnet surd. Lumânările tremură în vânt.

Mă apropii de Karl-Johan şi mă aşez la câţiva metri de el.

— Aşa-i că sunt minunaţi? zic.

El încuviinţează, zâmbind. Apoi se încruntă puţin şi mă priveşte pieziş.

— Ce face Bernt? mă întreabă.

Mă gândesc la tata, care e la cămin, rugându-se la Dumnezeu să-l aducă acasă. La corpul lui nefiresc de slab, la pielea şi la albul ochilor, care a devenit galben, ca un cap de păpădie.

— Nu prea bine.

Karl-Johan încuviinţează cu tristeţe.

— Ne vom ruga pentru el. Te preocupă şi altceva, Pernilla? Pari un pic *apatică.*

Dau din cap.

— Nu. Nimic. Lucrez în altă parte şi îmi place. Totul e bine. Eu sunt bine. Da, în general, e bine.

Privirea lui mă străpunge. Ca şi cum mi-ar citi gândurile, întreabă:

— Iarăşi este vorba despre Samuel?

Încuviinţez, închid ochii şi simt arsura lacrimilor sub pleoape. Mă gândesc la mierla care a rămas

singură, în colivia de acasă, şi care mă priveşte acuzator. Chiar dacă n-am nicio intenţie să o fac, tot îi spun despre punguţele de plastic, despre cum l-am dat afară pe Samuel şi despre cum m-a căutat poliţia. Ca de obicei, povestea se lungeşte şi se complică, dar Karl-Johan ascultă răbdător.

Ştie să asculte.

Mult mai bine decât mine. Eu mai mult dau din gură mereu, de parcă aş încerca să omor oamenii cu vorba.

— Pernilla, spune el, oftând, după ce închei. Din păcate, nu pot spune că mă surprinde, însă ar trebui să ştii că sunt convins că totul va fi bine pentru Samuel de îndată ce-şi deschide inima către Dumnezeu.

Dau din cap şi-mi şterg o lacrimă. Mă gândesc la toate acele momente în care am glumit cu Samuel, chiar aici, pe covor.

Congregaţia a fost foarte răbdătoare cu el.

Când era mic, se bătea cu alţi copii şi fura prăjituri.

Apoi lucrurile s-au înrăutăţit. Mult. A dat foc unor cărţi de imnuri religioase, în grădină.

Dar n-a vrut să facă niciun rău.

Doar că nu se putea concentra şi făcea mereu pozne.

Din cărţile acelea construise un turn, care a devenit repede o casă. Casa, fireşte, trebuia să aibă lumină, în cazul acela de la o lumânare. Cu alte cuvinte, cărţile au ars accidental. Dar n-a înţeles nimeni. Acţiunile sale au fost văzute drept un gest păgân.

La şcoală a fost la fel. Învăţătoarea l-a trimis la medicul şcolii, care l-a trimis la psiholog.

Aceasta a spus că Samuel avea probleme de controlare a impulsurilor şi de concentrare. S-a gândit că vor trece, odată cu timpul.

Eu m-am dus la pastor.

Ne-am rugat împreună pentru Samuel. Ne-am rugat şi ne-am rugat, dar Dumnezeu a decis, se pare,

că nu era suficient, fiindcă situaţia fiului meu nu s-a ameliorat.

Dimpotrivă.

Închid ochii şi mă lupt cu lacrimile.

— Partea importantă este să nu-l primeşti înapoi, spune pastorul. Este adult, Pernilla. Trebuie să-l laşi să facă greşeli. Dacă vei strânge după el de fiecare dată când face o prostie, nu va învăţa niciodată. Aşteaptă. Ai încredere. Se va întoarce când e pregătit. Şi noi îl vom aştepta. *Dumnezeu* îl va aştepta, adaugă el, empatic.

Încuviinţez, dar nu pot să scot un cuvânt, pentru că mă apasă nodul din gât şi nu pot vorbi. Dar cred că pastorul are dreptate. Cred c-a văzut asta de sute de ori. Ne-a ajutat mult pe mine şi pe Samuel. Când Samuel a furat din cutia milei, a fost de acord să nu depună plângere la poliţie, iar când nu prea ne descurcam, mi-a împrumutat bani.

Nu aş fi primit niciodată această poziţie de încredere, de responsabilă cu activităţile copiilor şi tinerilor, fără recomandările lui călduroase.

— Promiţi să nu îl contactezi pe Samuel de data asta? întreabă el. Juri, Pernilla?

— Da, şoptesc eu şi zâmbesc puţin, pentru că sună exact ca tata.

Karl-Johan dă din cap aprobator şi pare mulţumit. Apoi mă priveşte din cap până în picioare. De parcă aş fi o maşină second-hand, pe care se gândeşte să o cumpere.

— Te vezi cu cineva? întreabă.

Nu înţeleg.

— *Cum adică?*

Karl-Johan râde încet.

— Un bărbat. Eşti singură de multă vreme şi eşti tânără.

Se opreşte. Are privirea fixată undeva la nivelul pieptului meu.

— Şi frumoasă, adaugă. N-ar trebui să fii singură. Nu este voia Domnului.

Sunt surprinsă, dar şi iritată. Dacă n-aş şti mai bine, aş spune că se dă la mine.

Dar nu se poate.

Karl-Johan este însurat cu Maria de când îi ştiu. Sunt cuplul perfect, din toate punctele de vedere, şi se bucură de respectul congregaţiei.

Îmi imaginez eu lucruri.

— Aşa crezi? şoptesc eu.

El încuviinţează şi zâmbeşte. Întinde mâna. Mă mângâie uşor pe obraz. Tremur, dar nu reuşesc să spun nimic. Eu, care nu pot să-mi ţin gura, par să-mi fi pierdut graiul.

— Vom avea suficient timp să vorbim în drumeţie, spune el, vârându-şi în gură una dintre pastilele de tuse pe care le consumă mereu.

— Sigur că da, zic eu, încercând să îi evit atingerea şi simţindu-mă tot mai stânjenită.

— Să ne rugăm pentru Samuel, spune el şi se ridică.

Îşi netezeşte pantalonii vechi de tercot şi îmi face semn să îl însoţesc.

Mă ridic şi îl urmez spre crucea mare de lemn de pe perete. Mă uit la trupul zvelt al lui Iisus, cioplit cu grijă. Karl-Johan face un pas în spate şi îmi pune palmele pe umeri.

— Mă crezi când îţi spun că totul va fi bine? întreabă el, masându-mi uşor umerii.

— Da, şoptesc eu.

Îşi trece mâinile peste braţele mele, apoi se apropie şi mă îmbrăţişează din spate, cu palmele mari peste mâinile mele împreunate. Mi le ia într-ale sale.

Apropierea bruscă mă face să mă simt inconfortabil şi vreau să plec, să ies în aerul fierbinte al verii şi să-l las pe pastor aici, cu Iisus de pe cruce.

Dar nu merge aşa, fiindcă este pastorul nostru, şi, drept urmare, este cel mai aproape de Domnul în biserică.

Nu te joci cu asta.

— Doamne, începe el, îţi mulţumim pentru Samuel, care este un dar nepreţuit. Dar nu este uşor

să fii tânăr astăzi, să fii dus în ispită şi amăgit de zei falşi.

Se opreşte şi se împinge mai aproape de mine, iar braţele lui îmi apasă sânii.

Simt că mi se face rău şi nu îndrăznesc să respir.

— Păzeşte-l pe Samuel de rău, continuă el. Aprinde o lumânare în sufletul lui şi arată-i calea cea dreaptă. Ajută-l să îşi găsească pacea, cu el însuşi şi cu Hristos.

Stomacul lui Karl-Johan mi se lipeşte de spate. Îi simt mirosul acum, de transpiraţie şi de pastile pentru tuse.

— În numele Domnului nostru Iisus…

Se mişcă puţin şi îşi apasă vintrele de fundul meu. Erecţia lui mi se lipeşte de fese.

Mă smulg din strânsoarea lui şi fac câţiva paşi spre perete, împleticindu-mă. Mă sprijin de cruce, să nu cad.

— Termină! strig eu. Termină…

Nu îmi dau seama ce aş mai putea să spun, pentru că atunci când am nevoie de cuvinte, ele mă trădează. În loc să se alinieze să mă apere, ele se ascund undeva, în mintea mea, paralizate de respectul pentru pastor, pentru Biserică, pentru Dumnezeu şi graţia divină.

Pastorul are însă un zâmbet nevinovat pe faţă, care-l face să arate ca un băieţel pus pe şotii. Dar ochii lui mă urmăresc când mă mişc spre uşă.

— *Ce* să termin? spune el, inocent.

— M-ai… m-ai… mă bâlbâi. M-ai atins.

Dar cuvintele mele nu au efectul scontat.

În loc să se retragă, cerându-şi scuze, doar clatină din cap. Zâmbetul i-a dispărut, iar chipul lui a devenit aspru. Clatină încet din cap.

— Dar, Pernilla… începe el, acuzator. Eu n-aş putea…

— Dar am simţit. Te-am simţit. Când… ai…

— Poftim? spune el, cu sprâncenele ridicate. Ce crezi că ai simţit?

Îmi arde faţa şi nu pot rosti asemenea cuvinte, nu în casa Domnului.

— Pernilla, ştiu că nu eşti în apele tale, continuă pastorul cu o voce plină de simpatie. Este uşor să interpretezi situaţiile greşit, mai ales când ai fost singură atâta vreme. Aş visa şi eu la apropiere, dacă aş fi în locul tău. Nu e deloc ciudat. Dimpotrivă, este uman şi nu ai de ce să te ruşinezi.

Îmi arde faţa de ruşine, de fapt.

— O să fac plângere, spun eu.

— *Pentru?* îşi uneşte el mâinile, uimit. Pernilla, eu vreau doar să vă ajut pe tine şi pe Samuel. Ştii asta.

Are dreptate.

Ce să zic? Că *mi s-a părut* că i-am simţit erecţia lipită de fund?

Toată lumea ar râde de mine, gândindu-se că sunt o babă care are fantezii secrete cu pastorul. Că sunt leşinată după el şi nerecunoscătoare, că doar ştim cu toţii câte a făcut pentru noi.

— Te rog, zice el. Să nu laşi neînţelegerea asta să intervină între noi. Munca noastră cu copiii este importantă. Doar îţi place ce faci, nu?

Fac nişte paşi în spate, când îmi dau seama de gravitatea trădării.

Pentru că spune, de fapt, că n-ar trebui să-l mai contrazic dacă vreau să fiu mai departe responsabilă cu activităţile pentru copii şi tineri.

Mă întorc şi plec. Fac tot posibilul să păşesc calm, de parcă aş mai avea vreun control asupra corpului meu, dar tot o iau la fugă de cum ies.

Am o senzaţie de gol în piept.

De parcă mi s-ar fi luat tot ce conta: încrederea în pastor, credinţa în Biserică şi poate chiar în Dumnezeu. Să nu mai zic de propria-mi demnitate, deşi nu e cea mai semnificativă în contextul ăsta.

Când ies la soare, mă uit la fusta mea strâmbă şi mi-o aşez pe şolduri.

Poate că a fost vina mea? Poate că mă îmbrac prea provocator.

Chip de înger, suflet de viperă.

Poate că sunt întocmai ca mama.

Manfred

Ne aflăm în Ornö, în partea sudică a arhipelagului Stockholm. Aerul este proaspăt şi umed, stâncile imense plonjează în penumbră, dar cerul albăstrui de iunie este mereu senin. Curenţii marini şi mirosul persistent al algelor în descompunere se amestecă în emanaţiile respingătoare ale cadavrului.

La vreo 50 de metri de noi, pe stânci se găsesc proiectoare mari şi pungi. Doi oameni în alb au îngenuncheat în faţa unui pachet mare.

O poliţistă în uniformă vine spre noi şi se prezintă drept Mirjam. Pachetul, despre care şi-au dat repede seama că ar conţine un cadavru, explică ea, a fost descoperit de un turist german, acum câteva ore.

— Era în apă, la poalele stâncii, dar l-am scos din apă şi l-am pus acolo, continuă ea.

La câţiva metri de noi, un coleg de-ai ei vorbeşte la telefon.

— A fost aici şi medicul legist, explică ea. Corpul a fost atât de bine împachetat, că n-a remarcat mare lucru, dar crede că ar fi vorba despre un bărbat şi că ar fi mort de multă vreme. A vrut să transfere… *pachetul*… intact la institutul de medicină legală, aşa că nu l-a examinat mai bine.

Mă uit la mare, care se întinde sub ochii mei ca o bucată de mătase neagră.

— Ce se află acolo? întreb.

Mirjam arată în zare.

— Câteva insuliţe şi recife. Dar mai încolo este doar marea. Estonia se află la est şi Finlanda la nord-est. La vest… Se opreşte, arată spre continent şi continuă: Pe lângă Ornö, mai există Aspö şi alte câteva insule. Cel mai apropiat oraş este Dalarö, în direcţia nord-vest. De acolo aţi luat barca, nu?

Încuviinţez.

Tehnicienii fac câteva fotografii cu bliţ şi, pentru o clipă, orbesc. Văd doar negru în faţa ochilor. În

depărtare, aud zgomotul unei bărci cu motor, care se îndepărtează.

Cam la 50 de metri distanţă, nişte persoane vorbesc încet. Probabil sunt insulari curioşi.

— Ai vorbit cu ei? o întreb pe Mirjam, arătând spre grup.

Clatină din cap.

— Fă-o, atunci, spun eu. Ia-le numele şi datele de contact.

— Bine, spune Mirjam, ezitând uşor.

Se întoarce şi se îndreaptă apoi spre ei.

— Aruncăm o privire? întreabă Malin, făcând semn spre corpul de lângă apă.

— Da, haide.

Coborâm pe stânca uşor abruptă, îi salutăm pe tehnicieni şi ne lăsăm pe vine, lângă pachet.

În lumina reflectoarelor, corpul este vizibil sub materialul ud şi alb. Văd contururile unui şold şi ale unui umăr. Un lanţ dur, ruginit – aparent similar cu cel cu care fusese legat Johannes Ahonen – înconjoară de câteva ori materialul. Alge şi mâl acoperă părţi din lanţ, într-o parte, o mână iese de sub material.

Mă apropii ca să văd mai bine.

Pielea este încreţită şi s-a desprins la încheietură, de parcă omul ar purta o mănuşă subţire de plastic.

Am văzut suficienţi înecaţi de-a lungul anilor ca să ştiu că este ceva frecvent. Se întâmplă chiar ca pielea de pe mâini şi de pe picioare să se desprindă complet, ca şosetele sau mănuşile, după câteva zile în apă.

Mirjam coboară lângă noi şi priveşte spre apă. Nu pare să vrea să se uite direct la cadavru, şi o înţeleg. Sunt necesari ani de practică pentru a-ţi devia reflexul natural de a închide ochii la vederea morţii.

Mă întorc spre ea.

— Bărbatul care a găsit corpul? întreb.

— Heinz Schwarz, murmură ea. Are 59 de ani, locuieşte în Hanovra şi a venit aici în vacanţă, împreună cu iubitul lui italian, Silvio. Heinz se plimba singur prin zonă când a văzut ceva în apă,

lângă stânci. A coborât să vadă ce era, şi-a dat seama că este un cadavru şi a alertat serviciile de salvare.

— Şi acest Heinz? întreb. De câtă vreme este în arhipelag?

— Se pare că au sosit ieri în Suedia. Vor petrece o săptămână aici. Dar acum se gândesc să plece acasă. Cred că a suferit un şoc.

De o zi în Suedia. Heinz şi iubitul lui nu prea ar putea avea legătură cu faptul că trupul a ajuns aici, cred eu.

— I-am luat declaraţia, spune Mirjam.

— Bun, zic eu şi mă întorc spre Malin. Ce crezi?

Malin încuviinţează.

— Are legătură, spune ea şi îşi dă o şuviţă de păr negru după ureche. Cine l-a aruncat pe Ahonen l-a aruncat şi pe ăsta.

Afsaneh este trează când ajung acasă.

Mă întâmpină pe hol şi mă îmbrăţişează lung.

Tocmai a făcut duş. Are părul încă ud. Mi se udă obrazul şi îmi picură pe braţ.

— Săracul de tine, murmură ea. E foarte târziu.

— Aşa a ieşit.

Mă împinge şi se încruntă.

— Ai fumat?

— Nu, mint eu.

— Hm, face ea, bănuitoare. Vrei ceai şi sendvişuri?

— Cu plăcere.

O sărut uşor pe frunte şi intrăm în bucătărie.

— Să ştii, spune ea, oprindu-se în mijlocul camerei, că mă gândesc să merg la nişte întâlniri săptămâna viitoare.

— Întâlniri? Ai intrat la Alcoolicii Anonimi?

Afsaneh zâmbeşte scurt.

— Foarte amuzant. Întâlniri de lucru.

Mă opresc şi eu, pentru că trupul meu ştie că s-ar putea să se întâmple ceva important.

De la accidentul Nadjei, Afsaneh a fost în concediu de boală.

— Ce bine, zic eu.
— Sunt despre Proiect, explică ea. Chiar sunt curioasă cum merge.
Proiectul este o cercetare interdisciplinară care doreşte să investigheze felul în care tehnologia, şi mai ales internetul şi reţelele sociale afectează oamenii. Pe lângă Afsaneh şi colegul ei, Martin, amândoi psihologi, grupul include doctori, neurobiologi şi specialişti IT.
De când şi-a dat disertaţia şi a primit postul de la Universitatea din Stockholm, zona ei de cercetare a fost interacţiunea dintre om şi maşină – mai ales vehiculele precum maşinile, bărcile şi avioanele. Dar, odată cu Proiectul, cercetarea ei a atins noi dimensiuni.
— Probabil pentru că stau atât de mult online şi eu, spune ea, zâmbind vag. Uneori mi se pare foarte limpede că internetul uneşte oamenii.
— La bine şi la rău, spun eu.
Afsaneh ridică din umeri.
— Da, poate. Dar există multă iubire şi multă înţelegere. Mulţi oameni împărtăşesc experienţe şi suferinţă.
— Şi mulţi nebuni.
Afsaneh ridică o sprânceană perfectă, parcă vrând să afirme că îmi remarcă ironia, dar mă lasă să scap uşor. Apoi zâmbeşte iar – nici măcar ostilitatea mea faţă de tehnologie nu o poate supăra azi.
— Nu eşti puţin cam dur?
— Poate.
Afsaneh porneşte fierbătorul şi aprinde câteva lumânări. Eu pun masa. Doar când ea aşază ceainicul şi pâinea cu unt, îmi dau seama ce gafă am comis.
Am pus masa pentru trei persoane.
O farfurie şi un pahar stau pe locul Nadjei. Le-am aşezat fără să-mi dau seama, din reflex.
Mă străbate un fior când privirea lui Afsaneh cade asupra mesei.
— Îmi pare rău, zic. Nu ştiu la ce mi-a stat mintea. Sunt doar foarte obosit. Te rog să mă ierţi.

Departe de reacţia scontată, departe de a se închide în ea şi de a izbucni în plâns, mă strânge în braţe şi îmi şopteşte la ureche:

— Mare brânză. Lasă-le. Le strâng eu mai târziu. Va veni curând acasă şi vom pune iar masa pentru trei persoane.

Simt că mi se strânge inima în piept când o aud.

Sigur, doctorii vor începe să reducă medicaţia, dar va dura zile bune până ce Nadja se va trezi.

Dacă se trezeşte.

Nici măcar nu îndrăznesc să mă gândesc la ce se va întâmpla dacă nu se trezeşte.

Unde se va duce energia regăsită a lui Afsaneh. Ce fel de viaţă ne aşteaptă dacă Nadja nu va mai fi.

Dar soţia mea nu pare să-mi remarce ezitarea.

— Eşti atât de nostim, spune ea, şi mă sărută lacom, pentru prima dată de când s-a întâmplat.

De când copila noastră s-a izbit de asfalt.

Partea a II-a

Furtuna

„Dar Domnul a făcut să sufle pe mare un vânt năprasnic şi a stârnit o mare furtună. Corabia ameninţa să se sfărâme. Corăbierii s-au temut şi au strigat fiecare la dumnezeul lui.”

Iona 1:4-17

Samuel

Mă întâlnesc cu Rakel în apropierea portului.

După ce-şi parchează Volvo-ul negru, sare din maşină şi mă salută, apoi se uită la rucsacul meu gol. Ştiu ce gândeşte.

Dacă se mută cineva la noul loc de muncă, n-ar trebui să-şi aducă şi nişte lucruri?

Mă relaxez şi mă străduiesc să nu arăt ca unul care fuge de frica unui baron rus al drogurilor şi care a dormit câteva nopţi într-un nenorocit de tufiş.

Azi poartă părul strâns într-un coc. Nişte şuviţe i-au scăpat din elastic şi îi cad pe spate. Altfel, arată ca ieri. Nemachiată, poartă o cămaşă albă, bărbătească şi o pereche de blugi uzaţi.

— Bun, zice Rakel şi se uită la motocicleta lui Igor. Poţi să vii după mine, cred. Nu e departe, doar la câţiva kilometri. Dar ia-o uşor. Drumul e prost.

Încuviinţez şi mă urc pe motocicletă.

Rakel sare în maşină, porneşte motorul şi conduce spre drumul principal.

După câteva sute de metri, face dreapta pe o alee de pietriş atât de îngustă, încât probabil n-aş fi descoperit-o dacă n-ar fi luat-o în faţa mea.

Traversăm o pădure de pin, apoi trecem un pod. Apa este calmă şi netedă, printre stânci, iar briza călduţă îmi mângâie faţa şi soarele mă orbeşte. Maşina lui Rakel face brusc un ocol şi în clipa următoare văd o groapă mare, pe care n-aş fi văzut-o altfel.

Avea dreptate, drumul este de rahat.

Încetinesc, şi distanţa până la Volvo creşte.

Drumul coteşte printre pini şi bolovani. Mirosul pădurii de conifere se amestecă în cel de pământ şi mă copleşeşte. Ici şi colo, pietrele s-au desprins din stânci şi s-au rostogolit pe drum. Sunt obligat să merg în zigzag printre ele şi printre gropile care par să fie tot mai multe.

La un moment dat, văd o poartă, şi dincolo de ea o alee, care cred că duce la o casă.

Rakel se opreşte lângă un gard de lemn, vopsit în alb. Parchează maşina pe o peluză, lângă drum, deschide portiera şi sare afară. Apoi îmi face semn cu mâna.

Opresc şi eu motocicleta, la câţiva metri de maşină, şi mă apropii de ea.

— Locuieşti pe o insulă? întreb.

Ea încuviinţează.

— Deşi aproape că nu am senzaţia asta, pentru că există podul. Mai demult trebuia să iei barca.

Zâmbeşte, iar ridurile acelea simpatice din jurul ochilor ei devin iar vizibile.

Cam la 50 de metri distanţă, în spatele unor pini subţiri, văd casa: o vilă vopsită în alb, cu pervazuri şi obloane verzi.

Nu se vede nicio altă casă.

— Locuieşte multă lume aici? întreb şi arunc o privire în jur.

Se aud doar cântecele păsărilor şi câteva motoare de barcă, la distanţă.

— Nu. Suntem doar două familii care locuiesc aici permanent. Mai există câteva reşedinţe de vacanţă.

Rakel strâmbă puţin din nas când pomeneşte de cele din urmă. Poate nu-i plac musafirii estivali. Parcă ghicindu-mi gândurile, continuă:

— N-am vrut să spun asta. Avem multe pentru care să le fim recunoscători. Fără ei n-am fi avut poate feribot, restaurant sau magazinul din port. Ai fost acolo?

— Da, zic eu, amintindu-mi de sendvişurile furate.

Ideea de mâncare îmi împlântă un junghi în stomac. Foamea nu m-a lăsat să dorm. Am visat că eram la McDonald's.

— Este foarte practic, dacă ai de făcut cumpărături în treacăt. Dar produsele lor sunt aparte. Au rodii, homar, vită Wagyu[7]. Nu sunt potrivite pentru o familie cu copii, pentru prânzul de marţi. Dar mă gândesc că asta vor să consume cei

care-şi petrec vara aici. Au o putere de cumpărare enormă şi le place să se lăfăie.

Rakel se îndreaptă spre casă şi eu o urmez. Cămaşa subţire îi flutură în vânt şi se vede prin ea; întrezăresc conturul unui sân.

— Era altfel înainte, spune ea. Stuvskär era un sat pescăresc. Nu contează cu cine vorbeşti dintre bătrâni, îţi va spune aceeaşi poveste. Prindeau hering şi cod în năvoade, puneau capcane pentru ţipari. Fiecare familie avea o afumătoare pentru peşte, unde ardea crenguţe de ienupăr sau de arin. Şi păstrau totul, mâncau şi văduviţă, şi plătică, tot ce astăzi se aruncă.

Intrăm pe poartă într-o grădină cu iarbă grasă şi verde, cu pomi fructiferi înfloriţi şi tufe de trandafiri dese, care formează o arcadă în faţa casei. Tufe noduroase de liliac, cu frunze verzi-deschis, în formă de inimă şi buchete de flori se cuibăresc lângă colţul casei. Mirosul de iarbă îmi pătrunde în nări, iar dungile lăsate de maşina de tuns peluza sunt atât de clare, că mă gândesc că Rakel a tăiat-o chiar înainte să vină să mă ia.

Clădirea în sine este veche şi drăguţă, de parcă cineva ar fi adus-o aici direct de la Bullerbyn[8], într-un nenorocit de camion. În faţa uşii se află o scară mică, aproape complet ascunsă de o rampă potrivită pentru un scaun rulant. Văd ghivece de flori pe care le recunosc.

Nu ştiu cum se numesc, dar şi mama are, în bucătărie.

De cum mă gândesc, mă doare şi îmi dau seama că îmi este dor de ea, chiar dacă este naşpa şi stă cu ochii pe mine.

Dar nu acum.

Acum nu mai ştiu nimic de ea.

Se bucură că a scăpat de tine, în sfârşit, de tine şi de toate problemele tale.

Ignor vocea meschină şi mă uit la casă.

Geamul de la parter este protejat de gratii din fier forjat. Văd perdelele dantelate dinăuntru.

Rakel arată spre rampă.
— Se mai întâmplă să îl scoatem pe Jonas afară. De obicei, pe terasă, care se află de cealaltă parte a casei, spre apă. Dar am păstrat rampa, în caz că… Se opreşte, apoi adaugă, cu un glas jos şi firav: în caz că se face bine.
Urcă scările spre uşă, ia un mănunchi greu de chei şi o descuie.
— Bun venit! spune ea. Să-ţi fac un tur scurt?
Holul mă face să mă gândesc la un film vechi, cu lambriurile vopsite în albastru de pe pereţi şi un brâu înflorat care îţi ajunge la nivelul pieptului. În partea dreaptă sunt prinse cuiere de care stau atârnate haine. Lângă perete este o masă cenuşie, îngustă. O vază cu trandafiri roşii, probabil din tufele din grădină, se află pe masă.
Îmi scot bascheţii şi îi pun lângă o pereche de cizme mari, bărbăteşti. O urmez pe Rakel în bucătăria aflată în dreapta holului. Este mare şi vopsită într-o nuanţă de galben-pal. Văd un cuptor cu lemne şi un aragaz modern, cu plită din sticlă neagră.
Pe plită se află o oală mare, emailată, şi o cratiţă. Miroase a carne şi a mirodenii.
Am ameţit deja.
— Am pregătit o tocăniţă, spune Rakel, când trecem pe lângă aragaz. M-am gândit că poate-ţi va fi foame. Te rog să mănânci şi să-ţi iei orice pofteşti din frigider şi din cămară.
Traversăm bucătăria şi ieşim într-o cameră mare, albă, cu fotolii şi canapele. Rafturi încărcate de cărţi şi ornamente sunt fixate în pereţi. Lângă o fotografie înrămată văd un bol mare de sticlă albastră, cu picior. Arată aproape la fel ca platoul pentru prăjituri al mamei.
Mă apropii.
În bol se află un ceas şi o husă de telefon cu model cu frunze de marijuana.
Poate că Jonas a fost un tip mişto înainte să sufere leziunile alea pe creier?
Rakel mă priveşte atent.

— Mama are unul exact la fel, zic, arătând spre bol.

Ea nu răspunde, doar încuviinţează.

Las din priviri bolul şi fac câţiva paşi.

Ferestre mari şi două uşi duble acoperă tot peretele, iar dincolo de ele se întinde marea, nesfârşită şi albastră sub soarele dimineţii.

În depărtare văd câteva recife şi un far.

— *Wow!* nu mă pot abţine să exclam, însă Rakel surâde precum Mona Lisa şi se apropie de uşi.

Mă iau după ea.

Văd că uşile duble dau spre o terasă. Rakel le deschide şi ieşim.

Terasa este mare. Are cel puţin 30 de metri pătraţi, cred. Pe podeaua de lemn sunt aşezate şezlonguri, înconjurate de un gărduleţ jos, vopsit în alb.

Ne apropiem de gărduleţ şi iar mi se taie respiraţia.

În faţa mea, stâncile abrupte plonjează în mare. În crevase cresc ilice şi vâsc. O scară de lemn îşi croieşte drum spre un ponton aflat cu vreo 20 de metri mai jos. Nu departe de ponton, văd o casă plutitoare, în spatele unor tufişuri.

— Cred că înţelegi că nu îl putem duce pe Jonas lângă apă, îmi explică Rakel şi îi simt durerea din voce. Dar oricum nu ar conta, fiindcă nu s-ar putea bucura de ce vede; Dar tu poţi coborî oricând doreşti. De obicei, fac o baie dimineaţa. Nu e tocmai caldă, dar este… râde puţin, apoi încheie: revigorantă.

— Bine.

— Mergem mai departe? întreabă ea şi intră înapoi în camera de zi, cu mine pe urmele ei.

Rakel arată spre o uşă.

— Acolo este dormitorul meu şi al lui Olle. Se află lângă camera lui Jonas. Există o baie între ele, dar cred că e mai bine să o foloseşti pe cea de sus. Vrei să-ţi vezi camera înainte să-l cunoşti pe Jonas?

Urcăm pe o scară în spirală, care leagă camera de zi de etaj. Scara duce la altă cameră, de asemenea

mobilată cu canapele şi rafturi care străjuiesc pereţii. Seamănă cu o bibliotecă.

Exact ca în camera de jos, ferestre franceze dau spre mare.

— Aici este camera de zi, spune Rakel.

Arată apoi spre o cameră:

— Acela e biroul lui Olle. Acolo scrie. Este de obicei încuiat când nu lucrează.

Se întoarce spre celălalt perete, care are două uşi, în jurul cărora sunt construite rafturile.

— Camera ta şi baia, spune ea, deschizând uşa din dreapta.

Este o încăpere mare, vopsită într-o nuanţă de albastru cenuşiu, pe care mama ar fi numit-o albastru-porumbel. Un pat dublu, înfăţat în alb, cu perne mari şi pufoase, tronează în mijloc, ca într-un hotel de lux. Abia dacă reuşesc să mă abţin să mă trântesc în el. Îmi pun rucsacul la picioarele patului şi intrăm într-o baie mică, muştar, uzată, dar curată şi bine întreţinută. O oglindă este agăţată deasupra unui lavabou vechi, iar în spatele unei perdele cu buline se ascunde un duş.

— Mergem să îl salutăm pe Jonas? întreabă Rakel, lungind niţel cuvintele.

În patul ca de spital este un băiat de vârsta mea. Palid şi slab, cu părul scurt, şaten. Are trăsăturile pronunţate, pometi ascuţiţi şi un nas puternic. Gura mică şi palidă pare o mască plasată chiar în mijlocul feţei. Un tub subţire îi iese din nas, ataşat de obraz cu o bucată de bandă adezivă chirurgicală.

Lângă pat se află un stand metalic ciudat, cu un fel de leagăn albastru, prins în curele negre. Nu ştiu ce este, dar cred că se foloseşte pentru a-l ridica pe Jonas din pat.

Mă uit la el.

Dacă nu aş şti că este bolnav, aş putea crede că doarme. Nu arată deloc cum mi-am imaginat. Nu are braţele strâmbe, nu îi curge saliva şi nici nu scoate sunete ciudate.

Pare însă complet pe dinafară.

Complet inconştient, ca un zombi.
Mă uit prin cameră.
Desene cu cretă, înfăţişând maşini, sunt agăţate de pereţi, desene pe care zombi Jonas le-a făcut, probabil, când era mic. Par copilăreşti, iar oamenii zâmbitori care stau în maşini sunt mai degrabă nişte linii.
Ici şi colo văd postere de filme. Lângă geam sunt agăţate de şireturile înnodate nişte ghete de fotbal cu crampoane şi un mic fanion al echipei din Hammarby.
Mi se face rău.
Rakel se apropie de pat şi se aşază pe un taburet, făcându-mi semn să mă aşez şi eu într-un fotoliu cu pernuţe, de cealaltă parte.
— L-am adus pentru tine, spune ea. Ca să stai comod. Vei petrece mult timp aici.
Mă afund în fotoliu şi îmi pun palmele pe coapse. Sunt tot mai agitat. Camera asta şi băiatul cu chip de ceară, învelit în pături, îmi sporesc panica.
În ce m-am băgat? Chiar voi petrece şase ore pe zi închis între aceşti patru pereţi, pentru *111 coroane* pe oră?
Cât de idiot pot să fiu?
Rakel îl mângâie pe Jonas pe cap.
— A venit Samuel, murmură ea. Îţi va ţine de urât cât muncesc.
Nicio reacţie.
— Îţi va citi şi îţi va pune muzică. Drăguţ, nu?
Jonas nu se clinteşte. Rămâne imobil, cu chipul neutru, cu ochii închişi. Nu ştiu dacă a înţeles.
Rakel îl sărută pe obraz şi arată spre tubul care-i iese din nară.
— Jonas este hrănit prin sondă. Dar tu nu vei avea de-a face cu asta, mă ocup eu.
Ia un tub de cremă hidratantă de pe o măsuţă, îşi toarnă în palmă şi începe să maseze mâna dreaptă a lui Jonas. Deasupra patului e agăţat un calendar pe care cineva, probabil Rakel, a marcat cu o cruce toate zilele până la cea de azi.

— Are mâinile foarte uscate. Îl dau cu cremă cel puţin o dată pe zi. Şi cu balsam de buze, când îmi aduc aminte.

Mă uit la noptieră. Într-o vază mică se află un trandafir roşu, iar lângă el, o perie de păr şi un balsam Lypsyl.

Rakel ia şi cealaltă mână a lui Jonas şi o dă cu cremă, îl masează încet, până la vârfurile degetelor.

— Aşa, spune ea, întorcându-se spre el. Acum e mai bine?

Jonas geme uşor, iar Rakel zâmbeşte.

— Ştie că eşti aici, spune ea, încuviinţând uşor.

Crampa din stomacul meu a devenit mai intensă. Nu de foame, ci de panică. Mă uit prin cameră, la postere şi la desenele de pe pereţi. Văd şi rafturi cu flacoane de pastile, pungi de plastic, mănuşi chirurgicale şi role de hârtie.

Pe o măsuţă de lângă uşă sunt poze cu Rakel şi cu un băiat. Într-una dintre ele, zâmbesc spre aparat şi văd în spatele lor o plajă. În alta, se află pe o pârtie de ski. Lângă măsuţă văd o boxă, şi alături, o carte.

— Trebuie doar să-i ţii companie, spune Rakel, privindu-mă în ochi. Este calm, mare parte din timp, dar uneori se agită sau are crize. Atunci trebuie să mă anunţi imediat. Ai înţeles?

Încuviinţez şi încerc să nu mă uit în decolteul ei, unde întrezăresc un sân.

Înghit în sec.

— Uşor ca bună ziua, spune ea.

Stau întins în patul mare, cu perne pufoase. Este pe cât de îmbietor părea. Am burta plină cu tocăniţă de cartofi, iar pielea mi s-a încălzit după un duş lung, fierbinte. Mă gândesc numai la cum aş putea să plec mai repede.

Departe de Rakel, de zombi Jonas, de stânci şi de pini, şi de magazinaşul care le vinde turiştilor homar şi humus.

Mă uit la telefonul de pe noptieră, argintiu, nemişcat, ca un peşte mort. Mi se pare enervant că nu îl pot folosi.

Zac aici, în pat, complet izolat de lumea de afară. De parcă nici n-aş exista.

Lumea este acolo, sub carcasa metalică. Acolo este viaţa. Liam, Alexandra, Jeanette. Şi Igor, fireşte. Nu pot scăpa de el. Şi mama.

Dar toate celelalte – casa, soarele care apune, reflectându-se în marea de afară, Rakel, Jonas – nu se potrivesc.

Încerc să îmi fac un plan. Aş putea să rămân o zi sau două. Poate găsesc ceva de valoare în casă, pe care l-aş putea şparli înainte să plec, ceva pe care să-l vând pe Blocket, ca să mă mai ascund o vreme.

Mă copleşeşte oboseala şi închid ochii.

Pe retină îmi apare imaginea mamei. Zâmbeşte, iar cruciuliţa de aur îi sclipeşte ca luminată de un bec puternic.

„Trebuie să-L laşi pe Iisus să îţi pătrundă în suflet, Samuel”, îmi şopteşte ea, aplecându-se deasupra mea şi sărutându-mă pe gură, prea lung ca să fie bine.

Când se ridică, nu mai este ea, ci Rakel.

Pernilla

Iarba îmi ajunge aproape de genunchi în jurul căsuţei galbene de lemn, iar merii sunt în floare.

Trag după mine poarta ruginită şi străbat aleea de pietriş până la intrare, scoţând cheile din buzunar. Este foarte cald, iar ciripitul păsărilor şi zumzetul albinelor mă înconjoară. Descui şi intru în holul cunoscut.

Aerul închis miroase a praf şi poate a mucegai, dar în rest totul este la fel. Încălţările tatei se înşiră pe două rânduri pe un raft, iar hainele atârnă pe umeraşe identice, sub raftul pentru pălării.

Pun teancul de corespondenţă şi ziare pe birou, sub oglindă. Mă uit să văd dacă e vreo scrisoare urgentă şi pun nişte facturi în poşetă.

Nu am informaţiile contului bancar al tatei, dar cred că sunt în biroul verde. Mă hotărăsc să merg să văd dacă le găsesc. Dacă nu, va trebui să plătesc eu facturile, chiar dacă aproape am rămas fără bani. Tata ar detesta să nu plătească facturile la timp.

Mă răsucesc pe pantofii cu toc şi intru în bucătărie.

Totul arată ca de obicei.

Pe geam pot să văd apa albastră a lacului, sclipind în soare. Tufarul înalt de trandafir, care ar fi trebuit curăţat de mult, acoperă aproape toată partea dreaptă a ferestrei.

Deschid frigiderul, gata să descopăr resturi de mâncare, dar este gol şi scos din priză. Un miros slab de ulei de păstrăv mă loveşte şi, când îmi trec degetele peste sticlă, e atât de curată, că mai că-mi scârţâie sub atingere.

Tata a curăţat deja frigiderul.

Mă uit în jur.

Uşa cuptorului este deschisă. Farfuriile sunt stivuite pe un prosop de bucătărie în carouri, pe blatul de alături. Lângă ele se află un pachet cu sârmă de curăţat. Tipic tatei să cureţe el totul, ca să mă scutească pe mine.

Mă loveşte imediat un amestec de tristeţe şi regret, când îmi dau seama cât s-a străduit ca să-mi fie mie bine. Senzaţia mă face să mă încordez şi mă gândesc la Samuel, care a dispărut, şi la respiraţia pastorului pe gâtul meu, când s-a lipit de mine.

Intru în dormitorul tatei.

Soarele arde şi aproape că-mi vine rău. În dreptunghiul de lumină din cameră plutesc mici particule de praf, parcă lipsite de greutate. Par să-şi dorească să urce tot mai sus.

Patul dublu este făcut cu grijă, iar pătura mare, din petice, pe care a cusut-o mama când eram mică, este împăturită la picioarele patului. Pe noptieră se află o Biblie, în traducerea din 1917, preferata tatălui meu, chiar dacă foloseşte noua traducere când predică. Lângă ea se află recipiente cu medicamente, de diverse dimensiuni.

Mă apropii de biroul verde de lângă geam. Mă las pe vine şi trag sertarul de sus. Este gol.

Al doilea este gol şi el, dar când îl trag pe cel de jos găsesc în el un plic mare, maroniu. Pe el scrie „Pernilla”, cu scrisul tremurat al tatei.

Iau plicul şi închid sertarul. Mă aşez pe pat, neştiind ce să fac. Este pentru mine, dar nu ştiu ce conţine. Poate că tata nu ar vrea să văd acum. Pe de altă parte, poate conţine datele contului şi alte informaţii utile.

Curiozitatea învinge şi desfac cu grijă plicul.

Înăuntru se află cinci scrisori, toate nedeschise şi adresate mie. Mă uit la ştampilele poştei. Primul plic a fost trimis cu câteva zile înainte să împlinesc zece ani.

Îl deschid cu grijă şi scot din el o foaie cu flori galbene în colţul drept.

Draga mea Pernilla,

Sper că eşti bine şi că şi tatăl tău este la fel.

Aşa cum ţi-am scris mai devreme, îmi este tare dor de tine şi îmi doresc să ne vedem. Ai putea să-l întrebi pe tatăl tău când ne putem întâlni?

Acum, că împlineşti zece ani, este o zi importantă. Mi-ar fi plăcut enorm să o pot sărbători cu tine, dar ştiu că tata şi cei din congregaţie vor avea grijă de tine.

Vrea să îţi explic multe, dar cred că este mai bine să ne vedem pentru asta. Unele lucruri necesită timp pentru a fi înţelese, şi acest lucru se află printre ele.

Cum am scris mai devreme, vreau să ştii că te iubesc mult şi că-mi este dor de tine în fiecare zi, dar tatăl tău şi cu mine nu mai puteam trăi împreună. N-a avut nicio legătură cu tine, bondărel!

Să ai o zi de naştere deosebită. Sper că ne vom revedea curând. Ţi-am trimis şi un cadou.

Dacă vrei să-mi scrii şi tu, m-aş bucura. Adresa este pe spatele plicului.

Pupici şi îmbrăţişări,

Mama

Simt un ghem în stomac. Parcă mi-ar fi dat cineva un pumn. Mă aplec în faţă şi mă apuc de marginea patului, ca să nu cad.

Ce înseamnă asta?

Mama n-a vrut să ia legătura cu mine. M-a respins. Puţinele rude pe care le aveam din partea ei, la fel. Mama mi-a trimis scrisorile acestea?

De ce n-a zis tata nimic despre ele? S-a gândit să le primesc doar după moartea lui?

Scrisoarea, scrisul şi lumina soarelui, care pictează vechea pătură în culori calde, îmi trezesc amintiri de mult uitate.

Mirosul mamei, un amestec de mâncare, sudoare şi parfum. Părul ei lung, pe care şi-l prindea aproape mereu, şi faţa ei mult prea frumoasă, de păpuşă.

Şi expresia aceea: *bondărel.*

Când privirea îmi cade iar pe cuvinte, aproape că-i aud vocea, de parcă s-ar afla lângă mine şi mi-ar şopti în ureche.

Bondărel, bondărelul meu iubit.

Nu îmi pot opri lacrimile. Îmi cad pe obraji, apoi pe gât.

Deschid celelalte plicuri şi citesc scrisorile una după alta.

Următoarele trei sunt asemănătoare cu prima. Mama îmi urează Crăciun Fericit, mă felicită de ziua mea de naştere şi de onomastică, îmi scrie că mă iubeşte şi că vrea să ne vedem. Dar în ultima scrisoare, trimisă cu doar câteva săptămâni înainte de moartea ei, simt disperare şi insistenţă. Mă întreabă de ce nu are nicio veste de la mine, deşi mi-a trimis atâtea scrisori şi cadouri şi mi-a spus mereu că vrea să ne vedem. Se întreabă dacă sunt supărată pe ea şi dacă tata are cumva vreun amestec.

Când citesc ultimele rânduri, încremenesc. Nu pot să cred că este adevărat.

Trebuie să citesc pasajul de câteva ori, înainte să fiu sigură că n-am văzut greşit.

Pernilla, bondărelul meu iubit, eşti suficient de mare ca să poţi afla adevărul, acum. Tatăl tău a fost un soţ solicitant şi manipulator.

Cuvintele lui dureau mai tare decât loviturile şi în cele din urmă n-am avut altă cale decât să-l părăsesc. M-a făcut să promit că nu te voi căuta şi, proasta de mine, am acceptat. Aveam nevoie de banii pe care mi i-a oferit. Dar acum nu intenţionez să-l mai ascult şi vreau să vin să te felicit în persoană, cu ocazia împlinirii a 13 ani!

Mă las pe spate pe patul moale, cu scrisoarea în mână.

Să fie posibil? Să *o fi plătit* tata să stea departe de mine sau e altă minciună a ei? Fiindcă ştiu că putea minţi şi o ştie orice persoană din zonă: dacă poţi să-ţi înşeli bărbatul cu un vecin, sigur că-ţi este prietenă minciuna.

Chip de înger, suflet de viperă.

Apoi încremenesc. Mă uit iar la scrisoare şi încerc să înţeleg.

Vreau să vin să te felicit în persoană, cu ocazia împlinirii a 13 ani.

Dar atunci a murit. Când am împlinit 13 ani. Dintr-odată, îmi dau seama de ce se afla în apropierea casei noastre.

Venea să mă vadă.

Îmi îngrop faţa în pătura din petice şi plâng, cum n-am mai făcut-o de când eram copilă. Mi se pare că toate emoţiile care au fost prizoniere în sufletul meu se desprind şi devin un şuvoi puternic, care-mi curge prin ochi şi prin nas, pe pătura făcută de mama, sub formă de lacrimi.

Am iar nouă ani, şi mama este dezbrăcată, pe canapea, cu vecinul.

Am 13 ani, iar mama tocmai a murit, la doar câţiva kilometri de mine.

Am 18 ani, sunt singură şi însărcinată.

Am 36 de ani, iar tata este pe moarte, fiul meu a dispărut, iar eu am fost înşelată de toţi cei în care aveam încredere.

Dintr-odată, îmi este atât de dor de Samuel, că mă doare în piept.

Sentimentul este tangibil, fizic şi mă chircesc pe pat.

Brusc, îmi dau seama că nu este corect să nu îl contactez. Că ne avem doar unul pe altul şi că doar asta contează.

Iau telefonul şi îl sun, dar intră imediat robotul, de parcă ar avea telefonul închis.

În drum spre casă, încerc să îl mai sun de câteva ori. Când metroul se opreşte la Västertorp, îi scriu într-un mesaj că îl iubesc şi că vreau să mă contacteze.

Trimit mesajul cu o mulţumire stranie. Am sfidat toate sfaturile rău intenţionate primite de la congregaţie şi am făcut exact opusul a ce mi-au sugerat tata şi pastorul. Când metroul se opreşte la Fruängen, cerul a început să capete o nuanţă mai profundă de albastru la orizont.

Mă uit la ceas şi mă grăbesc pe scări. Este târziu, iar eu am rufe de spălat.

Aerul serii miroase a drum prăfuit şi liliac înflorit.

Sună telefonul şi îmi sare inima în piept.

Îl scot din buzunar, dar nu este Samuel, ci Stina, şefa magazinului, care mă întreabă dacă pot începe tura mai devreme mâine.

Îi spun că da şi intru pe poartă, încă uluită de cât de mult îmi lipseşte Samuel, de câtă nevoie am de el. Parcă toată povestea asta cu mama şi cu tata ar fi declanşat ceva în mine şi m-ar fi făcut să mă gândesc mai bine la tot ce este important în viaţă.

Când apăs întrerupătorul de pe scară, ca să aprind luminile, nu se întâmplă nimic. Apăs iar şi iar, dar pare stricat, aşa că urc scările căutându-mi cheile în poşetă.

Poate din cauza zăngănitului lor nu aud paşii care se apropie de la etajul de mai jos.

Poate din cauza gândurilor la Samuel.

Totul se petrece foarte repede.

Cineva mă prinde de braţ, cu putere.

Văd silueta unui tip imens, cu capul ras. Strig fără să vreau. Bărbatul mă strânge mai tare.

— Eşti mama lui Samuel? întreabă el.

Are un accent puternic şi cred că este dintr-o ţară estică; poate din Polonia sau unul dintre statele baltice.

— Da, zic eu, cu inima în gât. Sunt mama lui Samuel.

Strânsoarea se mai domoleşte şi bărbatul se îndreaptă de spate.

— Unde e?

— Nu ştiu, răspund sincer. L-am dat afară. Nu propriu-zis, dar i-am spus să plece. Ne-am certat şi… Da, Samuel nu avea grijă de el şi… M-am gândit c-ar fi mai bine să avem un *time out.* Aşa că…

Bărbatul îmi dă drumul şi loveşte cu palma în perete, atât de tare, că tresar.

— *Unde?* răcneşte el. Unde e acum?

— Nu ştiu, şoptesc eu. Am încercat să îi trimit mesaje şi să îl sun, dar telefonul lui este închis, şi acum fireşte că regret, fiindcă nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu-l dădeam afară. Sau dacă n-aş fi spus că…

El mă întrerupe iar.

— Are ceva ce-mi aparţine.

Nu răspund, pentru că nu ştiu cum, dar fireşte că mă gândesc imediat la punguţele de plastic cu praf alb, pe care le-am aruncat la gunoi.

Bărbatul mă prinde iar de braţ, dar nu cu putere.

Parcă ar vrea mai degrabă să-mi atragă atenţia, nu să mă sperie.

— Să îi spui c-am fost aici, zice el, apoi îmi dă drumul şi începe să coboare.

— Bine, zic eu.

Şi apoi:

— Dar cine eşti?

Regret de îndată ce propoziţia îmi părăseşte buzele. De ce am întrebat? De parcă ar fi fost o persoană obişnuită, care ar fi întrebat de Samuel, şi nu un „criminal periculos", aşa cum spuseseră poliţiştii care au venit la magazin.

— Ştie el cine sunt, răspunde omul, fără să se oprească sau să se întoarcă.

Paşii lui se îndepărtează pe scări în jos, iar eu rămân singură pe întuneric.

Manfred

Malin îmi atinge braţul cu mâna şi ridic privirea.

— Mergem? Trebuie să treci pe la spital după aceea, nu?

Încuviinţez, înghiţind ultima bucată de brioşă.

Este sâmbătă şi lucrăm jumătate de zi – ancheta unui omor nu are parte de pauze –, dar este şi ziua Z, ziua în care medicii nu îi vor mai administra Nadjei somniferele.

Dar nu pentru ea mă duc la spital, ci pentru Afsaneh.

Mă ridic şi îmi netezesc cămaşa roz, care chiar a fost călcată. Poate că e un semn de mai bine. Leti apare lângă Malin. Mă priveşte, cu ochii la eşarfa de mătase galben-aurie care-mi iese din buzunarul jachetei.

— Aşa, spune el scurt, de parcă i s-ar fi confirmat o bănuială.

Malin zâmbeşte şi îmi face cu ochiul.

— Suntem în sala mică, îmi spune ea şi porneşte pe coridor, cu paşi hotărâţi.

Dacă nu-i vezi burta, este greu de crezut că e însărcinată, fiindcă se mişcă în pas de dans.

O urmăm, intrăm în sală şi ne aşezăm la masa albă.

Le spun că am vorbit cu Manuel dos Santos, procurorul care conduce ancheta preliminară. De acum înainte, aceasta a devenit prioritară, iar administraţia ne-a promis mai multe resurse.

— Vrea să mai aşteptăm înainte să dăm declaraţii presei, aşa că, dacă sunteţi contactaţi, păstraţi tăcerea, zic. Malin, ce ai pentru noi?

Malin îşi răsfoieşte hârtiile.

— Aşa cum ştiţi, analiza ADN a confirmat că decedatul este Johannes Ahonen.

— Asta am zis deja, când eram la morgă, mormăie Leti.

Malin se opreşte, clipeşte de câteva ori şi continuă:

— Am verificat apelurile lui Ahonen şi tranzacţiile bancare apropiate perioadei în care a dispărut. Ultimul apel pe mobil a fost efectuat de el, pe 3 martie. Conversaţia a durat 10 minute şi 15 secunde.

— Pe cine a sunat? întreb.

— Pe Bianca, iubita lui. Compilez toate numerele apelate în ultima lui săptămână de viaţă. Dar pot spune deja că majoritatea apelurilor au fost către mama lui, Tuula, către Bianca şi către unii dintre prietenii lui pe care i-am contactat deja. Mai sunt şi câteva numere de cartele preplătite, care sunt dificil de identificat.

— Cardul?

— A fost folosit în aceeaşi zi, pe 3 martie, la o benzinărie din Jordbro. A plătit… Malin se opreşte şi urmăreşte pe hârtie cu degetul, până ce găseşte numărul căutat. 43 de coroane.

— Hotdog? sugerez.

— Tutun de mestecat, spune Leti, arătând spre cutia lui.

— Aşa este, spune Malin. Am verificat. Nu există achiziţii importante şi nici extrageri mari din cont, în ultimele săptămâni din februarie sau la începutul lui martie. Totul pare normal, cel puţin la suprafaţă.

Mă întind şi îmi masez gâtul cu mâna.

— Şi anturajul?

Malin dă încet din cap şi se întinde, iar burta ei aproape că atinge masa.

— Am vorbit cu trei dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui şi cu vărul său. Confirmă ce a zis iubita. Nimeni nu ştie să fi fost ameninţat. Doar unul a spus că Ahonen împrumutase bani. Dar nu ştie de la cine. Tot ce-a zis a fost că era stresat, fiindcă nu putea să-i înapoieze şi că încerca să găsească pe cineva de la care să împrumute ca să-şi poată plăti datoria originală.

— Ştie despre ce sumă era vorba? întreb.

— Câteva sute de mii, răspunde Malin. Nu ştia mai multe.

— Au fost ucişi oameni pentru sume mult mai mici, spune Leti, sec, şi se uită la planşa albă, pe care a fost lipită poza lui Ahonen, la 17 ani.

Ahonen pare îngrozit, de parcă ar fi ştiut deja ce soartă îl aştepta. Lângă poza cu pricina se mai află şi altele, cele cu trupul lui umflat, învelit într-o pătură, prins cu un lanţ; şi o hartă a coastei, pe care s-a marcat locul găsirii cu un X roşu.

— Există depuneri mari în cont? întreb.

— Te gândeşti la un împrumut? spune Malin. Am urmărit contul până la un an în urmă şi n-am găsit nimic important. Poate că a primit bani cash?

— Poate, zic. Are vreunul dintre cei cu care aţi vorbit vreo teorie despre ce-a păţit?

Malin clatină din cap.

— Doar unul dintre ei a vrut să-şi dea cu părerea. Acelaşi tip care ştia despre împrumut. S-a gândit că poate persoana care-i împrumutase banii l-a ucis. Dacă a fost ucis, ne va spune medicul legist.

— Draga de ea, pufneşte Leti. Îmi pun boaşele la bătaie că este prea drăguţă ca să speculeze privind cauza decesului.

Malin continuă, fără să-i dea atenţie:

— A mai zis şi că sunt câţiva tinerei somalezi care-i stăteau lui Ahonen ca un ghimpe în coastă, dar că i se pare greu de crezut că l-ar fi ucis ei. Sunt cam mici, la 15 ani. Am cerut brigăzii care se ocupă de minori delincvenţi să-i cerceteze.

— Bun, zic eu. Şi reziduurile de piele de sub unghiile lui Ahonen? Ceva vesti de la NFC?

Malin oftează.

— Nu. Trebuie să le ţinem pumnii că vor putea extrage un profil ADN utilizabil. Am vorbit cu generalista de la NFC, care coordonează toate analizele, şi părea optimistă. A zis că, chiar dacă trupul a stat multă vreme în apă, probabil apa a fost adâncă, rece şi săracă în oxigen, înainte ca formarea gazelor să îl aducă la suprafaţă şi să fie aruncat pe mal. Asta înseamnă că s-ar putea să reuşească să creeze un profil.

Mă gândesc la ce a zis Malin, cu privire la chiflele cu scorţişoară de pe masă. Brioşa îmi bolboroseşte în stomac şi decid să renunţ, pentru că, deşi mi-a revenit pofta de mâncare odată cu pofta de viaţă a lui Afsaneh, nu îmi doresc să pun la loc cele zece kilograme pierdute luna trecută.

— Şi cealaltă victimă? întreb.

Malin se întoarce spre mine.

— Încă neidentificată, îmi spune. Am vorbit cu medicul legist. Ea spune că are între 16 şi 18 ani şi că este bărbat. A stat în apă cam două săptămâni. Corpul a fost găsit pe 14 iunie, ceea ce înseamnă că a fost aruncat între finalul lui mai şi începutul lui iunie. Cauza morţii nu a fost stabilită, dar corpul prezenta lovituri similare cu cele suferite de Ahonen: mai ales striviri şi fracturi ale părţii stângi a corpului.

— *Traumă violentă?* sugerează Leti.

— Întocmai, răspunde Malin, prinzându-şi părul la ceafă, într-o coadă lejeră. Au fost provocate post-mortem, aşa că putem presupune liniştiţi că vorbim despre o legătură între cele două. Tehnicienii au confirmat că lanţul este identic cu cel folosit pentru Ahonen. Materialul alb în care a fost învelit e un cearşaf ieftin, cumpărat din IKEA. Se găseşte în mii de căminuri suedeze.

— Ai comparat victimele cu lista de persoane dispărute? întreb.

— Asta fac. Există două, trei posibile potriviri. Revin cu ele după-amiază.

Malin se uită la notiţe, să se asigure că nu i-a scăpat nimic.

— Mai este ceva, spune ea. A doua victimă avea un cui înfipt în călcâiul drept.

— Un cui? repetă Leti. Ce fel de cui?

— Un cui obişnuit, răspunde Malin. 56 de milimetri.

— Să fi călcat într-un cui? întreabă Leti şi se uită la Malin cu un interes aproape binevoitor.

— Păi, zice ea, era adânc îngropat în calcaneu, osul călcâiului. Ori l-a împuşcat cineva în picior cu

un pistol cu cuie, ori a folosit un ciocan ca să-l bată.

Se opreşte, apoi continuă:

— Nu s-a întâmplat post-mortem. Cineva i-a bătut cuiul în picior cât încă era în viaţă.

— Doamne! zice Leti şi se strâmbă. *Piei, Satană.*

Ajung la spital în acelaşi timp cu Afsaneh.

O văd de la distanţă apropiindu-se de intrare.

Poartă o rochie roşie, de vară, şi vântul i se joacă în părul lung, care-i luceşte pe umeri. Când o iau în braţe, simt un iz slab de ţigară şi parfumul despre care ştiu că-i place mult, cel pe care i l-am cumpărat de la centrul meu comercial favorit din Paris, Le Bon Marché.

— Bună, îmi spune ea şi mă sărută pe gură.

— Bună, răspund şi o ţin strâns.

Ea mă ia de mână şi pornim împreună spre secţia de Terapie Intensivă Pediatrică. Paşii noştri sunt uşori pentru prima dată după multă vreme.

Da, detest spitalele din iarna aceea teribilă când a murit Aron. Dar când copilul tău cade pe geam şi rămâne la ATI multă vreme, te obişnuieşti şi cu spitalele. Este imposibil altfel. Când lucrezi în poliţie şi te întâlneşti cu rudele victimelor ucise, trebuie să mergi la spital.

Mi-am petrecut mai mult timp decât un suedez obişnuit la spital şi ar fi trebuit ca fobia mea să dispară. Dar n-a dispărut.

De îndată ce intru pe uşa batantă, inima îmi bate mai repede şi simt o strânsoare în piept. Respir tot mai greu şi amintirile mă inundă.

Dar astăzi Aron este departe.

Zâmbetul lui Afsaneh şi soarele care luceşte prin ferestrele mari de pe coridor îl ţin la distanţă.

În rezerva Nadjei totul este la fel, chiar dacă urmează să se întâmple ceva esenţial, care ne va schimba vieţile pentru totdeauna.

Doar că încă nu ştim în ce fel.

Mă uit la fiica mea, care zace în pat. Pare disperat de mică şi de neajutorată, în mijlocul tuburilor şi monitoarelor. Ca de obicei, agrafa care-i măsoară

conţinutul de oxigen este ataşată de arătătorul ei şi văd oja rozalie, roasă, de pe celelalte degete.

Se deschide uşa şi intră medicul.

Este din nou Angelica. Deja îi cunoaştem pe toţi medicii de la ATI pe nume.

Discutăm despre vreme şi despre vânt, apoi ne roagă să ne aşezăm.

— Am început să renunţăm la somnifere, spune ea. Dar trebuie să reducem încet medicaţia.

Afsaneh încuviinţează repede şi nu mă pot împiedica să mă întreb dacă înţelege cât de importantă este decizia pe care am luat-o. Dacă ştie că Nadja s-ar putea să nu se trezească. Că există riscul ca fetiţa noastră minunată să rămână o legumă.

— Poate dura zile înainte să ştim dacă se trezeşte, continuă Angelica. Şi săptămâni sau luni înainte să ne dăm seama cât de bine şi-a revenit, dacă se trezeşte. Dar ştiu sigur un lucru. Astăzi *nu se va trezi.* Va dura.

— Ştim, spune Afsaneh, zâmbind. Dar aşteptăm.

Respiră scurt şi se uită la mine.

— Timpul este tot ce avem, spune ea.

Samuel

Soarele este deja sus pe cer când mă trezesc şi aud zăngănit de vase.

Mă uit în jur şi, la început, nu înţeleg unde mă aflu. Dar apoi toate piesele se aşază la locul lor. Rakel. Casa albă, cu ferestre verzi. Zombi Jonas. Pielea lui palidă, ca de ceară, tubul care-i iese din nas, ca o mască lungă, şi leagănul ciudat, albastru, cu hamuri.

Chiar sunt aici.

Este complet aiurea.

Dar corpul meu este fericit. Corpului meu îi este cald, e sătul şi nu m-a trezit nici măcar o dată peste noapte. Corpul meu se simte excelent în patul din casa albă şi n-are nicio părere despre faptul c-ar trebui să mângâi pe cap un retardat pentru 111 coroane pe oră.

Îmi iau telefonul de pe noptieră.

Fără să mă gândesc, îl deschid, pentru că e un gest natural, ca atunci când beau apă sau fac pipi.

Este 8:30.

Mama mi-a trimis un SMS.

Îmi scrie că mă iubeşte şi că vrea să vin acasă.

Închid ochii şi mă cuprinde căldura. Mă joc cu bilele de sticlă ale brăţării.

Mă gândesc o clipă să-i răspund imediat, dar intru pe Insta. Alexandra a postat poze de la o petrecere. Are în mână un pahar cu vin şi face bot de raţă. Ochii ei sunt larg deschişi, iar genele par nefiresc de lungi, ca nişte picioare de păianjen întinse către tavan. În partea de jos, îi ghicesc contururile decolteului ameţitor.

57 de *like-uri.*

Jeanette a pus o poză în care încalecă un scaun. Are o fustă scurtă, care i se ridică pe coapsele musculoase. Văd chiloţii de dantelă sub tiv. Zâmbeşte, iar gura ei cu buze lucioase reflectă lumina bliţului.

211 *like-uri.*

Curvă nenorocită.

Mă ridic şi închid telefonul. Nu îl voi mai porni, orice-ar fi. Mă gândesc la craniul ras al lui Igor şi la obrajii mâncaţi de acnee ai lui Malte.

Mă ridic lent şi mă duc în camera de zi, apoi în baie, unde fac pipi şi un duş lung. Când termin, îmi înfăşor prosopul în jurul şoldurilor şi mă întorc, să mă îmbrac, dar rămân în faţa geamurilor imense din cameră.

Priveliştea este paradiziacă. Nu pot găsi un cuvânt mai bun. În fond, se foloseşte şi în Biserica mamei, şi din principiu nu-mi plac termenii lor.

Pentru că este Cuvântul Domnului, iar El nu vrea să aibă nicio legătură cu tine.

Dar ce se vede acum pe geam aşa este: paradiziac.

Marea scânteiază în soare, iar farul se profilează pe cerul albastru deschis al dimineţii. De la suprafaţa apei se ridică o ceaţă subţire, care ascunde parţial orizontul.

Vreau să intru înapoi în camera mea, când o văd.

Rakel străbate cu salturi mici scările lungi şi întortocheate care coboară spre apă. Părul ei lung este desprins şi poartă un halat albastru, mult prea mare.

Păşeşte uşor şi parcă ar dansa pe marginea stâncii.

Când ajunge jos, se opreşte la capătul podului, chiar când degetele de la picioare îi ajung peste margine. Scoate mobilul din buzunar şi îl ridică, parcă pentru a face o poză cu marea sau chiar cu ea. Apoi îl bagă la loc, îşi dă jos halatul şi se aruncă în apă, dintr-o mişcare.

Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că e goală.

Mă uit în jur, din reflex, pentru că nu cred cu adevărat că ar fi cineva în casă care să mă vadă spionând-o pe Rakel. Mă întorc iar spre apă şi nu văd nimic. Nici măcar o undă nu tulbură suprafaţa lucioasă. De parcă n-ar fi fost acolo. Dar halatul e

încă pe pod, făcut grămadă, şi înseamnă că n-am visat.

Unde s-a dus? Dacă s-a lovit de o stâncă sau ceva?

Să cobor să o caut?

Tocmai când mă întreb asta, capul lui Rakel reapare, la cel puţin 20 de metri de pod. Cu mişcări lente şi agile începe să înoate spre ţărm. Când ajunge la pod, se ridică şi se aşază o vreme pe margine, cu picioarele în apă.

Ştiu că acum ar trebui să plec, să dispar în camera mea şi să mă îmbrac, şi nu să stau acolo, la geam şi să mă uit la ea ca ultimul pervers, dar nu pot. Ceva din trupul ei zvelt şi din felul în care îşi mişcă alene picioarele în apă are un efect aproape hipnotic asupra mea.

Se ridică – tot cu spatele la mine –, apoi se apleacă într-o parte şi îşi răsuceşte părul ud, iar apa curge pe pod şi formează o baltă.

Se întoarce şi văd.

Este frumoasă.

Este atât de frumoasă.

Are sânii plini, coapsele mai rotunjite decât ale Alexandrei, iar între picioarele ei creşte un păr des şi întunecat, cum am văzut doar în pozele porno vechi.

Înghit şi simt că am o erecţie, în timp ce ruşinea îmi pulsează în piept.

Este de vârsta mamei, la naiba.

Nu pot să mă excit privind *o femeie de 40 de ani,* care are un fiu căruia trebuie să-i ţin companie.

Pentru 111 coroane pe oră.

Este *beyond fucking* ciudat.

După micul dejun, Rakel mă însoţeşte la zombi Jonas şi mă roagă să stau în fotoliu, în timp ce ea îi mângâie mâna şi îi spune că sunt acolo.

La fel ca ieri, Jonas nu se mişcă şi nu pare să înţeleagă nimic. Singurul lucru care arată că trăieşte este că pieptul i se ridică şi coboară regulat, iar degetele unei mâini îi tresar niţel.

Rakel se duce la măsuţă şi ia cartea de lângă boxă, mi-o dă şi spune:

— Citeşte!

Se aşază pe scaun şi se întinde după crema de mâini de lângă vaza cu trandafirul. Loveşte tubul în palmă de câteva ori, înainte să iasă ceva. Reuşeşte şi începe să maseze mâna dreaptă a lui Jonas.

— Citeşte, repetă ea.

La început, cred că am auzit greşit. Doar nu are de gând să stea şi să asculte cum citesc?

Ea pare amuzată când mă priveşte.

— Glumesc, zice şi râde încet. Nu trebuie să-mi citeşti. Eu îi masez mâinile lui Jonas, apoi mă duc să lucrez. A avut o noapte dificilă. I-am administrat o injecţie la ora cinci, să îl calmeze, aşa că nu va mai reacţiona.

— Bine, spun şi mă uit la ea, în timp ce-i masează cealaltă mână.

Rakel poartă o bluză subţire, albă, şi aceiaşi blugi uzaţi de ieri. Are părul încă ud, legat într-un nod lejer la baza gâtului.

Are faţa netedă şi nemachiată, iar când pune cu blândeţe mâna lui Jonas înapoi pe pătură pare mulţumită.

Din nou mă uimeşte cât de mult seamănă cu mama.

— Aşa, spune ea şi se ridică. Poţi să citeşti de la semn, bine?

— Da, sigur, zic şi studiez coperta.

Cartea se numeşte *Soarele răsare, soarele apune* şi este scrisă de cineva pe nume Hemingway.

Nu am auzit nici de carte, nici de autor, însă dau ascultător la pagina indicată de Rakel şi încep să citesc lent şi foarte încet.

— „Nu îţi place la Paris? Nu. De ce nu mergi altundeva? Nu există altundeva."

La început, mi se pare neobişnuit şi mă poticnesc, dar apoi merge destul de bine. Iau o pauză şi răsfoiesc puţin, să înţeleg contextul. Cartea este despre un american la Paris, care pare să-şi petreacă

timpul mai ales în cluburi şi în baruri, cu alţi bogătaşi străini, neavând o ocupaţie.

Mă gândesc la mine şi la Liam, citind despre ei. Avem multe în comun cu personajele, atâta doar că noi trebuie să ocolim justiţia ca să evităm munca. Americanul iubeşte o fată divorţată, dar nu se pot înţelege, pentru că o rană căpătată în război l-a făcut pe tip impotent. Cam atunci mă plictisesc de carte. Da, cred şi eu că-i de rahat să nu-ţi funcţioneze scula, dar nu pot să citesc o carte întreagă despre asta.

În plus, puicuţa asta de care-i el îndrăgostit pare dusă cu capul.

Eu i-aş fi dat papucii urgent.

Pun cartea deoparte şi mă uit la Jonas.

Nici nu clipeşte.

Mă ridic şi mă apropii de urechea lui.

— Alo?

Nicio mişcare.

— Alo, e cineva acasă? încerc, de data asta ceva mai tare.

Dar zombi Jonas doar stă întins şi pare la fel de mort ca un peşte învelit în folie de plastic, într-un frigider de la Ica.

Neliniştea mă cuprinde, ca într-o plasă lipicioasă de păianjen.

Nu îmi place deloc camera asta. Nu îmi plac desenele de pe pereţi, pentru că-mi aduc aminte de propriile mele desene, pe care mama le-a păstrat într-o mapă acasă, în Fruängen. Iar fanionul cu Hammarby şi ghetele cu crampoane îmi amintesc de vremea când şi eu făceam parte din Älvsjö AIK, în şcoala primară.

Mă uit la Jonas.

Era exact ca mine cândva, mă gândesc. Dacă aş fi avut ghinionul să mă calce autobuzul, aş fi putut fi eu cel care zace aici, trebuind să ascult un idiot care-mi citeşte cu voce tare şi să fiu dat cu cremă de mâini pe corp.

Mă uit la ceas. Curând va fi ora 11.

Mă ridic şi mă strecor în baia care leagă camera lui Jonas de dormitorul lui Rakel. Este mare şi albă, şi are un duş de mână, cu un furtun foarte lung. Poate pentru a-l spăla pe Jonas cât stă în hamul acela ciudat.

Cred că Rakel scrie, fiindcă aud tastele computerului prin uşa dormitorului.

Tap, tap, tap. Taptap.

Se face linişte, de parcă s-ar gândi la ceva, apoi tastele se aud iar.

Mă gândesc.

Poate, dacă sunt discret, arunc o privire prin casă. Poate găsesc ceva de valoare, pe care să-l pot vinde.

Intru iar în camera lui Jonas şi închid cu grijă uşa băii.

— Vin repede, mormăi, fără să mă uit la silueta din pat.

Nici măcar nu ştiu de ce o spun. Nu mă poate înţelege.

Dar mi se pare politicos să o fac.

În fond, este o persoană, şi nu un peşte.

Bucătăria este foarte curată după micul dejun. Firimiturile au fost strânse, iar vasele puse în maşina de spălat.

Lângă coşul cu pâine se află un teanc de hârtii.

Le răsfoiesc.

Deasupra se află un formular de la Casa de Asigurări Sociale din Suedia. „Cerere pentru compensarea asistenţei”, scrie pe el. „Legea privind susţinerea şi serviciile pentru anumite persoane cu dizabilităţi – rezumat pentru rude”. Pun înapoi teancul de hârtii şi încep să caut prin dulapuri şi sertare, fără să găsesc nimic interesant. Văd doar oale folosite şi tacâmuri vechi, desperecheate.

— Cauţi ceva?

Mă întorc.

Rakel se află în uşă. Are un zâmbet cald şi ochii îi sclipesc. Are un portofel în mână.

— Da. Nişte apă.

— Avem apă carbogazoasă în frigider, dacă doreşti, spune ea, în timp ce se întoarce să-şi încalţe

saboţii. Eu merg la cumpărături, bine?

Încuviinţez fără să răspund.

Rămân în bucătărie multă vreme, după ce a plecat Rakel. Apoi intru în dormitorul ei.

Patul dublu este frumos făcut şi pe una dintre noptiere văd un teanc de cărţi. În faţa patului se află un dulap din lemn închis la culoare, cu două uşi.

Deschid una dintre uşi.

Bluze, rochii şi pantaloni pe umeraşe. Încălţări înghesuite dedesubt. În spatele celeilalte uşi sunt cămăşi bărbăteşti, o pereche de pantaloni de tercot şi nişte pulovere tricotate.

Cred că sunt hainele partenerului ei.

Intru în baie.

Deasupra chiuvetei se află un dulăpior alb. Uşa alunecă scârţâind când trag de mânerul auriu.

Are două rafturi. Pe cel de sus se află creme pentru femei, nişte parfumuri, un deodorant şi o cutie de tampoane. Pe cel de jos, un aparat de ras şi un borcănel cu ceară de păr.

Închid uşa cu atenţie şi mă uit în jur.

Un dulap mare, de metal, se află lângă un perete. Seamănă cu cele de birou.

Încerc uşa. Încuiată.

Pipăi deasupra lui şi *bingo,* iată o cheiţă.

Intră cu uşurinţă în broască şi ştiu că se potriveşte încă dinainte să o întorc.

Îmi bate inima cu putere.

Nu încui un dulap dacă nu conţine ceva important.

Nu încui un dulap dacă are înăuntru hârtie igienică.

Uşa se deschide şi văd rafturi încărcate cu medicamente. Tablete, seringi, ace.

Prima mea reacţie este dezamăgire, apoi mă uit la ambalaje. Recunosc vag câteva nume: Dexmedetomedină, Clonidină, Midazolam, Oxazepam, Clonazepam, Diazepam şi Fentanil, 50 micrograme/ml, soluţie injectabilă.

Stai aşa.

Fentanil.

Chiar dacă Igor şi Malte procedează *old school,* tot ştiu una, alta despre analgezice. Sunt încă monedă serioasă pe stradă, în concurenţă cu drogurile. Fentanilul valorează greutatea sa în aur. Malte mi-a spus că dependenţii taie Fentanilul în bucăţi mici de tot şi le înghit.

Îmi trec degetul peste ambalaj.

Sunt 14 sticluţe de Fentanil pe fiecare raft şi trei rafturi. 42 de sticluţe. Suficiente să adoarmă o clasă întreagă, săptămâni în şir.

Mă gândesc o clipă, apoi iau trei cutii de Fentanil şi mi le strecor în buzunar. Sticluţele scot un clinchet sec.

Va observa că au dispărut?

Şirurile ordonate de sticluţe pline cu lichid transparent mă fac să bănuiesc că ştie precis câte sunt. Fără să fiu sigur, am senzaţia că Rakel este ca mine şi că se pricepe la cifre.

Pe raftul de jos sunt sticluţe goale şi îmi vine o idee. Scot o seringă din pachetul de plastic şi o umplu cu apă de la robinet. Apoi vâr acul prin membrana subţire de cauciuc a uneia dintre sticluţele goale şi injectez apa în ea.

Când scot acul, membrana se închide. Mă aplec să o examinez.

Nu se vede că am vârât un ac în ea.

Pun capacul la loc şi aşez sticluţa lângă celelalte, cele pline.

Arată exact la fel.

După aceea repet procedura cu încă două sticluţe, până când le-am înlocuit pe toate cele din buzunar.

Nu poate să-i facă rău lui zombi Jonas, nu? Este doar apă, şi doar corpul nostru este alcătuit din 70% apă.

Inspir adânc, închid dulapul, încui şi pun cheiţa de unde am luat-o.

În clipa aceea se aude un pocnet sec şi mă întorc. Rakel este în camera lui Jonas, cu o sacoşă de cumpărături în mână şi gura întredeschisă, ca şi cum ar încerca să înţeleagă ce se întâmplă. I se citeşte

teama în ochi, iar degetele i s-au albit în jurul mânerului sacoşei.

— S-a terminat crema de mâini, îi spun. M-am gândit să caut alta.

Pernilla

După ce am numărat banii şi am completat raportul zilnic, bat la uşa biroului Stinei.

— Intră, spune ea.

Deschid uşa şi îi las raportul pe birou.

Stina se uită peste ochelarii de citit şi îmi zâmbeşte, iar pielea ei pătată se întinde peste pomeţi.

— Mulţumesc, dragă, spune ea. Ne vedem mâine.

— Da, sigur, spun şi dau să plec.

— Stai aşa, spune Stina. Ce face fiul tău?

Încremenesc şi mă gândesc.

Cât de sinceră pot să fiu?

Stina este o persoană amabilă şi bine intenţionată. Dar este şi curioasă, ca majoritatea celor care lucrează aici.

Deci să fac un compromis. O cale de mijloc, care să nu mă facă să par prea severă, dar nici să nu-i ofere o sursă de bârfă la cafea.

— A plecat, spun. Ne-am certat şi l-am dat afară. Asta a fost luni şi acum nu mai dau de el.

— Serios? întreabă Stina, cu ochii mari. Cred că nu mai ştii ce-i cu tine de grijă. Dar cu siguranţă îl vei revedea curând. Şi Björn dispare uneori. Tineretul ăsta…

Deşi este trecută de 60 de ani, Stina are un băiat de vârsta lui Samuel.

Eu am început devreme, ea târziu.

Face o pauză. Îşi scoate ochelarii şi îi pune pe masă, lângă raportul meu.

— De aceea a fost aici poliţia?

Ezit.

— Da, spun, şi reuşesc să nu continui, deşi cuvintele îmi stau pe limbă.

Îmi ard obrajii. Nu este deloc bine că eu, la 36 de ani, nu pot să mint fără să intru în pământ de ruşine. Nici măcar o minciună mică, nevinovată, nu pot să storc fără să încep să mă gândesc la Iisus şi la Judecata de Apoi.

Văd că Stina ar vrea să afle mai multe, dar în loc să-mi pună întrebări, zâmbeşte.

— Ai să vezi c-o să fie bine. Du-te acasă. Odihneşte-te.

— Da, aşa fac, zic eu, dar rămân în faţa ei şi nu mă pot mişca.

Simt lacrimile alunecându-mi pe obraji şi căzând pe podea.

— Ah, copilă…

Stina se ridică şi se apropie de mine. Mă cuprinde cu un braţ şi mă conduce cu fermitate la scaunul din faţa biroului ei.

— Care-i problema? întreabă ea, împingându-mă să mă aşez pe scaunul vechi de ratan.

Mă uit la teancurile de hârtii de pe biroul ei. Simt mirosul chiştoacelor din scrumieră.

Totul iese la iveală. Toate cuvintele care aşteptau să fie spuse se revarsă, fără filtru. Îi spun despre dispariţia lui Samuel, despre bărbatul chel care aproape că m-a speriat de moarte. Despre pastor, chiar: cum şi ce şi-a permis în biserică, în timp ce Iisus ne privea de pe cruce.

— Ah, copilă, zice Stina iar şi clatină din cap. Dragă copilă.

Mi se pare tare amabilă. De parcă doar cuvintele ei m-ar putea vindeca.

— Acum să luăm lucrurile pe rând, spune şi se ridică.

Se îndreaptă spre fişetul vechi de metal cenuşiu şi trage un sertar.

Mă uit la spatele ei lat şi văd cum braţele par să-i iasă din bluză, iar părul roşu, electrizat, i se ridică în jurul capului, ca o aureolă.

Scotoceşte prin sertar, iar bluza din material sintetic i se întinde pe umeri. Împinge sertarul la loc şi se întoarce cu o ploscă mică şi două pahare.

— Glumeşti? zic. Nu putem să… Tehnic, suntem în timpul programului. Deşi am închis. Dar tot suntem plătite. Şi ne aflăm în incintă. Deci, chiar dacă nu sunt clienţi… ce se întâmplă dacă…

— Ssst, spune Stina şi ridică o mână pătată de soare spre mine.

Apoi desface dopul şi toarnă lichidul de culoarea ambrei în pahare. Îmi întinde unul şi îmi face semn din cap.

— Bea!

Fac ce-mi spune.

Băutura îmi arde gâtul, alunecându-mi în stomac.

— Acum ascultă-mă, spune Stina. Este cumplit ce-a făcut tatăl tău în legătură cu mama ta, însă acum nu mai poţi schimba nimic.

— Tata m-a salvat, o întrerup eu. M-a iubit chiar dacă am păcătuit şi m-a ajutat să îl cresc pe Samuel. N-aş fi reuşit fără el.

— Cred că te cam ţinea din scurt, pufneşte Stina, golind paharul dintr-o sorbitură şi trântindu-l pe masă. Ah, ce bine-a mers!

— A fost pentru binele meu.

— Prostii! Ar trebui să te vezi când vorbeşti despre el. Devii umilă, temătoare, ca un câine care se teme să nu fie bătut. Bărbaţii vor un singur lucru: să controleze femeile.

Mă gândesc la tata, în timp ce ne rugam pentru sufletul mamei. Îşi punea mâna mare şi uscată pe obrazul meu şi murmura: „Dumnezeu a creat femeia din coasta bărbatului pentru ca ea să îl completeze. Nu din cap, ca să îl domine, şi nici din picioare, ca să o zdrobească. Nu, dintr-o coastă, pentru ca el să o apere. Aproape de inima sa, ca el să o iubească".

— Nu ajută să îi trânteşti adevărul acum. Iar pastorul ăsta, care s-a dovedit un ţap în călduri… Cred că nu ar trebui să-i dai importanţă. Este bine că şi-a dat arama pe faţă, nu? Cred că-ţi poţi revizui atitudinea faţă de el şi de congregaţie.

— Dar el ne-a ajutat mult, mă opun eu.

— Cum?

— Mi-a împrumutat bani. Datorită lui am dobândit funcţii importante în biserică.

— Crezi că este o *coincidenţă?*

Obrajii îmi iau foc. Pricep unde bate. Poate că nu se înşală, pentru că pastorul m-a ales mereu pentru

activităţi şi pentru că voia să îmi vorbească mereu între patru ochi. În timp ce vorbeam, a încercat mereu să mă atingă, nu sexual, dar… O mână peste mâna mea, un braţ în jurul umerilor, o mângâiere pe obraji. Interpretam gesturile sale drept solicitudine paternă, dar ultimele sale acţiuni au pus totul într-o lumină diferită.

— Mi se pare limpede că-şi pregăteşte de mult terenul, spune Stina, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Fii sigură că prost nu e. A încercat să se apropie de tine şi a vrut să te simţi obligată să îi cedezi, să ai o datorie faţă de el. Deocamdată însă uită de el.

Ridică mâinile şi continuă.

— Acum ne concentrăm pe Samuel. Ai spus că are un anturaj nepotrivit. Ai vorbit cu prietenii lui?

— Nu cu toţi.

— Fă-o. Tăcerea lui nu ar trebui să te îngrijoreze acum, dar ar trebui să îl dai dispărut la poliţie. Dacă poliţiştii au venit să-ţi pună întrebări, nu ştiu că a dispărut, nu?

Se opreşte şi mă măsoară din cap până-n picioare.

— Vin cu tine, spune ea, fără drept de apel.

— Poate că ar trebui să aşteptăm câteva zile.

Stina îşi loveşte bărbia cu arătătorul, gânditoare.

— Bine, spune, ezitând. Câteva zile. Dar acum te duci acasă şi dormi, Pernilla. Ai nevoie de odihnă. Mă suni dacă e ceva. Nu contează dacă-i miez de noapte. N-ar trebui să treci singură prin povestea asta.

— Bine, spun şi mă ridic.

Alcoolul mi-a înmuiat picioarele şi mi-a încălzit obrajii.

— Mulţumesc, adaug.

Stina se ridică. Mă îmbrăţişează îndelung.

— Trebuie să rezişti, îmi spune ea scurt, cu gura lipită de ureche.

Privirea mea cade pe fotografia de pe birou, cu Björn, fiul ei.

Are părul blond-roşcat, des, şi pielea pistruiată. Ochii îi sunt cenuşii, iar buzele pline. Părul lung şi

gura generoasă îl fac să semene cu Liv Ullman în tinereţe.

Stina face un pas în spate şi îmi vede privirea.

— Va fi bine, să ştii, spune ea. Mereu se termină cu bine.

Pentru o clipă, chiar o cred.

Port cuvintele ei cu mine în seara de vară. Dar când cobor la metrou, mă cuprinde din nou anxietatea, iar gândurile încep să gonească la viteză maximă.

Lacrimile curg iar, dar acum mă gândesc la Samuel.

Spun o rugăciune.

Doamne, păzeşte-l pe Samuel şi arată-i calea cea dreaptă. Lasă-l să revină la mine şi promit că voi face tot posibilul ca să-l ajut să îşi regândească viaţa. În numele lui Hristos, amin!

Dar Dumnezeu nu răspunde nici acum.

Dumnezeu tace, la fel ca Samuel.

Când el avea trei ani, Isaac a apărut brusc, ca un hopa-mitică. De parcă totul ar fi fost uitat şi iertat.

Nu ştiu ce-şi imaginase: că poate să apară aşa şi să fie tatăl lui Samuel?

I-am explicat că era imposibil, că i-am spus deja lui Samuel şi le-am spus prietenilor că tatăl lui era mort şi că ne construiserăm o viaţă funcţională, în care el nu avea loc, de fapt. Isaac s-a supărat. M-a bătut la cap. A încercat chiar să mă sărute, într-o cafenea.

Eram cât pe ce să îi cedez atunci, fiindcă arăta încă bine, chiar dacă-şi tăiase părul de când se angajase la un magazin de discuri din Södermalm.

Dar m-am oţelit. Trebuia să fi învăţat ceva, nu?

În orice caz, Isaac era foarte încăpăţânat şi a început să pomenească despre autorităţi şi despre drepturile sale.

Asta m-a speriat.

Era tatăl biologic al lui Samuel şi cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă începea să insiste?

Aşa că am făcut o înţelegere.

I-am promis că poate să vină să îl viziteze pe Samuel în fiecare an, de ziua lui, şi a doua zi de Crăciun, şi el mi-a promis că nu-i va spune niciodată cine este.

Aşa s-a şi întâmplat.

I-am spus lui Samuel că Isaac era un vechi prieten care se simţea singur şi n-avea familie. Isaac a venit să ne viziteze de două ori pe an, de când avea Samuel trei ani şi până a împlinit 15. Apoi s-a mutat în Gävle, iar vizitele sale s-au rărit. Din câte ştiu, nu s-a recăsătorit şi nici alţi copii n-a avut.

Se spune că este important ca băieţii să crească având un model masculin potrivit. Cred că este adevărat mai ales pentru cei ca Samuel, băieţii cu probleme. Nu pot să nu mă întreb dacă n-ar fi crescut diferit, să fi fost Isaac mai prezent în viaţa lui.

Dar am făcut ce-am crezut că ar fi mai bine pentru fiul meu. Aşa cum am crezut că făcuse şi tata pentru mine.

Poate că există într-adevăr un păcat moştenit în familia noastră, dar complet diferit de cel la care mă gândisem eu. Poate că nu le permitem copiilor să aibă contact cu oamenii care nu trăiesc potrivit regulilor stricte de viaţă pe care ni le-am impus nouă.

Păcatul acesta ne privează copiii de oamenii dragi.

Metroul ajunge în staţie, uşile se deschid şi eu intru. Mă aşez la geam şi privesc la seara de vară.

Aş putea părăsi biserica.

Nu ştiu de unde-mi vine ideea, pentru că nu m-am mai gândit la asta, şi sunt îngrozită.

Nu pot face asta.

De ce aş face-o?

Dar ştiu în sinea mea răspunsul, din clipa în care formulez întrebarea: toate regulile şi condamnarea celor care nu se ridică la înălţimea aşteptărilor sunt motivele pentru care Samuel şi cu mine suntem în situaţia curentă. Ele şi încăpăţânarea mea de a recunoaşte că fiul meu avea probleme suficient de

grave cât să nu poată fi vindecate prin rugăciune şi cu ulei de peşte.

Acum nu mă mai ţine nimic legată de biserică.

Poate doar prietenii.

Şi Dumnezeu.

Dar cine spune că-L părăsesc dacă plec din biserică?

Nu îndrăznesc să mă gândesc mai departe, pentru că-mi este prea teamă de direcţia în care m-ar purta aceste idei rebele, dacă le-aş urma. Iau telefonul şi caut numărul Alexandrei, iubita lui Samuel sau ce-o fi ea.

Nu prea am îndrăznit să întreb.

Răspunde după trei apeluri. Are o voce bucuroasă, dar, când aude cine o caută, se retrage imediat.

— Nu ştiu unde e, spune ea, repede. Nu l-am văzut de luni.

— Ai vorbit cu el la telefon? încerc.

Urmează o scurtă pauză. Metroul încetineşte la Telefonplan şi femeia care şedea vizavi de mine se ridică şi pleacă.

— Nu, spune ea. Ne-am certat, aşa că…

Lasă propoziţia neterminată. Aud muzică pe fundal.

— Ai idee unde poate fi?

— Nu. A fost poliţia aici să întrebe. Au fost şi la Liam, se pare. Nu am idee în ce este băgat Samuel, dar s-ar putea să stea la cutie o vreme. Dacă-l urmăreşte poliţia.

O rog să îi spună lui Samuel să mă contacteze, dacă sună, şi apoi închidem.

Sunt tot mai agitată, mă doare în piept şi mi-e greaţă. Imagini cu Samuel, cu tata şi cu mama mi se rotesc în minte.

Dragul meu Samuel.

Bondărelul meu iubit.

De ce iese totul atât de prost când vrem să facem ce este corect?

Manfred

Afsaneh îmblânzeşte buclele rebele ale Nadjei cu o perie mică, roz. Apoi se aşază lângă mine, pe un scaun.

— Nu ar trebui să se trezească în curând? mă întreabă, fără să mă privească, de parcă, în loc să pună o întrebare, şi-ar exprima o frustrare generală sau s-ar adresa unei puteri superioare.

— Ni s-a spus că trebuie să avem răbdare.

— Dar deja au trecut câteva zile.

— Pot fi săptămâni.

Afsaneh se chirceşte în scaun.

— Nu pot aştepta săptămâni.

Se deschide uşa şi intră Dennis.

Dennis este unul dintre medicii care se ocupă de Nadja de când am venit. Este foarte tânăr şi asta o împiedică pe Afsaneh să aibă încredere totală în el.

Mie vârsta lui nu îmi ridică probleme. Din experienţă, ştiu că medicii debutanţi, la fel ca şi poliţiştii, sunt adesea atât competenţi, cât şi ambiţioşi. Nu au fost încă loviţi de sistem şi, în ciuda tuturor nenorocirilor cu care se confruntă, nu i-au cuprins încă indiferenţa şi cinismul.

Afsaneh se ridică să îl întâmpine.

— De ce nu se trezeşte? întreabă ea, indignată, fără ca măcar să-l salute.

Dennis schiţează un zâmbet şi îmi aruncă o privire.

— Probabil va trebui să mai aveţi răbdare câteva zile. Şi chiar nu este necesar să staţi aici mereu. Vă sunăm de îndată ce starea ei se schimbă.

— Dar vreau să fiu *aici* când se trezeşte, spune Afsaneh.

— Da, înţeleg. Dar nu am eliminat complet somniferele. Va dura. Vă vom suna când…

— Nu ai auzit ce am spus? Vreau să fiu aici când se trezeşte fiica mea. Nu vreau ca primul lucru pe care-l vede să fie o grămadă de străini.

Mă ridic, mă apropii de Afsaneh şi îi înconjor umerii cu braţele.

— Haide, draga mea, spun. Să mergem să bem o cafea.

Se desprinde din îmbrăţişarea mea cu o forţă surprinzătoare.

— Nu vreau cafea. Vreau să se trezească Nadja!

Dennis mă priveşte neajutorat. Cred că înţelege că este imposibil să discute acum raţional cu Afsaneh, că se află într-un loc în care nu o ajung cuvintele.

— Vreau să se *trezească,* repetă Afsaneh şi începe să se plimbe de colo colo prin cameră, cu braţele la piept.

Nici eu, nici Dennis nu zicem nimic.

Eu mă aşez înapoi pe scaunul de lângă patul Nadjei. Mă uit la trupul mic, care se odihneşte între cearşafurile de spital.

După o vreme Dennis pleacă.

Afsaneh cade pe scaunul de lângă al meu.

— Nu ştiu cât mai pot suporta asta. Nu cred că am puterea…

Mă uit în ochii ei negri. Între ei, tenul palid şi buzele ţuguiate se creează un contrast pronunţat.

— Ai puterea, Afsaneh. Amândoi o avem. N-avem de ales.

O oră mai târziu, mă aflu în drum spre secţie.

Fumez trei ţigări în maşină, cu geamul lăsat, şi mă rog ca Afsaneh să nu simtă mirosul când mă întorc.

Nu voia să mă lase să plec, dar împreună cu Dennis am reuşit să o conving de utilitatea limitată a prezenţei mele acolo.

Nori sumbri s-au adunat pe cer, iar primele picături de ploaie încep să cadă, în timp ce silueta spitalului dispare din oglinda retrovizoare.

Conduc pe podul spre Kungsholmen, prin ploaia torenţială, şi aud tunetul bubuind în depărtare. Pietonii aleargă pe trotuar, cu ziare şi jachete deasupra capului, încercând în zadar să nu se ude.

Nu pot să nu mă gândesc că este un semn, chiar dacă ştiu că, de fapt, creierul meu reptilian este cel care caută conexiuni inexistente. Ce treabă are vremea cu fiica mea?

Dar gândirea asta magică, viziunea copilărească, naivă asupra cauzelor se strecoară cu uşurinţă.

De parcă i-ar păsa universului.

Grupul nostru de anchetatori s-a mărit.

Pe lângă Malin şi Leti s-au alăturat două persoane. Lângă Leti stă Malik, cu care am lucrat la investigarea crimelor din Ormberg. Părul lui negru este prins într-o coadă din care picură apă şi mă gândesc că n-a apucat să se ferească din calea potopului. Malik şi-a lăsat o barbă elegantă şi poartă blugi skinny şi o cămaşă în carouri. Cred c-aş putea să-i zic hipster, dar pe de altă parte mă consider prea în vârstă să-mi dau seama de nuanţele culturii populare.

În faţa panoului se află Samira, medicul legist. Zâmbeşte şi îmi face semn. Îi fac şi eu.

Malin se ridică şi îşi drege glasul.

— Samira Khan, medic legist în Solna, a venit să ne spună care sunt rezultatele autopsiei victimei numărul doi, spune ea.

Nu este ceva obişnuit să vină aici legistul. De obicei primim concluziile într-un raport scris.

Cred că Samira a găsit ceva neobişnuit, ceva care trebuie discutat şi explicat.

— Haide, spune Malin şi încuviinţează.

Samira începe prin a ne arăta nişte fotografii ale corpului în locul unde a fost găsit.

— Victima este bărbat, între 16 şi 18 ani. Sănătos, cu o condiţie fizică bună, deşi cam subponderal.

Malin se uită la mine şi ştiu ce gândeşte.

Între 16 şi 18 ani. Practic, vorbim despre un copil.

Samira continuă să catalogheze sistematic rănile, din cap până-n picioare. Vorbeşte despre fracturi şi zdrobiri, care s-au întâmplat post-mortem, şi despre

cuiul cel lung găsit în călcâiul victimei. Când ajunge la el, Leti se foieşte pe scaun, mormăie şi îşi piaptănă barba cu degetele.

Nici măcar cel mai indiferent anchetator nu poate rămâne neafectat de ce-a păţit băiatul.

— Am reuşit să-i stabilim identitatea? întreb.

Samira se uită în ochii mei.

— Am comparat profilul ADN cu trei candidaţi posibili, dintre persoanele date dispărute. Victima este Victor Carlgren, 17 ani. Locuia în Saltsjöbaden. A dispărut după o ceartă cu sora lui, pe 10 mai.

— Ce ştim despre el? întreabă Malin.

Leti îşi drege glasul şi îşi împinge ochelarii pe nas cu arătătorul.

— Cuminte. Lua note bune. Nu avea probleme cu drogurile sau infracţiunile. Părinţii au fost anunţaţi şi interogaţi. Se pare c-a luat barca cu motor a familiei şi a fugit. S-a mai întâmplat, aşa că nu au fost îngrijoraţi, la început. Dar când n-a revenit, după o zi, l-au dat dispărut, iar Paza de Coastă a început o operaţiune de căutare. S-au temut că avusese un accident pe mare.

— De ce s-au certat el şi sora lui? întreabă Malin.

Leti se aşază picior peste picior.

— Pe Netflix, răspunde el. Cu siguranţă voiau să vadă chestii diferite.

Se lasă liniştea cât cântărim cu toţii absurdul situaţiei.

Simplul gând că o asemenea banalitate ar fi putut porni succesiunea de evenimente care a dus la moartea lui Victor Carlgren este suficient să i se facă rău oricui.

— Da, la naiba, spune Leti şi îşi aşază o şuviţă de păr cărunt căzută pe faţă.

— Johannes Ahonen a dispărut la început de martie, spune Malin încet. Victor Carlgren a dispărut pe 10 mai. Ambele corpuri au fost găsite în arhipelagul de sud. Amândoi au fost supuşi unor traume puternice, iar cadavrele le-au fost învelite în textile şi legate cu lanţuri. Deşi nu putem dovedi că

este o crimă, cred că putem porni de la premisa asta şi că avem de-a face cu acelaşi făptaş.

În cameră este linişte. Se aud numai ploaia, care răpăie în geam cu forţă, şi ventilaţia.

— Mai am şi alte informaţii, spune Samira şi îşi dă coada împletită peste umăr. După cum ştiţi, am găsit urme de piele sub unghiile lui Ahonen. Tehnicienii de la NFC au reuşit să creeze un profil ADN. Şi… se opreşte ea, de parcă nu ar şti cum să continue. Rezultatele sugerează că pielea i-ar aparţine lui Victor Carlgren, spune ea.

— Ce? face Malin, scăpând pixul pe masă. Scuze, dar nu înţeleg.

Leti ridică privirea din notiţe, cu gura întredeschisă.

— Vorbeşte pe înţelesul nostru, mârâie el.

— Pielea de sub unghiile lui Johannes Ahonen, victima unu, îi aparţine lui Victor Carlgren, victima doi, spune Samira, de parcă şi-ar dori să ajute ca mesajul să ajungă la destinatar. Pe antebraţele lui Carlgren există laceraţii pe jumătate vindecate, despre care cred c-au fost provocate de Ahonen. Victimele s-au întâlnit şi probabil au fost implicate într-un soi de luptă, chiar înainte de moartea lui Ahonen. Dar Carlgren a murit mult mai târziu.

— Ce mama dracului, şopteşte Leti, frecându-şi picioarele îmbrăcate în material sintetic, încărcate de electricitate statică. Ce mama dracului…

Samuel

Citesc pentru zombi Jonas, dar abia dacă aud ce citesc.

Gândurile mele sunt departe de Stuvskär, de Igor şi de Rakel, care aproape că m-a dat de gol când şparleam Fentanilul ieri.

Mă gândesc la mama şi la mesajul trimis de ea.

Hai acasă. Te iubesc!

Săraca mama.

Chiar s-a străduit.

Deşi multe dintre încercările ei de a mă salva de mine însumi au fost prost direcţionate, a încercat. Asta nu poate nega nimeni.

Îmi amintesc de toate dăţile în care m-a dus la biserică. Îmi amintesc privirile severe ale fraţilor mai în vârstă şi de nebunul de Stephen, care vorbea în limbi străine şi pretindea că se apropie Judecata de Apoi, pentru că toată lumea foloseşte carduri.

Dar mai ales îmi amintesc de vocea pastorului.

Apropo, vocea lui şi vocea din mintea mea, cea care-mi spune cât de *fucking* inutil sunt, sunt aceleaşi.

Nu cred că-i vreo coincidenţă.

În fine.

Au făcut tot posibilul să mă transforme într-un creştin adevărat – şcoala de studii biblice pentru copii, Cercetaşii Creştini şi toate celelalte rahaturi. S-au aşezat în jurul meu pe podea, în cerc, şi s-au rugat pentru sufletul meu. Cât de dubios sună?

Tot ce-au reuşit a fost să mă facă să mă împotrivesc şi mai şi. Am avut chiar o perioadă, pe la 14-15 ani, când am citit pe bune, doar ca să o pot *contrazice* pe mama.

I-am explicat cum creştinismul nu fusese creaţia lui Iisus, ci a bătrânului Pavel, şi că el – dincolo de faptul că era roman şi evreu, şi persecutase mulţi creştini – era un porc misogin care trimitea scrisori de plângere către congregaţiile din toată lumea. În

plus, a pretins că era, gen, cel mai bun prieten al lui Iisus, deşi nu se afla nici măcar printre ucenicii Săi.

Eram inteligent şi foloseam metodele congregaţiei împotriva mamei când citam din Biblie.

Mama a plâns şi-a plâns, şi a zis că eram posedat de Satana. Că sufletul meu era pierdut. Că eram întinat.

Da, a folosit cuvântul ăsta.

De parcă eram o bucată de hârtie igienică.

Mă uit la zombi Jonas.

Unde-o fi sufletul lui nemuritor?

Are o faţă lipsită de expresie şi gura întredeschisă. Pielea îi străluceşte uşor. Transpiră. Corpul lui zace nemişcat sub cearşafuri, iar pe tubul lung care-i iese din nas luceşte o picătură de apă.

Poate că tocmai a mâncat sau cum s-o fi numind procesul prin care ţi se pompează hrană direct în stomac, printr-un furtun.

Mă gândesc iar la mama.

Se gândeşte că este vina ei pentru tot ce se întâmplă, pentru că nu am terminat liceul şi pentru că lucrez pentru Igor. Că n-am crescut într-o familie creştină tipică, într-o casă dintr-o suburbie curată.

Că totul ar fi fost diferit dacă aş fi fost mântuit.

Aş vrea să-i pot explica. N-are legătură cu asta.

Este, de fapt, vina mea.

Săraca mama, cât a muncit degeaba!

Uneori mă întreb dacă avea vreun tip, în secret. Aproape sper să fie aşa, pentru că ideea că şi-a dat atâta osteneală ca să aibă grijă de mine în toţi anii ăştia este prea nasoală.

Poate că a fost ceva mai mult între ea şi prietenul ăla al ei, americanul ăla de mă speria, Isaac, care venea de zilele mele de naştere şi de Crăciun şi mă obliga să stau în poala lui.

Nu am îndrăznit să protestez şi am stat acolo, cât el se holba la mine cu privirea lui umedă, parcă vrând să mă mănânce.

Sau mai rău.

O făceam doar pentru că mama se străduise: gătise, cumpărase cadouri şi alte cele.

Chiar dacă eram posedat de Satana, nu eram un monstru.

Zombi Jonas geme. Corpul îi tresare, pleoapele i se mişcă niţel şi, pentru o clipă, cred că se va trezi, dar el se linişteşte.

Continui să citesc.

Personajul principal al cărţii se duce în Spania, să lupte. Deşi nu poate să şi-o tragă, pare să ducă o viaţă în regulă. Se fâţâie prin Europa, stă prin baruri şi cunoaşte oameni.

Jonas mai geme o dată, şi de data asta pun cartea pe noptieră, mă ridic şi mă aplec peste el.

— Eşti bine? întreb, deşi ştiu că nu mă aude.

Geme iar şi mişcă o mână. Tremură puţin când o întinde spre noptieră.

— *Ahhhrggg,* gâlgâie el.

Înţepenesc de frică.

Să fie una dintre crizele despre care mi-a zis Rakel?

— *Uhhrrg.*

Trupul lui se încordează şi pare să vrea să ia ceva de pe noptieră. Saliva îi curge pe lângă tub şi pe faţă.

Dar pe noptieră se află doar vaza cu trandafirul roşu, care a început să se ofilească, şi cartea pe care tocmai am pus-o jos.

Vrea să reîncep să citesc? Asta încearcă să-mi spună?

— Eşti bine? întreb.

— *Gaahhh.*

Are arătătorul întins. Vrea să ajungă la noptieră, aproape arătând spre ea. Mă uit la noptieră şi nu pricep.

Pe partea dinspre pat sunt zgârieturi pe lemn, de parcă Jonas ar fi trecut cu unghiile peste suprafaţa sa.

Săracul.

— Stai aşa, îi zic şi mă duc după Rakel.

Alerg în camera ei, pentru că a lucrat la computer toată dimineaţa. Am auzit tastele tocmai de pe hol.

Dar nu e acolo. Biroul este ordonat, iar laptopul stă pe un teanc de hârtii.

Alerg pe hol şi deschid uşa din faţă.

Aerul cald de vară mă loveşte ca un zid. Miroase a trandafir, a caprifoi şi a pământ reavăn. Albinele zumzăie în jurul straturilor de flori.

Pasărea regală îşi scoate căpşorul din căsuţa prinsă în cuie de faţadă. Tocmai a hrănit puii şi vrea să caute alte insecte. Nu se vede masculul, poate-i plecat să cerceteze noi teritorii, căci asta fac ei. Femela este cea care vânează insecte pentru pui, toată ziua.

Face tot ce poate pentru ei.

Mă gândesc la mama şi mă enervez.

Rakel stă în genunchi în faţa tufarilor de trandafiri din strat, cu foarfecă în mână. Are o eşarfă legată pe cap şi mănuşi galbene, de grădinărit. Pielea de pe umeri i s-a înroşit, parcă arsă de soare. Lângă ea se află un coş de răchită, în care a pus florile tăiate şi crenguţele moarte.

Zâmbetul ei păleşte când mă vede.

— S-a întâmplat ceva cu Jonas, reuşesc să spun.

Rakel sare în sus, lasă foarfeca din mână şi aleargă spre mine.

Îşi scoate mănuşile galbene şi le aruncă. Rămân în iarbă, ca nişte gălbiori gigantici.

— A zis ceva? icneşte ea şi îi citesc groaza în priviri.

Groază şi încă ceva.

Speranţă?

— Nu, doar gâlgâie, gen.

O urmez pe Rakel când intră în goană în camera lui, se aşază lângă el şi îl mângâie pe cap. Eşarfa i-a alunecat şi îi atârnă pe spate.

— Dragul meu Jonas, ce faci?

— *Ahgg,* spune Jonas. *Uahhgg.*

Corpul de pe pat se încordează şi apoi se relaxează, ca un arc. Se contorsionează sub cearşafuri, iar patul scoate un scrâşnet metalic.

— Repede, spune Rakel. Dă-mi acum şi sticla de pe raft.

Mă uit în jur şi trec peste rafturile cu pungi de plastic, mănuşi chirurgicale şi borcănele. Acolo, lângă un teanc de şerveţele de hârtie, se află o seringă învelită în plastic şi o sticluţă.

Iau seringa şi sticluţa şi i le dau lui Rakel.

Rakel desface ambalajul, scoate seringa, o vâră în sticluţă şi absoarbe o parte din conţinut. Întoarce acul în sus, loveşte seringa cu degetele şi scoate o picătură de lichid incolor.

— Ajută-mă să îl întorc, spune ea.

Când mă apropii de Jonas, sunt atât de speriat, că aproape mă piş pe mine, dar în acelaşi timp sunt hotărât să fac tot ce pot să ajut.

— Aici, zice ea. Apucă-l de umăr, eu îl iau de şold.

Cu un efort comun, îl întoarcem pe Jonas pe-o parte.

Rakel trage cearşaful de pe el şi îi înfige seringa într-o fesă.

— *Aughh,* gâlgâie Jonas, şi corpul i se încordează.

După câteva secunde, oftează adânc şi se relaxează. Umărul i se înmoaie, capul îi cade pe faţa albă de pernă, iar trăsăturile i se liniştesc.

Rakel cade pe podea, cu spatele lipit de pat.

Geme încet.

După o vreme, se ridică, aruncă seringa şi ambalajul la gunoi şi se întinde după eşarfa căzută pe jos.

— Mulţumesc, spune ea, cu lacrimi în ochi. Mulţumesc, Samuel. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

Încuviinţez fără să zic nimic, dar simt mândria şi jena înroşindu-mi obrajii.

— Haide, continuă ea. Fac un ceai. Va dormi o vreme.

Bem ceai în bucătăria galbenă, în tăcere. Afară s-au adunat norii şi crengile tufişurilor se apleacă în

vânt.

Se pare că va ploua.

Rakel pare tristă şi obosită. Ridurile din jurul ochilor i s-au adâncit şi stă chircită în faţă, cu ceaşca de ceai în palme.

Îmi amintesc iar cât de mult seamănă cu mama. Nu doar ca aspect, ci şi ca expresie.

Pare atât de resemnată.

— Va fi mai uşor când vine Olle acasă. Totul va fi mai uşor.

— Unde este?

Ea ridică privirea, surprinsă.

— Nu ţi-am spus? Este în Stockholm. Se întâlneşte cu asistenţii sociali. Şi mai rezolvă una, alta. Vine în câteva zile. Dar are de terminat un roman, deci nu cred c-o să-l vedem prea des.

Mă întind, iar mobilul aproape că-mi cade din buzunar. Îl iau şi-l pun lângă ceaşcă.

Rakel se uită la afişaj.

— Să văd, spune ea, şi se întinde după telefonul meu.

Îi arăt fără chef imaginea de fundal, în care mama şi cu mine stăm în faţa noii maşini a pastorului, roşie, model sport.

— Mama ta?

Încuviinţez.

Rakel mă priveşte, apoi se uită la imagine.

— Semănaţi, spune ea. Aceeaşi formă a feţei, aceeaşi…

Tace şi se ridică.

— Stai aşa, spune ea şi dispare în direcţia camerei lui Jonas.

Ceva mai târziu, se întoarce şi aducă câteva albume foto sub braţ. Se aşază pe unul dintre scaune şi începe să răsfoiască un album. Chipul i se îmblânzeşte şi ridul adânc de pe fruntea ei dispare când se uită la băieţelul care pare să aibă cinci ani. Stă într-o maşină de jucărie, purtând un tricou cu Spiderman. Picioarele lui goale sunt palide şi au urme roşii, posibil pişcături de ţânţari.

— Am avut şi eu aşa, zic, şi mă aplec să văd mai bine.

Mirosul lui Rakel, de flori de portocal şi marţipan, îmi gâdilă nările. Îmi trezeşte ceva în stomac, ceva ce nu pot identifica. De parcă ar zbura o albină înăuntrul meu.

— O maşină aşa? întreabă ea, zâmbind.

— Nu. Un tricou cu Spiderman.

— Ah. Îi plăcea tricoul ăla stupid. Cred că l-a purtat vreun an după ce s-a rupt. Mi-era ruşine la grădiniţă.

Rakel râde şi dă mai departe.

Jonas îmi zâmbeşte dintr-un portret. Pare să aibă 7-8 ani. Este bronzat, iar vârfurile părului i s-au deschis la culoare.

Arată foarte diferit de zombiul care zace în pat. Mi se pare aproape imposibil să concep că e aceeaşi persoană. Mă gândesc iar că eu şi Jonas am fost, probabil, foarte asemănători. Că aş fi putut fi eu cel care zace în pat, salivând, dacă viaţa ar fi vrut altceva.

Gândul face camera să se învârtă în jurul meu şi apuc masa.

Rakel face un semn din cap.

— Uită-te la ochi, spune ea. Vezi?

Mă uit la ochii lui. La sprâncenele subţiri, decolorate de soare, şi la pleoape, care sunt lăsate, chiar dacă e numai un copil.

Atunci văd.

O văd pe Rakel pe chipul lui.

— Semănaţi, şoptesc.

Ea se apropie de mine, ca să văd mai bine. Braţul ei se lipeşte de al meu. Îi simt căldura pielii. Albina din stomacul meu se trezeşte iar şi se agită şi zumzăie.

— Semănăm, mă corectează. După accident… s-a schimbat.

Faţa ei se înăspreşte şi am dintr-odată impulsul de a o lua în braţe şi de-a o calma, aşa cum fac cu Alexandra. Dar sunt foarte conştient de curbura

sânilor ei sub materialul bluzei, de gâtul ei subţire şi de claviculele vizibile sub piele.

Cât de aiurea.

Ar putea fi maică-mea, la naiba.

— Ce a păţit? întreb, chiar dacă îmi simt gura la fel de uscată ca pietrele de afară, expuse la soare.

— Accident de maşină. Şoferul a fugit. Nu a fost accidentat grav, dar s-a întâmplat ceva la spital. Pur şi simplu, starea lui s-a înrăutăţit. Doctorii cred c-a fost din cauza lipsei de oxigen sau poate că a suferit un AVC.

Nu ştiu ce să spun.

— Avea toată viaţa înainte, spune Rakel, clipind de câteva ori.

Apoi inspiră adânc.

— Şi tu?

— Eu?

Nu pricep la ce se referă.

Rakel zâmbeşte şi mă atinge pe braţ.

Pielea mă arde sub degetele ei, de parcă mi-ar fi dat foc cineva. De parcă mi s-ar fi aprins fiecare celulă, la atingerea ei.

— Da, *tu,* Samuel. Cum stau lucrurile cu familia ta? Eşti apropiat de părinţii tăi?

— Eu…

Cuvintele refuză să iasă. Sunt timide, precum coardele mătăsoase ale mierlelor americane, când se ascund în tufele de sorb.

Încerc iar.

— Eu… Tata a murit.

Rakel face ochii mari.

— Îmi pare rău, zice ea. Mă atinge iar, dar mai uşor de data asta. Şi mama ta?

Privirea ei caldă mă încurajează.

— Mama este… Cred că este dezamăgită de mine…

— De ce crezi asta?

Rakel pare sincer surprinsă.

— Pentru că… ea… eu am prieteni nepotriviţi… şi ea… m-a dat afară.

Îi povestesc.

Se întâmplă şi nu ştiu de ce.

Poate fiindcă Rakel mi-a povestit despre Jonas.

Fireşte că nu îi spun nici că am furat, nici că am vândut droguri. Îi spun însă despre biserică, despre Alexandra şi despre faptul că mă urmăreşte un tip periculos, pe nume Igor. Îi spun că mama nu e deloc mulţumită de mine. Că sunt marea ei dezamăgire. Că s-ar putea să nu mă iubească.

Dar Rakel îmi zâmbeşte şi clatină din cap.

— Prostii, zice ea. Bineînţeles că te iubeşte. Eşti copilul ei. Îţi iubeşti copiii şi punct.

Inspiră scurt şi continuă:

— Ziceai că ai scăpat de Igor acela?

— Hm.

— Ai mai vorbit de-atunci cu mama ta?

Faţa ei este aspră şi aproape că pare severă.

— Păi… nu… mereu e îngrijorată că se va întâmpla ceva. Rakel râde trist.

— Toate mamele se îngrijorează.

Face o pauză, apoi continuă:

— Tu nu îţi faci griji?

— Nu, zic eu. Nu mă îngrijorez că s-ar putea întâmpla ceva rău. Nu mă îngrijoram, înainte de Igor… Cred că, mai degrabă, mă îngrijoram că…

— Ce? întreabă Rakel şi pare sincer interesată.

— Că nu se va întâmpla *nimic,* spun, şi ştiu imediat că este adevărat.

Coşmarul meu a fost mereu că voi rămâne în camera mea din Fruängen toată viaţa. Că totul va trece pe lângă mine. Jelania mamei, călătoria de 19 minute cu tramvaiul până în oraş, zilele care se înşiră una după alta, imperceptibil, şi se transformă în luni şi în ani. Şi că, înainte să-mi dau seama, voi sta acolo şi voi avea 30 de ani, iar viaţa mea va fi deja terminată.

Rakel pare totodată tristă şi amuzată. Privirea îi cade pe albumul foto, şi chipul i se schimonoseşte de durere.

— Nu, zice ea. Nu putem sta aici toată ziua.

Se întinde, iar materialul subţire al bluzei îi scoate sânii în evidenţă.

Privesc repede în jos, spre masă.

După-amiază lucrăm în grădină. Aerul este mai răcoros şi cam sufocant, parcă anunţând furtună. Nori întunecaţi, mov-albăstrui, au alunecat dinspre continent şi s-au îngrămădit într-un turn, spre vest.

Am ajutat-o pe Rakel să repare o gaură mare în gard, iar ea a strâns cu grebla conuri de pin, de pe peluză, şi le-a adunat la colţul casei.

Acum se încruntă la cer şi se duce să ia foarfeca şi mănuşile rămase încă în iarbă.

Se opreşte când trece pe lângă mine.

— Aşa, spune ea. Ai putea să mă ajuţi să prind mai bine grilajul de protecţie de la geamul lui Jonas. A cedat puţin în partea de jos.

— Sigur, zic şi ridic din umeri.

Rakel dispare în direcţia magaziei.

Câteva minute mai târziu revine, cu şuruburi şi o şurubelniţă electrică.

— Au fost multe jafuri în zonă, spune ea şi arată spre grilaj. Aşa că e mai bine să ne protejăm.

Nu zic nimic, dar mă gândesc că oricine ar intra aici prin efracţie ar fi dezamăgit.

Cine ar vrea să fure scutece pentru adulţi şi laxative?

— Cred că trebuie să fie drogaţii din camping, mormăie Rakel şi gura i se transformă într-o linie subţire. Trebuie să-şi plătească drogurile cumva. Dar când trăieşti izolat, aşa ca mine, cu un copil cu dizabilităţi, nu vrei să dai peste un hippie fumat la miezul nopţii.

Grilajul din faţa ferestrei este gros şi ruginit. În soclurile din partea de jos, cele două găuri de şurub sunt goale.

Mă aplec să văd mai bine.

În lemn, sub socluri, sunt găuri. Găuri parcă făcute de cineva care a scos şuruburile.

Prind în şuruburi grilajul şi îl verific.

Nu se mişcă nici măcar un milimetru.

— Aşa, spun. Acum ar trebui să reziste.

Chipul lui Rakel se luminează.

— Mulţumesc! Te pricepi! Şi cu gardul te-ai descurcat foarte bine.

— Nu, zic şi mă uit în jos.

— *Ba da.* Insistă Rakel şi râde. N-aş fi reuşit fără tine. Eşti puternic şi priceput.

Mi s-au înroşit obrajii şi sper să nu remarce.

Mama n-ar fi spus niciodată asta. Chiar dacă ar fi gândit-o, n-ar fi spus-o.

Mă uit la bujorii care cresc sub geam. Tulpinile pătrund ca nişte săbii prin iarba înaltă. Bobocii umflaţi, de un roşu aprins, par pregătiţi să se desfacă din clipă în clipă.

O plantă căţărătoare se urcă pe faţadă. Frunzele ei verzi-deschis par să crească sub ochii mei.

Miroase a iarbă şi a pământ reavăn, şi a parfumul lui Rakel. Insectele zumzăie în jurul nostru. Păsările ciripesc. Fluturii trec pe lângă noi.

Totul este plin de sevă, de vigoare şi de viaţă.

Rakel se apleacă spre mine. O şuviţă de păr lung şi negru îi cade pe faţă. Îşi umezeşte buzele cu limba, iar în colţul gurii ei sclipeşte saliva.

Acum, mă gândesc.

Acum.

Acum pot să mor. Căci se întâmplă.

Îşi întinde mâna spre faţa mea. Dar, în loc să mă mângâie, mâna ei îmi plesneşte obrazul.

— Un ţânţar, zice ea şi-mi arată palma.

Văd o pată însângerată.

Pielea mă arde ca focul, din cauza palmei şi a atingerii ei. Mâna ei palidă mi-a atins obrazul – OK, m-a plesnit, dar *chiar şi aşa.*

O parte din mine vrea ca ea să facă din nou asta.

Zac în pat, încercând să dorm, dar nu pot.

Gândurile mele se întrec în minte, ca nişte găini înfometate, oarbe, într-un coteţ. Nu pot rămâne aici. Orice este mai bine decât să stau cu zombi Jonas, în camera lui, care miroase a bălegar vechi.

Şi povestea cu Rakel – faţa şi corpul ei îmi apar în minte, în cele mai idioate momente. Chiar dacă e

trecută de 40 de ani şi are un partener care se va întoarce în curând de la Stockholm.

Chiar dacă seamănă cu mama.

Chiar dacă totul este atât de greşit, nu mă pot împiedica să mă gândesc la ea.

La pielea ei palidă, la sânii grei şi la ridurile care-i încadrează ochii când râde. La zâmbetul ei, când a zis că sunt puternic şi priceput.

Încerci să te dovedeşti merituos în ochii unei femei de 40 de ani doar pentru că visezi să i-o tragi. Eşti un nenorocit de pervers, şi patetic pe deasupra.

Mă întorc pe-o parte şi îmi aranjez un pic perna sub cap.

Noaptea de vară este infinită, ca într-unul dintre filmele franţuzeşti pe care le-am văzut la şcoală. În obscuritatea albăstruie, intuiesc contururile dulapului şi ale scăunelului care se află lângă el. Hainele mele murdare sunt aruncate pe spătar.

Mai devreme sau mai târziu va trebui să le spăl, dar n-am ce purta altceva. Şi nici nu pot să mă fâţâi în pielea goală o zi întreagă, aşteptând să se usuce.

Dar am probleme mai mari decât hainele murdare.

Încerc să-mi analizez opţiunile.

Să merg la poliţie este exclus. Mai întâi că nu vreau la închisoare, şi apoi că ar cere să îl torn pe Igor, ceea ce ar însemna să-mi semnez sentinţa.

Nimeni nu se compară cu Igor.

Poliţiştii sunt ca nişte tigri origami, lipsiţi de dinţi.

Nu pot să-l contactez pe Igor sau pe Malte, ca să îi explic că a fost o greşeală, fără să risc să mă urmărească poliţia. Nu mai pot să mă umilesc oricum în faţa lor şi să îmi cer scuze, căci mi-am pierdut orice credibilitate după atâta vreme. Ar fi trebuit să-i contactez imediat, să le spun că am ascuns banii şi că am împrumutat motocicleta.

Banii, că veni vorba.

Mă ridic în capul oaselor. Perna alunecă pe podea, cu un foşnet.

Banii.

De ce nu m-am gândit la ei până acum?

Sunt cel puţin 200.000 de coroane sub stânca aceea din pădurea de lângă zona industrială. Dacă împrumut din ei, pot să stau la cutie, cel puţin până când se liniştesc lucrurile. Ştiu că Igor plănuia să se mute la Miami.

Dacă se mută, mai rămâne doar Malte, şi chiar dacă e un ticălos, nu e la fel de nebun ca Igor. În plus, îl am la mână. Am văzut când i-a dat banii lui Igor unei puicuţe care era, de fapt, datoare.

O puicuţă care primea a doua vizită.

Îmi amintesc ce mi-a şuierat Malte în ureche, acasă la roşcată.

Nicio vorbă despre ce-am văzut. Sau sunt mort. Şi tu la fel.

Inima îmi bate tot mai tare.

Ridic perna de pe podea, mă întind pe spate şi mă uit în tavan.

Cum să ajung la bani? Nu mă pot duce acasă, în Fruängen, pe motocicleta lui Igor, să îi iau, pentru că riscul să mă descopere careva din Firmă este prea mare.

Să îi cer Alexandrei să îi ia?

Nu. În niciun caz.

Nici măcar nu mi-a răspuns la mesaje şi urăşte tot ce are legătură cu Igor. Ar refuza să se implice.

Mă întind după mobilul de pe noptieră. Nu cred că strică să îl deschid câteva secunde.

Deschid telefonul. Camera este luminată de ecran, pentru o clipă.

Mă uit pe Insta.

Jeanette a postat un prim-plan, în contre-jour. Buzele lucioase tremură, ochii sunt larg deschişi. Vântul îi răvăşeşte părul şi soarele îl face să-i strălucească în jurul capului. Expresia ei este provocatoare şi totuşi şocantă. „Groaznic. Azi l-am îngropat pe hamsterul Snuff. Toţi trişti”, spune mesajul de sub poză.

400 de *like-uri.*

Un hamster mort în combinaţie cu buze sexy pare o combinaţie perfectă pe Insta.

Telefonul sună şi mă sperii atât de tare, că aproape îl scap pe jos.

Mesajul este de la Liam.

„Nu îmi da mesaje, pentru că poliţia i-a dat drumul lui Igor, că n-avea dovezi. Vrea să te OMOARE. Stai la cutie, nu suna, nu vreau să fiu implicat NAIBII.” Închid ochii şi las telefonul să cadă pe plapumă.

Nu mai am nicio speranţă, şi senzaţia îmi creşte în piept până ce simt că voi exploda, de parcă cineva sau ceva s-ar afla înăuntru şi ar încerca să îşi croiască drum cu ghearele afară.

Apar lacrimile, deşi nu vreau. Curg şi curg, de parcă aş fi un ticălos care şi-a pierdut suzeta, şi nu un adult care s-a băgat în rahat pentru că-i un retardat notoriu.

Eşti un nimic. Nu eşti în stare de nimic. N-ai decât să mori acum, fiindcă nu-i va păsa nimănui.

Suspin în cearşaf.

Mi-a mai rămas o singură persoană pe care pot s-o contactez. Singura.

Pernilla

Tocmai am ajuns în sala de adunare, când îmi sună telefonul.

Îmi pun rucsacul pregătit pentru drumeţia cu copiii din parohie şi cu grupul de adolescenţi. Greutatea lui aproape că mă face să-mi pierd echilibrul.

Nici măcar nu mă uit la ecran, convinsă că este pastorul Karl-Johan, care mă sună cu informaţii apărute în ultimul minut.

Ultimele zile au fost agitate. Stina e de părere că n-ar fi trebuit să merg în drumeţie. Că tot ce-a zis pastorul au fost aberaţii şi că ar trebui să-i urez călătorie sprâncenată şi să nu-şi mai arate fundul ipocrit prin preajma bisericii.

Dar cum să fac asta?

Este pastorul şi m-a ajutat de atâtea ori. Îi doreşte binele lui Samuel. În plus, trebuie să mă gândesc la copii. Fără mine nu ar fi nicio drumeţie, cel puţin nu una *adevărată.*

Dar, când răspund, nu este pastorul. Este vocea *lui.*

Inima mi se strânge în piept şi trimit o mulţumire mută către Dumnezeu.

— Samuel?

Vocea mea e atât de fragilă, că nu ştiu dacă mă aude.

— Bună, mamă. Ce faci?

Cuvintele mi se opresc în gât, dar căldura mi se răspândeşte în piept şi pulsul mi se accelerează.

— Mamă?

Durează câteva clipe până ce reuşesc să răspund.

— Unde eşti? întreb, conştientă de tonul meu sever. De ce nu m-ai contactat? Am fost atât de îngrijorată!

Mă uit la grupul de copii care s-a adunat deja pe stradă. Norii se risipesc şi se văd bucăţi de cer albastru-deschis.

Pământul e încă ud, după ploaie.

— Îmi pare rău, spune Samuel şi tace.

Îl aud respirând în telefon.

Dragul de Samuel. Sărman copil fără speranţă.

— Îmi pare rău, zice iar. Deci mi s-a întâmplat un rahat.

— Nu vorbi urât, zic din reflex şi regret imediat.

Nu vreau să îl alung acum, când în sfârşit am veşti de la el. Dar nu vreau nici să vorbească urât, cel puţin nu în prezenţa mea.

— Îmi pare rău, zice a treia oară. S-a întâmplat… ceva. A trebuit să mă ascund.

— Are legătură cu punguţele? întreb, deşi cunosc deja răspunsul.

— Da. Dar nu erau ale mele. Când le-ai aruncat, proprietarul s-a supărat al dracului – pardon – *tare* pe mine.

Simt că mi se contractă stomacul când îmi amintesc cum am aruncat la gunoi punguţele. Nici măcar în cele mai negre coşmaruri nu mi-aş fi imaginat că mi-aş putea pune în pericol fiul aşa.

Credeam că-l ajut. Că trasez o limită fermă.

— Nu am ştiut, mă bâlbâi.

— Evident. În fine, trebuie să plec. Încep munca la zece.

Samuel pare să gâfâie niţel, de parcă s-ar mişca de colo colo.

— Munca?

— Poveste lungă. Am găsit un job online, lângă Stuvskär.

Samuel îmi relatează incoerent despre cum a găsit un job în arhipelag, la o femeie pe nume Rakel şi la partenerul ei, Olle, care este scriitor. Fiul femeii, Jonas, are leziuni cerebrale şi are nevoie de companie şi de îngrijire.

— Ideea e că nu pot rămâne aici, spune. Nu suport. Dar trebuie să stau o vreme la cutie, până când un tip care-i pe urmele mele pleacă în afară.

Când pomeneşte de tipul acela, îmi amintesc de bărbatul din casa scării. Încă mai am un semn unde m-a strâns de braţ.

— Persoana aceea, zic. Are capul ras şi vorbeşte cu un accent polonez sau…

— Igor, spune Samuel, repede. Se numeşte Igor. Ai aruncat marfa lui. De unde ştii cum arată?

— A fost aici şi a întrebat de tine.

— La dracu'!

— Samuel!

— E un căcănar.

— Samuel, te rog!

Îl aud gâfâind printre înjurături. Pare să urce un deal.

— E periculos, mamă. Nu vreau să vorbeşti cu el.

— Dar nu eu l-am căutat. El a venit să întrebe de tine.

— Ce i-ai zis?

— Adevărul. Că nu ştiu unde eşti.

Îmi iau rucsacul şi fac un pas pe trotuar, ca să las o femeie cu un cărucior şi un câine să treacă. În faţa sălii de adunare, nişte băieţi joacă fotbal cu ceva care seamănă a gheată de cauciuc. Una dintre fete încearcă să o fure. Ar trebui să merg la ei şi să mă asigur că se liniştesc, dar nu pot. Nu acum, când în sfârşit sunt în contact cu Samuel.

— Mamă, te rog, ascultă-mă. Trebuie să mă ajuţi cu ceva.

— Fireşte. Dacă pot. Spune. Nu ştiu cu ce. Cum să te ajut?

— Ştii porţiunea aceea mică, împădurită, de-a lungul pistei pentru biciclete dintre zona industrială şi grădiniţă?

— Da.

— Acolo este un bolovan mare, la câţiva metri în dreapta pistei. Nu poţi să-l ratezi, e imens.

Nu răspund, fiindcă am presimţirea neplăcută că ştiu încotro se îndreaptă.

— Există un spaţiu sub el. Poţi ajunge acolo dacă sapi lângă piatră, în partea dinspre mesteceni. Acolo se află o geantă sport. În geantă…

— Samuel, zic, pe cel mai sever ton al meu.

— În geantă sunt bani, continuă el, de parcă nu m-ar fi auzit. Poţi să-mi iei câteva teancuri de o

sută?

— *Samuel!* Înţelegi ce-mi ceri? Bani? Într-o geantă din pădure? Teancuri de o sută? De unde provin? Din droguri? Peste cadavrul meu o să mă implic în aşa ceva. Trebuie să mergi la poliţie, Samuel. Este singurul lucru de făcut. Dacă ai făcut ceva ilegal, recunoşti şi îţi primeşti pedeapsa.

— Las-o baltă, mormăie el.

— *S-o las baltă?* De ce spui asta, Samuel? Lucrul corect este să-ţi primeşti pedeapsa.

— Nu-i atât de simplu.

— Simplu, zici? Dar cine a zis că viaţa e *simplă?* Şi ce te face să crezi că este calea corectă cea mai simplă cale?

— Mamă, ascultă…

— Nu, nu te mai ascult. N-o să stau să mă uit cum îţi distrugi viaţa. Şi pe a mea. Mă duc la poliţie să cer ajutor. Da, asta fac.

— Ascultă-mă, te rog. Dacă mă apropii de Stockholm, sunt mort. Ai priceput? Mort, mamă. Pe bune. Şi va fi vina ta.

— *Samuel,* cum poţi spune asta? După tot ce-am făcut pentru tine…

— Fiindcă aşa este! strigă el. Igor mă va găsi şi mă va *ucide.* L-ai cunoscut. Ai văzut cum e, nu? *Ce* este. Un monstru. N-ar ezita nicio secundă să-mi spargă capul.

Închid ochii.

De ce nu-şi revine? De ce se bagă mereu în situaţii imposibile?

— Ai fi putut împrumuta de la mine, zic şi fac eforturi să-mi păstrez calmul pe care-l pierd deja. Dar nu am bani. A trebuit să plătesc facturile tatei şi acum nu ştiu cum să mă descurc până la sfârşitul lunii.

— Ia banii, zice el, pe un ton scăzut. Zac acolo şi putrezesc.

Mă uit spre sala de adunare.

— Chiar şi să vreau să te ajut, nu pot, zic. Mă duc în drumeţie cu grupul de adolescenţi din congregaţie.

— În drumeţie? Serios? Vrei să prăjeşti cârnaţi şi să citeşti Biblia cu o grămadă de creştini retardaţi, cât Igor mă face una cu pământul? *Serios?*

Aud vocea lui plângăreaţă, dar nu-mi dau seama dacă spune adevărul sau doar exagerează.

A fost mereu exagerat de dramatic.

Dar este copilul meu, înseamnă totul pentru mine.

Singurul pe care-l iubesc, în afară de tata.

— Ajută-mă, mamă, şopteşte Samuel. Trebuie să mă ajuţi.

Simt o mână pe umăr şi mă întorc, cu mobilul la ureche.

— Te sun imediat, mormăi eu şi închid.

Privirea lui Karl-Johan este întunecată şi un rid adânc s-a săpat pe fruntea lui.

— Am auzit fără să vreau, Pernilla. Te rog să nu faci nimic ce s-ar putea să regreţi. Îţi aminteşti ce mi-ai promis? Încuviinţez şi-mi pun rucsacul pe umăr.

— Nu-l vei mai suna, nu? continuă el.

Clatin din cap, ca un copil ascultător. Ca o oaie.

— Bine, spune el. Are un rucsac împachetat ergonomic în mână.

— Unde ţi-e cortul? întreb.

— S-a stricat, răspunde el. Cred c-ar fi cel mai bine să dorm în cortul tău.

Simt un ghem în stomac şi îngheţ.

— Nu, zic. Nu se poate.

Dar pastorul pufneşte.

— Nu te păcăli singură, îmi spune şi mă ia de braţ, cam prea tare, trăgându-mă ferm spre sala de adunare. Haide, trebuie să plecăm.

Atunci se rupe ceva în mine. Mă gândesc cât am fost de ascultătoare în toţi anii aceştia.

Cum am respectat cuvântul tatei şi apoi al Bisericii.

Biserica înseamnă Karl-Johan, bărbatul care mă trage acum de braţ de parcă aş fi fost neascultătoare. Bărbatul care consideră că n-ar trebui să fiu singură şi care, probabil, vrea să se culce cu mine, chiar dacă este însurat şi cleric.

Dintr-odată mi-e rău. Indulgenţa mea prostească mi se blochează în gât.

Ce mi-a adus bun în viaţă?

Absolut nimic.

Şi minciunile?

Imagini cu trupul uscat al tatei şi cu scrisorile îngălbenite ale mamei îmi trec prin faţa ochilor. Mă gândesc la Isaac, care a dorit să-şi cunoască băieţelul. Care şi-a dorit atât de mult şi a primit atât de puţin – câteva ore, de câteva ori pe an.

Toate minciunile.

Toţi anii în care ne-am refuzat apropierea la care aveam dreptul, apropierea de care aveam nevoie cu disperare.

Mă înfig cu picioarele în trotuar, iar Karl-Johan mă priveşte surprins. Văd cu coada ochiului cum unii copii se opresc din joc şi se uită la noi.

— Haide, spune el şi mă trage atât de tare, că mă doare. Dar mă opun şi nu cedez niciun centimetru.

— Ne faci de râs, şuieră el.

Mă uit în ochii lui. Văd amestecul de frustrare şi de furie de pe chipul lui, dar şi o teamă reală. Puterea pe care am descoperit-o în mine pare să îl sperie.

Asta mă înfurie mai tare.

— Haide, continuă el, aruncând o privire neliniştită spre grupul de copii.

Îmi desprind braţul şi fac un pas în spate. Îmi salt rucsacul pe umeri.

— Las-o baltă, îi zic.

Manfred

Afsaneh se întinde peste pernă şi îmi arată mobilul, ca să văd ce e pe ecran.

— Uite!

Alba, fiica cea mare, care locuieşte la Paris, îmi zâmbeşte dintr-o poză micuţă. Părul ei şaten-deschis flutură în vânt, iar în mână are un pahar cu vin alb.

— Dar *şi eu* vreau poze cu ea, mă plâng.

Afsaneh îşi dă ochii peste cap.

— Descarcă-ţi Instagram.

— Cum fac asta?

— Doamne fereşte!

Afsaneh îmi ia telefonul de pe noptieră şi introduce codul, pentru că îl ştie. Apoi se sprijină de pernă, aruncă pătura subţire şi începe să butoneze, concentrată. Arată ca o sălbatică din pădure: părul ei negru este ciufulit, sprâncenele – dezordonate, iar nasul îi luceşte. Dar este atât de frumoasă, că mă cuprinde dorinţa bruscă de a o atinge, ca să mă asigur că este reală şi nu un miraj evocat de imaginaţia mea.

Ne-am cunoscut acum patru ani, în Sandhamm, în arhipelagul exterior al Stockholmului. Contrar opiniei generale, ea m-a agăţat pe mine, şi nu invers.

N-aş fi îndrăznit să mă apropii de o femeie atât de tânără, de talentată şi de frumoasă. Cel puţin nu imediat după divorţul de Beatrice, care mă privase de orice rămăşiţă de încredere în mine.

Dar, nu ştiu de ce, frumoasa doctorandă în Psihologie a dorit să-mi vorbească. Şi nu doar atât, s-a dovedit curând. M-a invitat la o căbănuţă pe care o împrumutase de la un prieten.

Se afla între pini şi tufari de afine, în partea de sud-vest a insulei, şi n-avea nici electricitate, nici apă curentă.

Dar la ce ne-ar fi folosit?

Fireşte că am crezut că se juca doar cu mine, dar nu mă deranja să fiu jucăria ei. Zilele au venit şi-au

trecut şi s-a făcut o săptămână. Mi-am sunat şeful şi i-am spus că aveam o durere cumplită de gât.

Afsaneh şi cu mine făceam baie în jurul stâncilor, luam cine lungi la barul scufundătorilor, din port, şi ne plimbam pe insuliţă. Când a venit vremea să plecăm, mi-a cerut numărul de telefon.

L-am scris pe un bon de benzinărie şi ea mi-a spus că mă va suna. Am încuviinţat şi am râs, cam stânjenit, fiindcă eram convins că nu o va face. În plus, iată că rolurile se inversaseră. Ea mă agăţase, mă sedusese şi mă invitase la cabană. Ea îmi ceruse numărul şi îmi promisese că sună.

Făcuse tot ce fac bărbaţii, bărbaţii care nu intenţionează să ia legătura.

Dar în aceeaşi seară, când am ajuns acasă, în apartamentul meu gol, a sunat telefonul.

— Aşa, zice ea. Acum trebuie să-ţi completezi profilul de Instagram.

Mă ajută să pornesc şi îmi spune cum funcţionează.

— Poţi urmări câte persoane vrei. Dacă-ţi place o postare, atingi inimioara asta de aici. Dacă vrei să scrii un comentariu, apeşi pe bula asta. Poţi să postezi şi tu, uite aşa!

Îi dau la o parte părul negru de pe faţă, mă aplec şi o sărut pe obraz.

Dar Afsaneh, care pare să se concentreze profund, mă îndepărtează.

— Sunt atât de învechit? întreb, cu ochii la frumoasa mea soţie.

— Da, răspunde ea, cu sinceritate. Cel puţin digital.

— Crezi că pot să învăţ?

Ea tace o vreme. Apoi ridică privirea din telefonul meu şi mă priveşte.

— Nu, spune ea.

— Nu te supăra, spun. Dar nu înţeleg despre ce este vorba.

— Cum adică? Nu-i nimic special. Ţii legătura cu oamenii. Vezi ce se întâmplă în viaţa lor. Poţi să-i

urmăreşti pe Alba, pe Alexander şi pe Stella, de exemplu.

— Dar ea? zic, arătând spre o femeie în haine scumpe, cu aspect ieftin. Are 200.000 de urmăritori. Îi cunoaşte pe toţi?

Afsaneh oftează adânc şi râde uşor.

— Fireşte că nu. Este *influencer.* Trăieşte din numărul de *like-uri.* Este la fel de important pentru ea cum este munca pentru tine.

— Munca, zic, şi mă uit la ceas. Rahat! Trebuie să plec.

Afsaneh dă din cap şi se afundă iar în pat.

— Ne vedem la spital?

— Ne vedem la spital, spun şi mă ridic.

Când intru în secţie, mă gândesc, ca de obicei, la Peter.

Mi-e foarte dor de el.

Peter şi cu mine lucram împreună de peste zece ani, când întunericul din Ormberg l-a înghiţit pentru totdeauna. Imaginea corpului său îngheţat în container mi s-a gravat pe veci în memorie. Şi nu voi înceta niciodată să mă întreb dacă aş fi putut face mai mult să îl salvez, iarna trecută.

Peter a fost unul dintre puţinii prieteni adevăraţi pe care-i aveam.

Cred că primul şi poate cel mai apropiat a fost Aron.

De la el am învăţat cât de tare doare să pierzi o persoană dragă.

Îmi vine în minte imaginea trupuşorului Nadjei în patul mare de spital.

S-ar crede că am fost deprimat şi m-am izolat, după moartea lui Aron.

Ar fi fost reacţia logică.

Şi da, fireşte că am fost trist.

Fireşte că mi-am jelit fratele şi m-am alinat cu mâncare şi dulciuri, dar, într-un fel, tragedia a adus şi lucruri pozitive cu sine: de exemplu, mi-a oferit un statut important printre prieteni.

Şi mai ales în ochii fetelor.

Iată-l, fratele tipului care a murit!

Tocmai împlinisem 13 ani când m-a remarcat Anna. Era cu un an mai mare, avea sânii formaţi, ştia să sărute cu limba şi era hotărâtă să mă înveţe tot ce putea despre dragoste, pentru a-mi alina suferinţa.

M-am lăsat ajutat.

După Anna a urmat un şir de gagici. Sussi, cu semnul din naştere de pe frunte, şi Elsa, care a câştigat un concurs de înot, şi Pirjo, care avea sânii mari. Marika fuma iarbă şi avea un tată la închisoare pentru ecoinfracţiuni şi o mamă care se ducea să facă cumpărături la Paris şi la New York, în weekend. Stella cea înaltă şi Sanna cea înaltă, care erau surori şi nu părea să le supere să mă împartă.

Apoi a apărut Beatrice, o fată frumoasă, din pătura superioară a societăţii, care locuia la două străzi de mine. Femeia care mi-a devenit soţie şi mama primilor trei copii ai mei.

Prietenii mei nu pricepeau ce vedeau fetele la mine. Nu eram deosebit de arătos şi aveam multe kilograme în plus.

Dar ce nu înţelegeau era că, poate din cauza circumstanţelor tragice sau drept compensaţie pentru aspectul meu fizic deloc deosebit, îmi dezvoltasem alte trăsături.

Învăţasem dificila artă a ascultării. Creasem ce consideram a fi un aspect irezistibil, caracterizat de cinism. Cultivasem un umor laconic şi îmi începusem povestea de dragoste de o viaţă cu hainele elegante.

Nu sunt prost. Mi-am canalizat vanitatea spre dulap, pentru că nu-mi puteam ascunde kilogramele în plus. În timp, m-am împrietenit cu trupul meu, ca să mă exprim frumos. Mi-am acceptat carnea, pur şi simplu. Cel puţin din perspectivă pur estetică.

De cealaltă parte, teama că obezitatea mi-ar putea afecta sănătatea, poate chiar scurta viaţa, a devenit mai puternică.

Nu pot muri. Nu acum.

Nu am timp.

În plus, ar fi nedrept faţă de Afsaneh.

Mă gândesc la sărmana mea soţie.

Am crezut mereu că vom trăi împreună până la sfârşitul vieţii, dar acum nu mai ştiu ce să cred. Am investit atât de multă dragoste în Nadja, că nu mai ştiu câtă ne-a rămas, să fiu sincer, dacă ea…

Dacă ea ar…

Nu pot să-mi duc gândul până la capăt. Mi se pare de neconceput că lumea ar continua să existe fără Nadja. Că primăvara ar veni, că plantele s-ar trezi la viaţă şi ar scoate tulpini palide din întunecimea reavănă a pământului, în semn de dispreţ. Că s-ar naşte copii din femei la fel de încrezătoare în viitor cum a fost cândva şi Afsaneh.

Mai ales, mi-e imposibil să mă gândesc la mine şi la Afsaneh fără Nadja, pentru că Nadja este suma iubirii noastre. Este pofta noastră de viaţă.

Fără ea nu suntem nimic.

Fără ea suntem ca nişte frunze uscate, moarte, care se învârtesc într-o furtună de toamnă. Exact ca ele, am fi împrăştiaţi în vânt, fără să putem face nimic să le oprim.

Când intru în sala mică de conferinţe, Leti şi Malin sunt deja acolo.

Malin poartă un tricou strâmt, care-i scoate în evidenţă rotunjimea burţii. Zâmbeşte când îmi prinde privirea. Zâmbesc şi eu, deşi în interior sunt sfâşiat de gândul la Afsaneh şi la Nadja.

Leti stă la un capăt al mesei. Poartă o cămaşă dintr-un material sintetic. Prin materialul transparent văd un maiou din plasă. Blugii au talie înaltă şi sunt cu nişte centimetri prea scurţi. Degetele mari, care-i ies prin sandale, au unghii lungi şi galbene, care se curbează spre podea.

Doamne, mă gândesc. Parcă tocmai s-ar fi dat jos dintr-o rulotă din campingul Böda. Cum poate găsi orice femeie atrăgător un tip atât de morocănos şi de neîngrijit este un mister pentru mine.

— Am vorbit cu grupul de *profiling* despre caz, spune Malin. Nu se implică oficial, dar mi-au spus ce gândesc. Voiam să vă împărtăşesc şi vouă.

Îşi drege glasul şi îşi răsfoieşte hârtiile.

— Avem două crime, spune ea mai departe. Sau două cazuri de atentare la integritatea cadavrului, în ipoteza puţin plauzibilă în care băieţii au murit din cauze naturale, înainte de a fi aruncaţi în mare. De dragul simplităţii, vom presupune că este vorba despre crimă. Ar fi prea de tot să fi murit amândoi din cauze naturale. Aşa că făptaşul tipic este bărbat, după cum ştiţi deja. Dar acum, *profilerii* consideră că ar fi fost vorba de mai mult. Corpurile au fost supuse unor traume fizice extrem de violente şi apoi aruncate în mare. Asta indică un bărbat. În plus, este dificil de târât un cadavru, ceea ce întăreşte ipoteza că avem de-a face cu un bărbat. Erau tineri, prin urmare o persoană în vârstă sau bolnavă nu s-ar fi apropiat de ei. Aşa că ei cred că a fost un ucigaş bărbat, foarte puternic fizic.

Leti îşi încrucişează braţele la piept şi îşi împinge bărbia înainte.

— Nu cred în asemenea vrăjeli, declară el. Civili şi creieraşe care stau în birouri apretate şi îşi cercetează interiorul. Ce ştiu ei despre munca de poliţie adevărată? E doar o chestiune de timp până ce vom angaja clarvăzători!

Malin îmi aruncă o privire nesigură.

— Continuă, zic eu.

— Apoi ei cred că făptaşul are o viaţă infracţională în spate. Crima este rareori o infracţiune cu care începi. Există o probabilitate mare ca omul nostru să se afle într-un registru de infractori sau de suspecţi. Că s-a mai confruntat cu braţul lung al legii şi că a fost implicat în delicte violente. De aceea se crede şi că ar fi mai în vârstă decât victimele sale. Probabil între 30 şi 50 de ani.

Leti se uită pe geam, demonstrativ.

— Şi felul în care a tratat corpurile *post-mortem?* întreb. Violenţa aplicată ce înseamnă?

— Am vorbit şi despre asta. Ar putea însemna o furie nestăvilită sau o lipsă de compasiune.

Mă aplec în faţă, cu coatele pe masă.

— Cuiul găsit în călcâiul lui Carlgren? zic. Dacă medicul legist are dreptate şi dacă a fost bătut acolo deliberat – şi cred că are dreptate –, atunci mă gândesc…

Malin se strâmbă şi se uită la masă, cu o mână pe burtă.

— Tortură, spune ea, şi încuviinţează cu gravitate. Asta poate însemna două lucruri: ori că avem de-a face cu un criminal care-şi torturează victimele cu un scop, de exemplu, cineva care vrea să obţină informaţii sau să transmită un mesaj celorlalţi: uite ce se întâmplă dacă vă jucaţi cu mine.

Leti îşi drege glasul şi se scarpină în barbă.

Remarc că şi unghiile de la mâinile lui sunt prea lungi.

— Nu complicăm lucrurile? întreabă el. Tineri. Este clar că sunt crime legate de droguri. Carlgren poate că folosea cocaină, chiar dacă la suprafaţă părea nepătat. Ştii cum e în suburbiile alea apretate.

Încuviinţez. Leti are dreptate.

— Ne vedem mâine cu sora mai mare a lui Carlgren, spun eu. Dacă lua droguri, poate ştie ea ceva.

O pauză.

— Ai spus că există două motive pentru care criminalul foloseşte tortura, zic, întorcându-mă spre Malin. Care e celălalt?

— Scuze, spune Malin, dar cred că ţi-ai dat deja seama. A doua opţiune este că ne confruntăm cu un făptaş sadic. Cineva căruia îi place durerea. Şi, să fie clar, una nu o exclude pe cealaltă.

<u>Partea a III-a</u>

Coborârea

„Oamenii au fost cuprinşi de o mare teamă şi i-au zis:

— Pentru ce ai făcut lucrul acesta?

Căci oamenii aceia ştiau că fugea de Faţa Domnului, pentru că le spusese el.

Ei i-au zis:

— Ce să-ţi facem ca să se potolească marea faţă de noi? Căci marea era din ce în ce mai înfuriată.

El le-a răspuns:

— Luaţi-mă şi aruncaţi-mă în mare, şi marea se va linişti faţă de voi! Căci ştiu că din vina mea vine peste voi această mare furtună!”

Iona 1:4-17

Samuel

Se face tot mai cald.

Camera mea de la etaj este spre sud şi chiar dacă mă trezesc la ora şapte, aerul este deja sufocant şi fierbinte, iar cearşafurile, lipicioase de sudoare.

Mă ridic din pat şi îmi deschid mobilul. Îmi promit să rămân conectat doar un minut.

Scrolez printre postările de pe Instagram şi încremenesc când văd faţa Alexandrei deasupra unui pahar mare cu alcool. Zâmbeşte, făcând cu ochiul şi totodată un semn cu degetul mare şi arătător. „Şi eşti din nou *single”,* zice textul. 52 de *like-uri.*

Lovesc cu palma în perete, strâmbându-mă de durere şi de furie.

Cum adică *single?* Nu poate scrie asta, fiindcă n-am fost niciodată împreună. E atât de greu să fiu blocat în nenorocita asta de casă şi să nu pot comunica. Nici măcar un comentariu nu pot scrie. Nu pot trimite un mesaj.

Mi se pare că nu mai exist.

Inspir adânc de câteva ori, să mă calmez. Îmi verific mesajele.

Nimic.

Mă mai liniştesc.

Totul va fi bine, cred. Mama o să ia banii şi apoi pot să stau la dos, până ce Igor se calmează sau pleacă în străinătate.

Alexandra poate să se ducă dracului.

Închid telefonul şi-l pun pe noptieră.

Mă duc la geam şi trag şnurul oblonului vechi. Se ridică dintr-o mişcare, iar eu deschid geamul. Mă aplec şi inhalez mirosul de pin şi ilice. Mă uit la mare, care se întinde calmă sub ochii mei. Mici insule par să plutească pe suprafaţa apei, iar farul se profilează la orizont, întunecat.

În depărtare aud o barcă şi nişte pescăruşi care ţipă, în rest totul este calm şi liniştit.

Las geamul deschis, îmi iau blugii şi un tricou şi mă strădui să ies cât mai încetişor din casă. Trec prin camera de zi, cobor scara în spirală şi ies pe hol. Când trec pe lângă camera lui Jonas, aud ceva.

La început mi se pare că geme, că este unul dintre acele zgomote care-i mai scapă, fără intenţie. Dar apoi aud pe cineva plângând.

Este Rakel.

Ceva din suspinele ei îmi strânge stomacul. E atât de multă tristeţe şi disperare în plânsul ei! Atât de multă nefericire în fiecare suspin, că fiecare parte din mine vrea să fugă, să se arunce pe motor şi să dispară cât ai zice peşte.

Dar nu o fac. Stau şi o ascult, ruşinat.

Apoi o aud mormăind ceva. Are vocea înfundată, din cauză că plânge, dar tot înţeleg.

— Jonas, dragule, mi-e atât de dor de tine.

Înghit în sec şi-mi şterg sudoarea de pe frunte.

E prea mult.

Sărmana Rakel.

Nu e ceva nou că fiul ei este o legumă. Dar când îi aud disperarea, prin uşă, mă simt prost, pentru că nu m-am gândit la cât de idioată trebuie să fie situaţia pentru ea.

Apoi mă întreb dacă aş putea să fac ceva pentru ea. Ceva mai mult decât să stau în cameră cu Jonas şi să îi citesc dintr-o carte plicticoasă.

Ar exista ceva care să o facă mai fericită?

Aud un trosnet din camera lui Jonas şi mă strecor repede pe uşa din faţă, îmi încalţ tenişii, descui şi ies.

Străbat scara lungă, de lemn, care coboară spre pod. Sunt 67 de trepte până la mare, dar mi se pare că durează o veşnicie până jos.

De ambele părţi stânca se prăvăleşte abrupt în apă, dar structura de lemn pare stabilă, agăţată de granit, coborând pe lângă stâncă asemeni unui şarpe imens. Singurele urme de vegetaţie sunt nişte pini bătuţi de vânt, nişte ilice şi nişte muşchi, care cresc în crevasele adânci, verticale, ce taie în piatră precum nişte răni căscate.

Încetinesc şi admir peisajul. Lovesc pietricele cu piciorul şi le fac să se rostogolească.

La suprafaţă, pietrele par moarte, sterpe, dar dacă priveşti mai îndeaproape distingi multe semne de viaţă. Licheni în diverse nuanţe se întind ca nişte oceane verzi şi cenuşii pe piatră. Când îi ating cu piciorul, se destramă, transformându-se în firimituri uscate sub talpa pantofului meu, şi sunt luaţi de vânt.

Bunicul Bernt spunea că nu trebuie să fac asta, pentru că le-a luat lichenilor sute de ani să ajungă aşa, iar piciorul meu de băieţel distruge eforturile lor într-un minut.

Bunicul.

Când mă gândesc la el, respir mai greu. De parcă aş avea o piatră mare pe inimă.

Să fiu sincer, mi-a fost ca un tată.

Dar nu vreau să-l vizitez în locul ăla numit „cămin”, locul în care te duci să mori şi care pare un lagăr de concentrare pentru pacienţii cu cancer.

Bunicul a avut mereu grijă de mine, de exemplu când mama era la lucru, m-a certat când am făcut prostii. Dacă las la o parte rahaturile religioase, chiar îl respect 100%.

Singura problemă este că permite rahaturilor religioase să îi conducă viaţa.

Privesc peste stânci. Mă aplec să văd de aproape piatra dură.

O mie de insecte se mişcă în direcţii diferite: furnici mici, negre, furnici mari, roşiatice, şi păianjeni minusculi, portocalii, cu picioruşe atât de mărunte şi de rapide că par să plutească pe pietre.

Mai lovesc o pietricică.

Se rostogoleşte pe stâncă şi loveşte pământul de la bază, cu un pocnet surd.

Alte insecte se fac văzute în micul gol în care se aflase pietricica. Urechelniţe lucioase, arămii, şi izopode de un negru mat rătăcesc ameţite sub soare.

Fac un pas în spate, îngrijorat că poate se va târî afară un păianjen mare şi păros.

Urăsc păianjenii.

Bunicul m-a învăţat toate numele insectelor şi plantelor. Când eram mic, mergeam în taberele parohiei, din Ljusterö. Nu mă puteam concentra cât să urmăresc studiile biblice sau corul, dar mergeam în excursii şi luam parte la activităţi.

Navigam, stăteam la cort şi prăjeam cârnaţi. Învăţam despre animale şi despre plante.

Bunicul îmi explicase că păianjenii au un rol important în ecosistem şi că nu prezintă niciun pericol pentru oameni.

Nu m-a ajutat.

Păianjenii sunt mai departe cele mai nasoale insecte.

Tot ce s-a întâmplat atunci cu bunicul mi se pare foarte departe, de parcă s-ar fi întâmplat în altă viaţă sau l-aş fi văzut pe Netflix.

Merg mai departe spre apă.

Cu fiecare pas, amintirea verilor acelea păleşte în faţa celorlalte rahaturi, cele din care este compusă acum viaţa mea.

Îmi amintesc chipul lui Igor când şi-a dat seama că nu aveam pachetul cu mostre şi trupul zvelt al lui Malte, cu dinţii lui de aur.

I-am trădat.

Apoi mă gândesc la toţi ceilalţi pe care i-am trădat, cum ar fi bunicul şi Liam, căruia îi promisesem că nu voi mai lucra pentru Igor.

La Alexandra, care a plâns în spatele uşii închise şi nu m-a lăsat să intru.

Încetează naibii să-mi spui baby.

Avea dreptate.

Dar, mai ales, mă gândesc la mama.

Toate lucrurile cu care m-a bătut la cap că le-ar fi făcut pentru mine sunt adevărate. Fără ea nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu mine. Acum totul s-a dus oricum naibii, dar fără ea s-ar fi întâmplat mai repede.

Sper să se grăbească şi să ia banii curând, fiindcă nu mai pot sta mult în locul ăsta. Zombi Jonas mă calcă pe nervi şi Rakel la fel, deşi în cu totul alt mod.

Au trecut cinci zile de când sunt aici şi poimâine, într-o vineri, este solstiţiul de vară.

Atunci vreau să plec naibii de-aici.

Când ajung pe pod, îmi scot tenişii şi blugii, apoi tricoul, pe care-l pun lângă ele.

Lemnul este cald şi lipicios. Miroase a catran şi alge. Aud doar un clămpănit slab.

Mă uit la apă.

Pare adâncă.

Văd doar un mănunchi de alge maronii-gălbui care pluteşte în spatele meu şi nişte peşti mici care ţâşnesc pe suprafaţa însorită a apei.

Îmi imaginez cum o fi mai departe, unde apa este adâncă şi rece. Unde înoată heringii şi spre fund şerpuiesc ţipari.

Mă întind, vreau să sar, dar mă întorc spre casă.

La geamul lui Rakel este un bărbat. Este prea departe să pot vedea cum arată, dar pare să-şi ţină mâna pavăză la ochi şi să se uite pe geam.

Cred că este unul dintre prietenii lui Rakel şi mă gândesc la suspinele din camera lui Jonas. Pentru o clipă, vreau să mă întorc, dar decid să înot puţin, totuşi. Inspir adânc şi mă arunc.

Este mai rece decât credeam, dar corpul meu pare să se bucure de răcoare. Parcă aş renaşte aici, în nemişcarea albastră-verzuie.

Deschid ochii şi mă uit la suprafaţă. Se ridică bule, iar soarele se sfarmă în fulgi aurii care plutesc pe valuri, de parcă ar fi un glob de Crăciun care a căzut din cer şi s-a spart în mii de bucăţi.

Ies la suprafaţă, plutesc pe spate o vreme şi ascund sunetele mării, clicuri mici, ciudate, şi pocnete, şi zgomotul constant al vieţii invizibile care înoată, se târăşte şi pluteşte în apă.

— Pari să te simţi bine.

Mă întorc spre pod şi calc apa.

Rakel se află la capătul îndepărtat al podului, purtând bikini bleumarin. Ochii ei sunt roşii şi niţel umflaţi, dar zâmbeşte larg.

— Vrei să înoţi? întreb şi în acelaşi timp îmi dau seama ce întrebare idioată am pus.

Se află pe pod în bikini şi e clar că asta vrea, nu să smulgă buruienile din straturile de trandafiri. Dar Rakel râde.

Îşi flexează uşor genunchii şi se aruncă în apă, la câţiva metri în dreapta mea.

Este aproape perfect. Nici măcar o undă nu se vede la suprafaţă. La fel ca atunci când am văzut-o de la geamul de sus, înoată sub apă multă vreme, înainte să reapară, la cel puţin 20 de metri.

Apoi se apropie de mine cu mişcări lente.

— Ah, ce bine e! spune ea, dându-şi părul din ochi cu o mână.

— Da, răspund eu.

Se ridică şi se aşază pe pod, dar eu rămân în apă, dintr-odată conştient că n-am pe mine decât chiloţii.

Sunt albi. Asta înseamnă că devin transparenţi când se udă.

Rakel mă priveşte amuzată.

— Mai rămâi mult?

— O vreme, zic, simţind că mă înroşesc, chiar dacă apa este rece ca gheaţa.

Ea ridică uşor din umeri, închide ochii şi se întoarce spre soare.

Pielea palidă a braţelor i se înfiorează, iar sfârcurile îi ies în evidenţă prin costumul de baie ud. Îşi mişcă lent picioarele prin apă şi se ţine de margine cu degetele palide şi lungi. Din părul lung îi curge apa.

E atât de frumoasă.

Aş da orice să o pot atinge, să-mi trec mâna prin părul ei şi degetul peste buze.

Picioarele mele au devenit bucăţi de carne congelată în apa rece, iar eu înot până la marginea podului, la o distanţă sigură de Rakel, şi mă prind de lemn.

Ea se uită la mâna mea şi întreabă:

— Ce scrie pe brăţară?

Mă uit în ochii ei.

— E o chestie pe care am făcut-o când eram mic, spun, ruşinat.

— Da, îmi dau seama. Dar ce zice?

— „Mama”. Zice „mama”. Am făcut-o pentru maică-mea.

— Cât de drăguţ, şopteşte ea, întinzând mâna şi mângâind brăţara cu un deget.

Nu sunt pregătit pentru asta. Mâna îmi tresare şi înghit în sec.

Se lasă tăcerea o vreme. Rakel se încruntă, de parcă ar fi pe punctul de a începe iar să plângă. Clipeşte de câteva ori şi întoarce capul.

— Cine a venit? întreb, mai mult ca să spun ceva.

Ea îşi scoate picioarele din apă şi se întoarce iar spre mine.

— A venit cineva, explic eu.

— Da?

Se ridică fără grabă. Apoi se întinde, cu braţele spre cer.

— Da. Un tip. Stătea la geamul tău. Am crezut că..

— La geamul meu? Cum arăta?

— Nu am putut vedea de aici.

Deja am îngheţat şi încep să tremur. Nu doar pentru că sunt în apă, ci şi pentru că-mi dau seama că, dacă tipul de la geamul lui Rakel nu este unul dintre prietenii ei, ar putea fi unul dintre băieţii lui Igor.

— *Shit,* zic. *Shit, shit, shit!*

Rakel ridică din sprâncene.

— Ce este?

— Ar putea fi tipul despre care ţi-am povestit.

— Cine, rusul? Dar l-ai fi recunoscut, nu?

— Da, zic. Doar că poate a trimis pe altcineva.

— Nu eşti puţin cam paranoic, Samuel? Cred că mă căuta cineva pe mine. Un vecin, de exemplu. Sau poate că ai văzut aiurea. Şi era o căprioară. De obicei se proptesc în stratul de flori şi le pasc. Dacă aş avea armă, le-aş împuşca.

Se uită la casa de pe stâncă.

— Arată-mi unde era, zice ea, liniştită.

Ies din apă şi-mi trag repede blugii.

Dar nu trebuie să-mi fac griji.

Rakel nici măcar nu se uită la mine. Priveşte spre casă, cu mâinile în şolduri.

Urcăm scările în tăcere.

La fiecare pas se face tot mai cald, şi înainte să ajungem sus am transpirat iar. Soarele îmi arde umerii şi inima îmi bate cu putere în piept, de la efort.

Când ajungem sus, ocolim terasa şi mergem la cele două ferestre franceze care dau spre vest, la parter. Sunt cele de la dormitoarele lui Rakel şi Jonas.

Sub ferestre se află un strat îngust de flori, cu plante care au frunze mari şi rotunde.

Rakel se lasă pe vine şi fac şi eu la fel.

Cu mâna, dă la o parte încet frunzele suculente, ies la iveală nişte urme mari de paşi în pământul reavăn – urme care par să provină de la o pereche de încălţări bărbăteşti solide.

Pernilla

Senzaţia de triumf care m-a cuprins când m-am smuls din strânsoarea lui a fost repede înlocuită de o îndoială tot mai profundă şi de o nelinişte atât de puternică, încât mai că am făcut cale întoarsă, ca o fetiţă cuminte ce sunt.

Mă uit în jur.

Zona industrială este scăldată în lumina aceea ciudată, albastră, care dăinuie pentru o foarte scurtă perioadă, vara timpurie, când întunericul profund nu se prea arată.

Mă grăbesc pe scări şi o iau pe pista pentru biciclete care duce spre grădiniţă. Traversez o peluză mică.

Este de neconceput. Eu, o mamă-cloşcă, religioasă şi muncitoare, trebuie să ridic bani făcuţi *din droguri* pentru fiul meu, *de sub un bolovan.*

Eu, care respect legea şi pot face chiar şi un nou-născut să pară infractor, prin comparaţie, eu care n-am primit niciodată vreo amendă pentru parcare şi am returnat toate cărţile împrumutate de la bibliotecă!

Ce-ar spune tata?

Ce spune Dumnezeu?

Din instinct, mă întorc, de parcă Dumnezeu m-ar urmări din tufişuri.

Aproape că aud vocea profundă a tatei, citind din Evrei: „Nimeni nu se poate ascunde dinaintea Lui, ci totul este gol şi dezvelit în faţa ochilor Celui Căruia îi dăm socoteală”.

Dar pista pentru biciclete este pustie.

Nu văd o mişcare, nu aud un sunet.

Deşi luminile de pe stradă sunt puţine – iar unele, defecte –, ar fi uşor să te ascunzi în bezna dintre conurile luminoase, dacă ai vrea.

Mă înfior, deşi aerul serii este plăcut, când mă gândesc la tipul chel, cu accent est-european, din casa scării.

Tipul pe care Samuel l-a numit Igor.

Tipul care este un *monstru.*

Nu ştiu dacă Samuel are dreptate când spune că Igor vrea să-l ucidă, dar nici nu îndrăznesc să-mi asum riscul, pentru că, brusc, totul e limpede. Totul e atât de simplu. Samuel este unicul meu copil şi trebuie să fac tot ce pot ca să îl ajut.

Este posibil ca această nouă realizare să fie, de fapt, o încercare subconştientă de a-l recompensa pe Samuel pentru că i-am interzis tatălui său accesul în toţi aceşti ani.

Aşa să fie, în cazul ăsta.

Monstrul rus nu va pune labele pe fiul meu.

În plus, era şi timpul să îi spun lui Karl-Johan să plimbe ursul. Doar că mi-a luat multă vreme să pricep că, de fapt, avea alte intenţii faţă de mine.

Asta mi-a zguduit concepţia despre lume. Cum să facă tocmai pastorul, dintre toţi, ceva atât de josnic?

Dacă el se poartă aşa, în cine pot avea încredere? În nimeni.

În nicio congregaţie.

Şi Dumnezeu? Ce relaţie avem, de fapt, eu şi El?

Grăbesc pasul şi cercetez întunericul, încercând să las la o parte gândurile teologice, însă chipul pastorului se încăpăţânează să mi se contureze în minte.

Poate că are dreptate şi ar trebui să cunosc pe cineva.

De când s-a născut Samuel eu nu am avut o relaţie.

Sigur, am ieşit la întâlniri şi chiar m-am îndrăgostit de câteva ori, dar am simţit mereu că dualitatea fragilă a mea şi a lui Samuel nu mi-ar permite să las un bărbat să facă parte cu adevărat din vieţile noastre.

Mă gândesc la Mario, profesorul de sport de la şcoala din Huddinge, şi simt un fluture firav în stomac. Ce s-ar întâmpla dacă l-aş suna şi l-aş invita la cină? Dacă l-aş primi în viaţa mea, la modul serios?

Aud ceva în spate. Scârţâie şi păcăneşte în depărtare.

Mă dau repede la o parte, în umbre, lângă pistă. Stau în spatele unui copac şi îmi sprijin palma de scoarţa sa rece şi aspră.

Zgomotul se intensifică şi iată o bicicletă, cam la 50 de metri.

O doamnă în vârstă se apleacă între mânerele ghidonului, părând să se chinuie să facă să meargă bicicleta veche şi ruginită. Îmi dau seama că i s-a prins ceva în spiţe, şi asta le face să păcănească.

Mă lipesc de copac şi aştept să treacă.

Zgomotul scade încet, în direcţia grădiniţei, şi eu oftez uşurată.

Cred că Igor are acoliţi, dar mă îndoiesc că băbuţele pe ţoacle ruginite se numără printre ei.

Încep să mă obişnuiesc cu bezna din pădure şi să intuiesc contururile copacilor şi tufelor. Mă uit în jur. Descopăr forma ce ar putea fi un bolovan, mare şi rotund, când îmi sună telefonul.

Este de la căminul unde e tata.

După câteva secunde, răspund.

O femeie a cărei voce n-o recunosc se prezintă drept asistenta Katja. Îmi explică liniştită că starea tatei s-a înrăutăţit.

— Puteţi veni? întreabă ea.

Mă lasă picioarele.

Nu asta. Nu acum.

Imediat mă gândesc că este pedeapsa divină pentru că m-am purtat urât cu Karl-Johan şi pentru că l-am lăsat singur cu copiii, chiar dacă ştiu că nu e în stare să se descurce în drumeţie.

— Cât de rău este? întreb. Fac ceva important acum.

Asistenta îmi explică răbdătoare că nu ar putea spune precis, însă tata nu răspunde la stimuli de la ora şase, şi că i-a scăzut tensiunea. Spune că poate dura ore sau zile şi că depinde numai de mine ce vreau să fac.

Remarc o mişcare cu colţul ochiului şi mă întorc spre zona industrială, dar totul este calm.

Sunt sigură că s-a mişcat ceva sau cineva, că a alunecat dincolo de marginea conului de lumină şi a

dispărut în bezna pădurii, ca un peşte care alunecă dincolo de o rază de soare, în apă, şi apoi este înghiţit de umbre.

Fac câţiva paşi spre copaci, ca să nu fiu atât de vizibilă. Îi spun asistentei că voi face tot posibilul, dar că nu sunt sigură că pot ajunge imediat. O rog să mă anunţe dacă tatei i se face mai rău, şi ea îmi promite să facă întocmai.

După ce închid, nu înainte să pun telefonul pe modul *silenţios,* rămân o vreme în tăcere şi scrutez întunericul, dar nu văd decât tufe joase şi nişte trunchiuri de mesteceni alburii, pătate.

Fac câţiva paşi, cu mâinile întinse în faţă. Dau de o piatră rece.

Am găsit bolovanul lui Samuel.

Mă las repede pe vine şi încep să sap cu mâinile la baza pietrei. Ace de conifere şi pământ îmi intră sub unghii când scot frunzele şi crengile de anul trecut.

La început, cred că nu caut unde trebuie, fiindcă, deşi sunt în pământ până la coate, nu găsesc nimic. Dar apoi pământul cedează şi mâinile mele dau de gol, de un soi de peşteră subterană. Mă aplec şi îmi vâr un braţ sub bolovan. Caut printre rădăcini până ce dau de o pânză groasă.

Cinci minute mai târziu, sunt în maşină. Arunc geanta surprinzător de uşoară în portbagaj şi mă mai uit o dată în jur.

Totul este liniştit. Nimic nu se mişcă în beznă. Niciun sunet.

Mă aşez la volan, închid portiera şi respir uşurată.

Iau telefonul.

Am trei apeluri pierdute.

Sunt toate de la cămin.

Manfred

Mă trezeşte tastatura lui Afsaneh.

Storurile sunt încă trase şi camera este în penumbră. Aerul mă sufocă, de parcă am fi într-o maşină care a stat prea multă vreme în plin soare.

Arunc o privire spre noptieră.

Ora cinci şi jumătate.

Ce-ar putea să fie atât de important, de trebuie să scrie înainte să se crape de ziuă?

— Ce faci? întreb, pe un ton ceva mai incisiv decât intenţionam.

— Scriu.

— Asta văd. Dar de ce acum? Ştii cât e ceasul?

— Pot să mă mut în sufragerie, dacă vrei.

Dau la o parte cearşaful, gemând. Este ud, şi pielea mi se lipeşte.

— N-are sens. M-am trezit deja.

Afsaneh nu răspunde, ci tastează mai cu foc.

Mă întorc într-o parte, spre ea.

Stă aşezată în pat, cu laptopul pe genunchi. Pe ecran, văd o fotografie cu un copil chel, dar zâmbitor, cu o pisică în braţe.

— Ce dracu' mai e şi *asta?*

Degetele lui Afsaneh se opresc în plin avânt. Se întoarce spre mine, cu o privire gravă, dar alertă.

— *Asta* este Julia. O fetiţă de şase ani care suferă de leucemie limfoidă.

— Şi de ce îi scrii?

Afsaneh oftează adânc şi îşi trânteşte violent clapeta.

— Nu îi scriu Juliei, ci mamei sale. Am cunoscut-o pe un forum pentru părinţii copiilor grav bolnavi.

— Deci încă stai pe site-urile acelea?

Afsaneh pune laptopul pe jos.

— Da. Şi ştii ce cred? Cred că poate ar trebui să faci la fel, pentru că ajută să vorbeşti cu oameni în aceeaşi situaţie cu noi. Oameni care pot înţelege. Care înţeleg. Nu ştiu ce faci tu în privinţa angoasei

şi cum o ascunzi, dar eu am nevoie să vorbesc despre Nadja.

Nu îi răspund, pentru că mă simt mult mai imatur decât tânăra mea soţie.

Imatur şi complet lipsit de tact. Şi am un chef teribil să fumez!

Fireşte că trebuie să poată comunica, dacă asta o face să se simtă mai bine. Nadja nu s-a trezit încă şi cred că orice ne împiedică să o luăm razna merită încercat.

— Scuze, spun eu.

Afsaneh mă mângâie tandru pe obraz.

— Dar poţi să-mi explici un lucru? continui. Nu mi se pare corect.

— Adică? întreabă ea, părând surprinsă. Nu supărată, doar surprinsă, de parcă nu mi-ar înţelege întrebarea.

— Sunt oameni pe care nu îi cunoşti şi nu i-ai întâlnit, şi probabil nu îi vei întâlni niciodată. Vorbiţi prin mesaje, pe chat, prin e-mail sau ce faceţi. Dar nu sunt oameni în carne şi oase.

Afsaneh clatină din cap.

— Nu pricep. Exact asta sunt, oameni în carne şi oase. Cu copii care sunt la fel de bolnavi ca Nadja sau mai rău.

— Dar nu îi cunoşti. Nu *cu adevărat.* Nici măcar nu ştii dacă spun adevărul.

— De ce ar minţi?

Ridic din umeri.

— De ce ar spune adevărul? Doar nu este real.

— Atunci ce este real pentru tine?

Întrebarea mă ia prin surprindere şi ezit înainte să răspund. Filosofia n-a fost niciodată punctul meu forte.

— Oamenii pe care-i poţi atinge, cred. În carne şi oase. Lucruri.

— Deci, când te uiţi la ştirile despre incendiile din California, ele nu sunt reale?

— Ba da. Dar…

— Care e diferenţa?

Are o voce groaznic de calmă, dar ştiu că se enervează tot mai tare, pentru că are pumnii încleştaţi şi i-au apărut pete roşii pe gât.

— Dar, dar… La TV vedem ştiri. Există un anumit control al calităţii, o revizuire critică. Pe internet poate pretinde orice idiot ce pofteşte. Nu există adevăr, doar anarhie.

— Pentru mine este adevărat, spune Afsaneh.

— Dar nu este lumea reală. E *internetul.* Silicon şi aer.

— Este lumea nouă, continuă ea, calmă, cu pumnii încă strânşi. În care toţi suntem conectaţi şi nu există ziduri şi limite între oameni.

— Sunt şiruri de 1 şi de 0, mă opun eu. Impulsuri electrice generate de persoane anonime, ale căror intenţii nu le cunoşti, şi nu o nenorocită de conştiinţă colectivă.

— Mereu trebuie să te enervezi atât de rău când nu înţelegi ceva?

— Bine, mormăi eu. Scuze că nu înţeleg. Cred că sunt prea bătrân pentru asta.

Afsaneh clatină din cap. Dar apoi se relaxează, inspiră adânc şi mă priveşte. Ştiu ce vrea să-mi transmită: că n-am nicio speranţă, dar că, nu ştiu din ce motiv, încă mă iubeşte şi că ar trebui să fiu recunoscător.

— Da, spune ea, după o ezitare. Cred că eşti prea bătrân.

— Un moş în toată regula?

Ea zâmbeşte, dar nu spune nimic.

Durerea de genunchi devine tot mai apăsătoare, iar eu mă ridic din pat şi mă duc să fac duş.

Malin vine să mă ia imediat după ora opt.

Este deja sufocant de cald, iar transpiraţia mi s-a lipit de piele ca o folie subţire. Mirosul de drum prăfuit şi de gunoi în putrefacţie dinspre coşul din staţia de autobuz e atât de puternic, că mă îndepărtez puţin să o aştept.

Malin vine direct de la apartamentul închiriat în Lidingö. Frânează în faţa mea şi îmi zâmbeşte când

deschid portiera şi mă înghesui pe locul strâmt.

— Cum merge? întreb.

— Bine, zice ea, cotind pe Banérgatan şi continuând pe Narvavägen. Amélie Carlgren, continuă. Ce ştim despre ea?

— Este sora mai mare a victimei doi, Victor Carlgren. Are 21 de ani. Studiază la Handels şi locuieşte într-un studio de la Lundmakargatan.

— Cum de şi-l permite?

Malin accelerează, ocoleşte un ciclist, apoi coteşte la dreapta, pe Strandvägen.

În faţa noastră se întinde cheiul, sub soarele dimineţii. Barje, restaurante şi bărci. Oamenii stau deja la coadă pe Nybrokajen, să meargă spre insulele Grinda sau Sandhamm.

— Familia are bani. Cred că i-au cumpărat un apartament.

— Incredibil, mormăie Malin. Unora chiar le merge bine.

Clatină din cap şi coteşte spre Norrmalmstorg.

Nu spun ce gândesc, anume că Amélie Carlgren şi-ar părăsi oricând apartamentul scump din centru, dacă şi-ar putea recăpăta fratele. Că banii sunt importanţi doar până îi ai, dar că, uneori, trebuie să-ţi cadă copilul pe fereastră sau să-ţi fie ucis fratele, ca să-ţi dai seama.

Amélie Carlgren crapă niţel uşa.

Văd un păr lung şi blond şi o faţă lucioasă, nemachiată.

— Bună, zice Malin şi îi arată legitimaţia. Suntem de la poliţie. Eu te-am sunat ieri.

Uşa se trage, zăngănind într-un lanţ, apoi se deschide complet.

— Haideţi, şopteşte Amélie.

Poartă o pereche de pantaloni de pijama gri şi un tricou alb, cu imprimeu cu David Bowie. Ţinuta şi chipul nemachiat o fac să pară mult mai tânără.

Ne scoatem încălţările şi intrăm în singura cameră, mobilată cu o canapea mică, o masă şi un pat.

— Putem sta în bucătărie, spune Amélie. Sunt trei scaune acolo. Doriţi ceva?

Malin clatină din cap.

— Un pahar cu apă, zic eu.

Bucătăria este minimalistă şi dă spre o curte. La geam se află o măsuţă rotundă şi trei scaune. Ne aşezăm, iar Amélie îmi aduce apă.

Malin îşi scoate carneţelul, iar Amélie se aşază vizavi de geam.

— Mai întâi îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat cu fratele tău, zic eu încet. Vom face tot ce se poate să aflăm cine a comis crima.

Amélie încuviinţează, privind în podea.

— Am dori să-ţi punem câteva întrebări, continui eu.

— Sigur, spune ea. Întrebaţi. Voi face tot ce pot să ajut la prinderea ucigaşului.

Clipeşte de câteva ori.

— A celui care mi-a ucis *frăţiorul,* adaugă ea şi rămâne cu ochii fixaţi la masă.

— Aşa cum probabil ştii, un coleg al nostru a discutat cu părinţii tăi. Dar noi am vrea să aflăm cum l-ai văzut tu pe Victor, în ultimele sale zile.

Amélie suspină şi se ridică brusc.

— Scuze, dar e prea mult!

Se duce la chiuvetă, rupe o bucată de hârtie din rolă şi îşi suflă nasul. Apoi revine la masă şi se aşază, cu mâna dreaptă înfiptă în rolă.

— Cum era? întreabă Malin.

Amélie clatină încet din cap.

— Normal. Bun. Avea note bune. Voia să fie avocat, ca mama.

— Avea duşmani? întreabă Malin, notând câte ceva.

— Nici gând. Era… complet inofensiv, dacă înţelegeţi. Nu cred să fie cineva care să nu-l placă pe Victor.

Amélie se strâmbă şi se corectează.

— *Să nu-l fi plăcut* pe Victor. Rahat! Mi-e greu să concep că nu mai e. Era ca şi copilul meu.

Începe iar să plângă, rupe hârtie, îşi suflă nasul.

Malin o priveşte şi aşteaptă să termine, apoi continuă:
— Cum era relaţia lui cu părinţii voştri?
Amélie inspiră adânc şi se adună.
— Bună. Se mai certau, aşa este. Dar nu de la chestii serioase.
— Şi în ziua aceea? întreb eu, cu grijă.
— Ne-am ciondănit, zice ea încet. Pentru un nenorocit de film, pe care eu voiam să-l văd pe Netflix şi el nu voia. Este o nebunie, dar aşa stau lucrurile. Aşa că a plecat cu barca. Da, Victor se enerva uşor şi n-a fost prima dată când a fugit după o ceartă.
Tace o vreme.
— Dacă nu îl certam, poate că acum trăia, continuă sora lui, încet.
— Nu a fost din vina ta, spun eu, dar Amélie nu răspunde.
— Ai idee ce s-a putut întâmpla cu el? întreabă Malin.
Sora lui Victor scutură violent din cap şi o şuviţă din păr îi intră în gură. O dă la o parte cu un deget. Unghia este atât de roasă, că se vede carnea rozalie.
— Nu. Cred că ucigaşul era bolnav mintal. Era maniac. *Nimeni* n-ar vrea să-i facă rău lui Victor.
— OK, spune Malin şi mă priveşte în ochi.
Ştiu la ce se gândeşte. Rudele, cele mai inocente victime, nu văd aproape niciodată că apropiaţii lor au fost altfel decât perfecţi. Este o regulă, nu o excepţie.
Malin se apleacă uşor spre Amélie.
— Ce cercel frumos! spune ea.
— Mulţumesc, spune sora lui Victor, cu degetul pe lob. Este o gărgăriţă. Victor are sau *avea* unul la fel. Au fost cerceii bunicii mele şi i-am moştenit, la moartea ei. Victor şi-a făcut gaură în ureche şi mama a luat-o razna, dar i-am dat unul lui. O chestie de fraţi, să purtăm acelaşi cercel.
Malin încuviinţează şi se uită mai bine.
Cercelul este mic şi chiar reprezintă o buburuză mică. Parcă s-ar târî pe lobul urechii fetei. Pare făcu

din email.

— Victor purta des cercelul? întreb.

Malin îmi face un semn aproape imperceptibil din cap. Ştim amândoi că Victor nu purta cercelul când a fost găsit.

— Aş putea să fac o poză? întreabă Malin.

— Sigur.

Malin îşi scoate telefonul şi face poze. Apoi se sprijină de spătar şi o priveşte pe Amélie în ochi.

— Ultima întrebare. Ştii dacă Victor sau prietenii lui luau droguri?

Privirea fetei este instabilă. Întoarce capul.

— Trebuie să-ţi cer să fii sinceră, continuă Malin. Nu vrem să pedepsim tinerii care fumează câte un joint când şi când, ci să ajutăm ancheta.

Amélie tace, plimbând o scamă pe masă, cu degetul.

— Da, spune ea, într-un târziu.

— Ce luau? întreabă Malin.

— Coca. Dar doar de câteva ori, din câte ştiu. La petreceri.

— Ştii de unde făceau rost? întreb.

Ea scutură din cap.

— Nu. Sau da. Cred că unul dintre prietenii lui Victor o cumpăra de la un tip pe nume Måns sau Malte. Nu-mi amintesc.

— Care dintre prietenii lui Victor? întreabă Malin, care a pus pixul jos şi se concentrează.

— Nu ştiu. N-a zis.

Privirea lui Malin se fixează într-a mea. Are chipul lipsit de expresie, dar ochii ei vorbesc.

Trebuie să dăm de Malte Lindén.

<u>Samuel</u>

Stă complet nemişcat, aproape ca un manechin, în pat.

Cred că mi se pare mai slab şi că pielea i-a devenit transparentă. I se văd oasele şi tendoanele prin piele, aşa cum se vede mâncarea printr-o pungă subţire de plastic. Are faţa palidă şi buzele uscate şi crăpate.

Iau Lypsyletul de lângă vaza cu trandafirul de pe noptieră.

Rakel pune în ea un trandafir proaspăt pentru zombi Jonas, în fiecare dimineaţă, chiar dacă el nici nu-şi dă seama că e acolo, chiar dacă e doar o legumă şi nu i-ar păsa nici dacă ar fi fost un rahat într-un castron, înduioşător.

Mă aplec peste el şi îi întind cu grijă grăsimea rozalie pe buze.

Nu se retrage.

Mă duc apoi să deschid geamul, pe care-l pot împinge doar câţiva centimetri, şi apoi se opreşte în grilaj.

Când rama loveşte metalul ruginit, câţiva scatii zboară din tufarul care încadrează fereastra.

Passer montanus.

Mama n-a învăţat niciodată să distingă scatiii de rândunici.

I-am explicat că scatiul are o pată neagră pe guşă, în timp ce rândunica cenuşie are o baveţică neagră.

Las geamul deschis, îmi şterg sudoarea de pe frunte şi mă întorc în fotoliul meu uzat.

Mi-e greu să mă concentrez să citesc cu voce tare şi mă întreb dacă n-ar fi mai bine să pun muzică. De obicei fac asta când obosesc de la lectură, adică des, căci cartea asta este a naibii de dificilă. Dar azi nu mă pot concentra, fiindcă mă gândesc la mesajul mamei, pe care l-am citit când m-am trezit şi care mi-a ajuns cândva noaptea trecută.

Are banii.

Mama mea, cea mai severă, mai sfântă şi mai greu de mulţumit, a săpat după banii lui Igor, de dragul meu. Nici măcar nu poate trece pe roşu, de frică să nu meargă în iad, dar a luat banii.

Nu-mi vine să cred.

Ne vedem mâine în Stuvskär, în seara solstiţiului de vară, şi apoi *bye, bye,* zombi Jonas.

Va fi tare bine să plec de aici, deşi îmi place Rakel.

Şi Jonas?

Mă uit la el.

Zace, nemişcat. Respiră încet. Cearşafurile au alunecat şi are pieptul palid, lipsit de păr, expus. Se ridică lent.

Cum să am o părere despre el? Nu poate să-mi placă sau să-mi displacă. Există doar, gen.

Ca urechelniţele şi izopodele de sub pietre.

Mă uit la cartea din poala mea. Are marginile îngălbenite şi îndoite din cauza umezelii, de parcă ar fi stat multă vreme afară. Răsfoiesc şi inhalez mirosul de hârtie udă şi mucegai. În spate, în interiorul coperţii, văd ceva.

Ajung la ultima pagină şi văd că este vorba despre o ştampilă. „Biblioteca şcolară a liceului Nacka”, scrie pe ea.

Poate că Jonas a mers acolo la şcoală.

Închid cartea şi o cântăresc în palmă.

Cred că are în jur de 400 de grame. Cu siguranţă peste 300, şi cel mult 450. Dacă ar fi făcută din coca, ar valora cam 300.000 de coroane, dar nimeni nu vrea să plătească atâta pentru cuvinte. Preţul pe gram este aproape de 800 de coroane.

Deschid cartea şi încerc iar să citesc, dar mă poticnesc.

Cuvintele mi se învălmăşesc în gură, se rostogolesc, se încurcă unele în altele şi ies în ordinea greşită.

Am sărit peste câteva capitole, să văd dacă devine mai interesantă spre final, dar singurul lucru care s-a întâmplat a fost că fătuca aia s-a combinat cu un matador de 19 ani pe nume Romero. Nu sunt

surprins. Mi-am dat seama că era inevitabil. Dar îmi pare rău pentru protagonist, care pare să nu priceapă că ar trebui s-o uite şi să meargă mai departe.

Mă gândesc la Alexandra. Ochii ei trişti mă privesc acuzator.

Da, regret că am tratat-o aşa.

Dacă m-aş fi gândit puţin, dacă mi-aş fi folosit creierul, cum zice Liam, aş fi înţeles că nu este OK să mă dau la Jeanette. Nu e fizică nucleară să pricepi că totul se duce dracului dacă îi faci avansuri celei mai bune prietene a iubitei tale.

Dar gândirea nu-i tocmai punctul tău forte, nu? De aceea nu te place nimeni, fiindcă eşti un retardat impulsiv, care…

— Taci, zic eu, tare.

Mă gândesc.

Poate că lui Jonas i-ar plăcea mai mult altă carte, una mai interesantă. Poate că atunci ar reacţiona, şi-ar mişca mâna sau ar geme, cum mai face câteodată.

Orice îl face să pară uman.

Se aude o bătaie în uşă şi intră Rakel.

— Salut, spune ea încet. Cum merge?

Nu răspund.

Pare obosită. Are părul strâns într-un ciucure lejer şi pielea de pe faţă şi gât e lac de sudoare. Poartă un tricou, pantaloni scurţi şi şlapi.

Şi totuşi, e atât de frumoasă.

Nu mă pot abţine să mă gândesc cum ar fi să mă culc cu ea, să îi sărut sânii plini. A trecut atâta vreme de când nu mi-am mai tras-o, că imediat am erecţie când mă gândesc la asta.

Mă ruşinez şi îmi trântesc cartea în poală.

— Voiam să mă duc să cumpăr câte ceva, zice ea. În port. – în camping?

Ochii ei se întunecă.

— Ai fost acolo?

— Nu, doar că…

— Să nu te duci, spune ea scurt. Nu-i un loc sigur. Drogaţi, dealeri şi cine ştie ce altceva.

Rakel este foarte stresată de când am găsit urma din strat. Deşi a părut calmă când s-a întâmplat, m-a

întrebat de câteva ori dacă ar fi putut să fie Igor cel pe care-l văzusem. I-am zis că nu era, fiindcă l-aş fi recunoscut.

Cred că se teme să nu fi fost unul dintre cei din camping, în recunoaştere. Cineva care vrea să spargă casa.

— Bine, zic eu.

Rakel îmi face cu mâna, apoi închide uşa după ea şi mă lasă singur cu zombi Jonas. După câteva minute, uşa din faţă se închide. Porneşte maşina şi, la scurtă vreme, motorul nu se mai aude.

— Mă duc să văd dacă pot găsi o carte mai amuzantă, îi zic lui Jonas.

Nu ştiu de ce, dar am început să vorbesc cu el, de parcă ar pricepe.

Poate că o iau şi eu razna aici.

Ies din dormitor şi închid uşa încet, după mine.

Mă las purtat de picioare pe scara în spirală. Când ajung sus, mă aflu în faţa biroului lui Olle, cum i-a zis Rakel. Soarele intră prin geamurile mari, tăind aerul sufocant. Prin sticlă văd întinderea mării – pare nesfârşită. Doar nişte valuri mici se văd pe suprafaţa scăldată de raze.

Pipăi clanţa biroului. Uşa este încuiată.

Dar oamenii sunt previzibili. Nu cred că Rakel e diferită.

Mă gândesc la cheiţa dulapului cu medicamente, cea care se afla chiar deasupra, şi mă apropii de rafturile cu cărţi. Mâna îmi alunecă deasupra.

Îmi ia mai puţin de un minut să găsesc cheia. Se află în partea dreaptă a raftului de sus, în faţa unei cărţi despre farurile din Suedia.

Cheia alunecă uşor în broască şi intru în cameră după câteva secunde.

Este mică, dar are geamuri în două direcţii. Singura piesă de mobilier este un raft jos, cu cărţi, nişte dosare şi un birou mare, de modă veche, cu un scaun directorial. Pe birou este o imprimantă şi în ea un teanc de foi A4. Alături, fotografii înrămate.

Mă apropii de birou şi mă aplec să mă uit mai bine.

Jonas copil. Într-o poză zâmbeşte, cu o minge de fotbal sub braţ, iar în cealaltă pozează în faţa unei motorete.

Mă uit în jur.

Lângă raft se află un sac de călătorie bleumarin. Seamănă cu o geantă sport, dar mai de calitate. O geantă pe care o iei cu tine în călătorii de weekend.

O deschid. Înăuntru sunt haine bărbăteşti: tricouri, pulovere, blugi. Sap puţin printre ele; sunt curat şi frumos împăturite. La fund găsesc un plic maro.

Îl iau – maximum 150 de grame – şi îl deschid.

Conţine un paşaport pe numele Olle Berg, 31 de ani, 1 metru 82.

Sub paşaport este un card.

Mă uit la poza din paşaport.

Seamănă niţel cu mine – are părul şaten, ciufulit şi ochi căprui-închis.

Doar barba ne diferenţiază. Şi vârsta, fireşte. Este cu 13 ani mai mare decât mine. Dar dacă-mi las barbă, s-ar putea să par de 30 de ani.

Încep să îmi fac un plan în minte. E încă neclar şi se desprinde pe margini, ca un ou prăjit prea puţin, dar ştiu că sunt pe drumul cel bun.

Paşaportul şi hainele sunt piesele de puzzle de care aveam nevoie.

Pun cu grijă plicul înapoi, trag fermoarul genţii şi mă ridic. Mă apropii de birou şi întind mâna după teancul de foi de lângă imprimantă.

Deasupra se află o tăietură de ziar îngălbenită.

Un tânăr a fost găsit la miezul nopţii, grav rănit, pe drumul 53, în apropiere de Castelul Sparreholm. L-au găsit nişte trecători şi nu se ştie cum s-a produs accidentul. Poliţia roagă toţi potenţialii martori să contacteze…

Pun tăietura înapoi şi iau hârtiile de sub ea.

Formează un manuscris numit *Inerţia.*

Răsfoiesc atent. Sub paginile de deasupra sunt câteva cu notiţe scrise de mână şi un print a ceva ce seamănă cu un poem lung.

Olle este scriitor, deci probabil că el l-a scris.

Mă gândesc la zombi Jonas, care gâfâie în dormitor.

Ce s-ar întâmpla dacă i-aş citi ceva ce recunoaşte şi poate că a citit înainte? Ceva scris de Olle, de exemplu.

Dacă ar declanşa o reacţie în creierul lui blocat, ca atunci când reporneşti un computer sau un modem?

Dacă s-ar trezi?

Închid uşa în urma mea şi mă las în fotoliul vechi. Scârţâie sub mine, dar zombi Jonas nu reacţionează.

Pun foile în poală, îmi dreg glasul şi încep să citesc.

Tu erai porumbiţa,
iar eu mielul.
Paradisul era casa noastră, cimitirul nostru plin de spini.
În fiecare zi zburai tot mai departe

Precum furtuna, întunecai soarele cu jocul tău.
Precum mizeria, poceai aerul cu mândria ta.
Ca nişte săgeţi rănea trădarea ta

Tu erai porumbiţa,
iar eu mielul.
Mi-ai încălcat avertismentele,
ai râs de cuvintele mele
şi nu ai vrut să-mi sorbi iubirea
Penele îţi tremurau de încântare
Gura ta repeta „nu, nu”
Gândurile tale trăiau aiurea,
numai cu mine nu

Fac o pauză.

Ce mama dracu’ mai e şi asta?

Credeam că Olle scrie romane, nu rahaturi de poeme. Se aude un zgomot dinspre pat.

Zombi Jonas geme şi pleoapele îi tresar. Degetele de la o mână îi tremură uşor, iar muşchii braţului se încordează.

Arătătorul se întinde spre noptieră, la fel ca ultima dată când s-a trezit.

Înţelege ce spun? Recunoaşte textul?

Braţul lui este întins şi se tot întinde, până ce ajunge la doar câţiva centimetri de zgârieturile în vopseaua noptierei.

Inima îmi bate cu putere. Reiau lectura.

Tu erai porumbiţa,
eu eram mielul
Aripile ţi-au fost rupte de piatră
Penele, arse de soare
Ciocul ţi-a căzut, înnegrit de minciuni
Am murit, nu m-am trezit
dar în durerea mea a venit un leu la mine

— Mahhrg…

Zombi Jonas gâlgâie din pat, şi mie îmi creşte pulsul.

Tu erai porumbiţa,
eu eram mielul
Ţi-am îngrijit rănile, te-am îmbiat
să-mi bei lacrimile
Te-am scos din inerţie în paradisul nostru
Chiar dacă te-am iertat,
tu-ţi doreai doar aripile înapoi

În aceeaşi clipă, aud paşi pe verandă şi cheia în broască. Sar de pe scaun şi ascund foile sub salteaua lui Jonas, dar am timp să le vâr doar pe jumătate; tot iese afară un colţ.

Uşa se deschide.

Rakel se uită la mine.

— Bună. Vă distraţi?

— Da, zic eu şi mă uit la Jonas, din nou liniştit.

Rakel se apropie de pat, se apleacă şi îl sărută uşor pe frunte.

Se aude un foşnet, iar Rakel încremeneşte.

Mi se opreşte inima. Am o crampă în stomac.

Dar ezitarea lui Rakel ţine doar o secundă. Zâmbeşte.

— Ţi-e foame?

Pernilla

Am dormit prost. M-am trezit de câteva ori şi mi-a fost greu să adorm iar.

Am ascultat mierla din colivia lui Samuel. M-am sucit şi m-am învârtit în cearşafurile ude. M-am rugat şi am plâns.

Nu pot să înţeleg că tata nu mai e.

Că sufletul lui a fost luat de Domnul, în timp ce eu dezgropam o geantă cu bani din droguri – fiindcă nu cred că bancnotele acelea vin din vânzarea de cataloage de Crăciun.

Când am ajuns la cămin, una dintre asistente m-a condus în rezerva tatei.

Pe masa de lângă patul lui erau flori proaspete. O lumânare ardea lângă ele. Mâinile tatei erau împreunate deasupra Bibliei de pe pieptul lui. Era frumos şi totuşi cumplit.

O fiinţă dragă, care astăzi era, şi în clipa următoare pierise.

Am simţit furie în mijlocul durerii.

Tata şi-a ales un moment bun să moară. Acum n-o să aflu niciodată de ce nu mi-a spus că mama voia să mă vadă.

Suntem singuri acum, Samuel şi cu mine.

Mă gândesc la el. Îmi amintesc de trupul mic şi alunecos, pe care mi l-a pus moaşa la sân, şi de bucuria din ochii tatei când şi-a văzut nepotul pentru prima dată, în ciuda ruşinii nemaipomenite. În ciuda faptului că fiica lui păcătuise şi născuse un fiu ilegitim.

Îmi amintesc de băiatul de doi ani, grăsuţ, cu cârnăciori în chip de braţe şi picioare. Era mulţumit doar dacă primea porţie dublă de terci.

Şi acum?

Bani într-o geantă, sub o piatră.

Punguliţe de plastic cu droguri, împrăştiate ca nişte petale de trandafir pe podeaua de linoleum din apartament.

Haine scumpe, de firmă, pe care ştiu că nu şi le poate permite.

Totul este din vina mea. *Trebuie* să fie, pentru că Samuel, bineînţeles, s-a născut perfect şi nevinovat, precum toţi copiii Domnului.

Iau ultima gură de sendviş cu brânză şi mă uit la geanta de pe podea. „Just do it", scrie pe ea. Nu m-am putut abţine şi m-am uitat în ea, când am ajuns acasă.

Samuel are dreptate, chiar *este* plină cu bani.

De îndată ce am văzut teancurile de bancnote m-a cuprins frica şi am început să mă gândesc iar la bărbatul din casa scării, la Igor.

Corpul meu îşi aminteşte şi el, fiindcă locul de unde m-a prins de braţ mă doare şi mă arde ca o arsură solară.

M-am trezit de câteva ori să văd dacă era încuiată uşa şi dacă lanţul era pus. Când stăteam pe întuneric, în spatele perdelei subţiri din sufragerie, am crezut că văd pe cineva afară – o siluetă neagră, între copacii de cealaltă parte a drumului.

Dar cred că mi-am imaginat.

În orice caz, nu am de gând să păstrez banii acasă nicio clipă mai mult decât e necesar. Am fost de acord să mă văd cu Samuel la docul turistic din Stuvskär, la ora cinci după-amiaza, dar am decis să mă duc deja de dimineaţă.

Este seara solstiţiului de vară.

Sărbătoream mereu cu tata. Anul acesta va fi primul fără el. Fără hering, smântână şi arpagic tăiat mărunt. Fără o vizită la stâlpul solstiţiului. Fără bere, şnaps, soare şi ploaie, ploaie şi soare.

Mă uit pe geam.

Soarele străluceşte pe un cer senin, iar copacii nu se mişcă niciun milimetru.

Este o zi frumoasă, o zi la fel ca oricare alta pentru a-i spune lui Samuel că bunicul lui a murit.

Şi pentru a-i da geanta aia nenorocită.

Nu am despachetat rucsacul pentru drumeţie. Decid să-l iau cu mine în Stuvskär, în caz că Samuel are nevoie de ceva pentru plecare.

Fac un duş. Mă spăl pe dinţi. Aplic rimel pe gene şi mă îmbrac cu o rochie de vară. Iau rucsacul într-o mână şi geanta sport în cealaltă şi cobor la maşină.

Când ajung în Länna, am o senzaţie neplăcută.

BMW-ul negru care mă urmăreşte de când am ieşit pe Nynäsvägen este încă acolo, deşi am încercat să măresc viteza sau să încetinesc.

Vehiculul e prea departe ca să-mi dau seama cine conduce, dar oricine ar fi are grijă să păstreze distanţa.

Simt o răceală în piept şi mi se usucă gura.

În ciuda faptului că arde soarele şi că sunt înconjurată de verdeaţa flamboiantă a verii, sunt nesigură.

Îmi spun că îmi imaginez lucruri şi dau mai tare muzica, să o pot auzi, în ciuda vântului care vâjâie prin geamurile larg deschise – singura formă de aer condiţionat de care dispune maşina mea veche.

La radio este *Dancing Queen.*

ABBA era singura trupă de muzică modernă pe care o asculta tata, când eram mică. Prefera să asculte muzică clasică şi grupuri creştine, dar cred că îi plăcea ABBA prea mult să nu asculte.

Rezultatul a fost că am ascultat până ce vinilurile s-au uzat şi tata a trebuit să cumpere altele. Şi am învăţat pe de rost toate melodiile, chiar dacă nu ştiam ce însemnau cuvintele.

De fapt, când mă speriam din orice motiv, îmi înşiram titlurile melodiilor, ca pe o mantra.

Dancing Queen
Mamma mia
Chiquitita
The Winner Takes It All

Ajustez oglinda retrovizoare şi remarc un Volvo alb, care a depăşit BMW-ul negru şi se află între noi.

Inima mea îşi recapătă ritmul firesc, iar eu respir uşurată. Mă concentrez la drum. Dau drumul puţin volanului pe care-l strângeam spasmodic şi îmi

şterg sudoarea, mai întâi de pe o palmă, apoi de pe cealaltă, de materialul subţire al rochiei.

Dau volumul mai tare şi cânt.

Dar, când intru în Stuvskär, ceva mai târziu, văd din nou maşina neagră, poate la vreo 75 de metri în urma mea. Merge atât de încet, încât ai zice că stă pe loc.

Panica revine.

Inima îmi bate cu putere şi dintre sâni îmi picură transpiraţia. Mă înjunghie lateral o crampă de anxietate.

Ce opţiuni am?

Să parchez, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, şi să mă întind liniştită pe o stâncă, fără să-mi pese de maşină? Sau să încerc să scap de ea, *dacă* mă urmăreşte?

Să scap de urmăritor?

Pare o replică demnă de un roman poliţist. Ştiu cum să fac asta?

Dar asta decid să fac. Să conduc pe străduţele din zonă şi poate să reuşesc să scap de BMW-ul negru, de parcă ar fi o insectă iritantă de pe haine.

Cotesc lângă ponton şi mă întorc, în direcţia maşinii negre. Ea coteşte imediat pe un drum forestier.

Când trec pe lângă ea, încetinesc şi încerc să-i văd şoferul, dar nu reuşesc, aşa că prefer să calc acceleraţia şi continui câteva sute de metri, înainte să fac dreapta pe un drum de pietriş.

Drumul este foarte prost. Ici şi colo sunt gropi mari, şi de câteva ori trebuie să las spaţiu pentru pietre.

Mă înconjoară o pădure rară de pini înalţi. Soarele trece printre crengi şi formează modele pe drum. Bucăţi mari de granit ies printre copacii zvelţi, parţial acoperite de muşchi alb. În crevase văd ferigi şi afine.

Aici, la umbră, este mai răcoare. Aerul este mai plăcut, saturat de miros de conifere şi de pământ.

Văd nişte vile fantastice, de la cumpăna dintre secole, şi cabane pătrăţoase, din anii 1950. Văd

rulote şi maşini sport scumpe parcate la intrări frumoase, dar nici urmă de om.

Unde e toată lumea? Să fi început deja petrecerile?

Mă uit în oglinda retrovizoare. Nimic.

Încetinesc şi continui să parcurg drumurile înguste şi întortocheate din jurul Stuvskärului. Conduc peste un pod mic, deasupra unei ape scânteietoare, pe una dintre insuliţe. Clădirile sunt rare. Văd o intrare şi apoi o clădire mai departe, în pădure, dar în mare zona pare aproape pustie.

Chiar când vreau să pornesc înapoi spre port, descopăr maşina neagră în oglindă. Simt o lovitură în stomac.

Poate că ar fi mai bine să mă întorc la Stuvskär şi să mă întind pe stânci?

Încetinesc şi conduc în jurul unei pietre mari, care s-a rostogolit pe drum. Văd o intrare mică, într-o parte. Lângă un Volvo negru e parcată o motocicletă şi ceva la ea mi se pare ciudat de cunoscut. Ceva legat de vopseaua neagră şi de flacăra pictată pe rezervor.

Privesc printre pini. Arată ca etajul şi acoperişul unei case de lemn frumoase.

Icnesc când privesc în oglindă.

Maşina nu mai e şi eu mă rog: *Bunule Dumnezeu, ajută-mă să ajung în siguranţă la Stuvskär. În numele lui Hristos, amin.*

Strâng volanul în braţe în timp ce şoptesc cuvintele, închid ochii o clipă, căutându-L.

Când redeschid ochii, sunt orbită de o rază de soare, încerc să disting contururile de pe drum.

Pădurea s-a îndesit. Aici este mai întuneric. Printre pini cresc ici şi colo molizi.

Privesc în oglindă.

Maşina a dispărut.

E posibil să fi primit răspuns la rugăciune?

Nu îmi vine să cred, la început. Conduc pe drumeaguri vreun sfert de oră şi îmi dau seama că BMW-ul chiar nu mai revine.

— Mulţumesc, Doamne, mormăi şi pornesc iar spre Stuvskär. Mulţumesc că mi-ai ascultat rugăciunea.

Samuel

E trecut de zece dimineaţa când aud uşa de la intrare închizându-se. Rakel m-a lăsat să stau în pat până mai târziu, fiindcă am muncit din greu în ultima vreme. Olle, partenerul ei, nu s-a întors încă din Stockholm şi nu am fost pe cât de liber îmi promisese.

Sar din pat, îmi trag blugii, ies în camera de zi şi inspir adânc.

Cred că sunt 30 de grade în camera mea.

Minimum.

Şi n-ai cum să deschizi nenorocitul de geam, dacă nu vrei să te mănânce ţânţarii de viu.

Podeaua scârţâie şi geme când mă duc la fereastră şi privesc apa. Nişte păsări marine plutesc deasupra mea, iar la orizont văd o pânză de ambarcaţiune.

Rakel aleargă pe scările de lemn, îmbrăcată în halatul supradimensionat. Părul ei lung flutură la spate.

Cred că şi ea a dormit mai mult azi.

Poate că Jonas a avut o noapte dificilă, care s-a încheiat cu o injecţie în fund, iar acum pluteşte ca o rachetă spre Lună.

Mă oblig să-mi desprind privirea de la Rakel şi mă îndrept spre raftul de cărţi. Cheia este acolo unde am lăsat-o, lângă cartea despre faruri. După ce o descui, uşa spre biroul lui Olle se deschide fără un zgomot.

Soarele încă nu a ajuns aici, aşa că aerul este plăcut şi răcoros. Miroase uşor a praf şi a piele de la un fotoliu din colţ.

Îngenunchez lângă sacul de călătorie bleumarin şi caut o pereche de blugi, un tricou şi o cămaşă. Iau plicul care conţine paşaportul şi cardul.

Închid fermoarul şi verific să arate ca înainte.

Arată. E imposibil să-ţi dai seama că am scotocit înăuntru, dacă nu deschizi şi nu vezi că lipsesc haine şi plicul.

Mă strecor afară din cameră, o încui şi pun cheia înapoi. Pun hainele şi plicul în rucsac, lângă sticluţele de Fentanil pe care le-am şterpelit din dulap.

Verific să am şi celelalte lucruri: mobilul, încărcătorul şi cheile, şi îmi trec mâinile peste brelocul de la mama. De inelul de inox atârnă o carte în miniatură şi un peştişor de plastic. E o jucărie idioată, creştină, pe care congregaţia a folosit-o să mituiască puştii din grup.

E timpul să plec.

De îndată ce sunt gata, mă duc să mă văd cu mama în port.

Şi nu mă întorc.

După ce-am pus mâna pe banii lui Igor, voi putea să stau ascuns multă vreme. Graţie paşaportului, pot chiar să plec în străinătate.

Am rezolvat problema, gen.

După ce fac duş, cobor scara în spirală.

Miroase a clătite proaspete.

Asta îmi trezeşte foamea, dar şi altceva: o senzaţie de vină, ca o arsură, care îmi umple pieptul.

Săraca Rakel. Face clătite pentru mine, deşi nu trebuie. Chiar merită mai mult decât să îi facă hatârurile unuia care fură de la ea şi apoi fuge, lăsând-o singură cu un copil legumificat.

Înghit cu greu şi îmi simt gâtul înfundat, de parcă aş avea o minge invizibilă îndesată în el.

Nu poţi să faci nimic. Nu vrei nimic. Şi acum te pişi pe cine te-a ajutat.

— Solstiţiu fericit! Sper că ţi-e foame, pentru că am făcut clătite.

Rakel îmi zâmbeşte şi îşi îndeasă în gură o bucată de clătită, cu degetele mare şi arătător.

Poartă un şorţ peste rochia albă şi mă gândesc iar la mama. Făcea clătite la micul dejun când eram mic şi avea un sort asemănător.

Mingea din gâtul meu creşte. Simt că mă strânge şi nu pot scoate o vorbă.

Mă aşez la masă, îmi torn nişte suc în pahar şi mă forţez să înghit câteva guri.

Rakel se apropie de mine şi pune pe masă o farfurie cu clătite proaspete.

— Cu plăcere!

— Mersi, reuşesc să îngaim, chiar dacă mingea din gâtul meu ameninţă să explodeze.

— Trebuie să fug până la magazin, spune ea, în timp ce-şi dezleagă şorţul de la spate, şi-l trage peste cap şi îl agaţă de un cuier de lângă aragaz. Te ocupi tu de Jonas?

— Da, sigur, zic eu, şi simt că îmi recapăt încet controlul, că neliniştea dispare şi că mingea se dizolvă lent, ca un balon înţepat.

Nu sunt o persoană rea.

Sunt doar un tip normal, care a intrat în rahat şi se străduieşte să iasă. N-am avut de ales.

Zombi Jonas stă întins pe spate.

Mirosul vag de urină care s-a îmbibat în camera sufocantă este amestecat cu parfumul trandafirului roşu din vaza de pe noptieră, care stă ca un semn al exclamării solitar. Mă aplec şi îi examinez chipul cu atenţie.

Pielea de pe nara din care-i iese tubul este roşie şi purulentă. O bucată de zgaibă s-a desprins şi îi expune carnea. Gura pare să i se fi uscat chiar mai tare decât ieri, şi buzele îi sunt străbătute de crestături adânci, verticale.

— Salut, zic, şi mă întind după Lypsylet.

Scot capacul şi aplic cu atenţie tubul pe buzele lui.

Nu reacţionează, dar un firicel de salivă groasă îi curge dintr-un colţ al gurii pe pernă.

Mă ridic şi iau un şervet de hârtie de pe raft. Îl şterg la gură şi pun şervetul lângă vaza cu trandafir, pe noptieră. Mă întind după crema de mâini, storc puţin şi încep să îi masez degetele slabe şi reci.

— Ce spui? Terminăm de citit poemul ăla?

Fireşte că nu răspunde, dar sunt *eu* curios ce se va întâmpla cu leul, mielul şi porumbiţa rănită, care nu-şi dorea decât să îşi recapete aripile.

Scot foaia îndesată sub saltea, la picioare. Mă aşez în fotoliu şi încep să citesc.

Tu erai porumbiţa,
eu eram mielul
Leul, răgând, te certa să rămâi
Dar colţii lui ascuţiţi
şi ghearele prea lungi
ţi-au rănit corpul,
vrând să te prindă
Porumbiţa nu a mai fost
Am plâns o mare de lacrimi
şi m-am culcat, ca să mor,
pe iarba firavă a tristeţii
Dintr-odată, leul s-a întors
purtând în colţi
o porumbiţă imaculată.

Pun foaia pe genunchi. Poemul continuă pe cealaltă pagină, dar ceva mă reţine.

Nu pot să continui lectura.

Cred că trebuie să fii nebun ca să scrii aşa ceva!

Pe lângă că-i complet sucit, textul are şi un ton biblic. Ştiu bine ce zic, fiindcă am fost forţat să particip la studiile biblice organizate de săriţii din congregaţia mamei.

Recitesc ultimele versuri.

Dintr-odată, leul s-a întors
purtând în colţi
o porumbiţă imaculată.

Poemul acesta are ceva care-mi dă fiori. Nu reuşesc să-mi dau seama ce. Parcă aş fi înţeles ceva, inconştient. Parcă ar exista un animal negru, imens, care ar înota la marginile conştiinţei mele şi ar refuza să se arate, în ciuda rugăminţilor mele.

Împăturesc foaia cu poemul, o pun în buzunarul de la spate al blugilor şi mă uit la zombi Jonas.

Tot trupul lui tremură şi are pumnii strânşi, de parcă ar avea convulsii.

La naiba!

Doar n-are de gând să moară pe tura mea!

Însă doar câteva secunde mai târziu, mâna lui palidă se relaxează şi corpul i se calmează iar. Pe buze îi apare o spumă albă. Îmi aminteşte de spuma care se strânge lângă stânci, când bate vântul.

Mă întind spre noptieră, iau şervetul şi îl şterg la gură, uşor scârbit.

— Trebuie să plec curând, zic. Sorry. Nu e nimic personal, dar trebuie.

Mă gândesc o clipă şi continui.

— În orice caz, sper să te faci bine repede etc.

Cuvintele mi se termină.

Nu mai am ce să spun, cum să explic ce trebuie să fac. După aceea mă aşez în fotoliu şi timpul se scurge.

Aud uşa când Rakel vine acasă. Pungile ei foşnesc. Deschide frigiderul. Apoi intră în camera ei.

Mai aştept o jumătate de oră şi decid c-a venit timpul.

Mă întind după mâna lui Jonas. O iau şi o strâng, dar cu grijă, ca să nu se învineţească.

— Pa! Să te faci bine.

El zace fără expresie.

Ies pe hol şi bat la uşa lui Rakel.

— Intră! strigă ea.

Deschid uşa şi o văd în faţa laptopului, ca de obicei. Lucrează mult.

Îşi scoate ochelarii de citit şi se întoarce spre mine. Se sprijină cu cotul de masă şi mă priveşte în ochi.

— E totul bine?

— Da. Doarme. Trebuie să mă duc la magazin să îmi cumpăr chestii.

— Sigur, zice ea. Ai putea să-mi cumperi un lacăt de bicicletă de la benzinărie, dacă ţi-e în drum?

— Da, răspund, puţin ruşinat, fiindcă ştiu că nu-l voi cumpăra. Că voi pleca în curând.

— Două sute ar trebui să ajungă, nu?

— Sigur, răspund, şi pun banii în buzunar.

Soarele care intră pe geam face părul lui Rakel să lucească în nuanţe arămii. Observă că o privesc şi zâmbeşte.

Înghit în sec şi încerc să nu o iau la fugă, să nu dispar de lângă Rakel, care stă pe scaunul ăla şi nu înţelege cât este de frumoasă.

Dar zâmbesc şi eu, ca un băiat educat.

Ea îşi deschide iar laptopul, îşi pune iar ochelarii şi se întoarce, parcă pentru a puncta finalul discuţiei.

Ies pe hol şi mă încalţ. Îmi iau rucsacul în spate.

Chiar când dau să ies pe uşă, aud paşi în spate şi mă întorc. Rakel e în cadrul uşii.

— Să ştii, spune ea încet, că voiam să-ţi mulţumesc. Te porţi minunat cu Jonas. Am văzut că i-ai dat şi mâinile cu cremă. Înseamnă enorm pentru mine că eşti aici, mai ales cât este Olle plecat. E plăcut să ai un bărbat în casă.

— Cu plăcere, mormăi eu.

Este plăcut să ai un bărbat în casă.

Simt că mă înroşesc. În acelaşi timp, mi-e ruşine că sunt atât de nedemn. Că o voi amăgi în curând şi o voi părăsi, ca ultima javră.

Deschid uşa din faţă a casei lui Rakel pentru ultima dată şi o privesc în ochi.

Chiar atunci zâmbetul lui Rakel îngheaţă, ochii i se măresc şi gura îi desenează un O micuţ.

— Ce este? întreb, simţind o adiere caldă şi umedă care-mi mângâie gâtul.

Aproape că mă simt pe peron, înainte să ajungă metroul în staţie.

Rakel nu răspunde.

Gura ei se deschide mai larg şi strigă atât de tare, că îmi stă inima. Cred că se va topi într-o clipă şi se va scurge, va deveni o bucăţică de cartilaj, pierdută în pieptul meu.

Încetişor, pivotez pe călcâie spre intrare.

O siluetă imensă se ridică în faţa mea. Muşchii se încordează sub maioul ajustat. Pielea îi luceşte de sudoare, are maxilarul încleştat şi ochii lipsiţi de

expresie, de parcă i-ar fi înlocuit cineva globii oculari cu nişte bile de plumb.

Igor.

Manfred

Uneori mă gândesc că totul ar fi fost mult mai simplu dacă între mine şi Afsaneh n-ar fi existat o diferenţă de vârstă atât de mare.

Cu siguranţă starea Nadjei n-ar fi fost influenţată şi aş fi fost măcinat de sentimentul de vină oricum.

Dar poate nu într-atât. Poate nu la fel, pentru că, în ceea ce o priveşte pe Afsaneh, mi se pare că pornesc mereu cu un handicap, de parcă mi-ar fi făcut deja un serviciu imens, acceptând să-mi fie tovarăşă de viaţă, în ciuda vârstei mele înaintate şi a bagajului pe care-l car după mine, alcătuit dintr-o fostă soţie, din trei copii majori şi dintr-o multitudine de kilograme suplimentare.

Poate că Afsaneh s-a ataşat atât de repede de familia mea pentru că ea nu are o familie. Era o copilă când tatăl şi fratele ei mai mare au fost asasinaţi în Iran, la începutul anilor 1980, la câţiva ani după ce islamiştii au preluat puterea, sub conducerea ayatollahului Khomeini. Mama ei, care a aflat de moartea celor doi când era la piaţă, a plecat pe loc din ţară, cu Afsaneh în braţe. Trei luni mai târziu, au ajuns în Stockholm, unde au început să îşi reconstruiască treptat viaţa. S-au descurcat, dar când Afsaneh avea 17 ani, mama ei a decedat, în urma unui infarct.

Afsaneh mi-a povestit totul prima oară când ne-am întâlnit. Pentru ea, cel mai important scop în viaţă era să-şi facă o familie. Când mi-a spus că e însărcinată, nu am putut contracara că am deja trei copii şi că nu prea am chef de încă unul.

Îi datoram mai mult decât atât.

S-ar putea crede că ar fi trebuit să fiu capabil să apăr mica noastră familie, cea pe care şi-o dorise Afsaneh. Că ar fi trebuit să-mi pot împiedica fetiţa să cadă pe asfalt de la etajul al treilea.

Simt un junghi în stomac când mă gândesc la mânuţa mânjită cu unt a Nadjei, care mi-a alunecat, în timp ce drumarii alergau spre noi pe stradă.

Dacă nu era Grzegorz Cybulski, un muncitor polonez de 25 de ani, Nadja ar fi fost moartă. El a încercat să o prindă şi a reuşit să îi atenueze căderea.

Afsaneh şi cu mine l-am vizitat pe Grzegorz la o săptămână după accident, ca să-i mulţumim şi să-i aducem flori. Chiar dacă-şi rupsese braţul, era binedispus şi a părut bucuros să ne vadă. Ştiam deja că soarta Nadjei era incertă, dar nu ne imaginam că avea să rămână suspendată la limita dintre viaţă şi moarte, pe termen nedefinit.

O privesc.

Aici, în patul de spital, pare liniştită. Soarele intră pe geam şi îi cade pe braţ, unde-i pictează pielea cu modele şi îi face firicelele de păr de pe piele să lucească.

Mă întreb la ce se gândeşte cât zace în această stare latentă numită comă. Dacă visează sau dacă are parte de clipe în care este mai trează, în care e chiar aproape conştientă. Poate că atunci ne aude, aşa cum auzi printr-o uşă închisă, dacă-ţi lipeşti urechea de ea.

Poate că membrana care-i separă somnul de realitatea noastră e foarte subţire.

Poate că pot să pătrund prin ea, câtă vreme mi-o doresc suficient şi o iubesc destul.

Doar eu voi putea să-mi ispăşesc vina.

Şi iată, din nou, gândirea asta magică. Nu duce nicăieri, în afară de mlaştina autocompătimirii şi a remuşcării.

Afsaneh se ridică şi se apropie de Nadja. Se apleacă peste ea.

— De ce nu se trezeşte? întreabă.

— Au zis că ieri a reacţionat la durere. Este un semn bun.

— Dar eu vreau să se trezească, spune Afsaneh, care a început să se exprime tot mai des ca un copil, cu tot cu parafraze şi propoziţii politicoase.

— Ştii că poate dura.

— Nu mai pot aştepta. Vreau să se trezească acum.

Afsaneh ia telefonul şi se dă câţiva paşi înapoi. Se lasă pe vine.

— Ce faci? o întreb.

— Poze.

— Da, văd. Dar de ce?

Nu răspunde. Se aşază pe scaunul de lângă mine şi începe să scrie pe telefon. De fapt, nu avem voie să folosim mobilul aici, dar ei nu îi pasă. Spune că prietenul ei, Love, care are un doctorat în Fizică, pretinde că nu poate deranja dispozitivele electronice din secţie.

O văd pe Nadja pe ecran, înainte ca mesajul lui Afsaneh să plece, cu un şuierat.

— De ce trimiţi poze cu Nadja?

— Sunt pentru forum.

— Pentru forum? Eşti *nebună?* Este o lipsă de respect atât faţă de Nadja, cât şi faţă de noi.

— Nu înţelegi. Ne împărtăşim experienţele. Altfel, nu m-aş descurca. Şi nici nu distribui poze în care poate fi recunoscută.

Afsaneh îşi aruncă telefonul în poşetă şi se uită la mine. Dacă nu aş şti că nu mai fumează, aş putea jura că simt miros de ţigară. Are ochii roşii şi umflaţi.

Are o aftă acoperită de crustă în colţul gurii. Fruntea ei luceşte şi buzele îi sunt palide.

Pentru prima dată de multă vreme, nu sunt sigur cine are dreptate.

Sunt, oare, lipsit de suflet şi nu înţeleg suferinţa sau este ea cea care şi-a pierdut capacitatea de a păstra limitele dintre viaţa publică şi intimitate?

Chiar când vrem să mergem acasă şi să ne mâncăm prânzul de solstiţiu, fără niciun fason, primesc un mesaj de la Malin.

Îl citesc şi mă întorc spre Afsaneh.

— Trebuie să plec la muncă o vreme.

Se uită la mine cu ochi pustii.

— Dar este seara solstiţiului.

— Vin cât de repede pot.

Când ajung la secţie, Malin mă aşteaptă în sala de conferinţe.

Sunt atât de bucuros că am slăbit zece kilograme şi detest ocaziile în care sunt obligat să-mi exercit autocontrolul.

Mă uit la masă.

A cumpărat croasanţi cu cremă de ciocolată. Cele mai nasoale bombe calorice, adică. Praful de puşcă e din plin – zahăr, grăsimi şi carbohidraţi iuţi ca fulgerul, gata să sprinteze şi să-şi facă tabăra în stomacul meu –, totul concentrat în produsele de patiserie incredibil de crocante, înghesuite pe farfuria unsuroasă de carton.

Iau un croasant. Unul nu se pune.

Un croasant nu clădeşte un munte de grăsime.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Malin ridică din umeri.

— N-am idee, dar sper să meargă repede.

Chiar când înghit şi ultima îmbucătură, Leti intră în sală, purtând aceeaşi cămaşă transparentă ca ieri, dar de data asta fără maiou pe dedesubt.

— Ce ziceţi dacă am povesti puţin cu cel mai de încredere aghiotant al lui Igor Ivanov? întreabă el, aşezându-se pe unul dintre scaune.

Malin îşi trânteşte paharul de carton pe masă cu atâta forţă, încât cafeaua se varsă.

— *What?* L-ai găsit pe Malte Lindén?

Leti se apleacă în faţă, o priveşte în ochi şi rânjeşte larg.

— A fost localizat ieri-noapte şi a fost chemat la interogatoriu în urma deciziei procurorului de azi-dimineaţă, spune el. Vin de jos. I-am aruncat o privire.

Malin încuviinţează şi şterge cafeaua cu un şervet decolorat, cu model de Crăciun, care a supravieţuit cel puţin unei ierni în depozitul secţiei.

— Are probleme? întreb.

Leti clatină din cap.

— Nu. Face de mult jocul ăsta. A fost în arest pentru posesie de droguri şi jaf. Dar fireşte c-a

încercat să-şi strecoare reprezentantul legal la interogatoriu.

— Ce i-ai zis? întreabă Malin.

Leti zâmbeşte viclean.

— Că n-are dreptul la avocat cum n-are o curvă la concediu de boală, spune el, cu emfază. Ai avocat doar dacă eşti suspect de o infracţiune, potrivit capitolului 21 din Codul de Procedură Penală, ceea ce presupune că ţi s-a adus la cunoştinţă o asemenea bănuială, potrivit capitolului 23.

Malte Lindén stă prăvălit în scaun, cu braţele încrucişate la piept, demonstrativ.

Poartă un maiou şi o pereche de blugi skinny. Are un corp slab, aproape uscat, şi păr subţire, şaten-deschis, care-i cade în şuviţe pufoase pe faţa ciupită de acnee. Expresia feţei lui este indiferentă, iar privirea, plictisită, de parcă ar sta în metrou, şi nu în camera de interogatoriu a poliţiei.

Ne prezentăm şi ne aşezăm în jurul mesei.

Malte nu îşi schimbă expresia, dar când intrăm toţi trei în cameră ridică o sprânceană. De obicei, sunt doar două persoane care conduc interogatoriul.

Chiar când Malin e pe cale să pornească înregistrarea, se aude o bătaie în uşă. Malik îşi vâră capul înăuntru.

— Leti, pot să te răpesc puţin?

— Chiar trebuie? întreabă Leti, bosumflat ca un copil de cinci ani.

— E important.

Leti oftează, se ridică şi părăseşte camera cu încetinitorul.

Malin porneşte înregistrarea şi trece prin formalităţi. Se întoarce apoi spre Malte şi trece la subiect.

— Îi cunoşti pe Johannes Ahonen şi pe Victor Carlgren?

O pauză scurtă, apoi Malte răspunde:

— Nu.

Nu o priveşte în ochi pe Malin.

— Deci nu i-ai văzut niciodată?

— Nu.

Malin ia pozele celor doi şi le pune pe masă, în faţa lui Malte.

— Îi recunoşti?

— Nu, spune Malte, fără să privească pozele.

— Trebuie să-ţi cer să te uiţi la poze, spun eu.

Malte se uită, fără chef. Ridică din umeri.

— Îi recunoşti? îl întreabă din nou Malin.

— Nu.

— Nu i-ai văzut niciodată?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Hm.

— Potrivit surselor noastre, atât Johannes Ahonen, cât şi Victor Carlgren au cumpărat cocaină de la oameni care au legături cu tine şi cu Igor Ivanov. Ce ai de spus despre asta?

— Nimic, răspunde Malte lent şi îşi priveşte fără interes unghiile de la mână, în lumina fluorescentă.

— Deci nu ai niciun comentariu privind cocaina cumpărată de la banda ta?

— Nu asta am zis, spune Malte, fără să ridice tonul. Am zis că nu comentez *presupunerea* voastră cum că ei ar fi cumpărat cocaină de la cineva care *pretinde* că m-ar cunoaşte.

Malin se uită la mine resemnată, iar eu ridic din umeri.

Mă aşteptam.

Infractorii profesionişti cu ştaif nu sunt atât de uşor de scos din sărite. Este nevoie de mai mult decât nişte afirmaţii într-un interogatoriu ca să-l faci pe unul ca Malte să recunoască faptul că a făcut ceva chiar şi vag ilegal.

Încerc altă tactică. Scot pozele făcute victimelor de medicul legist şi le pun pe masă.

— Tipii ăştia au fost ucişi, probabil, zic. Erau tineri. Aveau toată viaţa înainte. Cineva le-a luat-o şi i-a aruncat în mare, ca pe nişte gunoaie.

Malte se uită la poze fără expresie, părând complet neafectat de corpurile umflate şi de pielea crăpată.

— Cât de trist, mormăie el, pe acelaşi ton sec.
Malin oftează şi spune:
— Dacă ştii ceva despre asta, ar fi mai bine să spui acum.
Malte nu răspunde.
— Ştii ceva, Malte? întreb.
Încet, slăbănogul mă priveşte, iar mie mi se ridică părul pe ceafă când dau cu ochii de expresia lui indiferentă. Simt că mă cuprinde frigul, chiar dacă în sala de interogatoriu este cald ca în saună.
Ceva sclipeşte în gura lui Malte şi acum văd că dinţii lui din faţă sunt din aur.
— Nu, zice el. Nu ştiu nimic.
În cameră se lasă tăcerea.
— Unde este Igor, Malte? întreb.
— Nu ştiu.
— N-ai idee?
— Poate face baie.
— Face baie?
Malte se întinde şi îşi trage mâinile osoase. Încheieturile îi pocnesc una câte una.
Pe chip îi apare un zâmbet.
— Da. Vremea e frumoasă.

Pe scări ne întâlnim cu Leti, care coboară. Respiră şi duhneşte de parcă ar fi alergat la o cursă de 400 de metri şi văd pete mari de sudoare sub mânecile sintetice.
— Nimic, zice Malin, ca răspuns la o întrebare nerostită.
— Ce-am zis? gâfâie Leti.
— Dar dacă te înşeli… spune Malin.
— Eu nu mă înşel niciodată, face Leti, încrezător. Am greşit doar o dată şi atunci am ştiut că greşeam. Deşi aveam dreptate.
Râde singur la propria glumă.
— Dar n-ar trebui să disperaţi, dragii moşului, continuă el, făcând un pas pe scări. Căci unchiul Gunnar are un os drăguţ, cărnos, numai pentru voi. Haideţi!

Îl urmăm până în biroul lui, unde laptopul e deschis.

— Malik m-a chemat fiindcă am avut un tehnician în vizită, spune Leti, ştergându-şi fruntea de sudoare. Pentru că am lucrat mult cu genul ăsta de chestii, a vrut să mă alătur.

Ultima afirmaţie o face cu o mândrie prost ascunsă.

Scrie ceva şi ecranul se trezeşte la viaţă. Face clic pe o suită de poze.

— Aici avem trupul lui Victor Carlgren, învelit frumuşel în cearşaf şi legat cu lanţuri. Ce nu se vede imediat este că există şi nişte bandă adezivă pe cearşaf, aici, la gât.

Leti arată spre silueta ca de mumie.

— Aşa? face Malin.

— Banda a protejat materialul de deteriorare, continuă Leti. Şi fix aici…

Arată într-un punct de pe gâtul mumiei şi continuă:

— Exact aici s-au găsit câteva fire de păr cu foliculi, sub bandă. Tehnicienii au reuşit să producă ADN nuclear, ceea ce înseamnă că avem un profil ADN complet al persoanei de la care provin firele de păr. Se opreşte şi ne priveşte triumfător. Şi nu este al victimei, adaugă el.

— Este al *ucigaşului?* şopteşte Malin.

— Poate, zice Leti şi-şi trece privirea de la mine la ea.

Apoi zâmbeşte mai larg decât l-am văzut vreodată. Faţa lui, de obicei atât de posomorâtă, se înmoaie toată.

— Dar ştim al cui ADN este! spune el. Pentru că este în registru.

— Cine? inspiră Malin.

Leti zâmbeşte mai larg.

Malin îl atinge pe umăr.

— La naiba, Gunnar! Zi odată!

El încuviinţează încet, îşi mângâie barba şi mai tastează ceva. Apare o fotografie oficială a unui bărbat cu părul şaten, ciufulit, şi barbă.

— Olle Berg, 31 de ani. Condamnat pentru jaf violent şi pentru şantaj.

Pernilla

Pontonul pentru feriboturi din Stuvskär este pustiu, cu excepţia a doi băieţi de vreo zece ani, care stau la capătul îndepărtat şi pescuiesc.

O adiere sufocantă tulbură suprafaţa apei şi îmi face fusta amplă să fluture, aşa că trebuie să o ţin cu mâna.

Miroase a peşte şi alge, de la bibanii mici aşezaţi ordonat pe un ziar, în spatele băieţilor. Din depărtare, se apropie un feribot. Spuma se înalţă la prora, iar oamenii se înghesuie lângă balustradă, pentru un loc la soare.

Mă văd cu Samuel peste un sfert de oră.

Mă aşez pe banca de beton şi pun geanta sport între picioare. Sper să-şi fi învăţat lecţia şi să-şi pună ordine în viaţă, pentru că nu pot să îl salvez mereu.

Cel puţin nu când încalcă legea.

Oamenii care vor sărbători solstiţiul de vară în Stuvskär stau deja la coadă cu plase pline de mâncare, bere şi şnaps.

Băieţii care pescuiau pe ponton se ridică. Unul scoate un telefon mobil şi face poze cu bibanii, apoi ia ziarul şi aruncă peştii în apă.

Mi se face rău.

Ştiu că nu sunt decât nişte peşti, dar cine face aşa ceva unei alte fiinţe? Să prinzi peşte, să îl pozezi şi să-l arunci iar în apă.

Care e sensul?

Urmăresc băieţii cu privirea în timp ce se îndreaptă spre un local. Merg unul lângă altul, dar nu par să-şi vorbească, absorbiţi cum sunt de telefoanele mobile. Unul dintre ei evită la milimetru o maşină parcată.

Feribotul andochează, iar pasagerii încep să se reverse pe ponton, se îndreaptă spre port şi dispar în direcţii diferite.

O motoretă cu platformă porneşte la drum, cu încărcătura de oameni şi bagaje. Doi câini latră

furioşi unul la altul.

Strâng gleznele în jurul genţii şi mă uit la ceas. Mai sunt cinci minute.

Pontonul s-a golit.

Feribotul dispare în spatele unei insule. Nori mari, întunecaţi, se adună pe cer, iar vântul se trezeşte. Foşneşte în jurul semaforului ruginit, şi un ambalaj vechi de îngheţată trece în zbor pe lângă mine şi aterizează în apă.

Mă uit iar la ceas.

Samuel întârzie deja zece minute, dar nu e ceva neobişnuit.

Samuel întârzie des. Sau ajunge prea devreme. Doar nu la timp.

Mă uit la geanta de la picioarele mele.

Pare foarte obişnuită, inofensivă. Nu aş fi bănuit că ar conţine ceva ilegal, dacă vedeam pe cineva ducând-o.

Telefonul meu mobil sună şi mă cutremur, în ciuda căldurii.

Este Stina. Vrea să ştie dacă pot lucra mâine. Spun că da şi apoi vorbim o vreme. Când îi spun că tata a murit, mă consolează şi promite că va avea grijă de mine când ne vedem. Bănuiesc că asta înseamnă că mă va cinsti din nou cu alcool, dar nu comentez. Apoi vorbim despre Samuel. Simt bucurie neprefăcută în vocea ei când îi zic că aştept să ne întâlnim în Stuvskär.

— Mă bucur mult pentru tine, draga mea. Foarte mult.

Decidem să ne vedem imediat ce mă întorc în oraş. Stina vrea să mă invite la cină şi promit să vin, dacă pot.

— La naiba, exclamă ea, sigur că poţi, dragă. Şi cu pastorul ipocrit cum a fost? Te-a lăsat în pace?

Îi spun ce s-a întâmplat înainte de drumeţie, cum mi-a ordonat pastorul să merg şi cum i-am spus să mă lase în pace.

Stina râde în hohote şi îşi scapă telefonul pe jos.

— Scuze, spune, când revine pe fir. Ai spus asta? În faţa copiilor? E cel mai amuzant lucru pe care l-

am auzit de multă vreme. Să-mi povesteşti totul când vii la cină. Voi profita de ocazie să mă plâng, căci este rândul meu. Ţi-am zis că mereu mă întâlnesc cu bărbatul nepotrivit?

Râd şi spun că nu mi-a zis încă asta. Apoi închidem.

Nu îi spun despre geanta cu bani, mi-e prea ruşine. Minutele vin şi trec şi se transformă într-o oră. Cerul se întunecă mai mult şi aud tunete în depărtare, un bubuit surd care se rostogoleşte peste insule, ca o minge mare, de piatră.

Mă uit la mare şi la ţărm.

Îmi verific mobilul din zece în zece minute.

Mă duc la tavernă şi mă uit prin geamurile nespălate. Intru în magazin, care-i pe cale să închidă, şi cumpăr ce găsesc mai ieftin: o cutie cu apă de cocos organică, ridicol de scumpă.

Dar nici urmă de Samuel.

Începe să cadă o ploaie deasă.

Părăsesc pontonul şi încep să merg fără ţintă pe drumul cu pietriş care merge de-a lungul apei. Trec pe lângă căsuţe roşii şi golfuleţe cu apă neagră, liniştită, sub norii grei. Ploaia se înteţeşte şi mă uit în jur, să mă adăpostesc.

Lângă un ponton, la vreo 50 de metri, văd o căsuţă plutitoare.

Acoperişul se lasă peste uşă.

Alerg spre clădirea decrepită şi mă împing în uşă.

Ploaia răpăie pe acoperiş, deasupra mea. Tunetul bubuie şi se văd fulgere. Rochia mea s-a udat şi este rece, şi părul îmi atârnă în şuviţe ude pe spate, dar eu mă gândesc doar că mi-a dispărut iar copilul. Dintr-odată, complet iraţional, dar convingător, simt că este în pericol.

Că s-a întâmplat ceva cumplit.

Samuel

Igor este deasupra mea.

Zac pe burtă, cu mâinile strânse la spate. Braţe puternice mă ridică şi mă trântesc la podea. Mă ridică. Mă trântesc. Iar şi iar, de parcă aş fi o păpuşă de cârpă sau poate o nucă de cocos pe care vrea să o spargă.

Simt că mi se sfarmă ceva la nivelul feţei, că mi se sparge nasul când mă loveşte din nou de podea. Mi se umple gura de sânge.

Mă strânge atât de tare, că abia mai respir. Reuşesc doar să inhalez aer, puţin câte puţin.

Apoi se aşază pe mine, cu un genunchi apăsat în zona lombară. Mă strânge mai tare de mâini şi mi se răspândeşte o durere ascuţită în braţele deja amorţite.

Se apleacă şi îmi şopteşte la ureche:

— *Nenorocit. Ticălos. Bulangiu. Blestemat.*

Simt saliva împroşcându-mi obrazul.

Nu pot răspunde. Nu mă pot mişca. Nu pot respira, dar îl miros. Este mirosul unui prădător, de sudoare şi furie, în mijlocul haosului, o parte a creierului meu încă poate analiza situaţia. Poate calcula probabilitatea că-mi va sparge capul de podea sau îmi va rupe mâinile. Mă gândesc ce opţiuni am, cu o precizie uluitoare.

Partea aceea de creier decide că sunt terminat. Că n-am nicio şansă împotriva lui. Că mă va face terci, ca pe o banană prea coaptă.

Ar trebui să intru în panică. Să spun o rugăciune. Dar nu mă pot gândi decât la ea. La mama.

— Credeai că mă păcăleşti? *Te omor,* pricepi?

Cuvintele se îndepărtează acum, de parcă mi le-aş imagina sau mi le-aş aminti în loc să le aud.

— Mama ta m-a condus aici, nu-i amuzant? Ea…

Vocea lui Igor dispare şi singurul lucru care mai există este durerea roşie, aprinsă care îmi pulsează prin corp, în valuri. Parcă m-aş îneca într-o mare de durere.

Totul devine calm şi alb.

Durerea cedează şi îi simt prezenţa. Ştiu că stă lângă mine şi că nu mă va lăsa să mor. Îşi pune mâna rece pe fruntea mea.

— Samuel.

Abia şopteşte, dar cu atâta dragoste.

— Samuel, ce faci? *Te rog,* spune-mi că eşti bine!

Durerea îmi cuprinde iar braţele, nasul îmi pulsează, şi lumea capătă contururi clare. Simt podeaua sub obraz şi greutatea din spate.

Mă scutură uşor de umeri.

— Samuel!

Deschid un ochi.

Nu este mama, ci Rakel.

Atunci văd sângele. Acoperă podeaua, ca un lac.

Acoperă aproape întregul hol.

Strig, deşi bănuiesc că sunt mort, pentru că nimeni nu poate sângera atât şi să supravieţuiască, nu?

Rakel icneşte, şi câteva secunde mai târziu greutatea din spate dispare. Uşurarea este imediată şi aproape că simt cum plutesc.

Mă uit în jur, ridicându-mă încet în capul oaselor. Alunec în sânge şi aproape cad iar.

Igor zace pe spate, lângă mine.

Are braţele întinse în lateral, gura deschisă, ochii la fel şi o gaură mare în tâmplă. Arată de parcă un animal l-ar fi muşcat de cap.

Rakel stă în picioare, lângă el. Are opritorul pentru uşă în mână. Este de fier şi are forma unui miel.

E plin de sânge.

Rakel este de neconsolat.

Îi curg lacrimi pe obraji şi îi curge şi nasul.

— *Nu… am vrut… să… îl omor.*

Abia dacă-mi dau seama ce spune, printre suspine. Închid robinetul şi mă şterg cu prosopul, dar mâinile îmi tremură atât de tare, că-l scap pe podea.

— *Este mooort,* se tânguie Rakel şi începe să se plimbe prin bucătărie. Lasă urme roşii, lipicioase pe podea.

Eu mă uit spre hol.

Corpul masiv a rămas întins în balta de sânge.

Rakel cade pe un scaun de la masă, îşi ia faţa în mâini şi se leagănă.

— Ce facem? mârâie ea. Ce facem? *Ce facem?* Ce…

— Poate ar trebui să chemăm poliţia? şoptesc eu.

Nu pentru că vreau să fac asta, ci pentru că situaţia este prea nebunească să ne descurcăm. Nici măcar eu, care urăsc curcanii ca pe ciumă, n-am idee ce se face dacă ucizi accidental pe cineva.

Rakel nu se mai leagănă, îşi dă mâinile de pe faţă şi se uită în ochii mei. Pare mai calmă.

— Nu putem, zice ea. L-am ucis. Nu pot să merg la închisoare, pricepi? Jonas nu are pe nimeni. N-ar rezista, nu ar… Vocea i se frânge şi suspină abia auzit.

— Dar a fost autoapărare, zic. Nu vei face închisoare.

Rakel scutură lent din cap.

— Nu pot să-mi asum riscul. Nu. Şi nici tu nu vrei să te găsească poliţia, nu?

Mă uit în ochii ei.

Chiar dacă i-am făcut confesiuni, nu i-am spus nimic despre „Firma” lui Igor, dar poate că şi-a dat seama singură.

— Dar, zic şi mă simt neajutorat, ce să facem atunci?

— S-ar putea să ai dreptate, oftează ea. Trebuie să chemăm poliţia.

Apoi:

— Nu. Nu *merge* aşa. Nu e posibil.

Începe iar să suspine şi se apropie de mine, cu braţele ridicate.

Fiecare pas pe care-l face lasă în urmă sânge lipicios.

— Samuel, zice ea. Ce-am făcut?

Mă ia în braţe şi mă strânge tare.

— Să-l aruncăm în mare, mormăi la urechea ei.

Rakel încremeneşte, îmi dă drumul şi face un pas în spate.

— Eşti nebun? şopteşte ea.

Apoi se încruntă şi pare să se gândească.

— Nu, spune ea. Nu aici. Dacă-l găseşte cineva.

— Dar putem merge mai adânc pe mare. Ai o barcă, nu?

Rakel scutură din cap şi îşi şterge o lacrimă.

— Pe vremea asta?

Se întoarce spre geam. Afară plouă cu găleata şi tunetul bubuie.

— În plus, mormăie ea, barca are o problemă. Se opreşte mereu motorul. Nu, n-ar merge. Dacă se opreşte motorul cu el la bord?

Face semn spre Igor. O clipă mai târziu, îşi duce mâna la gură, de parcă i-ar fi greaţă.

Împing roaba pe aleea îngustă. Rakel merge în faţa mea, deschizând drumul.

Ploaia îmi răpăie pe gât şi din când în când trăsneşte.

Îmi bubuie inima, iar nasul mi-e umflat ca un nenorocit de balon. Când şi când mi se face atât de greaţă, încât cred că o să vomit, dar continui, pentru că nu vreau s-o dezamăgesc pe Rakel.

Cred că, într-un fel, avem noroc, pentru că pe vremea asta şansele de a da peste cineva sunt minime.

Corpul lui Igor este acoperit cu o pătură, dar o mână însângerată iese de sub marginea ei.

Situaţia este incredibilă.

Am ucis un om, chiar dacă a fost legitimă apărare şi omul cu pricina era, de fapt, un monstru, un ticălos care a încercat să mă omoare el pe mine.

Am luat o viaţă şi este imposibil de înţeles că Igor, care acum duhnea a sudoare şi mă dădea cu capul de podea ca un maniac, este acum în roabă, acoperit cu o pătură în carouri.

Când mă gândesc la asta, mi se face rău şi trebuie să închid ochii. Dacă închid ochii, trebuie să mă

opresc şi să mă echilibrez, ca să nu cad.

Rakel se întoarce şi mă priveşte neliniştită.

— Haide, spune ea, şi se uită repede în jur.

Apuc roaba şi merg mai departe. Număr paşii, aşa cum fac mereu.

Urcăm o colină – *147 de paşi* de la poartă. Facem stânga pe o porţiune aridă – *197.*

Rochia udă a lui Rakel i se lipeşte de spate şi i se vede sutienul sub material.

200.

Se întoarce.

— Aici! spune ea, arătând spre tufe.

Intuiesc contururile unei clădiri dărăpănate, parţial copleşită de buruieni.

Mă aşteaptă.

Prind viteză şi împing roaba, apoi mă opresc lângă ea.

250.

— Cândva, aici era o fabrică de vopsea, spune ea, arătând din cap spre ruină. S-a închis acum 50 de ani, dar pământul e încă otrăvit de substanţele chimice, iar autorităţile şi Statul nu se pot înţelege cine ar trebui să plătească pentru îndepărtarea efectelor. Apropo, de aceea sunt atât de puţine case aici, pe insulă. Nimeni nu vrea să construiască pe pământ otrăvit. În orice caz, ruina de aici este vechea reşedinţă a unui maistru.

Privesc în jur. Lângă ruină văd conturul unei fântâni, iar lângă ea, un morman de pietre, pe care au crescut plante căţărătoare.

— Nimeni…

Vocea lui Rakel e acoperită de un tunet.

— Nimeni nu vine aici, spune ea, hotărâtă. Nu.

Ochii ei mă privesc cu gravitate şi mă gândesc iar la mama.

Îmi amintesc imediat că ar fi trebuit să mă întâlnesc cu ea în Stuvskär. Cred c-a trecut o oră. Cred că a stat pe ponton şi m-a aşteptat, în ploaie.

S-a supărat, s-a întristat, a rămas dezamăgită.

Ca de obicei.

Rakel arată spre fântână.

— Acolo, spune ea.
Se duce spre capac şi apucă mânerul ruginit.
— Mă ajuţi?

Manfred

Este seară.

Furtuna s-a liniştit, dar peste Stockholm burează fin. Aburii se ridică din asfaltul care încă frige. Cerul este întunecat, iar aerul umed care pătrunde prin geamul întredeschis al sălii de conferinţe arde toate parfumurile verii. Pe stradă, o alarmă de maşină declanşată de furtună încă urlă. Mă ridic să închid geamul şi îmi aşez papionul. Îl port doar când am dispoziţia necesară. Fireşte că are buline şi este de mătase, ca al lui Churchill.

Mă gândesc la Afsaneh, care a luat prânzul de solstiţiu singură, chiar dacă am promis că vin acasă. La Alba, Alexander şi Stella, pe care n-am avut timp să îi sun. Mă uit la colegii mei. Cu toţii vrem să ieşim de aici. Avem cu toţii oameni care ne aşteaptă undeva şi care vor să sărbătorească cea mai suedeză zi festivă cu noi.

Malin se sprijină cu coatele pe masă.

Deşi încearcă să pară entuziasmată, trăsăturile ei emană oboseală. Leti stă lângă tabla magnetică, cu mâinile în buzunarele blugilor demodaţi.

Malin se ridică şi se întinde.

— Olle Berg, spune ea, prinzând cu magneţi câteva fotografii pe tablă şi ştergându-şi fruntea de broboane. Cunoscut şi drept „Bull”. 31 de ani, locuieşte în Flemingsberg, în sudul Stockholmului. Condamnat pentru atac şi încălcarea integrităţii femeii. A executat 18 luni şi a ieşit acum un an.

— Spune-mi despre atac, îi zic, masându-mi genunchiul cu mâna stângă.

— S-a petrecut la o petrecere din Tumba. Berg s-a implicat într-o bătaie şi a lovit gazda în cap, în mod repetat, cu un borcan sigilat de Norrlands Guld. Gazda a avut buza spartă şi trei copci la sprânceana dreaptă. Se pare c-a fost la beţie. Dar încălcarea integrităţii femeii… Malin clipeşte de câteva ori. A fost oribil, spune ea. Şi-a ameninţat şi abuzat grav fost parteneră. Se pare că ea şi-a pierdut

vederea la un ochi. A încălcat ordinul de restricţie de câteva ori şi i-a vandalizat maşina. Un porc.

— Ce păcat, spune sec Leti. E mare păcat cu tipii ăştia. Ai vorbit cu fosta?

— Da, spune Malin. Nu mai este în contact cu el, dar au nişte prieteni comuni, aşa că ştie ce se întâmplă în viaţa lui. Sau ştia, până acum şase luni.

— Ce s-a întâmplat atunci? întreb, privindu-mi mobilul să văd dacă mi-a scris Afsaneh, dar ecranul este gol, exceptând poza Nadjei în costum de baie galben, de vara trecută.

— A întâlnit o tipă şi se pare că s-a implicat puternic în relaţie, spune Malin. Nu s-a mai văzut cu prietenii lui. Se pare că acum locuiesc împreună. Înainte, a locuit cu un prieten.

— *Unde* locuiesc? întreb.

— Asta-i problema, spune Malin. Nimeni nu ştie unde este Bull sau unde locuieşte femeia.

— Cum se numeşte? întreb.

— Nici asta nu ştim. Tot ce-am aflat este că are un prenume neobişnuit. Cred că fosta lui parteneră l-a descris drept de modă veche. Ştim că are un băiat cu dizabilităţi, pe nume Jonas. Se pare că a suferit o traumă cerebrală, după un accident.

— Dar, mormăie Leti, cu ambele mâini în barbă, *cineva* trebuie să ştie *ceva* despre ea. Ai vorbit cu prietenul cu care a locuit el înainte?

— Da, spune Malin, răbdătoare. Am vorbit cu el, dar nu ştie.

— La naiba! face Leti. Devine tot mai dubios.

Malin îşi priveşte discret ceasul. Când mă vede uitându-mă la ea, priveşte în jos.

— Mai avem şi altă pistă? continui. Bull ăsta are o slujbă? Rude? Avem datele de la firma de telefonie mobilă sau de la bancă?

Malin încuviinţează.

— De când a dispărut, nu şi-a mai folosit nici cardul, nici telefonul. Până acum opt luni, a fost curier. Dar nu a ajuns la timp dimineţile şi aşa mai departe, aşa că nu i s-a prelungit contractul. Ambii părinţi sunt decedaţi. Nu are fraţi.

— Mai ştim şi altceva? mârâie Leti.

— Da, destule, spune Malin. Dar nimic util. Este stângaci. Ţine cu Arsenal. În timpul liber, se juca pe calculator. Îi plăceau comediile romantice, dar în viaţa reală prefera să îşi bată partenerele.

Leti, care pare să se fi înfuriat pe suspect, mârâie iar:

— Dar nu poţi dispărea aşa! Cineva trebuie să ştie unde e.

Malin nu răspunde, dar se sprijină de whiteboard şi închide ochii. Parcă şi-ar dori să fie departe. Începe apoi să îşi strângă lucrurile.

— Îmi pare rău, spune ea, dar chiar trebuie să plec.

Eu încuviinţez.

— Putem solicita informaţii despre acest Olle Berg de la toate secţiile locale de poliţie din sudul Stockholmului? întreb. Să menţionăm că locuieşte cu o femeie care are un fiu cu dizabilităţi, pe nume Jonas. Asta-şi amintesc oamenii.

Malin este de acord, îşi ia carneţelul şi notează.

— Plec, mormăie ea, apoi. Andreas este în Stockholm.

O urmăresc din priviri: corpul longilin, burta mare, expresia.

Ştiu cum se simte. Ştiu cum era să fiu un tânăr poliţist şi să vreau multe. Să fiu pasionat de rezolvarea cazurilor care păreau nerezolvabile.

Fiecare seară şi fiecare weekend petrecute la muncă, citind rapoarte dinainte de interogatorii şi ale legiştilor. Prietenii, iubitele, mai târziu copiii, care aşteptau în zadar acasă, la TV.

Chiar a meritat?

— Ne vedem mâine, spune Malin peste umăr şi se îndreaptă spre uşă.

Dar înainte să apuce să apese clanţa, uşa se deschide şi intră Malik.

Are părul legat într-un nod în creştet, care mă face să mă gândesc la versiunea transsexuală a

Micuţei My[9]. Hainele îi sunt boţite şi poartă câteva benzi subţiri de piele la încheietură.

Bineînţeles că arată groaznic, dar n-o să i-o spun niciodată.

Oamenii se pot jena de aspectul lor şi fără intervenţiile mele.

Malik ridică o mână, parcă vrând să o oprească pe Malin să părăsească încăperea.

— *Avemunnoucadavru,* zice el atât de repede, că abia dacă disting cuvintele.

Îmi dau seama că a fugit până aici, pentru că gâfâie.

— S-a găsit un corp în apă, la vest de Gålö, continuă el. Putem merge acum la morgă?

Samuel

Ploaia curge şiroaie când o iau la fugă din casa lui Rakel. Iarba mi se lipeşte de adidaşi, de parcă ar vrea să mă reţină.

Dar eu vreau numai să plec de aici.

Departe de casa de pe stâncă, de Rakel şi de Jonas, care băleşte şi miroase a pişat. Departe de hol, care, în ciuda mirosului de săpun şi de clor, are încă pete întunecate, de la sângele lui Igor. Departe de mirosul de clătite şi de bluzele subţiri, de vară, care se mulează pe ţâţele lui Rakel.

Ea s-a întins să se odihnească, aşa că profit şi fug.

Deşi nu cred că mama este încă în port, voi verifica.

Dacă ajung la ea, o s-o tai de aici şi n-o să mă întorc, închid poarta după mine şi continui spre drum. Se pare că mi-a mutat cineva motocicleta.

Sunt convins că am parcat-o lângă maşină, dar acum e mai aproape de marginea drumului.

Înţeleg că a fost Igor.

Cred că motorul m-a dat de gol.

Şi mama, care l-a condus la Stuvskär.

Ar fi trebuit s-o ascund mai bine.

Ar fi trebuit. Acum ţi-ai făcut-o cu mâna ta, răhăţelule.

Ignor vocea, pornesc motorul şi apăs pedala.

Blugii, pe care i-am clătit, sunt uzi şi mi se strâng pe coapse. Ajung la pod şi trebuie să mă opresc, pentru că mă doare capul şi greaţa îmi cuprinde zona de sub coaste.

Pun motocicleta lângă drum şi mă împleticesc până la apă. Cobor pe o stâncă şi mă aşez. Îmi dau jos rucsacul şi mă întind pe burtă, pe piatra udă. Iau apă sărată în mâini şi mă spăl pe faţă. Nasul rupt mă ustură de la sare.

Mă rostogolesc pe spate şi zac. Nu mă pot mişca.

Ploaia îmi cade pe faţă, precum lacrimile.

Ce mama naibii să fac? Ce faci când ai ucis pe cineva? Ce fac, dacă mama nu este în Stuvskär?

Să merg acasă, în Fruängen?

Dacă o faci, băieţii lui Igor o să te distrugă.

Să merg la un prieten şi să mă ascund acolo?

Nu mai ai prieteni.

Nu pot fi sigur, dar cred că Igor a venit singur aici. Altfel Malte şi ceilalţi m-ar fi găsit deja.

Poate că s-a gândit că sunt neajutorat şi că se poate ocupa singur de mine. Sau mă ura atât de mult, că a vrut să se ocupe singur de mine. În orice caz, e recomandat să stau ascuns.

Scot telefonul şi îl pornesc.

Mama mi-a trimis cinci mesaje. Mai întâi, spune că e pe ponton, apoi întreabă unde sunt, şi în ultimele trei e supărată.

Închid telefonul şi mă duc la motor.

Poate că e încă în port. Poate că mă aşteaptă.

Dar când ajung în Stuvskär, pontonul e pustiu. Nicio maşină nu e parcată în port şi nici pe mama nu o văd.

Ploaia curge tot mai tare când parchez motocicleta şi alerg la magazin, să mă uit prin geam.

E închis.

Merg la taverna din port. Mă aplec să mă uit printre perdele, dar mama nu e nici acolo.

Greaţa revine.

Mă împleticesc până la ponton şi mă las pe o bancă.

Aici vântul bate mai tare. Valurile se zdrobesc de stânci şi spuma umple crevasele.

S-a terminat, Samuel. N-ai unde să fugi.

Rahat! Normal că am.

Simt că-mi dau lacrimile. Îmi curg pe faţă, amestecate cu apă de mare şi cu ploaie. Îmi intră în gură şi în gât.

Vocea meschină are dreptate.

Şi dacă merg în Thailanda, în Marbella sau la Miami, voi fi acelaşi tip inutil. Ar fi mai bine să dispar. Să las marea să mă înghită.

Dar…

Mama n-ar putea îndura asta. Sunt viaţa ei. Nu-i pot face aşa ceva.

Ploaia se înteţeşte. Perdele cenuşii se ridică peste mare, înceţoşând contururile farului şi insuliţelor.

Tunetul bubuie în depărtare.

Mă oblig să mă gândesc la toţi cei pe care i-am dezamăgit iar.

Vezi ce-ai făcut?

Da, văd.

Pentru prima dată în viaţă, chiar văd ce rahaturi am făcut, chiar dacă fără intenţie. Chiar dacă ultimul lucru pe care l-am vrut a fost să rănesc pe cineva. Şi nu e deloc simpatic, pentru că nu vreau să fiu tipul inutil care supără pe toată lumea.

Vreau să fiu amabil. Sincer. Să fiu o persoană cu care să se mândrească mama. Cineva în care poate avea încredere.

Şi ce mă opreşte?

Mă uit spre mare. Mă ridic, deschid rucsacul şi scot sticluţele cu Fentanil.

Zăngănesc surd în mâinile mele.

Drogul morţii, aşa este numit în ziarele de seară.

Fără să ezit, arunc sticluţele, una câte una, cât mai departe în mare. Apoi mă întorc şi merg spre motor.

La jumătatea drumului spre parcare, dau peste un coş de gunoi.

Îndes în el paşaportul şi cardul lui Olle, printre doze goale de suc, scutece şi pungi cu rahat de câine.

O să-mi pun viaţa în ordine. Pentru început, mă voi întoarce la Rakel, care m-a salvat de Igor. Nu o pot lăsa singură cu Jonas. Nu ar fi corect.

Nu, mă voi întoarce, îmi voi da demisia şi o voi ajuta până ce găseşte înlocuitor. Poate că vom merge împreună la poliţie şi vom povesti ce s-a întâmplat cu Igor.

La naiba, îi cumpăr şi lacătul ăla de bicicletă pe care l-a vrut de la benzinărie, aşa cum ar face un tip amabil.

Atunci se întâmplă o chestie dubioasă: greutatea din pieptul meu se ridică, iar vocea din capul meu amuţeşte. Aerul pare dintr-odată respirabil, iar crampa din umeri şi din gât dispare.

Când vreau să pornesc motocicleta, văd ceva roşu în spatele magazinului.

Mă apropii.

Maşina mamei e parcată în curtea goală din spatele casei. Nu este nimeni, dar geamul din dreapta este coborât, ca de obicei, câţiva centimetri. Mama n-are aer condiţionat şi insistă să conducă aşa.

Mă gândesc.

Dacă mama ar fi fost aici, ar fi căutat să se apere de ploaie, în magazin sau poate la tavernă. Ca alternativă, ar fi trebuit să stea în maşină. Dar nu e nimeni.

Să fi plecat acasă fără maşină?

S-a întâmplat de cel puţin trei ori în ultimele şase luni să se strice nenorocita. O dată, a trebuit să ia un autobuz tocmai din Norrtäjle.

E posibil, dar improbabil.

S-ar putea ascunde sub un copac, undeva, dar nu pot s-o caut peste tot, fiindcă nu pot exclude posibilitatea ca Igor să fi avut companie.

Ar fi mai bine să stabilesc o întâlnire cu ea ceva mai târziu, pe aproape.

Mă uit la geamul deschis şi mă gândesc. Deschid rucsacul, scot o bucată de hârtie din buzunarul blugilor şi o despăturesc. Este poemul ăla ciudat al lui Olle.

Citesc ultima strofă.

Fără lacrimi, am plâns o mare
şi m-am întins să mor pe solul reavăn al durerii
Dar leul a reapărut, şi-n botu-i căscat
purta o porumbiţă imaculată.

Sub poem a rămas spaţiu suficient.

Mă las pe vine, scot un pix, îmi pun hârtia în poală şi scriu.

Ploaia aproape că a stat când parchez motorul lângă maşina lui Rakel.

Bălţi mari s-au format de-a lungul aleii de pietriş, iar iarba înaltă zace la pământ, udă, semănând cu părul proaspăt spălat.

Casa pare idilică. Nu arată ca un loc în care tocmai a fost ucis cineva cu un miel de fier.

Simt un gol în stomac când mă gândesc la greutatea lui Igor pe spatele meu, la durerea din braţe şi la zgomotul nasului meu, când s-a rupt. Îmi duc mâna la faţă, din reflex, şi îmi pipăi nasul care mă doare.

Pare umflat, dar încă pot respira fără probleme.

Tunetul bubuie în depărtare şi mă întorc. Nori de un violet întunecat s-au adunat deasupra continentului, către Stockholm.

Mă îndrept spre intrare, scot cheia şi descui.

Mielul de fier e la locul lui, lângă perete. Aplica din tavan răspândeşte o lumină slabă. Camera miroase a detergent şi a piscină.

Îmi scot adidaşii uzi şi geaca subţire, împrumutată de la Olle. Scot lacătul de bicicletă cumpărat din benzinărie.

Este foarte lung şi constă dintr-un lanţ gros, acoperit cu plastic roşu. Tipul a jurat că era cel mai bun. Se pare că durează mai mult să tai aşa ceva decât un lanţ obişnuit.

Dinspre camera lui Jonas aud paşi. O clipă mai târziu, apare Rakel.

Este palidă. Are ochii umflaţi şi roşii.

— Samuel, spune ea şi se apropie de mine.

Mă ia în braţele ei subţiri şi mă strânge tare.

— Am fost la cumpărături, îi zic.

Pielea ei caldă se lipeşte de a mea. Părul ei lung mă gâdilă pe braţ. Îi aud bătăile inimii, rapide, uşoare, ca ale unei păsări. Îi simt pieptul ridicându-se cu fiecare respiraţie.

Este excitant, chiar dacă lacrimile îmi ard pleoapele.

— Jonas, murmură Rakel şi îmi trece mâna prin păr.

— Ce? zic eu, încercând să nu mă lipesc de corpul ei.

Îmi dă drumul şi îmi ia mâinile într-ale ei. Se uită în ochii mei cu o gravitate pe care nu o cunosc.

— Haide, şopteşte, atât de încet, că abia o aud.

— Am cumpărat lacătul pentru bicicletă, zic, ridicând lanţul puternic.

Rakel se opreşte, se întoarce. Pare confuză.

Regret imediat.

De ce am spus asta? De ce am stricat momentul magic, pomenind de un rahat de lacăt de care nu-i pasă nimănui?

Rakel ia lacătul. Îl cântăreşte în mână, parcă gândindu-se la ceva, apoi îl pune pe bancă şi îmi întoarce spatele.

— Mulţumesc, spune şi intră în camera lui Jonas.

O urmez.

Camera este în penumbră. O lumânare arde lângă trandafirul de pe noptieră. Flacăra tremură când ne aşezăm: Rakel pe scaun, eu în vechiul fotoliu.

Câte o picătură de ploaie cade pe pervaz.

Rakel îşi ţine mâinile în poală şi se uită la Jonas.

Eu mă uit la ea, la lumânare şi la zombi Jonas, care zace pe pat, complet nemişcat. Pielea lui pare transparentă şi are gura deschisă, parcă gata să ţipe.

— De fapt, mi se pare ironic că l-am botezat Jonas, spune Rakel, încet.

— Da?

— Cunoşti povestea lui Iona şi a balenei?

— Da, zic, fără să dezvolt, pentru că n-am niciun chef să-i spun cum m-a obligat mama să merg la Şcoala Biblică pentru Copii, când eram mic.

Rakel îmi aruncă o privire.

— Tatăl meu era preot în Biserica Suediei, spune ea. Cunosc toate poveştile. Iona fugea de Dumnezeu, când a fost surprins de o furtună violentă, pe mare. Le-a spus celorlalţi să îl arunce peste bord, pentru că Dumnezeu era mânios pe el. Aşa au făcut, şi Iona a fost înghiţit de o balenă sau,

dacă este să avem încredere în vechile traduceri, de un peşte numit chit. Trei zile a fost prizonier în burta sa. S-a rugat şi, în cele din urmă, peştele l-a scuipat pe mal.

— Aşa, spun şi mă întreb unde vrea să ajungă.

— Când Jonas s-a îmbolnăvit, mă gândeam că este prins în burta balenei. Că nu poate comunica şi că este izolat de lumea de afară, asemenea unui fetus care încă trăieşte în viaţa actuală.

Nu zic nimic.

— Şi m-am rugat şi eu, continuă Rakel, dar Dumnezeu nu şi-a respectat cuvântul. Jonas nu s-a întors. A rămas în burta balenei. Dar eu l-am îngrijit. Am fost acolo. M-am descurcat foarte bine. Dumnezeu ar fi trebuit să mă lase să îl păstrez, pentru că numai el îmi rămăsese. Pricepi?

Rakel se ridică şi se apropie de mine. Îmi pune mâinile pe umeri, stând în spatele fotoliului.

Nu, nu pricep nimic.

Absolut nimic.

— Îmi pare rău, şopteşte ea şi strânsoarea mâinilor ei devine mai puternică.

Mă întorc să o privesc. Dar ea îl priveşte pe Jonas.

Atunci văd.

Jonas.

Simt un gol în stomac. Mă cutremur. Urechile îmi vâjâie şi pereţii par să se apropie, de parcă ar fi pe roţi. Stropii de la geam devin tot mai intenşi, până când sună ca nişte bubuituri asurzitoare ale unei tobe imense.

Nu respiră.

Zombi Jonas nu mai respiră.

Pernilla

Mă uit la marea întunecată şi încerc să înţeleg.

Tata nu mai e. Samuel nu mai e.

Pe lângă durerea acută şi teama de ce i s-ar fi putut întâmpla lui Samuel, în mine creşte senzaţia că nu mai am rădăcini, de parcă aş fi un copac dezrădăcinat sau poate o bărcuţă care pluteşte pe o mare nesfârşită.

Fără Samuel şi fără tata n-am nicio legătură cu trecutul şi cu viitorul. Cine sunt eu fără ei? Exist oare?

Mă gândesc iar, obligându-mă să accept adevărul dureros:

Tata nu mai e. Samuel nu mai e.

Sau?

Nu sunt sigură că tata va reveni, dar cu Samuel nu se ştie niciodată.

Să dispară îl caracterizează.

Îmi amintesc un mai în care trebuia să ne întâlnim la magazinul din piaţă, ca să mergem la ziua tatei. Am aşteptat şi am aşteptat, peste un ceas, până când am fost convinsă că a fost jefuit, bătut sau atacat. Chiar când voiam să plec, a apărut pe trotuar, fără grabă, cu mierla în mână, pe care mi-a zis c-a salvat-o de la gunoi.

Alteori făcea asta în timpul zilei, de exemplu nu se trezea sau era distras de TV, de orice se întâmpla pe stradă, sau poate de propriile sale gânduri.

Samuel este volatil, impulsiv şi are atenţia unui căţeluş. Dar nu este rău.

Este doar… Caut cuvântul, şi iată-l. *Fără speranţă.* Va trebui să recunosc.

Vântul îmi apucă fusta şi mi-o ridică pe coapse, dar nu reacţionez. Nu-mi pasă.

Mă gândesc la tata.

La cum este posibil să-l fi iubit, chiar dacă m-a controlat şi mi-a luat-o pe mama.

Mă gândesc la pastor şi la trădarea lui. Cam pe-acolo. La felul în care-şi păcăleşte oile credule, să

aibă impresia că este locţiitorul lui Dumnezeu pe pământ, când, de fapt, nu e decât un tip între două vârste, mediocru şi meschin.

Alte gânduri.

Toţi bărbaţii care mi-au condus viaţa de unde au apărut? Cine le-a dat dreptul ăsta?

Dar eu ştiu deja răspunsul.

Eu le-am dat dreptul. Eu, şi nimeni alta.

Mă sprijin de maşină, suspin incontrolabil şi mă lupt cu impulsul de a striga. Dar deschid portiera şi mă afund în scaun. Inspir mirosul de plastic şi de material textil ud.

Întorc cheia şi apăs pedala acceleraţiei.

Dar ceva îmi stă în cale şi foşneşte când calc pedala. Ca o pungă goală de chipsuri.

Ridic piciorul şi pipăi podeaua, apucând o bucată de hârtie.

O desfac cu grijă şi o întind pe bord. Mă aplec să văd ce e, în lumina slabă a serii.

Pare să fie un text imprimat.

Inerţia, citesc.

Urmează un poem despre un leu şi o porumbiţă.

Ultima strofă îmi merge la inimă.

Fără lacrimi, am plâns o mare
şi m-am întins să mor pe solul reavăn al durerii
Dar leul a reapărut, şi-n botu-i căscat
purta o porumbiţă imaculată.

Poemul mă nelinişteşte şi nu ştiu de ce. Are ceva cunoscut povestea cu leul şi cu porumbiţa, dar când încerc să surprind ideea care-mi scapă, văd că a scris cineva un mesaj, cu pixul, în partea de jos a foii.

Recunosc imediat scrisul de mână înclinat în spate. Literele care par să se împleticească.

Mă cuprinde căldura, de parcă aş fi băut o ceaşcă de ceai.

Ne putem vedea la benzinărie la ora 22 s-a întâmplat ceva nasol aşa că da trebuie să rezolv

chestii pup. S

Samuel a desenat o mică hartă şi a marcat benzinăria cu pricina cu un X îngroşat.

Arunc foaia cu poemul pe locul de lângă mine şi închid ochii. Mi-l imaginez pe tata şi îi aud vocea, spunându-mi să nu îl caut pe Samuel.

Nu!

N-o să repet greşeala lui.

Mă uit la ceas.

Am timp.

Manfred

Samira ne face semn să stăm jos, în faţa biroului ei.

Leti şi cu mine ne aşezăm pe câte un scaun urât, de plastic. Al meu se clatină şi mă tem că se va prăbuşi sub greutatea mea considerabilă.

Am lăsat-o pe Malin să plece, să ia cina de solstiţiu cu Andreas. Este suficient dacă ne stricăm seara noi doi.

— Nu cred că are rost să vedeţi rămăşiţele, spune Samira şi îşi aruncă peste umăr coada împletită, ca pe o eşarfă. Să fiu sinceră, n-a prea rămas mare lucru. Corpul a stat multă vreme în apă, cel puţin patru, cinci luni. O familie cu copii ieşise pe mare şi l-a descoperit.

— Plutea în apă? întreabă Leti.

— Nu, oftează Samira. Erau ancoraţi într-un golf pentru scăldat, şi când au vrut să plece…

— La naiba! îmi scapă. Doar nu vrei să spui că…

Samira încuviinţează şi mă priveşte cu ochii ei frumoşi, care au văzut atâta suferinţă.

— Da. Ancora s-a blocat în lanţurile cu care fusese legat corpul, aşa că…

— …cadavrul s-a ridicat şi el? completează Leti, scârbit.

Tăcem şi ne gândim.

— Ce ne poţi spune despre victimă? întreb eu.

Samira îşi răsfoieşte hârtiile, calmă.

— Ai putea discuta şi cu tehnicienii, dar corpul era prins cu lanţuri, la fel ca ale lui Johannes Ahonen şi Victor Carlgren. N-am găsit nici urmă de material, aşa că ori a dispărut, ori făptaşul n-a folosit aşa ceva. Am evaluat cadavrul, dar îi fac autopsia doar mâine.

— Este un el? întreb.

Samira încuviinţează.

— Da, un bărbat, cred că între 30 şi 40 de ani, dar voi confirma doar după autopsie. Nu pot să spun nimic despre cauza morţii acum, dar şi victima asta

prezintă traume şi multiple fracturi ale picioarelor, braţelor şi pelvisului, ceea ce ne spune că a fost supus unei violenţe extreme.

— Traumă puternică? întreb.

— Exact.

— Post-mortem? întreabă Leti.

— Asta nu pot spune încă, răspunde Samira. Nici nu ştiu dacă voi putea conchide asta la autopsie. Ţinând cont de starea cadavrului, va fi o provocare să stabilesc cauza morţii.

— Şi o identificare? întreb.

— Aici sunt ceva mai optimistă. Vom obţine ADN-ul, sunt convinsă. Şi mai e şi faptul că victima are o muşcătură foarte neobişnuită. Vedem ce spune dentistul legist, dar eu cred că arată a muşcătură încrucişată.

Samira desenează pe o foaie la ce se referă şi o întoarce ca să vedem schiţa.

Când ajung la spital, Afsaneh fusese deja acasă, mâncase, făcuse duş şi se întorsese.

Contrar aşteptărilor, nu e furioasă.

Ridică privirea din laptop şi îmi zâmbeşte.

— Scuze, draga mea, spun şi mă grăbesc să o sărut pe frunte.

— Hm, face ea ezitant. E linişte. Mă priveşte şi spune: îţi stă foarte bine cu papion.

Zâmbesc, îmi duc mâna la papionul de mătase şi mă apropii de Nadja. Mă aplec peste corpul ei micuţ şi o sărut pe frunte.

Pielea ei este caldă şi cam lipicioasă, de parcă tocmai ar fi alergat şi s-ar fi jucat, aşa cum ar trebui s-o poată face toţi copiii.

Mă întorc spre Afsaneh, care scrie ceva pe laptop, zâmbind uşor.

— Ce face? întreb.

— Cine? spune Afsaneh, fără să lase ecranul din priviri.

Răspunsul ei mă surprinde. E prima dată de la accident când nu e complet concentrată la Nadja.

Poate că este bine că se poate gândi şi la altceva, îmi spun, înainte să îşi dea seama.

— Ah, scuze. Este ca înainte. Se simte ca înainte.

Mă aşez lângă soţia mea, atât de aproape, că îi simt parfumul şi mirosul de ţigară pe care probabil că a fumat-o pe ascuns înainte să vină la spital.

Fumatul ăsta secret al nostru are ceva înduioşător.

Eu mă ascund de ea şi ea de mine. Nu ştiu dacă de teamă sau de grijă reciprocă.

Mă uit la laptopul ei. Pe ecran este o poză cu o fetiţă în scaun rulant.

Chiar dacă poartă fes, văd că este cheală. Zâmbeşte larg, dar poziţia ei arată că nu se simte bine: are capul uşor atârnat într-o parte, iar corpul i se apleacă în faţă. „Amelia, după trei săptămâni de chimioterapie”, scrie sub poză.

Dedesubt văd un şir lung de comentarii.

„Îmbrăţişări şi putere!”

„Cea mai tare Amelia din lume! Hai că poţi!”

„<3 <3 <3”

„Aţi încercat argint coloidal? Dacă nu, încercaţi. Chiar funcţionează! Link în profil.”

„Nadja şi cu mine vă ţinem pumnii!”

Încremenesc şi citesc din nou ultimul comentariu:

„Nadja şi cu mine vă ţinem pumnii!”

Afsaneh se întoarce spre mine. Nu mai este tristă, ci concentrată, dar şi uşor sfidătoare. Ochii îi sclipesc şi buzele ei şi-au recăpătat culoarea.

— Da, zice ea. Chiar îi ţin pumnii. Ai o problemă cu asta?

Pernilla

Soarele străluceşte deasupra golfului. O ceaţă fină pluteşte peste apă, precum fumul unui foc îndepărtat.

Furtuna de ieri pare să nu fi existat. Apa de ploaie s-a evaporat, stâncile s-au uscat, iar iarba s-a ridicat peste noapte, şi se îndreaptă din nou spre soarele care răsare.

Stau lângă Golful meu micuţ şi mă spăl pe dinţi cu periuţa din rucsac.

Uneori este bine să fii o persoană obişnuită cu exteriorul, chiar dacă renunţi la drumeţie. Îţi poţi folosi lucrurile din rucsac în cele mai neaşteptate circumstanţe.

Scuip în iarbă şi pun periuţa în suport.

Mă doare capul şi mă înţeapă ochii. Mi se pare că n-am dormit deloc. Fireşte că un Golf de zece ani nu e tocmai comod, indiferent cât te foieşti. Dar am preferat aici decât în cort, pentru că mi-am uitat izoprenul.

Samuel n-a venit ieri. Am găsit fără probleme golfuleţul marcat de el pe hartă şi am ajuns acolo înainte de ora indicată. Dar el n-a venit.

Mă aşez pe iarbă şi închid ochii, în soare. Mă gândesc la ce a scris Samuel sub poem.

...s-a întâmplat ceva nasol aşa că da trebuie să rezolv chestii…

Ceva nasol. Adică? Nasol, adică periculos, sau nasol, adică doar ciudat?

Nasol, adică este urmărit de un dealer criminal, sau nasol, adică şi-a scăpat telefonul în cana de cafea?

Îmi masez tâmplele cu degetele arătătoare şi încerc să-mi limpezesc gândurile. Dau de pe rochie un gândac negru-verzui. Mă uit la ceas. Este 7:45.

Ar trebui să mă duc acasă. Nenorocita de mierlă trebuie să primească apă şi mâncare. Şi în mai puţin de o oră trebuie să merg la muncă.

Dar nu pot lucra dacă mi-e copilul în pericol. Nu pot sta acolo, alegând conservele de porumb şi mazăre, încasând banii bătrânelor şi punând preţul pe pâine, câtă vreme fiul meu, singurul bărbat în viaţă pe care-l iubesc, a întâmpinat *ceva nasol* şi a dispărut.

Întrebarea este ce să fac.

Nici măcar nu ştiu unde este Samuel.

Iau telefonul cu mine şi mă apropii de stânci. Mă aşez şi formez numărul Stinei.

Răspunde la al treilea apel şi pare voioasă ca întotdeauna. De parcă tocmai ar fi câştigat la loto sau ar fi devenit bunică, sau ambele. De parcă lumea nu ar fi un loc periculos, în care se întâmplă mereu *ceva nasol.*

Îi explic. Îi povestesc că Samuel a dispărut ca măgarul în ceaţă.

După cum mă aşteptam, Stina nu se supără pe mine fiindcă trebuie să sune pe altcineva, dar se arată plină de empatie şi se oferă să mă ajute cu tot ce poate.

— Orice, draga mea, orice.

— Eşti foarte amabilă, zic. Dar nu ştiu de unde să încep.

— E timpul să te duci la poliţie, spune ea, cu încredere, de parcă i-ar dispărea mereu copiii şi prietenii şi ar şti exact cât să aştepte înainte să implice autorităţile.

— Da. Aşa cred. Dar nici măcar nu ştiu unde a locuit, recent.

— Nu ai zis că lucra pentru o familie?

— Ba da, o familie cu un fiu cu dizabilităţi. Locuiesc lângă Stuvskär, dar nu ştiu unde.

— Cum a făcut Samuel rost de slujbă? întreabă Stina şi aud foşnet de hârtii, de parcă ar lua notiţe.

Încerc să-mi amintesc ce mi-a zis Samuel.

— Cred c-a găsit un anunţ online.

— Hm, face Stina şi foşneşte iar. Nu ţi-a zis cum se numeşte familia?

— Nu. Doar că mama se numeşte Rakel şi fiul, care are un fel de traumă cerebrală, se numeşte

Jonas. Tatăl, sau partenerul lui Rakel este scriitor. Cred că-l cheamă Olle sau aşa ceva. Atât, n-am nume de familie.

Stina se opreşte, parcă gândindu-se. Apoi continuă, încetişor:

— Nu ţi-a trimis poze?

— Nimic. Are telefonul închis iar şi nu ştiu ce să fac. Ar fi trebuit să ne vedem ieri seară, la 22, dar n-a apărut.

— Du-te la poliţie, spune Stina, cu o voce de adult. Du-te direct la poliţie şi apoi contactează-mă. Cu siguranţă îl găsim. Auzi tu, dragă? Îl găsim noi!

Conduc pe lângă stâlpi de solstiţiu decoraţi cu iarbă şi cu flori, care s-au uscat deja din cauza căldurii. Doze goale de bere şi sticle goale de vin zac lângă drum, dovezi ale petrecerilor care s-au ţinut, probabil, în părţi ale arhipelagului, peste noapte.

Durează numai 20 de minute să ajung la cea mai apropiată secţie de poliţie, dar corpul meu protestează cu fiecare kilometru. Parcă fiecare celulă ar simţi că legătura invizibilă dintre mine şi Samuel este întinsă până la refuz.

Când parchez, sunt transpirată şi inima îmi bate cu putere.

Poliţista care îmi înregistrează declaraţia se numeşte Anna şi nu pare să aibă mai mult de 17 ani. Mă întreb dacă n-a furat uniforma de undeva şi e, de fapt, elevă.

— Deci doriţi să raportaţi dispariţia fiului? întreabă ea, bătând din buzele ei ciudat de umflate.

— Da. A dispărut. Samuel. Fiul meu. Aşa se numeşte. Per Samuel Joel.

Poliţista adolescentă mă priveşte cu o faţă plictisită.

— De câtă vreme lipseşte?

— Ar fi trebuit să ne vedem ieri, la ora 22 în Stuvskär, dar nu a apărut. Au trecut 12 ore. Doar că a plecat de mai demult. Ce vreau să zic este că n-a mai fost de câteva săptămâni acasă. Aşa că sunt

îngrijorată. A trimis un SMS, aşa că nu se putea spune că a dispărut. Dar acum, da.

Fac o pauză şi adaug:

— Adică a dispărut.

Regret imediat că nu am răspuns doar la întrebare. De ce nu pot învăţa să tac?

— 12 ore? repetă fata.

Între sprâncene i se formează o cută adâncă şi mă gândesc, în primul rând, că mă crede nebună şi, în al doilea rând, că nu e chiar atât de tânără cum credeam. Ipoteza este întărită de o umflătură sub bluză. Am ratat-o mai devreme. Cred că-i cel puţin în luna a şasea. Nici nu ai idee ce înseamnă să ai copii, mă gândesc.

Nu ştii nimic despre cât de tare doare când suferă ei, cât de inuman de puternică devii când au nevoie de ajutor sau cât de speriată eşti când sunt în pericol.

Tu stai acolo, cu buzele tale date cu gloss roz şi crezi că ştii ceva despre viaţă, dar, de fapt, nici nu a început pentru tine.

— Poate ar trebui să o luăm de la început? spune ea.

Încep să-i povestesc despre Samuel şi despre familia la care lucrează, despre Rakel, Olle şi Jonas. Explic că fiul meu este neatent, dar că vine întotdeauna. Îi arăt mesajul scris pe foaia cu poemul acela ciudat. Dar, înainte să apuce să îl citească, se aude un zgomot de pe coridor.

Este urmat de un răcnet furios.

— Nu te atinge de mine, javră! Ai înţeles?

Poliţista oftează şi îşi dă ochii peste cap, să-mi arate cât este de iritată.

— *Sorry,* spune. Trebuie să-mi ajut colegii. Revin imediat.

Dar, aşa cum ştiţi, „imediat” se poate prelungi, şi minutele trec. Tărăboiul de afară se mută încet, dar sigur în direcţia ieşirii, iar eu mă simt tot mai nelalocul meu.

Deşi poliţista nu m-a jignit, tot îmi este clar că nici nu încape vorba de vreo acţiune directă a

poliţiei acum.

Se pare că Samuel nu a dispărut de suficientă vreme.

Mă întreb cât trebuie să treacă pentru ca poliţiei să îi pese? O zi? O săptămână?

Ce ar spune Samuel, să ştie că sunt aici?

Tot mai multe întrebări apar în mintea mea şi aşa confuză.

Să îi spun că alţi poliţişti îl caută deja pe Samuel?

Tâmplele îmi sunt scăldate în sudoare şi inima îmi bate cu putere când încep să-mi dau seama în ce m-am băgat.

Geanta sport este plină de sutare. Ce să zic despre ea? Îmi stă inima. Înghit în sec. Nu merge aşa.

Mă ridic atât de brusc, că scaunul aproape se răstoarnă, şi îmi iau poşeta. Apoi mă strecor pe unde am venit.

Adolescenta şi colegii ei sunt ocupaţi să liniştească un tip violent, întins acum pe coridor. Ţine de pulpă o poliţistă, cu o strânsoare acerbă, şi suspină amarnic.

Părăsesc uşurată secţia.

Deschid portiera şi mă aşez pe scaunul şoferului.

Pielea mă usturǎ de căldură, însă abia o simt. Mă pot gândi doar că am plecat la timp şi că trebuie să-l găsesc altfel pe Samuel. *Altfel* decât să povestesc despre implicarea noastră în traficul de droguri.

Mai întâi trebuie să revin în Stuvskär – pentru că trebuie să fie undeva. *Cineva* trebuie să-l fi văzut.

Doar când conduc până aproape de localitate îmi dau seama că am uitat poemul cu mesajul scris de mâna lui Samuel pe biroul adolescentei.

Manfred

Altă dimineaţă superbă, care nu-mi reflectă nici pe departe dispoziţia. Soare exterior nu înseamnă şi soare interior, soare în minte, soare în inimă.

Decid să profit de ziua frumoasă şi îmi scot din dulap o cămaşă roz şi un costum cenuşiu. Aleg o eşarfă de mătase fucsia, pe care o împăturesc cu grijă şi mi-o pun în buzunar. Îmi aplic câteva picături de Acqua di Parma pe gât, fac nişte paşi şi mă uit la tipul înalt, blond-roşcat, care mă priveşte din oglindă.

Afsaneh mă priveşte şi ea şi zâmbeşte.

— Eşti tare arătos, zice ea şi prelungeşte ultimul cuvânt, parcă gustându-l.

— Mersi. Nici tu n-arăţi rău deloc.

Afsaneh poartă o rochie de vară galbenă, cambrată, din bumbac lucios. Este radiant de frumoasă în ea, dar aşa ar fi şi într-un tricou murdar.

Este frumoasă în orice, însă nu sunt prost. Îmi dau seama că iubirea mea pentru ea mă face să o văd aşa.

Plecăm împreună de acasă. Karlavägsallén este aproape pustiu, în căldura cotropitoare. Aerul e plin de seminţe pufoase. Se lipesc peste tot: în păr, în gură, de tălpi. Pe trotuar vezi urme lungi, ca de zăpadă, de la ele.

Zăpadă de vară.

Ne oprim o secundă pe trotuarul de la poartă.

Afsaneh râde şi-mi scutură seminţele de pe faţă. Ne sărutăm repede, ca un cuplu îndrăgostit, şi dispărem fiecare în altă direcţie. Ştiu că ar fi mai uşor pentru Afsaneh să meargă în aceeaşi direcţie cu mine, dar nu poate trece pe lângă locul în care a căzut Nadja şi alege mereu ocolul.

Personal, mă grăbesc de obicei pe scări, şi uneori trec pe cealaltă parte, ca să nu păşesc pe asfaltul, pe nenorocitul de trotuar care s-a aruncat asupra copilei mele lipsite de apărare.

Inspir adânc şi încerc să nu mă mai gândesc la Nadja.

Mă gândesc la rochia galbenă a soţiei mele şi la cum flutura în jurul gleznelor ei fine, când s-a îndepărtat. La vântul din părul ei. La paşii ei uşori.

Oare să fie prietenii ei de pe internet cei care o fac să se simtă mai bine? De acolo dobândeşte susţinerea pe care nu i-am putut-o oferi eu?

Nu ştiu.

Îmi petrec dimineaţa parcurgând rapoarte preliminarii mai vechi, pe tema atacului şi încălcării integrităţii femeii pentru care a fost condamnat Olle „Bull” Berg, atât la tribunal, cât şi la Curtea de Apel.

Imaginea unei persoane impulsive şi misogine mi se formează în minte, un bărbat care, în multe privinţe, este atât de imatur, c-ar putea fi numit băiat.

Printre documente găsesc şi declaraţia unui psiholog care l-a examinat pe Berg. I-a testat şi IQ-ul şi a ajuns la concluzia că este în jur de 75. Asta înseamnă că se află, în sine, peste limita necesară pentru a fi considerat, oficial, atins de o dizabilitate intelectuală, dar nu cu mult.

Olle Berg nu stă foarte bine la capitolul intelect, atât.

La scurtă vreme după prânz, mă duc la aparatul de cafea să-mi prepar băutura cofeinizată sponsorizată de stat.

Mă apropii şi-i văd pe Leti şi pe Malin stând lângă bestia de metal. Gesticulează aprins. Când mă văd, amândoi pornesc spre mine în acelaşi timp.

— Trebuie să vorbim, spune Malin.

— Nu putem să bem întâi cafeaua? întreb eu.

— Nu suntem monştri, mârâie Leti.

Îmi iau cafeaua şi ne ducem în sala de conferinţe.

— Ascult, spun.

— Ieri mi-ai cerut să verific cu ajutorul colegilor din Söderort dacă au informaţii despre Olle Berg şi iubita lui, spune Leti.

— De dimineaţă, una dintre colegele de la secţia din Haninge a auzit de ei, continuă Malin. O începătoare, Anna Anderson, a primit o declaraţie privind o persoană dispărută.

— Ea crede că persoana lucrează pentru familia respectivă, în Stuvskär, explică Leti. Vine aici, să vorbim cu ea.

— În plus, spune Malin, inspirând, atât Victor Carlgren, cât şi Johannes Ahonen au făcut apeluri către telefoane cu cartele preplătite neînregistrate.

— Au sunat la *acelaşi* număr?

Malin clatină din cap.

— Nu, dar cu ajutorul operatorului am putut conecta ambele cartele cu acelaşi număr IMEI. Aparţine unui iPhone care s-a folosit pentru toate. Atât telefonul mobil, cât şi cartelele au fost cumpărate dintr-un magazin din centrul Haninge-ului, dar cu ocazii diferite. Colegii din Haninge vor verifica dacă există supraveghere video în magazin şi dacă persoana care le-a cumpărat a fost surprinsă pe camere.

— Aş spune Stuvskär, propun eu. Este aproape de Haninge, nu?

— Cred că la câţiva kilometri, confirmă Leti.

— Scuze, spune Malin, dar nu am o idee atât de bună despre Stockholm. Cum este Stuvskär?

Mă gândesc câteva secunde.

— Ca Ormberg, dar opusul. La fel de mic. O veche comunitate de pescari care a fost complet gentrificată. Constă mai ales în case de vacanţă pentru oamenii bogaţi din capitală. Nu prea sunt rezidenţi permanenţi.

— OK, zice Malin. Atunci să discutăm cu începătoarea.

— O problemă, consemnează Leti. Femeia care a dorit să raporteze dispariţia a plecat înainte ca poliţista să poată scrie raportul, pentru a-i lua datele de contact.

Anna Anderson este o femeie musculoasă şi la fel de gravidă ca Malin.

Părul ei gri cade în bucle moi în jurul feţei de păpuşă, cam prea machiată.

— Deci a fugit? întreabă Malin, luând notiţe.

Anna ridică din umeri.

— Aveam un tip turbulent în secţie. Se întâmplă des. M-am dus să-mi ajut colegii şi când m-am întors dispăruse.

— De ce crezi că a plecat? întreabă Malin, confuză.

Anna se uită în podea.

— Păi, i-am zis că, deoarece fiul ei, Samuel, lipsea doar de câteva ore, ar trece o vreme înainte să… ăăă… ne ocupăm de asta.

— Deci ai speriat-o? întreabă Leti, scoţându-şi bărbia în afară.

Anna pare îngrozită şi nu spune nimic.

— Glumeşte, o calmează Malin, dar Leti nu zâmbeşte.

Are ochii fixaţi pe fată şi mestecă o scobitoare.

— Bine, zice Anna, deşi arată de parcă ar sta să facă pe ea din clipă în clipă.

— *Ce a apucat* să-ţi spună, înainte să dispară? întreb.

Anna îşi scoate carneţelul şi răsfoieşte nişte notiţe neglijente.

— Că ar fi trebuit să se vadă cu băiatul ei de 18 ani, Samuel, în Stuvskär, la ora 22, cu o seară înainte, dar că el nu a apărut. Că lucrează pentru o familie cu un fiu cu leziuni cerebrale, undeva în zonă. Că mama lui se numeşte Rakel şi numele lui e Jonas. Că mama are un partener, romancier pe nume Olle sau aşa ceva. Am scris totul de îndată ce mi-am dat seama că a plecat.

— Atât? întreb.

Privirea Annei cercetează tavanul.

— Nu. Ah, încă un lucru. A zis că fiul ei a mai dispărut, dar a revenit. Serios, părea tare derutată. În plus, era ziua de după solstiţiu, aşa că m-am gândit că tipul o fi zăcând după beţie pe undeva. Aşa că…

— Dar pentru Dumnezeu, face Leti, privind scobitoarea mestecată, ce vă învaţă zilele astea la

Academie? Egalitate de gen? Politica diversităţii? Valori? Mă rog, nu v-ar strica nişte bun-simţ.

Anna nu răspunde, însă, dacă e posibil, pare şi mai îngrozită.

Leti îşi lasă privirea să circule între Anna şi Malin.

— Şi poate şi sfaturi despre contracepţie, mormăie el, scuipând în palmă o bucăţică de lemn mestecat.

Îmi dreg glasul.

— Zici că a uitat ceva? întreb.

Începătoarea, care pare gata să plângă din clipă în clipă, încuviinţează şi îmi întinde o foaie vârâtă într-o folie transparentă.

Pare un poem.

Din instinct, ne aplecăm toţi trei peste masă şi îl citim în tăcere.

— Dar ce mama naibii e asta? întreabă Leti.

Mă uit iar la poem.

Ultima strofă îmi dă fiori. Nu ştiu de ce. O citesc cu voce tare, pentru că mi se pare că trebuie să o aud.

Fără lacrimi, am plâns o mare
şi m-am întins să mor pe solul reavăn al durerii
Dar leul a reapărut, şi-n botu-i căscat
purta o porumbiţă imaculată.

— Ce mama dracului să facem cu asta? mârâie Leti. O trimitem la reviste literare? Căutăm un legist în poezie? Sau să cerem ajutorul *gay-ilor* de la departamentul Comunicare?

— Gunnar! îl atenţionează Malin.

— Citiţi textul de mână, dedesubt, zice începătoarea, cu obrajii în flăcări.

Citim:

Ne putem vedea la benzinărie la ora 22 s-a întâmplat ceva nasol aşa că da trebuie să rezolv chestii pup. S

— OK, zic. Nu pot exista prea multe Rakel care au un fiu cu dizabilităţi pe nume Jonas în zonă, nu?

Malin se ridică, dând din cap.

— Şi poemul, continui eu. Poţi verifica de unde e?

— Investighez, spune Malin, din uşă. Acest Samuel este în pericol, ce zici?

— Nu ştiu, spun eu, sincer. Dar trebuie să punem cât de repede mâna pe el.

Niciunul nu spune nimic. Nici nu e nevoie.

Mă uit la poem şi recitesc.

şi-n botu-i căscat
purta o porumbiţă imaculată.

— Cred că trebuie să-i facem o vizită prietenului nostru din Ormberg, zic.

— Din Ormberg? face Leti. Ne alăturăm Rezistenţei Ariene Albe?

— Hanne Lagerlind-Schön locuieşte acolo, spune încet Malin.

— Cine, vrăjitoarea? pufneşte Leti.

— Zi-i cum vrei, fac eu. Fără ea, n-am fi rezolvat cazul din Ormberg. Este specială şi nu cred c-am mai cunoscut pe cineva cu abilităţi similare de a pătrunde în mintea criminalilor. Înţeleg de ce i se spune aşa, pentru că este cel mai bun *profiler* pe care l-am întâlnit vreodată.

Fac o pauză, apoi adaug:

— Cel puţin, era.

Leti ridică din sprâncene şi îşi mângâie nasul mare cu arătătorul şi degetul mare.

— Înainte să? întreabă el.

— Înainte să o atingă demenţa, spune Malin, abia auzit.

Pernilla

Stau pe o stâncă şi privesc apa. Urmăresc valurile din ochi şi ascult clipocitul liniştit când acestea spală limba de granit care se întinde în mare.

Soarele de după-amiază îmi arde umerii goi şi simt vântul slab opărindu-mi pielea.

Mi-am petrecut ziua plimbându-mă prin Stuvskär şi arătând poze de pe mobil cu Samuel celor care lucrează la magazin, la benzinărie şi la taverna din port. Apropo, nici trecătorii nu mi-au scăpat.

Dar nu l-a recunoscut nimeni.

Cred că este foarte ciudat, pentru c-a fost de câteva ori în port.

Chiar nu ne mai vedem unii pe alţii? Suntem atât de ocupaţi să ne butonăm telefoanele şi să ne facem *selfie-uri,* că nu ne mai interesează cei de lângă noi?

Mă gândesc la băieţii care pescuiau pe ponton, doar ca să pozeze peştii şi să-i arunce iar în apă, ca pe nişte gunoaie.

Pastorul avea probabil dreptate când a spus că e ceva în neregulă cu prezentul şi că suntem pe cale să înlocuim credinţa adevărată cu narcisismul şi materialismul. Deşi nu ştiu dacă sunt de acord cu el când afirmă că se apropie Apocalipsa. Cardurile, internetul şi recunoaşterea oficială a Ierusalimului drept capitala Israelului de către Statele Unite sunt semne că Iisus se va întoarce în curând. Că Antichristul pândeşte după fiecare colţ şi că suntem pe cale să ne construim propriul Turn Babel.

De fapt nu sunt sigură că mai am încredere în orice a spus vreodată.

Mi-a trimis câteva mesaje de când l-am insultat în faţa copiilor.

Ultimul a ajuns dimineaţă, când plecam de la secţia de poliţie. Zicea că este îngrijorat pentru „sufletul meu nemuritor”.

M-am supărat atât de tare, că aproape am aruncat telefonul în parbrizul maşinii.

Serios?

Sufletul meu nemuritor?

Singura parte din mine care-l interesează pe Karl-Jonah se află între coapsele mele. Şi din câte ştiu eu nu se cheamă suflet.

Mă întreb dacă ar trebui să îi scriu asta, iar gândul mă face să izbucnesc în râs, în ciuda nefericirii pe care o simt.

Mă întind pe spate, pe stâncă şi închid ochii. Simt căldura pietrei, ca o îmbrăţişare stearpă, dar de încredere.

Aşa, ca a tatei.

Mi-e foarte dor de el!

Mă doare în piept, mă doare tot trupul, când mă gândesc la trupul lui slab, galben ca păpădia, care era fragil şi totodată invincibil. Chiar şi pielea mă doare. Durerea şi teama par să îmi cuprindă corpul, ca un veşmânt invizibil.

— Samuel.

Îi rostesc tare numele, către vară.

Dar nu răspunde nimeni.

Trebuie să fie ceva ce am văzut sau am auzit, dar nu mi-am dat seama că era important. Ceva care să mă ajute să îl găsesc.

Spun o rugăciune scurtă şi îmi scot crema de protecţie solară din poşetă. Mă dau pe faţa transpirată.

Mă pricep la multitasking: mă rog şi calc, mă rog şi conduc maşina sau mă rog şi pun etichete de preţ portocaliu aprins pe pâinea expirată, în timp ce le zâmbesc politicos clienţilor.

Rugăciunea este utilă.

Rugăciunea e ca mişcarea zilnică: poate fi strecurată atât o dată, cât şi de mai multe ori pe zi şi nu necesită un moment aparte.

Deschid ochii şi mă uit la cerul albastru. Văd păsările marine care plutesc în vânt, ca nişte punctuleţe. Sunt libere şi nu ştiu nimic despre dificultăţile oamenilor. Pun înapoi în poşetă crema şi mă uit la stânca erodată de milenii. Este străbătută de crăpături şi de linii şi aminteşte de pielea unei persoane în vârstă.

Mă gândesc la faţa ridată şi pătată de soare a Stinei. Cuvintele ei îmi răsună în urechi, acaparându-mi gândurile.

Cum a obţinut Samuel jobul?

Încremenesc chiar când închid poşeta. Mă lovesc tare de stâncă.

De ce nu m-am gândit mai devreme la asta?

— Mulţumesc, mormăi, aruncând o privire grăbită spre cer.

Manfred

— Mergem prin Nyköping sau prin Gnesta?

Malin mă priveşte scurt.

— Prin Gnesta, răspund eu şi privesc pe geam. Câmpurile strălucesc de auriul rapiţei.

— Cât de ciudat mi se pare, zice Malin, strângând volanul până ce i se albesc degetele. Dacă dau peste mama?

— Ne descurcăm, zic.

Malin înjură încet şi frânează în faţa unui tractor care vrea să intre pe drum.

— Ştii cum se simte Hanne? mă întreabă.

— Nu. Dar ultima dată când ne-am văzut, era bine.

Malin accelerează şi depăşeşte tractorul prin stânga. Eu mă apuc din instinct de scaun. Câteva secunde mai târziu, alunecăm frumos în faţa lui, iar eu inspir adânc.

Malin se uită la mine.

— Şi memoria?

— Probleme cu memoria scurtă, zic. Când ajungem la ea, îi voi explica despre anchetă şi îi voi arăta poemul. Trebuie să aibă câteva idei spontane, pentru că abilităţile sale cognitive sunt, în mare parte, neafectate. Îşi aminteşte tot ce s-a întâmplat, până în urmă cu nişte ani. Aşa că putem beneficia de întreaga ei experienţă profesională. Dar, dacă ne-am întoarce în Ormberg mâine sau săptămâna viitoare, va fi uitat cu siguranţă totul. Ar trebui să iau povestea de la capăt.

— Cum mama naibii să trăieşti aşa? mormăie Malin.

Nu răspund, dar cred că are doar parţial dreptate şi că există şi avantaje.

Hanne, de exemplu, nu este bântuită de amintirile a ce s-a întâmplat în Ormberg.

Privesc câmpurile care se unduiesc în vânt, în zare, ca o mare în nuanţe de verde şi galben, cu valuri imense, lente. Zonele de pădure, care se

înalţă ici şi colo, aruncă umbre lungi, fantomatice, peste câmpuri.

— Apropo, poemul acela nu era online, spune Malin. Aşa că l-a scris un amator.

— Hm.

— Începătoarea… zice Malin, muşcând dintr-o prună.

— Anna Anderson?

— Da, zice Malin, vârând ce-a mai rămas din prună în gură. A zis ceva despre Olle, despre care putem presupune că ar fi Olle Berg. Că ar fi romancier.

— Este pe cât de departe de un romancier îţi poţi imagina, spun eu. Dar ce ştiu eu? Orice ticălos îşi spune scriitor, mai nou.

Malin deschide puţin parbrizul, îşi scoate sâmburele din gură cu degetul mare şi arătătorul, şi îl aruncă. Un miros de bălegar de vacă şi iarbă se împrăştie în maşină.

— Mersi, zice ea. Am citit şi eu dosarele. Dar poate c-a scris câte ceva. De exemplu, poemul acela.

— Sigur. Este posibil. Şi eu scriu. Rahaturi, în mare parte.

— Că veni vorba de scris, spune Malin, ezitând. Am vorbit cu o colegă care a lucrat în departamentul care se ocupa de bandele din Södermalm. Da, înainte de reorganizare. Cunoaşte toţi dependenţii şi ei cunosc toţi dealerii, şi… na, te-ai prins de idee. Se pare că Igor Ivanov a scris două cărţi. Două volume de poezie.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu. Se vând pe Amazon, şi încă bine. Am comandat una. Ne uităm prin ea. Nu se poate exclude ipoteza ca poemul să provină din cartea lui.

— N-aş paria pe asta, zic, coborând geamul şi scoţând o ţigară.

O aprind şi trag adânc în piept.

Malin se uită la mine cu ochi mari, dar nu zice nimic. Coteşte spre Ormberg.

Aici drumul este prost. Asfaltul are gropi mari, iar aşa-zisele reparaţii mă duc cu gândul la blugii peticiţi, oribili, pe care prietenii mei îi purtau în liceu.

N-aş fi îmbrăcat niciodată aşa ceva, nici măcar când eram adolescent.

O căprioară trece strada în goană, la vreo 50 de metri de noi. Malin frânează brusc. Sting ţigara şi o arunc, aşteptând ca Malin să accelereze iar. Dar ea încetineşte şi se opreşte pe marginea drumului. Degetele ei strâng volanul spasmodic, iar privirea i s-a fixat pe un molid înalt.

— Nu ştiu dacă pot, mormăie ea.

— Va fi în regulă.

Ea clatină încet din cap.

— Nimic nu e în regulă.

— Vrei să conduc eu? întreb şi mă simt prost fiindcă am obligat-o să vină şi ea.

Malin face semn că nu şi reporneşte motorul.

Ne apropiem încet de Ormberg. Pădurea se îndeseşte în jurul nostru, iar drumul devine mai îngust şi mai întunecos. Despică pâlcurile de brazi, ca o ravenă printr-o trecătoare de munte.

Mă uit la telefon. Afsaneh nu mi-a scris.

Când i-am zis că lucrez în seara asta, nu s-a supărat. A mormăit ceva. De parcă făcea altceva şi nu conta ce spusesem eu. E atât de schimbată, că nu ştiu dacă să mă bucur sau să-mi fac griji.

Când intrăm în Ormberg, este aproape ora 20. Soarele a apus, dar cerul este încă de un turcoaz luminos, vârstat cu auriu, ca într-o pictură rococo. Aici se încheie însă asemănările cu arta secolului al XVIII-lea.

Verdeaţa luxuriantă înconjoară comunitatea. Dar cele câteva căsuţe numite laolaltă „centru" sunt la fel de urâte cum mi le aminteam.

Când trecem pe lângă vechiul butic, pe care-l folosisem ca birou temporar în timpul anchetei, remarc că a fost renovat. Afară se află o betonieră şi nişte saci imenşi, plini cu resturi de la lucrările de construcţie. Deasupra vitrinei cineva a pus o firmă.

— Alimentara lui Hassan, citesc. Ce mama naibii?

Malin nu răspunde.

Trecem pe lângă biserică. Se înalţă pe pajişte, întunecată, pustie, ca un monolit care aminteşte de vremuri mai bune, când comunitatea şi parohia erau în floare. În jurul clădirii creşte iarba, iar intrarea este blocată de tufe. Se desprinde tencuiala de pe faţadă şi expune răni de cărămidă întinse.

Ne mişcăm ca melcul spre casa lui Berit Sund.

Siluetele imense, vigilente ale brazilor ne înconjoară iar. Iarna a afectat vechiul drum de pietriş, care e plin de cratere. În câteva locuri, drumul pare să se fi surpat în şanţ, de parcă ar fi cedat pământul de sub el.

Apoi pădurea se răreşte şi vedem căbănuţa lui Berit. Geamurile sunt luminate plăcut, şi un fuior de fum se înalţă pe cerul senin, de vară.

Parcăm şi ieşim din maşină.

— Deci Berit Sund *is still going strong*[10], constată Malin.

Berit este o doamnă în vârstă, care locuieşte în zonă dintotdeauna. A lucrat pentru administraţie şi pentru serviciile sociale, iar acum are grijă de Hanne. Cred că e un amestec de prietenă, îngrijitoare şi femeie de serviciu.

— Aşa se pare, zic.

— Îmi pot imagina peisaje mai naşpa în care să-mi sfârşesc zilele, comentează Malin şi îşi lasă privirea să alunece peste căbănuţa roşie, cu rame albe la ferestre.

I-a revenit culoarea în obraji şi se bucură că nu s-a întâlnit cu nimeni cunoscut.

Pomi fructiferi cresc în iarba frumos tunsă, iar în jurul casei e un strat de flori multicolore, unde valeriana este încadrată de nalbe înalte, pe cale să se deschidă. În aerul umed al serii, mirosul de fum se amestecă în parfumul unei iasomii de grădină, o tufă amplă, care se întinde la stânga uşii de la intrare.

Berit deschide aproape imediat ce batem la uşă.

Poartă o rochie înflorată fără formă, în genul celor pe care bunica le numea „rochii de casă”, şi picioarele ei sunt vârâte într-o pereche de şosete de lână. Are bretonul pieptănat într-o parte şi prins cu o agrafă de fetiţe, cu stea, care sclipeşte în lumina de afară. Ridurile i s-au săpat şi mai adânc pe chip. În lumina lustrei de pe tavan, mă fac să mă gândesc la nişte lovituri de topor care-i crestează pielea şi-i fac chipul să pară de câine bătrân.

În spatele ei se află Joppe, care dă nerăbdător din coadă. Berit zâmbeşte când mă vede şi mă îmbrăţişează strâns.

— Manfred, parc-ar fi fost ieri!

Corpul ei pare mai mărunt şi mai subţire decât mi-l aminteam, de parcă o parte din ea s-ar fi topit odată cu stratul gros de zăpadă.

O ia şi pe Malin în braţe…

— Copilă dragă, ce mă bucur să te văd!

Pune o mână pe burta ei.

— Şi felicitări! Ce binecuvântare! Dar haideţi, intraţi, nu puteţi sta în uşă!

În cabană totul e la fel. Hainele stau agăţate cuminţi în cuiere, pantofii sunt aranjaţi pe un raft, dedesubt, iar muşcatele de la fereastră par la fel de triste ca iarna trecută.

Din bucătărie se aude trosnetul focului.

Ne scoatem pantofii şi o urmăm pe Berit înăuntru. Hanne stă la masă.

De îndată ce intru în cameră, ea se ridică şi zâmbeşte.

Parcă radiază.

Părul ei roşu este mai lung şi mai vârstat cu cenuşiu, braţele i s-au mai subţiat, dar altfel este exact la fel când mă ia în braţe şi mă priveşte în ochi.

— Mi-a fost dor *de tine,* spune ea şi îmi strânge tare mâinile într-ale ei.

— Şi mie, spun.

Mă ia apoi în braţe şi mă ţine atât de mult, că mai că mă simt stânjenit.

În sfârşit, îmi dă drumul şi se întoarce spre Malin.

— Hanne, spune ea şi întinde mâna.

Malin îmi aruncă o privire rapidă.

— Malin Brundin, spune ea şi dă mâna.

S-au mai văzut. Am lucrat mult împreună la anchetarea crimelor din Ormberg.

— Scuze, spune Hanne, jenată. Cred că am uitat.

— Nu-i nimic, spune Malin.

Ne aşezăm la masa din bucătărie.

— Ce mai faci? întreb.

— Nu mă plâng, răspunde Hanne şi zâmbeşte. Tu? Ce fac Afsaneh şi Nadja?

Îmi stă inima şi icnesc uşor. I-am spus lui Hanne ce s-a întâmplat cu Nadja, însă fireşte că a uitat.

Berit pare foarte agitată.

— Am discutat despre asta, Hanne, mormăie ea. Nadja a avut un accident şi este la spital.

— Ah, spune Hanne şi îşi duce mâna la gură, de parcă ar vrea să împingă înapoi cuvintele. Iartă-mă.

— Nu-ţi face griji, spun şi îmi forţez un zâmbet.

— Este grav? întreabă Hanne, cu mâna încă la gură.

— Eu sper că nu, răspund, după o scurtă ezitare.

Hanne rămâne o vreme cu ochii fixaţi în poală.

Berit face tot posibilul să detensioneze situaţia, ocupându-se de noi. Serveşte cafea din vechea carafă de porţelan înflorat, ne oferă prăjituri coapte în casă şi vorbeşte despre vreme şi despre vânt, iar Hanne începe încet-încet să se integreze.

— Mă duc să-l plimb pe Joppe, zice Berit peste umăr şi îşi prinde mai bine bretonul.

Apoi şchiopătează afară din bucătărie, urmată de câinele la fel de şchiop.

Vorbim o vreme cu Hanne, despre Ormberg. Despre vechiul butic, care se va redeschide. Despre Jake, adolescentul care, spre surprinderea tuturor, a câştigat un concurs de povestiri şi i s-a publicat ceva într-un ziar important.

Vorbim despre iarna cea lungă, care aproape că a luat viaţa unui cuplu în vârstă de la câţiva kilometri distanţă, care au fost înzăpeziţi câteva săptămâni şi

forţaţi să pună pe foc mobilierul, fiindcă nu puteau ajunge la magazia cu lemne.

Hanne devine tot mai sigură pe ea pe măsură ce ne apropiem de motivul vizitei noastre. Se uită la noi, de la mine la Malin.

Este calmă şi demnă, dar în acelaşi timp simt că zâmbeşte şi că este foarte bucuroasă că am bătut atâta drum pentru a-i cere părerea.

— Dar n-aţi venit aici să bârfim despre Ormberg, nu?

— Nu, recunosc eu.

— Spune-mi! zice ea şi se apleacă spre mine.

Hanne a ascultat răbdătoare relatarea noastră despre cele trei victime găsite în apa arhipelagului sudic al Stockholmului şi despre femeia care şi-a dat fiul dispărut, dar care a fost speriată de o începătoare lipsită de tact.

Are în faţă un carneţel pe care ia notiţe, mormăie şi pune întrebări scurte, în timp ce pixul îi dansează pe hârtie. După vreo 40 de minute, Berit se întoarce cu câinele. Ne mai oferă cafea, dar dispare foarte repede când refuzăm.

Afară se întunecă. O ceaţă albastră-cenuşie cuprinde pajiştea şi pădurea din spatele ei, unde stau de pază nişte brazi imenşi. O molie mare aterizează pe un pervaz, poate atrasă de lumina lustrei.

— Şi a treia victimă n-a fost încă identificată?

— Nu, răspund. Dar este mult mai în vârstă decât primele două. Legistul a zis între 30 şi 40 de ani. Şi a murit de mai multă vreme.

— Hm, spune Hanne. Asta întrerupe modelul.

— Aşa este.

— Dar voi credeţi că acest Olle „Bull” Berg ar fi implicat în crime sau este poate chiar făptaşul.

— I-a fost găsit ADN-ul pe cearşaful în care era înfăşurat cadavrul lui Victor Carlgren. În plus, are antecedente violente şi s-a dat la fund recent.

— Şi băiatul dispărut…

— …Samuel, completează Malin.

— Aşa. Credeţi că lucrează pentru Olle Berg şi pentru partenera sa… Caută prin notiţe şi spune: Rakel?

— Da. Se potriveşte. Prietenii lui Olle Berg au declarat că este împreună cu o femeie care are un fiu cu dizabilităţi.

— Hm, face Hanne iar şi îşi pune o eşarfă pe umeri, atingându-şi obrajii pistruiaţi. Deci poemul ăsta a fost la băiatul dispărut, care l-ar fi putut primi de la Berg şi de la partenera sa?

Malin încuviinţează.

Hanne îşi pune ochelarii de citit şi se întinde după poemul tipărit, cu mesajul scris de mâna lui Samuel pentru mama sa. Aprinde lumânarea de pe masă şi începe să citească. Citeşte totul, apoi priveşte spre tavan, parcă gândindu-se, şi mai citeşte o dată. După aceea, îşi scoate ochelarii şi îşi masează tâmplele cu vârfurile degetelor, se sprijină de spătar şi închide ochii.

— Nu e tocmai un talent fantastic, începe ea. Dar are ceva… Rahela. Rakel. Jonas. Iona. Rahela şi Iona.

Malin îmi aruncă o privire întrebătoare, şi eu îi fac un semn uşor din cap să nu o întrerupă.

Hanne îşi pune iar ochelarii. Ochii îi sclipesc şi nu mai are expresia copilăroasă, care aproape că o face să pară neştiutoare.

— Deci, zice ea, şi se opreşte scurt, apoi continuă: Porumbiţa şi mielul au trăit în pace, până ce porumbiţa a început să facă drumuri lungi. Ascultaţi:

În fiecare zi zburai tot mai departe
Precum furtuna, întunecai soarele cu jocul tău.
Precum mizeria, poceai aerul cu mândria ta.
Ca nişte săgeţi rănea trădarea ta

Nici eu, nici Malin nu spunem nimic.

Hanne îşi lasă ochelarii să alunece spre vârful nasului şi ne priveşte grav, peste rame.

— Mă urmăriţi?

— Da, dar… zic, nesigur.
Hanne ridică o mână şi spune:
— Mieluşeaua iubea porumbiţa, dar porumbiţa respingea tandreţea sa. Zice aşa:

Gura ta repeta „nu, nu”
Gândurile tale trăiau aiurea,
numai cu mine nu

— Bine, spune Malin şi o surprind uitându-se la ceasul cu cuc de pe perete.
— Apoi porumbiţa a avut un accident, continuă Hanne. Mieluşeaua, disperată, a cunoscut un leu. Care a ucis porumbiţa. Zice:

Dar colţii lui ascuţiri
şi ghearele prea lungi
ţi-au rănit corpul,
vrând să te prindă

Malin se foieşte pe scaun.
— Mieluşeaua a jelit, spune Hanne, ridicând din sprâncene. Mieluşeaua a jelit, dar leul i-a adus o porumbiţă nouă. Ascultaţi:

Am plâns o mare de lacrimi
şi m-am culcat, ca să mor,
pe iarba firavă a tristeţii
Dintr-odată, leul s-a întors
purtând în colţi
o porumbiţă imaculată.

— Scuze, o întrerupe Malin, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu înţeleg încotro ne îndreptăm.
— Aşteaptă, zic şi mă aplec în faţă, încât flacăra lumânării de pe masă aproape că-mi atinge obrazul. De ce spui că leul i-a adus altă porumbiţă? De unde ştii că mielul este… o ea?
Hanne râde tare. Se întinde după notiţele ei şi răsfoieşte până ce dă peste o pagină albă, pe care o întoarce, ca să vedem ce scrie.

— Rakel este un nume din Vechiul Testament, ştiaţi?

— Nu e tocmai domeniul meu de expertiză, spune Malin şi îşi înăbuşă un căscat.

— Rakel înseamnă *miel* sau *mulţumire,* în ebraică, explică Hanne şi scrie în carneţel:

Mieluşea = Rakel

Malin se uită la mine cu gura căscată.

Hanne zâmbeşte şi continuă:

— Ghiciţi ce înseamnă Jonas în ebraică.

Malin clatină din cap, fără să spună nimic. Citesc fascinaţie şi nelinişte pe chipul ei.

— Jonas este varianta suedeză a numelui Iona, care înseamnă *porumbiţă.* Este un nume care apare şi în unele părţi ale Bibliei, cum probabil ştiţi.

Pixul scrâşneşte pe hârtia fină, în timp ce Hanne mai scrie un rând.

Porumbiţă = Jonas

— *Doamne,* şoptesc eu. Doar nu vrei să spui că…?

— Autorul poemului descrie relaţia lui Rakel cu fiul ei, îi relatează accidentul şi… moartea?

Vocea lui Malin e atât de slabă, că abia o aud.

— Dar porumbiţa a fost ucisă de leu, zic. Cine este leul?

Chipul lui Hanne devine grav. Zâmbetul i se stinge, iar ochii par să i se întunece la lumina lumânării. Ia pixul şi scrie patru litere pe hârtie.

Olle

— Ce se întâmplă dacă scoatem un „l" şi schimbăm locul literelor? întreabă ea.

Hârtia se boţeşte niţel sub vârful pixului când ea completează, fără să aştepte un răspuns.

Olle = Leo

— Iar „leo" este latinescul pentru…

— *...leu,* zic eu.

Hanne încuviinţează şi scrie şi ultimul cuvânt.

Olle = Leo = Leu

Se întinde puţin şi pune pixul lângă carneţel.

Malin se ridică brusc şi începe să se plimbe prin bucătărie, lovindu-şi palma cu pumnul.

— La naiba! şuieră ea. *Futu-i!* De ce nu am văzut asta înainte?

Nici eu, nici Hanne nu spunem nimic.

— Citeşte din nou ultimele versuri, îi spun lui Hanne.

Hanne ia foaia şi citeşte tare:

Fără lacrimi, am plâns o mare
şi m-am întins să mor pe solul reavăn al durerii
Dar leul a reapărut, şi-n botu-i căscat
purta o porumbiţă imaculată.

— Cum interpretăm asta? întreb.

<u>Partea a IV-a</u>

În pântecele balenei

„Domnul a trimis un peşte mare să înghită pe Iona, şi Iona a stat în pântecele peştelui trei zile şi trei nopţi.

Iona s-a rugat Domnului Dumnezeului său din pântecele peştelui.”

Iona 1:17-18

Samuel

Zbor în jurul grotei întunecoase.

Zbor, zbor, purtat de aerul rece şi umed.

Aripile mele sunt puternice şi corpul meu, rezistent, dar uneori mă lovesc de zid. Atunci mă întind şi îmi las capul şi ciocul într-o parte. Mă odihnesc, în timp ce inimioara mea de pasăre îmi bate cu putere în piept.

Înclin capul şi-mi privesc penajul cenuşiu.

Coada şi aripile au marcaje negre, iar pieptul mi-e rozaliu.

Am picioarele scurte, puternice.

Fără să fiu 100% sigur, aş spune că sunt un porumbel călător.

Columba palumbus.

Fragmente de conversaţie, de voci omeneşti, pătrund uneori piatra groasă şi grota, aşa cum apa se strecoară printre crăpăturile dintr-un munte.

Uneori recunosc vocile, chiar înţeleg ce spun.

De exemplu, am auzit-o pe Rakel. Părea speriată şi spunea:

— Ce i-ai făcut?

Apoi spunea:

— Dacă i-ai clintit un fir de păr, o să…

Şi apoi:

— O să chem poliţia dacă nu dispari ACUM, mă auzi?

Bărbatul cu care vorbea îi răspundea într-un dialect de Skåne atât de puternic, încât nu îl puteam înţelege, dar mi se părea foarte furios.

Lumina este puternică şi dură. Îmi loveşte ca un vârf de cuţit ochii sensibili. Închid ochii şi mi-e dor de întunericul din grotă, dar Lumina mă trage spre ea. Mă trage, mă smulge, de parcă aş fi un prosop ud, care trebuie stors. Mă întind, iar ciocul mă arde îngrozitor.

În cele din urmă, aterizez înapoi în Corp, în celălalt corp, cel care are braţe şi nu aripi, degete la

mâini şi la picioare.

Dar nu durează mult, pentru că vine durerea din fese şi în clipa următoare mi se răspândeşte căldura înăuntru.

Atunci cad iar.

Cad şi cad, direct prin podea, prin pământ şi prin stâncă. Cad din nou înapoi în grotă.

Îmi înfoi penele, uguiesc niţel şi îmi vâr ciocul în puful moale de pe piept.

Apropo, în grotă nu e atât de rău.

Nu simt durere, nici foame, nici nelinişte.

Totul este previzibil, are propriul său ritm, ca valurile sau ca bătăile inimii. La intervale regulate, Întunericul mă predă Luminii, care, la rându-i, mă redă Întunericului.

Până când.

Până când.

Undeva, deasupra mea, percep o schimbare de culoare a tavanului peşterii. Negrul devine mai puţin negru. Contururile sunt mai clare şi aerul, mai curat.

Este Lumina, care vine şi este mai puternică decât înainte.

Creşte în intensitate, devine soare şi mă smulge din peşteră, de parcă aş fi un morcov recoltat.

Totul devine ascuţit şi dur, şi doare ca naiba.

Îmi simt braţele, picioarele, chiar şi degetele de la picioare, sub ceva moale şi cald. Îmi simt şi inima, care nu-i o inimă de pasăre, ci una mult mai mare, care mi se umflă în piept. Îmi simt greutatea capului şi sângele care-mi aleargă prin vene.

Dar mai simt şi alte lucruri neplăcute, cum ar fi uscăciunea gurii – limba mi se lipeşte de cerul gurii – şi arsura din nas.

— *Gaah aarrgghh.*

Sunetele îmi ies din corp. Cuvintele nu sunt cuvinte, sunt icnete, grohăituri. Şi ies din *mine.*

Mijesc ochii în Lumină, chiar dacă mă înţeapă şi mă dor ochii de la ea.

Deasupra mea atârnă un păianjen imens, de o pânză prinsă de tavan.

Corpul lui este cât al unui om. Are torsul, capul şi fălcile lungi şi proeminente albastre, însă picioarele îi sunt negre şi lungi.

Vreau să strig, dar tot ce se întâmplă este că-mi curge salivă fierbinte din gură, pe obraz.

Picioarele păianjenului se apropie, atât de mult că văd firele lungi de păr, ca de perie, care cresc pe ele, şi cleştii de la capetele lor.

Pe capul albastru electric se văd câteva perechi de ochi metalici, lucioşi. Sclipesc vag în lumina puternică.

Strig iar şi iar, şi într-un final cred c-am speriat insecta imensă, pentru că încremeneşte şi îşi schimbă forma sub ochii mei.

Picioarele i se reduc la nişte legături de nailon. Cleştii îi devin brăţări de plastic, iar trupul albastru i se schimbă într-un dreptunghi. Ochii lui sunt doar nişte capse metalice.

Clipesc. Încerc să înţeleg.

Ce mama naibii?

Zac în pat, sub balansoar.

În patul lui Jonas!

Mă loveşte în stomac.

Ce mama dracului caut eu în patul lui Jonas? Sunt bolnav? Unde este Jonas?

Încerc să o strig pe Rakel, pentru că ea trebuie să ştie ce se petrece. Trebuie să-mi poată explica de ce eu, şi nu el zac aici, în pat, ca o focă lovită cu măciuca, fără să pot mişca un deget.

Dar gura nu mă ascultă. Refuză să formeze cuvintele, şi singurul lucru care iese este mai multă salivă. Aşa mi-l amintesc pe Jonas în pat: slab ca un ţâr, cu pielea albă şi lucioasă, ca marmura. *Fără să respire.*

Mă străbate un fior.

Jonas este *mort?*

Încerc să întorc capul, ca să văd mai bine noptiera, dar nu reuşesc. Strig către corpul meu să se întoarcă, dar refuză, ca acolo jos, în peşteră.

Încerc iar, şi de data asta capul mi se mişcă puţin, dar nu suficient cât să pot vedea noptiera, despre

care ştiu că e lângă mine.

Încerc iar. Închid ochii, mă concentrez şi-mi imaginez capul mişcându-se pe pernă. Alunecând într-o parte, de parcă ar fi cel mai simplu lucru din lume.

Încă un centimetru.

Deschid ochii.

Pe noptieră se află o vază cu un trandafir proaspăt. Lângă ea este tubul de cremă pentru mâini şi strugurelul de buze. Văd calendarul de pe perete, deasupra noptierei.

Este 24 iunie.

Nu poate fi adevărat. Este 22. Ajunul solstiţiului de vară.

Doar nu sunt aici de două zile, nu?

Gândul face încăperea să se învârtă cu mine. Îmi ţiuie urechile.

— *Gaahhrrraa.*

Este doar un icnet. Nici măcar nu încerc să strig. Zgomotul pare să-mi iasă din piept, de parcă ar vrea şi el să evadeze.

Mă uit iar la noptieră, la trandafirul din vază. Apoi privirea mea este atrasă de zgârieturile din lac, cele pe care Jonas încerca să le atingă cu mâna.

Acum văd.

Din poziţia actuală, întins în pat, văd că nu sunt zgârieturi.

Sunt litere.

Gravate sau mai degrabă *săpate* în lac, cu litere oblice, neregulate. Formează un cuvânt.

AJUTOR

Pernilla

— Dar sigur că vreau să te ajut! Am spus-o de la început. N-ar trebui să-ţi fie teamă să ceri ajutor. Data viitoare voi fi eu cea care va avea nevoie, şi atunci la tine voi apela, Pernilla.

Vocea Stinei este fermă, iar mâna care o ţine pe a mea, caldă.

— Data viitoare voi fi eu cea care cunoaşte iar un tip nepotrivit şi care trebuie să plângă, adaugă ea, râzând răguşit.

Stăm pe o pătură, pe o stâncă aflată cam la o sută de metri de portul din Stuvskär.

Soarele coboară peste insule, iar piatra de sub noi a început să se răcească.

Părul roşu al Stinei luceşte în lumina caldă, iar pielea ei tăbăcită are nuanţa cuprului. Poartă un maiou vişiniu, atât de decoltat, că aproape-i văd tot sutienul.

— Gata, Björn? face Stina, privindu-şi fiul încurajatoare, un tip slăbănog, cu păr blond şi o faţă frumoasă, aproape feminină, pe care o recunosc din poza de pe biroul Stinei.

— Da, zice el şi pare dintr-odată nesigur. Deşi probabil c-o să fiu foarte fals.

— *Rahat,* spune Stina şi alungă un ţânţar. Cum o să-şi dea cineva seama că eşti fals la telefon?

Björn ridică din umerii slabi şi trage de un coş mare, aflat într-o parte a bărbiei.

— Haide, îi spun şi-i dau telefonul cu cartelă preplătită, pe care l-am cumpărat.

Îl ia cu o mână şi în cealaltă ia hârtia cu notiţele şi un pix.

— Sigur era la şase jumătate? întreabă Stina.

Eu încuviinţez.

— Da, însă nu pot jura că va suna atunci.

Rakel este prevăzătoare.

După ce am găsit anunţul online şi am răspuns la el, via e-mail, mi-a trimis două mesaje. În primul punea alte întrebări, iar în al doilea stabilea o oră la

care să mă sune. Nu a furnizat nicio informaţie de contact.

Trec minutele şi soarele apune în apa care se întinde calmă în faţa noastră. Doar câteva unde tulbură iarba de mare verde, aflată lângă mal, mizeria aceea pe care aluneci mereu când mergi să înoţi.

În depărtare circulă o barcă cu motor, iar zgomotul creşte şi scade, în ritmul mişcărilor sale.

Stina scoate plosca de la magazin şi mi-o întinde.

— Ar trebui să iei o duşcă, zice ea şi toarnă lichidul chihlimbariu în două pahare de plastic, fără să aştepte o confirmare.

— De ce nu? oftez.

Deschide o sticlă de cola şi i-o întinde lui Björn, care clatină din cap.

Pare agitat şi îşi frânge mâinile palide.

Mă gândesc la Samuel. La cât de ironic este că numele lui înseamnă „Dumnezeu ascultă rugile”.

Samuel, din Cartea întâi a lui Samuel, şi-a primit numele fiindcă mama lui, Ana, l-a dobândit după ce s-a rugat lui Dumnezeu să aibă un fiu.

Dumnezeu ascultă rugile.

Dar cine ascultă acum?

Au trecut trei zile de când Samuel trebuia să se vadă cu mine în port. Trei zile în care n-am avut niciun semn de la el.

Niciun mesaj. Niciun apel.

Tăcere.

Cred c-ar trebui să merg iar la poliţie, dar fătuca aceea arogantă m-a făcut să-mi pierd cumpătul.

Îmi promit să mă întorc, dacă reuşim să dăm de femeia aceea, fiindcă măcar aşa le vom putea dovedi ceva. Ceva care să îi facă să ia atitudine, nu să stea şi să mă privească de parcă aş fi nebună.

Telefonul sună, şi Björn răspunde, cu o expresie hotărâtă.

— Alo? face el, pe o voce ascuţită.

Stina mă priveşte şi zâmbeşte. Ştiu că este mândră de fiul ei.

— Da, continuă băiatul.

Şi apoi:

— Nu tocmai, dar am lucrat într-un azil. Am făcut menajul. Nu administram medicamente sau injecţii.

Tace, dând din cap afirmativ.

— 19 ani. Peste trei luni.

Din nou tăcere, iar eu îmi ţin respiraţia şi mă rog să funcţioneze.

— De fapt, m-am lăsat, spune el, prefăcându-se ruşinat, aşa cum l-am învăţat. Mă săturasem de şcoală. Voiam să lucrez. Nu merg la şcoală sau aşa. Doar, gen… Tace din nou şi mă priveşte. Da, spune, ezitând. Merge.

Scrie ceva şi încuviinţează.

— Da. Ne vedem acolo.

Închide.

Nu îndrăznesc să-l întreb, dar chipul lui, pe care se iveşte un zâmbet demn de o reclamă la Colgate, spune totul.

— În portul din Stuvskär, poimâine la 11, spune el triumfător şi ridică mâna, ca Stina să bată cuba.

Fac şi eu ca ea, lovindu-mi palma de a lui şi oftând uşurată.

— Ce-a zis? şoptesc.

— Că ar vrea să ne vedem şi să vorbim. Că este greu să găsească oameni potriviţi. Că speră să fiu de acord.

Stina mă priveşte. Ochii ei verzi lucesc.

— Ţi-am zis eu că va merge, spune ea şi zâmbeşte, de-i văd toate plombele de pe dinţii pătaţi cu nicotină.

— Mulţumesc, spun eu, cu lacrimi în ochi, şi mai întâi fac un semn din cap spre Stina, apoi spre fiul ei. Nu ştiu cum voi reuşi să vă răsplătesc.

Manfred

Mama spunea că timpul vindecă toate rănile. De parcă timpul ar fi o asistentă cu o uniformă albă, cu mâini curate ca lacrima, care aleargă de colo colo, servind supă fierbinte, şi nu un amăgitor care pândeşte la fiecare colţ, aşteptând să comitem greşeala care să ne coste viaţa.

Sau viaţa altcuiva. De exemplu, viaţa copilului tău.

Gust din vin şi zâmbesc spre Afsaneh şi spre Martin, prietenul ei de la universitate.

Ei râd la ceva ce-a zis Martin, ceva ce nu înţeleg, dar zâmbesc, pentru că n-am nici puterea, nici dorinţa de a-mi împărtăşi gândurile negre. În plus, nu mă pot opri din a mă gândi la ce-a zis Hanne despre miel, despre porumbiţă şi despre leu.

Leul, care este Olle Berg.

Trebuie să-l găsim, şi încă repede. Chiar dacă poemul nu poate fi considerat dovadă la tribunal, putem să-l legăm de una dintre victime, prin ADN. În plus, are antecedente violente, aşa că probabilitatea ca ADN-ul său să fi ajuns acolo din întâmplare este aproape inexistentă.

Eu nu cred în coincidenţe. Mă uit la Martin.

Este de-o vârstă cu Afsaneh şi are chipul alungit şi palid, cu un nas disproporţionat de mare. Părul lui şaten, creţ pare să sfideze gravitaţia. Tunsoarea nu-l avantajează. Arată ca un pudel.

Martin mă priveşte, încuviinţează şi aşteaptă să zic ceva.

Mă grăbesc să orientez discuţia spre alt subiect, ca să nu îşi dea seama cât sunt de distrat.

— Afsaneh îmi spune că teza ta merge bine, zic.

Martin zâmbeşte şi îi aruncă o privire soţiei mele.

— Da, aşa cum am spus. O voi prezenta în octombrie, dacă nu intervine nimic. Dar trebuie să presupun că va interveni. Bătrânul meu profesor de la catedra de Psihologie are hernie de disc, aşa că vom vedea.

— Sorry, zic. Mă gândeam la altceva.

Martin ridică mâinile.

— Stai liniştit. Ştiu că ai lucruri mai importante în minte decât teza mea amărâtă.

În pauza care urmează, mă uit la masa din bucătărie. Studiez lemnul pe care Nadja l-a ciupit în primăvară. Îmi amintesc cum m-am supărat pe ea şi îmi promit că nu se va mai întâmpla.

Doar să se facă bine. Să fie totul ca înainte.

Afsaneh îşi drege glasul.

— Nu este amărâtă, spune ea. Descrie bine perioada.

— Despre ce scrii? întreb.

Martin îşi trece mâinile prin bucle şi înclină uşor capul, iar părul aproape că-i intră în farfurie. Nasul lui luceşte în lumina lustrei.

— Despre narcisism. Mai precis, despre creşterea prevalenţei trăsăturilor narcisiste.

— Chiar creşte?

Martin îşi pune coatele pe masă.

— Chiar creşte. Doi cercetători americani, pe nume Twenge şi Campbell, au demonstrat că prevalenţa trăsăturilor de personalitate narcisiste a crescut la fel de mult ca obezitatea, din anii 1980. Mai ales la femei.

Martin îi face cu ochiul lui Afsaneh şi mai toarnă vin în pahare.

— Alte câteva studii o confirmă, continuă el.

— Se poate numi epidemie? întreabă Afsaneh, golindu-şi paharul dintr-o înghiţitură.

— Exact, spune repede Martin. Chiar este.

— De ce? întreb. De ce devenim mai narcisişti?

Martin surâde strâmb.

— Societatea s-a schimbat. Structurile sociale s-au fragmentat, iar cea mai mică unitate nu mai este familia, ci individul. În plus, social media. Peste un miliard de persoane folosesc Facebook în fiecare lună. *Un miliard,* pricepi? Alte platforme sociale cresc exploziv. Există o conexiune puternică între dependenţa de social media şi comportamentul narcisist. S-a dovedit ştiinţific. Nu este neobişnuit,

pentru că arătăm o faţadă care ne oferă numărul maxim de urmăritori, de *like-uri,* de comentarii sau orice am căuta.

— Asta cercetăm şi în Proiect, spune Afsaneh, înăbuşindu-şi un căscat.

— Dar oamenii n-au depins mereu de aprecierea socială? întreb eu.

— Ba da, spune Martin, mai încet. Dar tehnologia ne-a răpit căutarea naturală de reacţie şi acceptare sociale. Există oameni care nu ies din casă. Fac doar poze sau se filmează, în diverse situaţii, în haine diferite, şi postează pe reţelele sociale. Toţi prietenii lor sunt online. Au crescut cu tehnologia.

Afsaneh îşi mai toarnă vin. Se mişcă stângaci şi sticla loveşte tare masa când o pune jos, periculos de aproape de margine.

— Seamănă cu nunţile chinezeşti, spune ea, chicotind.

— Nunţile chinezeşti? întreb, mutând sticla spre centrul mesei.

— Am auzit de la un cercetător rezident din China că nu se obişnuieşte să dai o petrecere când te căsătoreşti. Te duci la un fotograf şi faci multe poze, cu decoruri diferite. Ai paharul de şampanie în mână, tai un tort de nuntă fals. Te săruţi cu partenerul sau partenera pe un fundal romantic şi tot aşa. Doar ca să poţi arăta mai târziu albumul. În Japonia, poţi închiria invitaţii la nuntă, ca să dea mai bine în poze.

— Da, confirmă Martin. Este acelaşi mecanism. Este mai important să poţi arăta poze de la eveniment decât să îţi sărbătoreşti nunta cu rudele şi prietenii. Exact asta cercetez eu. Dar, în loc să pui pozele în album, le postezi pe o platformă socială. Acolo posibilitatea de a primi informaţii este infinită. Săptămâna trecută am fost la Auschwitz. Aveţi idee câtă lume îşi face selfie-uri acolo? Este mai important să arăţi că ai fost acolo decât ce s-a întâmplat cândva.

Afsaneh se strâmbă.

— Serios? Aş fi scuipat o pipiţă care făcea bot de raţă în faţa fostelor camere de gazare.

— Şi totuşi, fix asta fac.

Martin se lasă pe spate, dezolat.

— Este doar începutul, continuă el. Internetul a schimbat interacţiunea între oameni. Reglează de câte ori poţi spune „Uită-te la mine". Viaţa reală nu conţine nici pe departe atât de multe oportunităţi de feedback pozitiv precum internetul. De ce să te concentrezi pe asta?

— Deci Facebook a câştigat? glumesc eu.

Martin însă nu zâmbeşte.

— Ştiai că Facebook a explodat când a inventat butonul *like? O* femeie pe nume Leah Perlman a fost cu ideea, dacă-mi amintesc bine. În fine, asta a fost acum aproape zece ani. Pictograma aceea cu un deget mare în sus a schimbat tot internetul. A schimbat comportamentul oamenilor şi a ajutat companii să aibă succes sau le-a îngropat. A înscăunat şi a detronat preşedinţi.

— Nu cumva exagerezi? îl întreb.

Martin scutură hotărât din cap.

— Reţelele sociale ne vor schimba fundamental societatea. Ne vor schimba pe noi. Şi nu neapărat în bine. Pe lângă feedback, există riscul să devenim pasivi. Cum se va modifica percepţia noastră asupra lumii dacă luăm parte la tot la mâna a doua în loc să trăim chiar noi? Este ca şi cum ai citi despre culoarea albastru, fără să o vezi. Internetul ne separă de viaţa reală. Trăim printr-un obiectiv, iar între individ şi realitate este mereu un strat. Aşa că eu cred că există riscul ca noile tehnologii să ne amăgească. Să ne spele creierele şi să ne inducă…

— Inerţie? sugerez.

Martin încuviinţează, entuziasmat.

— Păi, zice Afsaneh. Nu e cazul să mergi prea departe. Nu cred că avem motive de îngrijorare. Nu pe termen lung. Este limpede că vom continua să interacţionăm. Nu ne putem adapta să interacţionăm doar cu tehnologia. Nu ne putem înmulţi aşa.

— Acum vorbeşti ca un biolog, spune Martin, pe ton zeflemitor. În plus mai există şi alte aspecte. De exemplu, nu putem şti ce este adevărat pe internet.

— Oamenilor le pasă de adevăr? întreb.

— O întrebare interesantă! exclamă Martin şi eu regret imediat că am ridicat-o, pentru că-mi simt pleoapele tot mai grele. Cred, spune el, că ne îndreptăm spre o societate în care principalul nostru model explicativ este fenomenologic.

— *Fenomenologic?*

— Scuze, spune Martin, trecându-şi mâna prin părul creţ. Când vorbesc despre un model explicativ, mă refer la cum ne descriem realitatea. Există, de exemplu, modele explicative religioase. Să ne imaginăm că ai fi transportat în lumea condusă de karma. Pe baza unui model explicativ religios, ai putea ajunge la concluzia că te-ai îndepărtat de Dumnezeu. Leacul este să faci bine, cum ar fi să te rogi. Există şi modele explicative ştiinţifice. Poţi spune că te simţi rău fiindcă ai o carenţă de fier. Leacul este o pastilă. Un model explicativ fenomenologic se bazează pe propriile experienţe individuale, cum ar fi că mă simt rău fiindcă am trecut printr-o traumă sau fiindcă sunt cine sunt. Am dreptul la propriile experienţe, la propriile traume. Ce simt că este adevărat nu poate fi pus la îndoială. Aşa stau lucrurile online. În plus, există atât de multe informaţii, că numai aceia care îşi susţin punctul de vedere şi sunt cei mai virali vor pătrunde prin zgomotul de fond.

Mă ridic şi încep să strâng masa, sperând ca Martin să priceapă aluzia.

— Ce face un lucru să devină viral? întreabă Afsaneh.

— Extremele, şopteşte Martin, de parcă ar dezvălui un secret. *The quotidian lifestyle is dead!*[11] Online, trebuie să fii mai mult Dostoievski şi mai puţin Tolstoi, dacă vrei să te menţii pe val.

Urmează o pauză. Mă uit la Afsaneh.

— Păi… încep.

— Tolstoi a scris despre viaţa cotidiană, zice Martin. Oamenii *se pişă* pe viaţa cotidiană în reţelele sociale, doar dacă nu eşti o supercelebritate. Nu le pasă de muşcatele tale, de căţeluşul tău sau de salata pregătită de tine. Îi doare în cot de noua ta canapea sau de câţi kilometri ai alergat weekendul ăsta. Dacă vrei să ai succes în social media, trebuie să fii extrem. Dostoievski a scris despre nebuni. *Asta* merge foarte bine online. Mă poţi cita.

Martin face o plecăciune şi un gest teatral de mulţumire, de parcă s-ar afla în faţa unui public numeros.

Sună telefonul. Afsaneh se ridică. Se apropie de blatul din bucătărie, ia telefonul şi se uită.

— E pentru tine, spune şi mi-l dă.

Îl iau fără chef.

Este Leti.

— L-am prins, zice el. L-am găsit pe Olle Berg. Trebuie să vii acum.

Samuel

Întunericul este rece şi fără miros.

Mă plimb pe ce pare a fi o podea şi pigulesc niţel. Nu pentru că mi-e foame, ci pentru că asta fac porumbeii. Zboară, ciugulesc mâncare, gânguresc, îşi scutură penele şi fac alte chestii păsăreşti.

Undeva, în depărtare, aud voci de oameni, dar cuvintele se amestecă şi formează o cacofonie stranie, imposibil de înţeles.

Apoi se întâmplă ceva.

Este ca atunci când mă trage în sus Lumina, dar nu este lumină.

Rămân în beznă.

Dar tot ajung iar în Corp.

Mă furnică peste tot şi devin încet-încet conştient de braţele şi picioarele mele. Îmi simt mâinile pe suprafaţa netedă a cearşafului. Simt gust amar în gură, că-mi pulsează capul, că mă arde nasul, de parcă aş fi prizat coca săptămâni la rând. Încerc să strig, dar gura şi coardele vocale nu mă ascultă.

Răcnetul devine o respiraţie neputincioasă, care-mi părăseşte plămânii ca un fâsâit.

Zac nemişcat în pat, cuprins de panică.

Minutele trec, poate devin ore, e greu de zis, pentru că n-am noţiunea timpului. Dar este întuneric încă, cu excepţia fâşiei înguste de lumină a lunii care se strecoară pe geam şi se aşază pe podea, ca un animal de casă somnoros.

Dacă s-a terminat? Dacă este moartea?

Lacrimile îmi ard pleoapele şi am un nod în gât.

Ce-am făcut cu viaţa mea?

Ce s-a întâmplat cu Samuel Stenberg?

Nimic, dar asta-ţi puteam spune acum multă vreme, dacă te oboseai să mă asculţi.

Mă gândesc la singura persoană de care-mi este dor acum, singura pentru care aş da orice să o revăd.

Mama.

Dintr-odată mi se pare că stă lângă patul meu şi îi simt căldura şi inspir mirosul săpunului ei cu

lavandă. Pentru o clipă cred că văd cruciuliţa de aur pe care o poartă la gât. Dar, o clipă mai târziu, îmi dau seama că mi-am imaginat totul.

Îmi dau lacrimile.

Se rostogolesc încet pe obrajii mei, ca o ploaie liniştită de vară, în timp ce noaptea se deschide lent spre zorile cenuşii-albăstrui. Când cerul se luminează dincolo de fereastră, Corpul se trezeşte la viaţă.

Încerc să strâng pumnul şi Corpul mă ascultă. Fac asta iar şi iar.

Apoi mişc un picior puţin, sub cearşaf, şi Corpul continuă să mă asculte, de parcă aş fi eu cel care ia deciziile şi nu invers.

Întorc capul, mă sprijin în mâini şi mă ridic.

Mă doare capul şi simt greaţa în stomac, dar *mă pot* mişca. Am câştigat lupta cu Corpul. Orice boală aş fi avut, a trecut acum şi nu mai vreau să stau aici niciun minut.

Pe geam aud un cântec de pasăre matinală şi i se mai alătură una.

Îmi ating cu atenţie faţa şi simt banda chirurgicală. Este lipită de ceva lung şi îngust, ca un pai moale. Fără ezitare, trag banda şi scot paiul.

Mă doare şi îmi dau seama că ţin în mână un tub care-mi intră prin nas şi îmi ajunge în stomac.

Îmi amintesc de ce a zis Rakel.

Jonas este hrănit prin sondă. Dar nu trebuie să-ţi faci griji, de asta mă ocup eu.

Panica îmi explodează în piept şi smulg tubul, fără să mă gândesc la consecinţe. Trag de parcă ar fi un vierme care mi s-a târât în stomac. Centimetru după centimetru de tub alunecos îmi iese din nara dureroasă.

Tuşesc şi-mi vine să vomit, dar chiar când mi-a ajuns voma în gât tubul iese. Îl arunc, mă împleticesc spre geam şi îl deschid.

Loveşte în metal.

Întind mâna şi pipăi grilajul pe care chiar eu l-am înşurubat.

E solid ca stânca.

Inspir adânc.
Aerul nopţii este umed şi miroase a iarbă şi a pământ. Cântecele păsărilor mi se par asurzitoare, încât mă tem că se va trezi cineva şi mă va obliga să mă întind iar în patul lui Jonas.
Camera este la parter şi ar fi fost extrem de simplu să sar pe geam, dacă nu era grilajul. Sunt încuiat într-o colivie imensă, pentru că am vrut să fiu de ajutor.
Închid geamul şi ies pe hol.
Linişte.
Se aud doar mârâitul surd al frigiderului din bucătărie şi nenorocitele de păsări.
Podeaua scârţâie sub greutatea mea. Trosneşte de parcă ar chema-o pe Rakel.
Mă opresc şi ascult, dar dinspre camera lui Rakel nu vine niciun sunet, aşa că mai fac un pas şi apuc clanţa uşii de la intrare. Este rece.
Uşa nu se deschide când apăs. Cred că are zăvorul pus. Încerc iar, dar degeaba. Parcă ar fi din piatră.
Dezamăgirea mă loveşte ca un val îngheţat. Încetişor, mă las în şezut, cu spatele sprijinit de nenorocita de uşă.
Lacrimile revin, fără să-mi dau seama, dar de data asta plâng ca o stropitoare. Îmi spală obrajii şi îmi curg în gură. Mă doar când o lacrimă sărată îmi atinge nara rănită.
Ce naiba se întâmplă aici?
Gândurile mele sunt ca nişte câini sălbatici, alergându-se unii pe ceilalţi fără sens, fără să mă ajute să mă luminez.
Trebuie să pot ieşi din nenorocita de casă. Este o casă, nu o închisoare. Inspir adânc şi încerc să evaluez logic situaţia.
Toate geamurile de jos sunt zăvorâte, aşa că nu pot ieşi prin ele. Uşa din faţă are lacăt, aşa că la revedere. Uşile dinspre terasă sunt şi ele încuiate, şi chiar dacă nu ar fi, nu pot coborî de acolo, fiindcă terasa dă spre stâncă. Doar dacă nu vreau să risc o

cădere de 20 de metri, ca să mă zdrobesc de stâncile de mai jos.

Sus. E singura şansă.

Mă pot strecura pe scara în spirală, pot intra în camera mea, pot deschide geamul şi apoi pot sări pe el. Ar trebui să meargă. Nu e atât de sus. Maximum trei, patru metri. Dedesubt este iarbă, aşa că voi ateriza pe moale.

Picioarele îmi tremură când mă strecor în camera de zi. Prin ferestrele mari văd marea în zori, ca o pătură imensă de plumb cenuşiu, care se pierde la orizont.

Urc scările din cinci paşi rapizi. Sunt solide, din fier forjat, şi nu scot zgomote trădătoare.

Uşa camerei mele este deschisă. Intru.

Patul este făcut. Pernele sunt la fel de pufoase ca atunci când am ajuns eu aici. Rucsacul meu nu e nicăieri şi dulapul întredeschis e gol. Se simte un iz de săpun.

De parcă n-aş fi fost aici. De parcă cineva ar fi curăţat orice urmă.

Mă duc la geam, o deschid şi mă uit în jos.

Este mai înaltă decât credeam şi în iarbă sunt pietre, pe care n-am de gând să aterizez. Camera lui Rakel este chiar sub asta. Dacă mă lovesc sau strig, s-ar putea trezi. Aşa că, indiferent ce se întâmplă şi cum cad, trebuie să tac mâlc.

Mă aşez cu grijă pe pervaz. Mă gândesc ce să fac.

Să apuc pervazul cu mâinile, ca să atârn drept, şi să-i dau drumul?

Nu.

Înălţimea de la care cad s-ar reduce, dar nu pot alege unde să aterizez. Există riscul să ajung prea aproape de faţadă, să mă lovesc şi poate să îi trezesc pe Rakel sau pe Olle ăla, dacă s-a întors.

Decid să sar din poziţie şezând şi la cât mai mare distanţă, ca să nu aterizez prea aproape de zidul casei.

Închid ochii şi trimit un gând către cineva. Nu ştiu către cine. Nu către Dumnezeu.

Mă împing din mâini şi din picioare şi zbor prin zorii de vară. Pământul mă loveşte tare şi mi se taie respiraţia. O durere ascuţită în gleznă îmi străbate piciorul şi trebuie să mă folosesc de tot autocontrolul ca să nu urlu.

Mă aşez în iarbă şi-mi privesc piciorul, îngrozit că voi vedea oasele ascuţite ieşindu-mi prin piele.

Dar arată ca de obicei.

Trebuie să fie doar o entorsă, îmi spun şi mă ridic în patru labe. Încerc să mă ridic complet, dar durerea din picior e prea puternică, aşa că încep să mă târăsc prin iarbă.

Încheietura stângă mă doare atât de rău, că nu îndrăznesc să mă sprijin pe ea.

Înaintez prea încet, dar nici nenorocitul de picior şi nici mâinile nu-mi sunt de mare ajutor, aşa că mă deplasez ca un copil de un an.

Fac colţul casei şi mă loveşte parfumul greu al trandafirilor lui Rakel. Florile proaspete, de un roşu întunecat, cu tulpinile ţepoase, se ridică spre cerul care se luminează. Petalele sunt acoperite de rouă.

Mă târăsc în jurul lor şi spre poarta din gard.

Încă 20 de metri.

Palmele mi se zgârie în conuri şi în pietrele din iarbă.

Nu-mi mai simt genunchii şi glezna îmi pulsează dureros.

În depărtare aud pescăruşii.

Zece.

Mână, genunchi. Mână, genunchi.

Simt ceva alunecos sub palmă. Când mă uit, văd că am strivit un melc.

Continui.

Cinci.

Mână, genunchi. Mână, genunchi.

Apare gardul în faţa mea. Mi se pare mai înalt decât un zid.

Mă sprijin de scândurile umede şi mă ridic într-un picior.

Pe pământ cade o lumină. Mă întorc şi arunc o privire spre casă.

S-a aprins în camera lui Rakel.
Încerc să deschid poarta, dar nu merge. Pare încuiată.
Rahat!
Se aud zgomote din casă. Cineva ţipă.
Mă gândesc.
Gardul este înalt. Dacă n-aş fi reparat gaura din el, m-aş fi putut târî prin ea. Dacă n-aş fi vrut să mă dau atât de mare în faţa lui Rakel, acum aş fi fost liber.
De parcă ar fi contat.
Ce-am crezut? C-o să i-o trag?
Mă uit la gard şi îmi dau seama că eu am fixat grilajul şi am reparat gardul care mă ţin prizonier în casa asta de nebuni.
Idiotule. Ţi-ai construit singur temniţa.
Şi acum?
Am o singură opţiune: să mă caţăr. N-ar fi fost o problemă, dar acum, când şi piciorul şi mâna mă dor în aşa hal, nu ştiu dacă pot.
Apuc partea de sus a gardului cu ambele mâini şi încerc să mă aburc. Ar trebui să fie ca o flotare, dar corpul meu este atât de slab! Are o sută de ani şi n-a mâncat suficient de o săptămână. Corpul ar prefera să zacă în iarbă şi să moară, ca un elefant bătrân.
Aud cum se deschide un geam şi pe cineva lovind grilajul.
Altă şansă nu primesc. Dacă vreau să scap de aici, trebuie să trec peste gard.
Apuc iar partea de sus, îmi fixez privirea la cer şi împing, până ce spatele, umerii şi bicepşii îmi ard de durere. Până când văd negru în faţa ochilor şi întunericul mă trage iar în peşteră. Până ce oasele ascuţite ale aripilor îmi ies prin pielea braţelor şi nasul mi se alungeşte într-un cioc.
Nu vei reuşi. Renunţă.
Dar reuşesc. Pot s-o fac.
Mă blochez pe gard, ca o şosetă la uscat, gâfâind, fără să mă pot mişca un milimetru.
Intru iar în Corp, încetişor.
Uşa din faţă se deschide şi aud paşi grei pe scări.

Cu un ultim efort, mă ridic peste gard şi cad de cealaltă parte, cu capul înainte.

Lovesc pământul cu obrazul şi îmi trosneşte umărul, dar nu-mi mai pasă. Tot ce vreau este să ajung la motorul lui Igor, care este parcat lângă drum.

Mă ridic şi încep să fug. Piciorul mă doare ca naiba, dar frica e mai puternică decât durerea.

Aud paşi pe aleea de pietriş, zgomot de chei şi scârţâitul porţii care se deschide. În aceeaşi clipă însă mă arunc pe motocicletă şi pipăi după cabluri.

O să reuşesc!

Pe motor nu mă poate prinde nimeni, nici măcar într-o maşină.

Paşii se apropie din spatele meu când pornesc motorul. Dau drumul cablurilor şi simt furnicături în piept, senzaţia îmbătătoare de libertate şi de triumf.

Am păcălit moartea.

Motocicleta tresaltă şi zboară de acolo, dar se opreşte în aer, ca o raţă împuşcată.

Eu nu mă opresc.

Zbor neajutorat peste ghidon, ca o mănuşă, şi aterizez în drum. Gustul de sânge mi se răspândeşte în gură şi scuip pietriş sau poate dinţi.

Nu ştiu.

Nu mai ştiu nimic.

Dar creierul vrea răspunsuri. Creierul funcţionează chiar şi când corpul este făcut praf.

Îmi amintesc sticluţele de Fentanil pe care le-am furat din dulapul cu medicamente. Îmi amintesc cum au zăngănit când le-am luat din rucsac şi le-am aruncat în valuri. Dar mai ales îmi amintesc cum am înlocuit conţinutul a trei sticluţe cu apă şi le-am pus înapoi.

De aceea m-am trezit? Am fost drogat până seara trecută?

Până când am primit apă în loc de medicamente?

Să fi fost bărbatul pe care l-am auzit, cel din Skåne, cu care se certa Rakel?

Îmi amintesc cuvintele ei:

Dacă i-ai clintit un fir de păr, o să… O să chem poliţia dacă nu dispari ACUM, mă auzi?

Întunericul mă cuprinde cu blândeţe, aproape binevoitor. Mă amăgeşte cu promisiunea că mă va scăpa de durere şi de teamă.

Dar nu vreau. Încă nu.

Trebuie să înţeleg. Am atâtea de înţeles, cum ar fi de ce sunt aici, în drum, şi nu pe motocicletă, zburând spre Stockholm.

Întunericul freamătă în mine. Câmpul vizual mi se restrânge şi se înceţoşează. Durerea pulsândă cedează.

Caut din priviri, trecând peste motorul care fumegă, pe o parte, în iarbă.

Îl văd.

Ceva roşu în jurul roţii din spate, cu o coadă ca de şarpe.

Este lacătul mare, cu lanţ roşu, pe care i l-am cumpărat lui Rakel pentru bicicletă.

Partea a V-a

În Valea Umbrei Morţii

„Apele m-au acoperit
până aproape să-mi ia viaţa,
adâncul m-a învăluit,
papura s-a împletit în jurul capului meu.
M-am pogorât până la temeliile munţilor,
zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie.”

Iona 2: 5-6

Manfred

Ajung la secţie cu un taxi, chiar după miezul nopţii. Încă sunt ameţit după cina cu Martin şi Afsaneh, dar nu contează. Sunt plin de speranţă şi străbat parcul cu iarba udă de rouă mai uşor decât am făcut-o de multă vreme.

Malin este deja în sala de conferinţe, unde am strâns toate informaţiile despre anchetă.

Pe panou atârnă pozele lui Johannes Ahonen şi Victor Carlgren. Lângă ele, cineva a prins poemul şi a scris cu majuscule:

MIEL = RAKEL

PORUMBIŢĂ = JONAS

LEU = OLLE BERG

Alături este fotografia lui Berg. Se uită în obiectiv fără expresie.

— Cum eşti? mă întreabă Malin.

— În regulă, răspund. Unde l-aţi găsit pe Olle Berg?

— În arhipelag, spune Malin. Leti are toate informaţiile. Vine imediat. A lucrat toată seara.

— Ca să vezi! Şi eu care credeam că se întoarce acasă la cinci, în fiecare zi, să-şi aerisească bluza din poliester!

Malin zâmbeşte strâmb.

— Să fiu sinceră, nici eu nu m-am dus acasă. Încerc să construiesc o teorie, să înţeleg cum s-au întâmplat toate. Dar nu reuşesc.

Eu ridic din umeri.

— De ce vrei să-ţi complici viaţa? Berg i-a ucis pe Johannes Ahonen, pe Victor Carlgren şi pe victima necunoscută.

Malin îşi duce mâinile la ceafă şi priveşte tavanul.

— Prea simplu.

— Este adesea prea simplu.

— Dar de ce?

— Asta nu ştiu. Fără îndoială e o poveste cu droguri, aşa cum sunt multe mai nou.

Malin nu este convinsă. Continuă să privească în tavan.

— Victor Carlgren nu pare să fi fost drogat.

— Sora lui ne-a spus că prietenii lui au cumpărat droguri de la cineva pe nume Måns sau Malte, zic eu. Este clar că vorbim despre Malte Lindén.

Malin clatină lent din cap.

— Legătura asta e foarte şubredă şi o ştii şi tu. Şi cine-i victima numărul trei? Tipul cu muşcătură ciudată.

— Probabil alt drogat, zic şi îmi aud glasul sigur, deşi nu sunt deloc convins.

Malin oftează şi se ridică. Mototoleşte o bucăţică de hârtie şi o aruncă spre coşul de gunoi de lângă uşă. Aterizează lângă coş, dar Malin rămâne încruntată.

— De ce era ADN-ul lui Carlgren sub unghiile lui Ahonen? întreabă ea.

— S-au bătut înainte ca Ahonen să fie ucis de Olle Berg.

— Hm, spune Malin. Piele sub unghii. Când zgârii pe cineva? Exceptând când faci sex.

— Vorbeşte pentru tine. Eu nu-mi sfâşii partenerele. Dar, în general, cred că faci asta când eşti mai slab. Când totul s-a dus deja dracului. Când cineva are mâinile în jurul gâtului tău sau ţi-a împlântat un cuţit în burtă. Când nu mai ai aer şi sângerezi.

Malin se întinde şi burta îi iese în evidenţă.

— Rănile victimelor, spune ea. Trauma puternică, post-mortem. Şi-au rupt aproape toate oasele. Ce naiba le făcea Berg?

— Poate că au fost loviţi de o barcă, în apă. Medicul legist a zis că…

Malin mă întrerupe.

— Toţi trei? Puţin probabil. Şi de ce a trecut atâta vreme între crime sau între decesele accidentale, dacă n-au fost ucişi? Dacă ar fi vorba despre o reglare de conturi, ar fi murit toţi în acelaşi timp.

— Asta nu ştim sigur.

Pe coridor se aud paşi. Leti apare în cadrul uşii. Are nişte hârtii în mână, iar pe cealaltă şi-a proptit-o cu degetul mare agăţat de talia pantalonilor uzaţi. Cămaşa descheiată la gât expune un smoc de păr sur.

Se lasă pe scaunul de lângă Malin, fără să ne salute.

Mă uit la Malin, care poartă o pereche de blugi *mom* şi un tricou care a fost cândva alb, dar acum este cenuşiu, ca o cârpă de bucătărie folosită.

Oamenii nu vor să arate bine, mai nou, mă gândesc.

Vor să arate interesant, periculos sau rebel.

Vor să arate de parcă ar fi călătorit prin lume, ar fi fumat iarbă toată noaptea sau ar fi venit direct de la bordel.

Mă uit la pantalonii mei de costum cu model discret şi la pantofii bine lustruiţi, care se văd sub rotunjimea burţii.

Leti îşi drege glasul.

— Olle „Bull" Berg se află într-un camping la vest de Stuvskär, spune el. A cumpărat mâncare de 340 de coroane ieri.

— De unde ştim? întreabă Malin.

— Ne-a contactat banca, spune Leti încet. Şi-a folosit cardul la ora 15:36, ieri. Prima dată de când a dispărut. Avem noroc că magazinul are camere. L-au surprins. Colegii din Haninge erau acolo şi l-au reperat.

Leti împinge în faţa lui, pe masă, trei imagini neclare cu un tip cu şapcă şi ochelari de soare.

În prima, intră pe o uşă. În a doua, se află la tejghea. Se sprijină de ea cu mâna stângă şi semnează o chitanţă cu dreapta. A treia imagine pare identică, doar că s-a mişcat vânzătorul.

— Bună treabă.

— Da, mă interesează, spune el. Filmările, vreau să zic, adaugă, cu o nuanţă visătoare în glas, care mă face să bănuiesc că nu ştiu multe despre el.

Apoi se încruntă.

— Ce e ciudat este că-i ia multă vreme să semneze chitanţa aia.

— Ce? întreabă Malin şi se apleacă peste poze.

— Uită-te la oră.

Leti arată numerele din colţul drept al pozelor.

— Nu înţeleg, spune Malin, clătinând din cap.

— Olle Berg este în aceeaşi poziţie, cu pixul pe chitanţă, în a doua şi în a treia poză, spune încet Leti.

— Şi?

— Sunt 30 de secunde între poze. Nici măcar cel mai lent ticălos de la biroul de obiecte pierdute nu are nevoie de 30 de secunde să semneze o chitanţă. Am văzut înregistrarea originală cu tehnicienii. Orele sunt corecte.

Ochii îi lucesc sub pleoapele grele şi-mi amintesc când a ajutat un coleg să parcurgă nişte înregistrări cu maşini explodând. Cum s-a transformat dintr-un bătrân acru într-un analist brici, dintr-o mişcare.

N-am nicio îndoială că ştie ce spune.

— Ce înţelegi din asta? întreb.

El clatină din cap şi îşi scarpină barba.

— Poate c-a fost distras de ceva din magazin, îşi dă el cu părerea.

Ne uităm în tăcere la pozele neclare.

— Nu i se vede faţa, zic.

— Corect, încuviinţează Leti. Dar tipul de la magazin l-a recunoscut. Se pare că lumea îl ştie. De cal breaz, mai degrabă. Locuieşte într-un cort, chiar *lângă* camping, şi nu le place asta. Au mai spus că a folosit cardul pentru prima dată şi nu ştia codul, aşa c-a trebuit să se identifice. Ghici ce?

Ridic din umeri.

Leti coboară glasul şi scoate o scobitoare.

— E încă acolo. *Idiotul* e în cortul lui. Trebuie doar să mergem să îl săltăm.

*

Malin şi cu mine mergem cu maşina spre Stuvskär. Într-o dubiţă gri, la câteva sute de metri în faţa noastră, sunt Leti şi patru tipi de la Forţele de intervenţie regionale.

Îi urmăresc de la distanţă, pregătindu-mă mental.

Malin şi cu mine vom aştepta lângă maşini cât timp Leti şi ceilalţi îl vor ridica pe Olle Berg. Să pui cinci oameni să aresteze doar unul nu este necesar, dar nu vrem să ne asumăm riscuri.

— Este OK să fumezi, spune Malin, cu ochii la pachetul făcut sendviş între scaune. Dacă deschizi geamul.

— Nu fumez, zic eu.

Malin tace o vreme, apoi spune:

— Azi îl arestăm.

Nu răspund. Ştiu din experienţă să nu zic hop până nu sar gardul.

Câteodată, gardul se dovedeşte prea înalt.

Drumul şerpuieşte printre câmpuri bogate şi păşuni pentru cai. Pe fundalul verde sunt răspândite căsuţe roşii, ca nişte piese de Lego. Un singur nor pluteşte pe cerul senin.

— De ce i se spune „Bull”? întreb, încetinind în spatele unei căruţe trase de cai, care iese dintr-o curte.

— Lui Olle Berg? N-am idee. Dar pot afla.

— Nu e urgent, zic. Ne putem ocupa mai târziu.

Dar Malin şi-a luat deja telefonul.

— Lejer, zice ea. Am numărul fostei prietene a lui Berg. Vorbesc cu ea prin mesaje.

— Iubita de care s-a despărţit? întreb.

Malin nu răspunde. Tastează pe telefon cu degetele ei subţiri şi-l pune înapoi în buzunar.

Trecem pe lângă un golf.

Soarele scânteiază în valuri şi la orizont se văd pânze, ca nişte dinţi ascuţiţi care ies din mare.

Chiar înainte de Stuvskär, dubiţa o ia la dreapta şi Malin se uită pe hartă.

— Aici, spune ea. Să sperăm că n-a dispărut.

Tipii de la Forţele de intervenţie sar din dubiţă, cu Leti după el.

Toţi sunt îmbrăcaţi civil, ca nişte excursionişti. Sau, să fiu sincer, aşa cum crede poliţia că se îmbracă excursioniştii, adică în bermude şi tricouri cu guler polo.

La câteva sute de metri în faţă văd campingul, pe mal. Rulote şi case mobile, aliniate ordonat în şiruri lungi. Paravane colorate şi scaune pliante se văd ici şi colo. Un steag al Suediei flutură în depărtare.

Parchez şi deschid portiera. Mirosul de fân mă loveşte în nări. Mijesc ochii să nu-mi intre praful în ei.

Telefonul lui Malin mârâie şi ea îl scoate din buzunar.

Cu spatele la soare, se uită la ecran. Se întoarce spre mine.

— Se pare că „Bull” este o prescurtare de la „Bulldog”.

— De ce „Bulldog”?

Malin ridică din umeri.

— Întreb.

Scrie ceva.

Străbatem un câmp cu iarbă către grupul de bărbaţi în pantaloni scurţi caraghioşi, până la genunchi, şi tricouri colorate, din jurul lui Leti.

Pământul de sub pâlcurile de iarbă este uscat, şi fiecare pas ridică un norişor de praf.

— OK, spune Leti, care pare să fi încheiat instrucţiunile. Puteţi lua poziţie. Plecăm în zece. Întrebări?

Bărbaţii clatină din cap şi dispar în direcţii diferite.

Mă uit la silueta lui Leti, care dispare pe câmpul din faţa noastră, şi la Malin, cu braţele încrucişate la piept.

În clipa aceea am senzaţia aceea cunoscută de nelinişte. Mi se ridică părul pe ceafă şi mi se usucă gura.

Ceva nu e în regulă.

O ştiu. N-aş putea explica, pentru că o am în sânge, în fibrele musculare, în vasele de sânge şi în pielea sensibilă a vârfurilor degetelor.

Corpul ştie.

Corpul ştie cu mult înainte să priceapă creierul, şi creierul îşi dă seama şi acceptă că este în

dezavantaj. Nu trage concluzii pripite, nu încearcă să convingă.

Aşteaptă răbdător sentinţa corpului.

Mă uit după colegii de la Forţele de intervenţie. Au părăsit parcarea şi s-au împrăştiat pe câmpurile care înconjoară campingul. Doi dintre ei merg încrezători spre apă, cu undiţele pe umeri. Unul vorbeşte la telefon şi celălalt aleargă spre mare.

În câteva minute vor ajunge la cortul lui Olle Berg. Îl vor aresta fără probleme, pentru că se pricep la asta.

Dar ceva nu e în regulă.

Mă uit la Malin. Mijeşte ochii în soare, îşi şterge sudoarea de pe frunte şi ridică din sprâncene.

— Ce este? întreabă Malin.

— Ceva nu e în regulă.

Ea râde încet şi clatină din cap.

— *Cum* adică? întreabă, privindu-l pe Leti, care se străduieşte să ţină pasul cu unul dintre poliţiştii bine antrenaţi, cu undiţa pe umăr.

Se uită la ceas şi spune:

— Cinci minute.

Mă plimb prin jur în iarba uscată şi încerc să-mi fac ordine în gânduri. Lovesc un smoc şi pământul se ridică în jurul paielor uscate.

— Un minut, spune Malin.

Îmi curge transpiraţia pe frunte şi pe sub gulerul cămăşii. Insectele îmi zumzăie în jurul capului, iar pescăruşii ţipă.

Malin ţine telefonul în mâna stângă şi scotoceşte cu dreapta în buzunar, după ceva. Telefonul bâzâie şi, când încearcă să îşi deschidă mesageria cu stânga, îl scapă în iarbă.

A încercat să îşi deschidă mesageria *cu mâna greşită* şi a scăpat telefonul.

Atunci ştiu.

Îmi amintesc de pozele cu Berg, de pe camere. Cum stătea aplecat peste tejghea, semnând chitanţa. Comentariul lui Leti despre faptul că pozele…

— Leti are dreptate, zic. Tipul care a fost surprins de camere a ezitat. A ezitat, fiindcă nu ştia clar cum

să scrie numele lui Berg.
— Ce tot *vorbeşti?* spune Malin, care-şi caută încă telefonul.
— Când a semnat, a semnat cu dreapta. Dar Olle Berg este stângaci.
Malin încremeneşte.
— Nu este Berg în imagini, spun. Berg este stângaci.
Malin îşi pescuieşte telefonul dintre două smocuri de iarbă. Sună chiar atunci.
Se ridică greu. Îşi duce o mână la şale şi se strâmbă. Mă priveşte lung şi răspunde.
— Da. Aha.
Tace. Îşi mângâie burta şi priveşte cerul.
— 18? Cum mama naibii…
Malin se întoarce la maşină şi se sprijină în coate, de parcă toată puterea ar fi părăsit-o într-o clipă şi n-ar mai putea sta în picioare.
— Ce porcărie! se plânge ea. Unde l-a găsit?
Apoi:
— OK. Ne vedem mai târziu.
Mă uit în ochii ei.
— Nu a fost el. Tipul ăsta are 18 ani. Dar a folosit cardul lui Berg. Spune că l-a găsit, împreună cu paşaportul lui Berg, într-un coş de gunoi din Stuvskär. Nu pare plauzibil, aşa că l-au arestat.
Oftează şi îşi sprijină corpul de maşină. Pare atât de tânără, în ciuda burţii. Atât de tânără şi de plină de îndoieli, că îmi vine să o iau în braţe şi să o alin.
— Ai avut dreptate, zice ea.
— Nu ne ajută acum,
— Mai e ceva. Cartea scrisă de Igor Ivanov?
— Da?
— Malik mi-a trimis un mesaj. Am primit un exemplar.
— Şi?
Maiin clatină încet din cap.
— Cartea conţine doar două cuvinte. *Lorem ipsum*[12]. Pagină după pagină.
Cred că îmi sună cunoscut.

— *Lorem ipsum,* zici?

— Da, cuvintele astea se folosesc, de obicei, când vrei să oferi o mostră de text, dar nu ai încă textul. Când vrei să vezi cum va arăta tipărit.

Malin se aşază pe iarbă.

— Aşa se spală banii, spune ea, ca răspuns la întrebarea pe care n-am apucat să i-o adresez. Bun venit în secolul XX. Uită de bani spălaţi prin pizzerii sau pariuri sportive. Totul se întâmplă acum în lumea digitală. Este un exemplu foarte creativ. Cărţile sunt puse în vânzare online. Cărţi care, uneori, nu conţin nimic. Pui un preţ foarte mare pe ele, cum ar fi pe cartea lui Igor, care costă 900 de coroane. Boţii, adică nişte programe pe calculator, plasează comenzi şi plătesc cu bani murdari.

— Şi apoi faci un profit gras, pe care-l poţi declara?

— Exact. Banii se fac albi ca zăpada. Şi-ţi zici autor.

Malin oftează adânc.

— Igor n-are nicio treabă cu poemul nostru.

Telefonul lui Malin mârâie iar, şi ea citeşte mesajul. Se încruntă.

— Ce este? o întreb.

— Mi-a scris fosta iubită a lui Olle Berg, începe ea. Lui Olle i se zicea „Bulldog” pentru că…

Se uită în ochii mei, clătinând din cap fără să creadă.

— Pentru că avea dinţii ciudaţi. Ca un buldog. Avea muşcătura încrucişată. Ca…

— A treia victimă, închei eu. *Rahat!* Victima numărul trei este Olle Berg.

Malin se uită la mine cu o privire sumbră.

— Dacă Berg este mort, cine e criminalul?

Samuel

Sunt de multă vreme în peşteră, de atâta vreme, că Lumina este doar o amintire vagă, o şoaptă din trecut care şi-a pierdut înţelesul. Când Lumina mă trage afară din pământ, sunt mai întâi surprins şi apoi speriat, pentru că începuse să-mi fie bine în peşteră.

Aripile mele au devenit mai puternice, iar ochii mi s-au adaptat la întuneric. N-am nevoie de nimeni şi nimeni n-are nevoie de mine.

Este perfect. Dar Lumina mă trage în sus, prin pământ, aproape de suprafaţă. Nu sunt în Corp, dar nici în peşteră. Plutesc neajutorat undeva între ele, parcă blocat între două dimensiuni. Parcă aş sta între două vagoane de tren şi aş putea vedea prin geamurile lor, fără să pot deschide uşa spre niciunul.

În cele din urmă, aterizez în Corp, chiar dacă nu vreau. O simt cu fiecare nenorocită de celulă şi cu fiecare centimetru cub de carne, de oase şi de sânge.

Ce simt este durere.

Dar în mijlocul haosului, în mijlocul durerii, sunt şi lucruri triviale. Musca încăpăţânată de pe geam, izul slab de detergent dinspre cearşafuri şi parfumul trandafirului proaspăt cules, din vaza de pe noptieră.

Aud şi zgomote. Cineva se mişcă prin cameră. Dar nu pot deschide ochii, pentru că pleoapele mele par să cântărească o tonă.

Mă cuprinde panica şi un strigăt vrea să se formeze în pieptul meu, dar mi se blochează în gât, ca o bucată de cartof.

— Jonas?

Este vocea lui Rakel, dar sună diferit, de parcă aş zace sub apă, într-o cadă, ascultând-o.

O mână mă mângâie pe păr, buze moi se lipesc de obrazul meu.

— *Dragul meu* Jonas!

Mă întorc şi îi dau o palmă.

Dar asta numai în gând, pentru mi-e Corpul imobil ca o friptură pentru duminică, în congelatorul de la supermarket.

— Sărmanul meu copil, şopteşte ea. Eşti în burta balenei acum.

E nebună, mă gândesc, de parcă aş privi un film, un film tare pervers – dar un film.

— Voi avea grijă de tine, continuă ea.

Îşi pune mâna peste a mea şi apoi mi se adresează pe un ton mai dur.

— Dar mai întâi trebuie să mă asigur că nu faci iar asta, Jonas. A fost o mare prostie. Nu eşti încă suficient de puternic să mergi. S-ar fi putut întâmpla orice. Te-ai fi putut împiedica de o piatră, te-ai fi putut răni, ai fi putut cădea în mare sau… Se aude un suspin prelung. Mâna lui Rakel dispare şi se aud paşi spre piciorul patului. Nu te pot pierde iar, înţelegi?

Aud zgomote. Metal pe metal. De parcă ar zăngăni monede într-o conservă. Apoi nişte zgomote surde. Tot metalice, dar de la obiecte mai mari şi mai grele.

Unelte, poate.

Pătura mi se ridică de pe picioare. Aerul rece îmi mângâie pulpele.

— Ştiu că mă auzi, spune ea. Şi ştiu că nu te poţi mişca. Nu sunt un monstru, dar nu te pot lăsa să fugi iar. Este pentru binele tău.

O mână e pe piciorul meu şi simt ceva ascuţit în talpă.

Apoi aud un pocnet şi talpa-mi explodează de o durere inimaginabilă. Piciorul îmi arde şi chiar dacă-s amorţit şi nu tocmai în Corp, urlu de durere şi lovesc cu ambele picioare, izbind-o de perete.

Dar numai în gând.

Pentru că, în realitate, încă zac pe patul lui Jonas, în timp ce ea loveşte şi loveşte, iar durerea explodează în mine iar şi iar.

Când întunericul mă trage dedesubt, sunt recunoscător. Nu vreau să mai fiu la Lumină şi în Corp.

Înainte să cad, am timp să analizez ce s-a întâmplat şi să formulez o ipoteză. Dar mi se pare atât de dubioasă, de imposibilă, că nu pot să o cred.

Chiar a făcut asta?

Chiar mi-a bătut *un cui* în talpă?

Manfred

Ajung acasă târziu.

Dezamăgirea că Olle Berg nu este criminalul m-a secat de energie. Mă simt dezolat.

Da. Ştiu.

Berg o fi fost leul şi l-o fi ucis pe fiul lui Rakel, dacă e să dăm crezare poemului. Dar nu i-ar fi putut ucide pe Ahonen şi pe Carlgren, pentru că trupul lui era deja în apă cu mult înaintea lor.

Nu, ori leul nu este Olle Berg, ori leul nu este implicat în morţile lui Ahonen şi Carlgren.

Când intru pe hol, închid cu grijă uşa, ca să nu o trezesc pe Afsaneh, dar ea apare din bucătărie.

Mă ia în braţe şi mă sărută uşor.

Îmi spune că mi-a pregătit mâncarea favorită, pui şi orez cu şofran, şi că a hotărât să mă aştepte.

Mâncăm şi povestim cum ne-a fost ziua.

Nu îi spun despre Olle Berg. Nu mă mai pot gândi la asta.

Apoi facem dragoste pe podea, în camera de zi. Ca nişte adolescenţi iresponsabili.

De parcă fiica noastră nu s-ar fi izbit de asfalt.

Fac un duş.

Las apa fierbinte să îmi curgă pe corp. Îmi spăl frustrarea şi praful din camping.

Mă împotrivesc gândurilor la cartea lui Igor, care conţine doar două cuvinte – *Lorem ipsum* – şi al cărei unic scop a fost spălarea banilor din trafic.

Când ies de la dus, Afsaneh stă la uşă, dezbrăcată.

— Şi eu am nevoie de un duş, spune ea şi se strecoară pe lângă mine.

Intru în dormitor şi mă aşez pe pat. Mă uit pe geam. Cerul se întunecă în spatele perdelei subţiri.

Calculatorul lui Afsaneh este deschis lângă perna ei. Privirea mea cade pe poza unui tânăr care zace într-un pat. Imaginea este terifiantă şi superbă, în acelaşi timp, şi nu mă pot abţine. Mă uit.

Mă întind după laptop şi-l trag mai aproape.

Titlul este scris cu albastru, cu un font de modă veche: *Lupta pentru viaţă.*

Mă uit mai jos, parcurgând pagina.

Mă opresc la o strofă cu care începe ultima postare.

Am plâns o mare de lacrimi
şi m-am culcat, ca să mor,
pe iarba firavă a tristeţii
Dintr-odată, leul s-a întors
purtând în colţi
o porumbiţă imaculată

Îngheţ. Inima mi se opreşte.

Nu este posibil.

N-are cum să fie posibil.

Afsaneh apare, cu un prosop înfăşurat în jurul corpului.

— Ce este asta? întreb, întorcând laptopul ca să vadă ecranul.

— Un blog. De ce?

— Cine l-a scris?

Afsaneh îşi scoate prosopul şi-l atârnă pe un spătar. Se îmbracă într-un tricou vechi de-ale mele.

— N-am idee. O femeie cu un fiu care are leziuni cerebrale. Atâta ştiu. Este foarte activă pe forum. Postează mult. Afsaneh se aşază pe pat şi îmi mângâie obrazul. Sunt obosită, zice ea şi cască.

Nu răspund. În schimb trag laptopul din nou spre mine şi mă uit pe pagină.

Poze cu băiatul în pat. Prim-planuri cu o mână, o faţă întoarsă şi un trandafir într-o vază, cu picături de rouă pe petale. Peisaje cu marea, cu stânci netede, cu un far.

Nu se vede nicăieri nicio faţă, dar se mai întrezăreşte un profil de femeie. Pozele sunt neclare, iar părul lung, care flutură în vânt, îi ascunde trăsăturile.

— E importantă? întreb.

— *Importantă?* Cum adică?

Afsaneh se urcă în pat, lângă mine.

— Putem să stingem lumina? mormăie ea, cu o mână pe coapsa mea.

— Sunt mulţi oameni care-i citesc blogul? explic eu.

— Cel puţin o mie. Poţi vedea şi tu câţi oameni comentează. Dragă, îmi pare rău, dar am nevoie de somn.

— Pot să împrumut computerul?

— Sigur, zice ea şi stinge lumina.

Stau în camera de zi multă vreme şi citesc blogul, chiar dacă mă doare capul de oboseală şi corpul meu urlă după somn. Postările sunt despre durerea de după accidentul fiului ei şi despre dificultăţile pe care le are îngrijind o persoană cu leziuni cerebrale acasă.

La trei dimineaţa o sun pe Malin. Răspunde după cinci apeluri.

— Poţi să vii acum la secţie? întreb.

Durează câteva secunde să răspundă.

— Ştii cât e ora?

— Da, ştiu.

Oftează.

— Arde?

— Al dracului de tare.

Câteva ore mai târziu, Malin şi cu mine am parcurs tot blogul şi l-am comparat cu cronologia noastră. Am revizuit fotografiile şi am citit nenumărate postări şi comentarii ale urmăritorilor.

Soarele a răsărit şi secţia s-a trezit la viaţă. Uşile s-au deschis, scările s-au urcat. Un miros de cafea proaspătă s-a revărsat la etaj. A venit Leti, ne-a ascultat concluziile, a mormăit şi a plecat.

— Mai arată-mi o dată introducerea, spune Malin şi o ascult.

Mă numesc Rakel. Fiul meu, Jonas, era un adolescent obişnuit înainte să aibă un accident de maşină. Am fost nespus de bucuroasă când am aflat că va supravieţui. Nu am înţeles, pe moment, că începeam lupta pentru o viaţă demnă, pentru că,

după accident, fiul meu a suferit leziuni cerebrale şi a căzut într-o letargie profundă. Dar am decis să nu renunţ NICIODATĂ! Acum, am grijă de fiul meu acasă. Urmăriţi-ne lupta aici, pe blog!

— Potrivit poemului, leul l-a ucis pe fiu, zice Malin. Dar fiul trăieşte.

Face semn spre calculator, unde se vede poza tânărului din pat.

— Da, ştiu. Poate nu trebuie să interpretăm poemul ad litteram. Poate că este simbolic. Poate că pare mort, deşi e doar letargic.

Se deschide uşa şi intră Leti.

— Am găsit-o, spune el. Am vorbit cu procurorul şi cu tehnicienii. Cei de la IT vor parcurge totul în detaliu, însă blogul îi aparţine lui Susanne Bergdorff.

— *Susanne?* repet.

— Se pare că îşi spune Rakel, mormăie Leti. Susanne Bergdorff s-a născut şi a crescut în Flen, Sörmland. A fost o înotătoare promiţătoare, în adolescenţă. Este văduvă şi are un fiu cu dizabilităţi, pe nume Jonas. Soţul ei suferea de scleroză multiplă şi a murit de pneumonie, acum patru ani. Până la accidentul fiului, Susanne a lucrat într-o farmacie. Fiul ei a fost lovit de o maşină al cărei şofer a fugit de la locul accidentului. Părinţii ei sunt morţi de mult, iar ferma familiei a fost vândută. Tatăl ei a fost preot al Bisericii Suediei, iar mama ei, casnică. Au divorţat când Susanne era mică. Una dintre prietenele ei mi-a dat numele psihologului la care mergea. A făcut terapie.

— Unde este Susanne acum? întreb.

— Asta e problema, spune Leti, oftând şi aruncându-se pe un scaun. Nu o găsim. Se pare că îi ajunge corespondenţa la vechea adresă, dar casa este pustie de peste un an. A retras banii primiţi de la Casa de Asigurări şi de la compania de asigurări, în fiecare lună, de la un bancomat din centrul Haningeului. Vom obţine filmările de la camerele de supraveghere.

— Deci, zic eu şi mă duc la whiteboard. Iau un marker şi încep să scriu. Putem conecta primele trei victime prin ADN.

Scriu numele lui Johannes Ahonen, Victor Carlgren şi Olle Berg şi le încercuiesc.

— Olle Berg are legătură cu Rakel, alias Susanne, potrivit martorilor, zic, şi scriu *Susanne/Rakel,* încercuindu-i numele şi trasând o linie spre cercul unde am scris *Berg.* Corpurile victimelor au fost găsite în arhipelagul de sud. Ar fi putut fi ucise în Stuvskär. Acolo locuieşte Rakel, dacă e să ne luăm după femeia care a vrut să îşi dea fiul dispărut.

— Cea care a fost pusă pe fugă de gravida cu bot de raţă? întreabă Leti.

— Da. A spus că fiul ei lucra aproape de Stuvskär. Nu e departe nici de Haninge, de unde au fost scoşi banii?

— Deloc, spune Leti. Dar Susanne şi Jonas Bergdorff nu locuiesc acolo. Asta am verificat de la început.

— Şi nicio Rakel, spune Malin. Am căutat.

— Poate că locuiesc acolo fără să fie înregistraţi, zic.

Privirea lui Leti este fixată pe fotografia lui Olle Berg. Îşi pune o scobitoare în gură şi începe să mestece mecanic.

Eu desenez un cerc lângă numele lui Rakel, scriu în el „Leul" şi trag o linie spre Rakel.

— Susanne este cheia. Dacă o găsim, găsim şi omul căruia îi spune „leul".

— Dacă există, pufneşte Leti.

— Grupul de *profileri* crede că este un bărbat criminalul nostru, spune Malin. Violenţa, felul în care au fost mişcate trupurile. Totul o dovedeşte.

— Tot trebuie să o găsim pe Susanne.

Mă duc la calculator şi găsesc o imagine.

Mare întunecată, spumă care spală stânci lucioase. Un far, luminat dintr-o parte de soarele care apune. Siluetele unor pini profilate pe cer.

— Încerc să contactez psihologul, spun. Gunnar, poţi vedea dacă Malik află unde au fost făcute pozele de pe blog?

— Farul, încuviinţează Leti, se apropie de computer şi îşi scoate scobitoarea roasă din gură. Cred că ar trebui să se concentreze pe far.

— Exact, răspund eu. Se vede în câteva poze. Nu pot fi aşa multe în zonă. Spune-i lui Malik să verifice. Vorbeşte cu colegii şi vezi dacă se pot duce în Stuvskär, să bată la uşi. Cineva trebuie să o cunoască.

Leti încuviinţează, aruncă scobitoarea la gunoi şi iese pe hol.

Pernilla

Intrăm cu maşina în portul din Stuvskär.

Stina îşi frânge mâinile pătate de soare şi priveşte concentrată pontonul. Pe bancheta din spate, Björn îşi roade unghiile murdare.

Este trecut de zece. Golful luceşte. Suprafaţa apei este atât de strălucitoare, de inocentă. Dar apa poartă amintirea vântului şi a mării. Sunt imprimate în corpul ei imens, în valurile grele, care se ridică lent spre mal, se rostogolesc şi spală stâncile, cu o forţă surprinzătoare.

Cerul este senin, aerul, cald, şi o ceaţă fină face neclare contururile insulelor şi insuliţelor împrăştiate în şir, ca un şirag de perle din granit zdrobit, spre orizont. Mirosul de alge de mare şi smoală se combină cu aroma cafelei proaspete dinspre tavernă. Râsete şi fragmente de conversaţie se aud dinspre bărcile ancorate.

În mai puţin de o oră, Rakel va veni să îl întâlnească pe Theo, care va împlini curând 19 ani, a renunţat la şcoală şi îşi caută un job.

Theo, de fapt Björn, care ar putea fi Samuel.

Mă uit prin port şi încerc să decid unde să parchez. Stina şi cu mine trebuie să stăm în maşină, cu ochii pe Björn. Rakel nu trebuie să ne vadă.

— Acolo? sugerează Stina, arătând spre magazin. Sunt deja două maşini acolo, aşa că nu vom atrage atenţia. În plus, vedem bine podul şi putem urmări o persoană care pleacă în maşină.

— Ai dreptate, zic eu.

Björn stă în tăcere, dar aud cum îşi roade unghiile.

Parchez şi intrăm în magazin, de unde cumpărăm o cafea cumplit de scumpă, cu lapte din nu ştiu ce fel de nuci indiene. Ne întoarcem în maşină şi aşteptăm.

— Cum naiba le merge afacerea? se întreabă Stina, arătând spre magazin. Au un sortiment de *rahat.* O grămadă de ciudăţenii şi chestii gen

grăsime vegană. Cine cumpără aşa ceva? Nu clienţii noştri, cu siguranţă. Pe jos era murdar. Personalul se juca la telefon în loc să ajute clienţii. La ce-i ajută că au şorţuri frumoase, de in?

Pufneşte şi îşi scoate ochelarii de soare.

Minutele trec.

Îmi verific telefonul de mesaje, dar ecranul e gol. Singurul lucru vizibil e poza cu mine şi cu Samuel, de la Crăciunul trecut.

Seamănă atât de bine cu Isaac în poză! Faţa îngustă, expresivă, ochii căprui-închis, pometii şi curbura buzei superioare.

Îţi promit că-ţi primeşti tatăl înapoi, mă gândesc, mângâind fotografia cu arătătorul. *Doar să vii acasă. Dacă vii acasă, fac orice.*

Ceasul de pe mobilul meu arată 10:45. Mă întorc spre Björn.

— Eşti gata? îl întreb. Dacă nu, putem recapitula totul. Repetiţia este mama învăţăturii. Asta dacă nu eşti gata.

Björn îşi scoate inelarul din gură şi mă priveşte.

— E OK, zice el. Vorbesc cu ea şi voi o urmăriţi când se duce acasă. Cât de greu poate fi?

— Şi nu dai nicio informaţie personală, îi aminteşte Stina. Nici numele tău adevărat, nici numărul de telefon. Nici…

— *Meh,* o întrerupe el, oftând. *De ce* aş face-o?

Mă uit spre cer, spre bolta aproape ireal de albastră care ne separă de El. Pun telefonul lângă schimbător, iau o gură din cafeaua cu gust de mucegai şi privesc portul.

Studiez marinarii care duc în cărucioare mici sticle cu apă, răcitoare şi pungi de cumpărături, şi femei care-şi parchează maşinile scumpe lângă magazin, să cumpere rahaturi, cum le-a zis Stina: suc de mere şi rodii, păstrăv cu orez, tahini sau poate vreo salată vegană.

Pontonul e pustiu, cu excepţia unei femei la vreo 60 de ani, care şade pe un şezlong, lângă semafor şi citeşte ziarul de dimineaţă. Şi-a descheiat bluza, şi-a

sumes fusta, şi-a scos pantofii şi stă cu picioarele pe o pungă. Să fie Rakel?

— Nu, mormăie Stina, parcă citindu-mi gândurile. Este mult prea hoaşcă. Rakel este mai tânără, între 40 şi 50 de ani.

Un SUV Mercedes alb parchează lângă tavernă şi o blondă planturoasă, la vreo 30 de ani, sare afară. Are un bust care sfidează legile gravitaţiei şi nişte unghii lungi şi roz, ca nişte gheare. Face câţiva paşi pe ponton, se uită în jur, nesigură, şi în cele din urmă găseşte programul afişat. Îşi ridică ochelarii decoraţi cu strasuri pe cap şi se uită atentă.

În maşina ei, doi copii la vreo cinci ani se iau la trântă pe bancheta din spate.

— Nici ea, spune încrezătoare Stina. Rakel n-are copii mici, nu? Cu unghiile alea, nu poate îngriji pe nimeni cu leziuni cerebrale. Cred că abia se poate şterge la fund.

Stina râde atât de tare, că-şi eclipsează propriul comentariu. Întorc capul dinspre ponton şi îmi las privirea să mături zona din faţa magazinului şi a tavernei.

O dubiţă Volvo neagră a parcat chiar în spatele SUV-ului alb.

Câteva secunde mai târziu, o femeie cu părul lung şi negru sare afară. Poartă pantaloni scurţi de blugi, o bluză subţire, albă, şi şlapi.

Se uită în jur şi se duce pe ponton. Se aşază lângă femeia care stă la soare şi aşteaptă.

Mă uit iar la maşina ei.

Pare nouă. Scumpă, dar nu excesivă. În parbriz văd semnul cu omul în scaun rulat.

— Acolo! şoptesc eu, deşi fireşte că nu ne poate auzi.

Stina încuviinţează.

— Da, poate fi ea.

Björn deschide portiera.

— Ai grijă, spune Stina.

— Gata cu asta, şuieră băiatul şi porneşte în pas săltat spre ponton.

Femeia care ar putea fi Rakel stă cu mâinile în poală. Când Björn se apropie de ea, se ridică şi îi dă mâna. Se aşază amândoi şi încep să vorbească.

Rakel gesticulează şi Björn râde.

— Cât crezi că vor vorbi? întreabă Stina.

— Nu ştiu. Cât durează un interviu? spun.

Stina nu răspunde.

Dau drumul la radio, pentru că bănuiesc că discuţia celor doi va dura o vreme.

Crainicul spune că valul de căldură va mai rămâne cel puţin o săptămână şi că numărul de înecuri a crescut din cauza vremii. Ieri, doi fraţi, de trei şi patru ani, s-au înecat la un loc de scăldat de lângă Norrtälje.

Mama copiilor, care se afla la faţa locului, ar fi fost absorbită de telefonul mobil.

— Revoltător! face Stina şi închide radioul. Ce-i cu oamenii din zilele noastre? Să stai cu ochii în telefon când ai ţânci care fac baie! Ar trebui să facă închisoare.

Vreau să răspund, când văd că Rakel se ridică.

O clipă mai târziu se ridică şi băiatul Stinei. Încep să meargă împreună spre parcare.

— Ce fac? întreb eu.

— Nu ştiu, spune Stina.

Rakel şi Björn se apropie de Volvo-ul lui Rakel.

— Îşi iau la revedere, şopteşte Stina.

Dar băiatul înconjoară maşina şi urcă pe locul pasagerului.

— Iisuse, face Stina. *Ce-i cu el?* I-am zis să nu meargă cu ea sub nicio formă. De ce nu mă ascultă niciodată?

Maşina neagră porneşte, lăsând un nor de praf în urmă.

— Repede, zice Stina şi mă grăbesc.

Pornesc maşina, bag în viteză şi calc acceleraţia, ca să mă iau după Volvo.

Dar rabla mea tuşeşte şi tace, nemişcată.

— Scuze, spun. Are ceva când porneşte. Nu merge. Dar numai uneori. Se întâmplă să pornească

fără probleme, chiar dacă e iarnă şi sunt 10 grade afară. Da, uneori mă întreb cum de…

— Dar *condu* odată, femeie! mă întrerupe Stina.

Repornesc maşina. Cutia de viteze scoate un guiţat, iar maşina tresaltă şi o ia din loc.

Urmărim maşina neagră şi avem noroc. Un SUV mare, kaki se află între noi şi Volvo, ceea ce reduce riscul de a fi descoperite.

Dar când SUV-ul se opreşte, noi rămânem în urmă.

— Depăşeşte! spune Stina.

— Nu pot! ţip, arătând spre maşinile care vin din cealaltă direcţie.

— Dar fă-o!

— Nu pot!

Două adolescente sar din SUV-ul parcat în faţa noastră. Se îndreaptă agale spre portbagaj, îl deschid şi încep să scoată bagaje.

— Minunat, mormăie Stina.

Calc acceleraţia şi depăşesc SUV-ul. Este o manevră periculoasă şi abia am timp să reintru pe bandă, înainte ca un camion să vină din cealaltă direcţie.

Claxonează.

Încetinesc şi mă uit în faţă.

— Deci? face Stina.

Apoi iar:

— *Deci?*

Mă uit la drumul de ţară care se întinde în faţa noastră, ca un şarpe lung. La pinii zvelţi de lângă drum şi la bolovanii care punctează ici şi colo vegetaţia.

Volvo-ul negru a dispărut.

Samuel

Nu ştiu de câtă vreme stau pe Întuneric, când Lumina mă trage iar la suprafaţă.

Aud paşi care se apropie şi voci care vorbesc. Râsete.

Este râsul lui Rakel.

Sunt iar în Corp.

Durerea din picior este cumplită. Vreau să plâng, dar n-am lacrimi. Tot ce se întâmplă este că transpir la tâmple şi că inima îmi bate foarte, foarte repede.

Uşa se deschide şi intră Rakel, însoţită de un tip slab, cu păr lung şi blond.

Nu pot deschide ochii cât să îi văd bine, şi când se apropie de mine, dispar din câmpul vizual îngust generat de fanta dintre pleoape.

— Poţi să stai aici, zice Rakel, şi câteva secunde mai târziu aud cum scârţâie fotoliul, când tipul se aşază.

Apoi aud scaunul tras pe podea. Rakel se aşază şi ea.

O mână caldă o atinge pe a mea.

— El este Theo, spune Rakel şi mă strânge de mână. A venit în vizită. Poate că ar trebui să lucreze cu noi. Să îţi ţină companie. Să îţi citească, să-ţi pună muzică.

Buzele ei îmi ating blând obrazul. Atingerea mă arde ca focul şi mi se face rău.

Tipul întreabă ceva despre nasul meu şi Rakel răspunde.

— Da, Jonas este hrănit prin sondă. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. De asta mă ocup eu.

Vreau să le strig să-mi scoată naibii tubul din nas, dar nu pot.

Vreau să le spun despre durerea din talpă, dar n-am cuvinte.

În schimb, durerea îmi vorbeşte, strigă şi urlă şi nu mă aud gândind.

— A căzut? întreabă tipul.

— Da, a făcut o criză de epilepsie acum câteva zile. Dar arată mai rău decât este. Se vindecă.

O picătură de sudoare îmi alunecă pe tâmplă, după ureche.

Aud un zgomot ca un plescăit şi un clic. O clipă mai târziu, simt ceva rece şi alunecos pe mână. Degetele lui Rakel mă masează. Întind crema lipicioasă cu mişcări lente, metodice.

— I se usucă groaznic mâinile, explică ea. De obicei, îl dau cu cremă o dată pe zi. Ajută să îl dai şi cu balsam de buze. Este unul pe noptieră.

Se aude alt plescăit şi Rakel începe să-mi maseze cealaltă mână.

— *Uhh,* reuşesc, dar e mai mult geamăt decât cuvânt.

— Ştie că eşti aici, spune Rakel, icnind teatral şi părând uluită şi fericită totodată. Cred c-o să fie grozav!

— Nu ştiu ce să zic, spune tipul. Nu ştiu nimic despre boli etc.

— Singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să-i ţii companie lui Jonas. Să-i citeşti, să-i cânţi, să-i pui muzică. Este calm aproape mereu, dar se întâmplă să fie neliniştit sau să aibă crampe. Atunci să mă chemi imediat. Se poate răni singur.

— Am înţeles.

— Poţi citi puţin acum. Începe de unde am pus semnul de carte.

— *Acum?*

— Da, acum, spune Rakel.

Tipul îşi drege glasul şi începe:

— „Nu îţi place la Paris? Nu. De ce nu mergi altundeva? Nu există altundeva."

Rakel râde.

— Hei, glumeam! Nu trebuie să citeşti acum. Eşti în vizită azi.

— Păi, bine.

Tipul îşi drege glasul iar.

— Ce brăţară frumoasă.

Mâinile lui Rakel se opresc şi îmi ridică încheietura. Cineva atinge brăţara mamei, cea din

mărgele de sticlă. Îmi vine să plâng, chiar dacă nu am lacrimi.

— Fireşte, murmură Rakel, empatică. Îi tremură vocea. Mi-a făcut-o când era în clasa întâi, dar, după accident, i-am pus-o lui la mână, ca să fiu mereu cu el. Uită-te la bile.

Tipul se apleacă. Nu văd, dar îi simt respiraţia pe obraz. Este caldă şi miroase a tutun de mestecat.

— M-A-M-A, citeşte el, ca un nenorocit de puşti de şase ani.

Când rosteşte cuvântul pe care n-ar trebui să-l spună, ceva se trezeşte la viaţă în mine şi tot corpul mi se încordează într-un spasm.

Vreau să îl lovesc. Să îl zdrobesc. Să-i dau o palmă peste faţă ca să zboare în perete, cu capul înainte.

Mâna mi se ridică spre faţa lui, dar nu suficient de repede să îl lovesc. Încovoi degetele şi îl zgârii pe faţă.

Simt cum unghiile mele îi străpung pielea, iar el ţipă şi se dă înapoi.

— *Jonas!* icneşte Rakel.

Şi după aceea:

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat. Niciodată…

— Nu-i nimic, zice tipul.

— Stai aşa. Îţi aduc dezinfectant.

Aud paşi şi intuiesc silueta lui Rakel dispărând din cameră.

Se lasă liniştea.

Tipul respiră greu. Câteva secunde mai târziu, aud un clic.

Face poze cu mine.

De ce face asta?

Aud iar paşi. Se întoarce Rakel.

Încerc să formez cuvinte, să îl avertizez pe tip. Pentru că, deşi a pus mâna pe brăţara mamei şi nu-mi place, nu vreau să pună Rakel mâna pe el.

Dar nu-mi iese niciun sunet de pe buze. Gura mea nu formează cuvinte. Plămânii mei sunt neputincioşi, iar coardele vocale refuză să mă asculte.

— Ce faci?

Vocea lui Rakel este calmă, dar simt teama şi furia din spatele ei.

— Voiam să…

Rakel face câţiva paşi.

— De ce faci poze cu fiul meu?

— Păi, n-am vrut să…

— Dă-mi telefonul, strigă Rakel.

Nu! strig eu. *Nu! Nu! Nu!*

Dar numai în gând.

Manfred

Ulla Waldén are în jur de 60 de ani şi ne primeşte în apartamentul ei din Gärdet, unde s-a mutat recent. Este o femeie redutabilă, cu părul des, complet alb, prins într-un coc. Poartă o bluză de bumbac roşie, strâmtă, care îi pune în valoare corpul frumos. În urechi îi atârnă cercei mari, de argint, şi la gât are un colier simplu, de perle, care este cu siguranţă mai scump decât pare.

Îmi strânge mâna ferm, chiar dacă degetele ei sunt mici şi subţiri. Când Leti îi ia mâna, se luminează la faţă şi îi aruncă unul dintre rarele sale zâmbete. Îşi trage burta şi se îndreaptă de spate. Faţa lui se îndulceşte şi ochii îi strălucesc. Pentru o secundă, arată ca un băieţel, în loc de bătrânul acru cu care suntem obişnuiţi.

— Gunnar, spune el, clătinând entuziasmat din cap şi aruncându-i alt zâmbet de lup.

Stau aşa câteva secunde, pe hol, parcă prea mult, şi Malin mă priveşte cu înţeles. E ca atunci când am cunoscut-o pe Tuula Ahonen, mă gândesc. În aer pluteşte un fel de tensiune, un fel de energie care s-a creat între Leti şi femeie.

— Ah, spune Ulla, părând jenată. Îi priveşte mâna, încă în mâna ei, şi îi dă drumul, ezitând. Bun venit, Gunnar! spune ea cu emfază.

O clipă mai târziu, momentul se încheie, iar Ulla ne conduce în camera de zi mică, dar decorată cu gust.

Mobila are patină. Pe podea sunt rogojini, iar pe pereţi, tablouri colorate. Fereastra este deschisă şi vara intră în camerele mici.

— Luaţi loc, spune Ulla, cu obrajii îmbujoraţi. Cafea?

— Nu, mulţumesc, zic eu. Nu stăm mult.

— Vă rog, spune Leti.

Ulla zâmbeşte şi dispare în bucătărie.

Malin şi cu mine ne aşezăm pe canapea, iar Leti, într-un fotoliu. Are faţa aproape fericită. Malin mă

privește iar, și eu încuviințez scurt, confirmând că am remarcat interacțiunea scurtă, dar stranie de pe hol.

Ulla revine. Are cafea și cornulețe cu scorțișoară, pe un platou de argint. Îl pune pe măsuța de cafea și dă la o parte o vază cu bujori roz și niște ziare, ca să facă loc. Se așază apoi pe un scăunel.

Își pune o pereche de ochelari cu rame roșii și mă privește.

— Vreți să vorbim despre Susanne Bergdorff?

— Da, spun eu. Firește că știm că trebuie să păstrați confidențialitatea, dar investigăm niște crime și sunteți exonerată.

— Știu, spune ea, calmă. Ce pot să fac pentru voi? Susanne este suspectă?

Evit să răspund direct la întrebarea ei.

— Mi-ați putea spune câte ceva despre ea?

Ulla încuviințează și își netezește fusta.

— Susanne a fost o pacientă de care-mi amintesc ușor. A venit la mine pentru că era deprimată. Medicul ei de familie i-a recomandat să discute cu un terapeut. Se oprește, se uită prin cameră și continuă: Mi-a părut rău de ea. A fost abuzată în copilărie. Îi era greu să socializeze. Nu avea prieteni apropiați. Părinții ei au murit când era tânără, cred că de cancer amândoi. Soțul ei s-a îmbolnăvit și a murit și el. Avea scleroză multiplă. Ai crede că încasase destule lovituri, dar nu. Fiul ei a suferit un accident teribil.

Ulla tace și privește în tavan.

— Și-a îngrijit soțul acasă, până la capăt. Acum se pare că are grijă de fiul ei. S-a sacrificat mai întâi pentru soț și apoi pentru fiu. Mulți cred că e foarte frumos din partea ei, însă eu nu sunt de acord. Cred că ar fi trebuit să se gândească și la ea. I-am spus asta.

— Știți cum a murit soțul ei? întreabă Malin.

Ulla clatină din cap.

— Nu cunosc detaliile, dar știu că toată lumea a fost surprinsă. Da, avea scleroză, însă nu era foarte

bolnav, din câte am înţeles. Într-o zi, a murit. A fost un mare şoc pentru Susanne.

Bate un ceas de perete.

Îmi dreg glasul.

— Păstraţi legătura cu Susanne?

Ulla zâmbeşte cu tristeţe şi îşi împinge ochelarii pe nas. Apoi clatină din cap.

— Nu, nu mai lucrez. Nu mai primesc pacienţi. M-am mutat în Stockholm să fiu aproape de fiica mea, Greta, când am divorţat.

Când pomeneşte despre divorţ, privirea ei se îndreaptă spre Leti, care zâmbeşte iar şi ridică la gură un corn pe jumătate mâncat.

— Este *fantastic,* spune el şi pare atât de încântat, că ai crede că Ulla a copt un unicorn şi nu nişte banale cornuleţe cu scorţişoară şi cam uscate.

Ulla zâmbeşte, iar culoarea din obrajii ei devine mai intensă.

— Mulţumesc, se bâlbâie ea.

— Ştiţi dacă Susanne a avut vreun iubit după moartea soţului? întreb.

— Nu, răspunde Ulla.

— Vă spune ceva numele „Rakel”? întreabă Malin.

— *Rakel?* Nu cred. Pare biblic. Nu este specializarea mea.

Mă uit la rogojină. Încep să mă întreb dacă vom obţine ceva în urma discuţiei ăsteia, pentru că, oricât ar fi de simpatică psiholoaga noastră arătoasă, nu pare să ştie nimic care să ne ajute să avansăm cu ancheta.

— Susanne era interesată de aspecte biblice? întreabă Malin, notând în carneţel.

Ulla ridică din sprâncenele îngrijite.

— Nu ştiu dacă era deosebit de religioasă, dacă la asta vă referiţi. Dar tatăl ei a fost preot, aşa că ştia multe despre Biblie şi adesea cita poveşti din ea.

— Ştiţi care? întreb.

— Nu, clatină ea din cap. Nu. Am uitat, a trecut multă vreme. Sau… Da! Fireşte, cât de proastă sunt! Vorbea despre Iona în burta balenei. Credea că fiul

ei este captiv în burta balenei, ca Iona. Că boala lui îl ţinea prizonier.

Malin îmi aruncă o privire şi continuă:

— Aţi putut să o ajutaţi?

— Aşa cred. Nu avea prieteni apropiaţi şi putea vorbi cu mine. Am încercat să o ajut să îşi construiască o reţea socială, de persoane cu care să interacţioneze, atât acasă – în Flen –, cât şi online. Sunt multe forumuri şi altele pe internet pentru persoane care se află într-o situaţie similară. Am încurajat-o să fie activă.

Malin nu mai scrie, dar are ochii la carneţel.

— Credeţi că Susanne poate fi periculoasă pentru alţii sau pentru ea însăşi? întreb.

— Periculoasă?

Ulla pare confuză, de parcă n-ar pricepe întrebarea. Zice:

— Nu-mi pot imagina cum, spune ea, cu emfază. Nu. Cu siguranţă nu era violentă, dacă la asta vă referiţi. Marea ei problemă era că, fiind introvertită, nu putea vorbi despre ce simte.

Telefonul lui Malin bâzâie.

Îl ia şi priveşte ecranul, apoi îl întoarce spre mine.

E un mesaj de la Malik.

Susanne Bergdorff locuieşte în Marholmen, lângă Stuvskär. Ne vedem la secţie în 15.

— Cred că este dificil, zic eu şi mă întorc spre Ulla, pentru a încheia politicos conversaţia. Să nu poţi vorbi despre ce doare mai tare. Nu prea ai de ales, atunci…

— Ah, dar există mereu o cale, mă întrerupe ea şi zâmbeşte.

Îi scânteiază ochii şi cred că e prima dată în cursul discuţiei când îi percep entuziasmul.

— Nu trebuie mereu să vorbeşti, spune ea. Eu am vorbit toată viaţa. Toată cariera. Dar poţi scrie. Ce nu se poate spune poate fi scris. Susanne şi-a găsit vocea în scris. Scria poeme. Foarte frumoase, aş zice.

Samuel

— Îmi pare rău, spune Rakel şi îmi mângâie obrazul. Nu ştiu cine era Theo ăla şi de ce făcea poze cu tine, dar nu poţi rămâne aici.

Uşa se închide, paşii ei se îndepărtează, iar eu rămân singur, cu durerea şi cu nesiguranţa.

Nu poţi rămâne aici.

Asta ce vrea să însemne?

O clipă mai târziu, uşa se închide şi paşii nu se mai aud.

Gândurile mi s-au limpezit şi mi s-a trezit corpul la viaţă. Îmi pot mişca degetele, dar nu şi braţele şi picioarele, înţeleg că mă droghează.

Ce nu înţeleg este *de ce* – de ce face asta? Ce câştigă dacă mă ţine aici, în pat, îmi masează mâinile cu cremă şi îmi vâră un tub în nas?

Se apropie paşi din exterior, dar mai aud ceva, ceva care zăngăneşte pe scări, apoi un pocnet surd, metalic, ca de găleată care loveşte ceva.

Paşii intră în camera mea.

— Ne grăbim, mormăie Rakel.

O mână mă apucă de braţ şi alta de piciorul stâng. Mă trage spre marginea patului.

Mă forţez în zadar să deschid pleoapele.

Dar mâinile mele sunt active; întind degetele şi le strâng în pumni, iar şi iar. Încerc să pompez viaţă în antebraţe. Încerc să apuc salteaua, ca ea să nu mă poată trage pe podea, dar nu reuşesc.

O secundă mai târziu, marginea patului dispare de sub umărul meu drept.

Alunec de pe saltea, dar nu pe podea.

Aterizez în ceva care pare o cutie mare.

Rakel mă apucă de un picior, îl îndoaie şi îl vâră în cutie. Face la fel cu celălalt, şi în cele din urmă îmi lipeşte mâinile la piept. Sunt în poziţie fetală.

Paşii ies din cameră. Obrazul mi se lipeşte de metalul rece.

Îmi frec mâinile una de cealaltă. Simt pielea uscată şi crăpată şi bilele calde ale brăţării. Corpul

meu vrea să se mişte iar, dar orice drog o fi pompat în mine m-a uscat ca pe un deşert.

Se apropie paşi de pe hol.

O clipă mai târziu, ceva moale aterizează pe mine. O pătură sau o bucată de pânză.

Rakel înclină cutia metalică. Capul mi se ridică, picioarele îmi coboară. Cutia se zgâlţâie şi atunci pricep.

Sunt în roabă.

Nebuna naibii m-a pus în roabă, aşa cum am procedat noi cu Igor.

Mă scoate pe uşă şi mă coboară pe rampă. Continuă înainte şi aud zgomotul pietrişului sub roată, ceea ce înseamnă că se îndreaptă spre drum.

Roaba se zguduie, iar capul mi se loveşte iar şi iar de fundul metalic, fără să pot face nimic. Miroase a pământ şi a iarbă. Îmi intră pietricele în gură.

Mă gândesc la mama şi la Alexandra. Aş face orice să le am înapoi, să îmi recapăt viaţa. Mă gândesc la cât de aiurea a fost să cred că aş putea eu să fur de la Rakel, când, de fapt, ea era personajul negativ.

Rakel cea bună, mereu înţelegătoare. Care făcea clătite şi semăna cu mama. Căreia îi plac trandafirii şi făcea baie în mare dimineaţa şi mi-a salvat viaţa.

Chiar mă duce într-o roabă acum?

Este atât de aiurea, încât cred că-i pedeapsă divină.

Dar nici acum nu cred în vreun Dumnezeu.

Nici acum nu cred într-o intervenţie supranaturală. Pentru că, dacă exista Dumnezeu, nu cred că i-ar fi permis lui Rakel să facă aşa ceva. Ar fi strivit-o între degete ca pe o insectă, înainte să apuce să spună „cremă de mâini”.

Rakel trece peste un hop şi mâinile mele ajung peste marginea roabei.

De ce nu spune nimic? De ce nu-mi explică de ce face asta?

Nu contează. Acum vei muri, răhăţel ce eşti.

Mă ard ochii. Simt lacrimi adevărate. Poate că drogurile se evaporă, încet-încet, şi poate că lacrimile chiar vor curge.

Ceva mă înţeapă în obraz. Ceva ascuţit. Mi se pare că-i un ac sau o crenguţă. Deschid o pleoapă, cu mare efort, încercând să văd ce este, dar obiectul este prea aproape.

Roaba se clatină şi o chestie mică, portocalie îmi ajunge la câţiva centimetri de faţă. Este o buburuză, însă nu una adevărată. Arată ca un cercel.

Roaba se opreşte, capul meu coboară, picioarele mi se ridică.

Se lasă o tăcere de câteva secunde, apoi se aude zgomot de chei şi de poartă deschisă.

Capul mi se ridică şi mergem mai departe.

După o vreme, Rakel coteşte. Materialul cu care m-a acoperit mă gâdilă şi vreau să mă scarpin, dar nu mă pot mişca.

Îmi ia câteva clipe până pricep încotro mă duce.

Stomacul mi se contractă şi inima îmi bate cu putere, ca o pasăre speriată. Singurul gând este că trebuie să ies cumva din asta, să o opresc. Dar braţele şi picioarele nu mă ascultă. Zac neajutorat pe o parte, cu mâinile peste marginea roabei.

Vreau să apuc ceva – orice, o nenorocită de creangă sau o piatră –, dar în jurul meu este doar aer, doar o adiere jucăuşă.

Azi voi muri şi nimic nu mă poate salva.

Azi mor, mamă.

Încleştez pumnii, disperat, şi am o idee.

Dintr-odată îmi vine un gând.

Nu ştiu dacă va merge, dar merită încercat. Este, în fond, o problemă de matematică.

Până la locul în care merge ea sunt 252 de paşi şi nu cred c-a făcut mai mult de zece de la poartă. Mişcă mâna dreaptă spre stânga şi fac o estimare rapidă. Apoi încep să-i număr paşii.

Unu. Doi. Trei…

Pernilla

Suntem în port când Björn vine în fugă pe drum.

Aleargă de parcă-l fugăresc lupii. Picioarele lungi zboară pe drumul prăfuit. Faţa lui este stacojie şi părul blond îi flutură la spate.

— Suntem aici! strigă Stina, fluturând ambele mâini deasupra capului.

Brăţările îi zăngănesc.

Începem să alergăm şi noi. Ajungem la Björn, în dreptul muzeului de istorie locală.

Se arunca în braţele Stinei şi gâfâie, fără un cuvânt.

— Ţi-am zis să nu mergi cu ea. Dar nu asculţi niciodată. De câte ori să…

— *Meh,* face Björn, printre gâfâieli. Altfel n-am fi ştiut unde locuieşte. A zis că vrea să meargă la cumpărături şi m-a întrebat dacă nu vreau să vin cu ea şi să-l salut pe Jonas.

— Şi la faţă ce-ai păţit? Eşti plin de sânge.

— Poate ar fi bine să-l lăsăm să respire, sugerez, dându-i o sticlă cu apă.

El o ia, fără un cuvânt, şi o goleşte. Apoi se apleacă în faţă şi se sprijină cu mâinile de fluierele picioarelor, scuipând pe pietriş.

— Totul se potriveşte, spune el, ridicându-se. Are un fiu cu dizabilităţi. L-am văzut. Am făcut poze cu el. M-a zgâriat. Nu ştiu de ce, fiindcă părea inconştient. Dar Rakel este ciudată. A încercat să mă oprească după ce-am luat-o la fugă.

— *Doamne!* zice Stina, cu mâna la gură.

— Am fugit. Cam trei kilometri. Mi-a fost frică mereu c-o să se ia după mine cu maşina şi am alergat în pădurea de lângă drum. Ştii cât de greu e? Încearcă să alergi tu prin pădure şi o să vezi.

Stina mă priveşte şi îşi dă ochii peste cap.

— De ce nu faci niciodată ce zic eu? De ce tu, care ai note atât de bune, nu poţi respecta cele mai simple indicaţii? Încep să mă întreb dacă nu eşti diferit.

— Pot să mă uit la poze? întreb.
— Sigur, răspunde Björn. Scoate telefonul din buzunar, tastează codul, apasă de câteva ori pe ecran şi mi-l întinde.
Mă uit la poze.
Un tânăr, pe un pat de spital. Este întors şi în penumbră şi nu-mi dau seama cum arată. Dar este foarte slab. Are faţa umflată şi plină de cicatrici. Are o mână pe pătură, şi la încheietură…
Doamne.
Are o brăţară.
Îmi pun degetul arătător şi pe cel mare pe ecran şi măresc imaginea. Văd mărgelele de sticlă şi chiar intuiesc câteva litere.
Nu am niciun dubiu. Băiatul din pat poartă brăţara făcută de Samuel pentru mine.
— Trebuie să-mi arăţi unde locuieşte, şoptesc.
— Nu, spune Stina, pe un ton hotărât. Acum mergem la poliţie.
— Putem să-i *sunăm,* nu? sugerează fiul ei.
— OK, zic eu, dar va trebui să mergem la Rakel asta. Ea ştie unde este Samuel.

O jumătate de oră mai târziu, sunt pe aleea de pietriş care duce spre casa lui Rakel şi privesc clădirea de lemn vopsit cu geamuri verzi.
Stina şi Björn s-au dus să întâmpine poliţistul cu care tocmai am vorbit, cel cu care ni s-a făcut legătura când am sunat.
Gardul este ciudat de înalt. Aproape că-mi ajunge la piept. De ce să construieşti un gard atât de înalt în jurul unei cabane de vacanţă, într-o zonă atât de liniştită încât poliţia probabil că este chemată doar să ia pisici din copaci?
Pe cine vrei să ţii afară?
Sau poate că e invers. Poate că ţii înăuntru pe cineva, precum vitele în ocol.
Ideea asta mă înfioară, iar chipul lui Samuel îmi apare în minte.
— Te-am dezamăgit, murmur eu. Te-am dezamăgit amarnic. De atâtea ori ai avut nevoie de

ajutor, iar eu n-am făcut decât să mă rog şi să-ţi dau ulei de peşte. Dar acum, gata. Vin să te iau.

Telefonul ţârâie şi mă uit la ecran. Citesc un mesaj care vine de la un poliţist pe nume Manfred.

Ce mi-a zis la telefon despre Rakel şi despre poemul pe care l-am dus poliţiei a fost cea mai stranie şi mai de groază poveste pe care am auzit-o. De fapt e atât de incredibilă, încât chiar am ajuns să o cred.

Nimeni nu poate inventa aşa o poveste.

Îmi amintesc versurile triste. Le-am citit de atâtea ori, că le-am învăţat pe de rost.

Am murit, nu m-am trezit
dar în durerea mea a venit un leu la mine

Aşadar, Rakel a scris poemul. Şi ea sau mai degrabă un complice bărbat are legătură cu mai multe crime.

Leul.

Mă gândesc.

Ceva nu se potriveşte.

Mai întâi fiul lui Rakel nu este mort, aşa cum spune poemul. L-am văzut în fotografia făcută de Björn.

Apoi Rakel şi Jonas sunt nume ebraice, dar Leo este latinesc, nu? În plus, trebuie să elimini un „l” şi să schimbi ordinea literelor din „Olle”, ca să obţii „Leo”.

Nu e cam ciudat?

Încerc să-mi spun că mă agăţ de asta doar pentru c-am urmat studii biblice. Că poliţia are experţi educaţi, cu doctorate, care ştiu ce fac.

Şi totuşi, interpretarea lui Manfred nu se potriveşte într-un loc.

Leul şi mielul.

Mielul şi leul.

Imaginea pastorului arogant mi se conturează în minte.

Este în sala de adunare, în faţa tablourilor care ilustrează Sfânta Scriptură.

Mă trece fără voia mea un fior, în ciuda căldurii, şi lovesc iarba uscată cu piciorul, din cauza frustrării, când amintirea dispare şi nu înţeleg ce vrea să însemne.

Mă uit iar la telefon.

Recitesc mesajul lui Manfred.

Nu avem voie să intrăm şi nici măcar să ne apropiem de casa în care locuiesc Rakel şi fiul ei. Trebuie să îi aşteptăm în Stuvskär.

Las telefonul să cadă.

Aterizează în iarbă, cu un pocnet surd. Şerveţelul de hârtie din mâna cealaltă pluteşte în aer, purtat de adiere, şi se prinde într-un puiet de pin, care, culmea, a reuşit să supravieţuiască într-o crăpătură dintr-un bolovan mare de lângă drum.

Mă întorc cu spatele la drum şi pornesc spre gardul înalt.

La naiba cu biserica şi cu toată sfinţenia, mă gândesc.

La naiba cu pastorul şi cu congregaţia.

La naiba cu tata şi cu minciunile lui. La naiba cu poliţia, care vrea să mă împiedice să-mi găsesc fiul.

— Vin, Samuel, şoptesc eu. Nu-mi pasă ce zic ei. Ai aşteptat destul. Vin.

Manfred

Maşina zboară pe drumul plin de gropi. Dacă genunchiul meu suferă, nu îl simt, pentru că sunt prea concentrat să ies cât mai repede din oraş.

Leti şi Malik sunt în altă maşină. S-au dus să se întâlnească în portul din Stuvskär cu Stina Svensson, cu Björn Karlsson şi cu Pernilla Stenberg.

Malin şi cu mine conducem direct acasă la Susanne.

Malik s-a descurcat excelent: farul care apare pe blogul lui Susanne se numeşte Klockaren. Este unul dintre cele mai vechi de pe coastă şi nu există altul care să arate la fel.

Pe baza a ce se vede din mare, a celorlalte insule şi a poziţiei soarelui faţă de far, Malik a conchis că imaginea este din Marholmen, aflat la câţiva kilometri de Stuvskär.

Există doar două proprietăţi în Marholmen. Malik s-a interesat şi i s-a spus că una dintre ele aparţine unei doamne în vârstă, pe nume Maj-Lis Wennström, care şi-a închiriat casa în ultimul an. Este fiica ultimul paznic al farului din Klockaren, dar s-a mutat la azil anul trecut. Casa este parţial accesibilizată pentru persoane cu dizabilităţi, ceea ce probabil că i-a fost de folos lui Susanne, alias Rakel. Leti a vorbit cu cealaltă persoană, care locuieşte permanent în Marholmen, şi i-a confirmat că acolo stă şi o femeie pe nume Rakel, împreună cu fiul ei.

— S-a descurcat bine Malik, îi zic lui Malin. Şi chiar dacă nu sunt bucuros că Pernilla Stenberg a făcut pe defectiva particulară, avem deja două surse care ne indică această proprietate.

Malin îşi priveşte ceasul.

— Eşti sigur că n-ar fi mai bine să-i aşteptăm pe colegii de la Poliţia din Haninge?

Nu răspund. O iau pe Nynäsvägen şi calc acceleraţia.

— Să pornesc… începe Malin.

Încuviinţez. Malin porneşte girofarul şi sirena.

— Ce-i cu graba asta?

— Nu ştiu exact cum se leagă totul, zic. Dar ceva nu este în regulă.

Accelerez şi depăşesc un camion care se chinuie să urce un deal lung şi plat.

Malin tace o vreme, apoi spune:

— De ce i-ai zis Pernillei Stenberg despre poem?

— Am vrut să aflu dacă l-a interpretat la fel ca mine.

— Şi?

— Nu şi-a dat seama că animalele ar putea simboliza persoane. Dar ştia că Rakel înseamnă „miel” sau „oaie”, şi că Jonah înseamnă „porumbiţă”, în ebraică. Pare la curent cu studiile biblice.

Mă gândesc o clipă, apoi spun:

— Deşi era nesigură.

— Cum aşa?

— A vorbit mult despre chestii irelevante. Că are multe lucruri demne de un cercetaş cu ea, fiindcă ar fi trebuit să fie în drumeţie. Dar că n-a mai plecat, pentru că s-a contrazis cu pastorul în care avusese încredere de când se ştia şi care s-a dovedit un ticălos. Da, în fine. N-are toţi boii acasă.

Malin se gândeşte în tăcere.

— Am sunat-o pe mama, spune ea.

La început, sunt atât de surprins, că nu pot scoate un cuvânt.

— Nu ştiu, continuă Malin. Toţi oamenii ăştia morţi şi dispăruţi şi rudele lor disperate. M-am gândit că… nu ştiu… dar nu aş vrea ca eu şi mama să pierdem legătura, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, tot m-a…

Malin inspiră adânc şi continuă, încetişor:

— M-a crescut. M-a iubit. Toate cele.

— Bine, zic, încercând să-mi păstrez calmul. Vă vedeţi?

— Cred c-o s-o iau încet.

Traficul este aglomerat şi încetinesc.

— *La dracu'!* zic.
— Accident, afirmă Malin.

Suntem în spatele unui Volvo roşu, plin de bagaje, copii şi un câine care pare să saliveze fără niciun control.

Maşinile claxonează. Un motociclist trece pe lângă noi, în mare viteză.

Mă uit la ceas şi la coada care nu se clinteşte.

Iau telefonul şi tastez numărul Pernillei Stenberg, să verific că îi aşteaptă pe Leti şi pe Malik. Dar sună şi sună, fără să răspundă nimeni.

Intră căsuţa vocală.

Bună. Aţi sunat-o pe Pernilla Stenberg. Vă rog să lăsaţi un mesaj şi ne auzim. Adică, vă sun eu. Pe voi.

Mai târziu:

— *La naiba!* zic şi mă uit la coadă.

— Să întreb prin staţie ce s-a întâmplat?

— Mergem mai în faţă să vedem ce e, răspund, întorc la stânga şi încep să depăşesc coada.

Intru cu mare grijă pe contrasens, dar nu văd nicio maşină, ceea ce-mi spune că undeva în faţă există un blocaj. După vreun kilometru, văd lumini albastre şi, câteva clipe mai târziu, o ambulanţă şi două maşini de poliţie parcate în mijlocul drumului. Remarc că maşinile din coada de pe dreapta sunt goale şi că sunt deschise câteva portiere, de parcă pasagerii ar fi părăsit vehiculele în mare grabă.

Opresc sirena şi girofarul, deschid geamul şi conduc spre un poliţist care vorbeşte cu o femeie cu un copil sprijinit de şold.

— Bună, zic şi îi arăt legitimaţia. Accident?

Tânărul poliţist încuviinţează.

— O dubită a intrat într-un călăreţ. E haos.

Arunc o privire înainte, dar văd numai nişte curioşi care se agită ca o mare tulburată. Pare că toată lumea are în mână un telefon mobil şi că face poze sau filmează.

Unii şi-au ridicat copiii pe umeri, să vadă mai bine.

— La naiba! mormăie Malin. Care-i *faza* cu oamenii?

Colegul nostru mai tânăr dă din cap.

— Paramedicii abia dacă au reuşit să intre printre cei care făceau poze. Dar niciun ticălos n-a ajutat-o pe sărmana femeie care a căzut de pe cal.

— Putem trece? Avem un caz urgent, zic şi folosesc conştient termenii care ne permit, în principiu, să conducem cât mai repede şi să încălcăm toate regulile.

— Văd ce pot să fac, zice el şi se duce spre alt poliţist.

Vorbesc o vreme, apoi unul strigă ceva.

O clipă mai târziu, oamenii încep să se răsfire.

Poliţistul cel tânăr ne face semn, iar eu conduc încet prin marea de curioşi şi paramedici. Văd un cal care zace pe-o parte, în mijlocul drumului. Nu se mişcă. Asfaltul este plin de sânge. Un pompier înfăşoară abdomenul calului cu un lanţ. Cred că îl vor trage la marginea drumului, ca să poată reporni traficul.

Lângă drum se află o dubiţă albă, şi alături stă un tip mai în vârstă, îmbrăcat cu o jachetă demodată de tweed. Un paramedic vorbeşte cu el.

Imediat ce am trecut de locul accidentului, intru pe banda pustie şi accelerez atât de tare, că sunt aruncat în spate.

— Ar trebui să ajungem în 15 minute, zic. Să sperăm că nu e prea târziu.

Pernilla

Palmele îmi sunt zgâriate şi pline de aşchii. Le scot una câte una şi mă uit la gardul înalt din spatele meu.

Tata ar fi mândru de mine, pentru că era mereu dezamăgit că nu sunt bună la sport în şcoală, deşi nota de la religie compensa, măcar parţial, eşecul.

Mă îndrept spre intrare, pe aleea îngustă de pietriş care străbate peluza. Îmi scrâşneşte sub picioare şi fac un pas la dreapta, călcând pe iarba moale. În jurul meu cresc pomi fructiferi şi trec pe lângă un strat cu trandafiri roşii. Parfumul florilor cu forme deosebite atârnă greu şi dulce în aerul sufocant.

Când ajung la casă, urc scările şi mă opresc.

Pe treapta de sus e o valiză şi uşa e deschisă.

Sunt nesigură. Să strig sau să mă strecor?

Dacă femeia care-şi spune Rakel n-are de-a face cu dispariţia lui Samuel? Ar fi incredibil de jenant să fiu prinsă încercând să mă strecor acasă la angajatoarea lui Samuel şi la fiul ei cu dizabilităţi. Poate chiar ilegal.

Nu pot să fac ceva ilegal.

Mă gândesc la omul despre care mi-a spus poliţia că s-ar ascunde în casă. Complicele. *Leul.* Dar apoi mă gândesc la Samuel. La cât mi-e de dor de el.

La tot ce nu s-a spus şi nu s-a făcut între noi. La faptul că numai eu îl caut acum şi numai în mine poate avea încredere.

Faci totul pentru copilul tău. Totul şi încă pe deasupra.

— Dacă te găsesc, promit că ţi-l înapoiez pe tatăl tău, şoptesc. Şi devin o persoană mai bună.

Mă gândesc.

— Şi să slăbesc zece kilograme.

Intru în hol şi trag uşa în urma mea, ca să nu fie prinsă de vânt şi trântită. O clipă mai târziu, alunecă în spatele meu, cu un icnet surd, de parcă ar fi de metal.

Îmi stă inima. Încremenesc şi ascult, dar nu aud nimic.

Nici paşi, nici strigăte.

Nu sare niciun leu cu gheare ascuţite asupra mea.

Mă uit în jur.

Holul pare desprins dintr-o pictură de Carl Larsson.

Pereţii sunt vopsiţi în albastru. Un brâu floral, de modă veche, îi traversează. De cârlige atârnă îmbrăcăminte bărbătească: pulovere tricotate, o geacă de ploaie şi o jachetă subţire, umplută cu puf.

O masă mică, într-o nuanţă maronie, la modă, se află lângă perete. Pe masă, un buchet de trandafiri roşii, sănătoşi, într-o vază de sticlă.

Pe hol, văd două valize negre.

Cineva tocmai a sosit sau e pe cale să plece.

Încerc să fac câţiva paşi, dar mă opresc şi îmi scot pantofii.

Printr-o uşă deschisă văd un pat de spital gol, cu căpătâi de metal. La câţiva metri se află un stand metalic. De el atârnă un balansoar albastru, cu curele negre cu catarame.

Balansoarul se mişcă lent înainte şi înapoi, de parcă tocmai l-ar fi împins cineva.

Lângă pat se află o măsuţă cu un singur trandafir într-o vază şi cu un tub de cremă. Altă valiză este pe podea.

Pereţii sunt acoperiţi cu bucăţi de scoci, de parcă ar fi dat cineva jos posterele lipite acolo. Pe podeaua de lângă valiză se află o pereche de crampoane vechi.

Camera lui Jonas?

Dar unde este el? A trecut mai puţin de un ceas de când l-a vizitat Björn.

Unde este Rakel?

Un miros slab de detergent şi de altceva, de clor, îmi pătrunde prin nări. Undeva, în casă, aud un scârţâit.

Îmi stă inima în loc, din nou. Transpiraţia îmi curge pe frunte şi între sâni. Mâinile îmi tremură

atât de tare, că mă întorc din instinct, de teamă să nu dau jos ceva.

Camera pare să se micşoreze, şi câmpul meu vizual se îngustează, pe măsură ce frica îmi cuprinde corpul. Mă invadează treptat, până ce picioarele nu mă mai ascultă şi braţele îmi atârnă ca nişte hălci de carne, pe lângă corp. Mâinile şi picioarele mă furnică şi gura mi se usucă.

Este o teamă atât de puternică, încât parcă sunt din nou copilă.

Ore singuratice, neliniştite, cu monstrul de sub pat. Plimbări prin păduri întunecate, unde lupii pândeau în tufişuri. Cuvintele îmi ies din gură fără voia mea:

Dancing Queen

Mamma mia

Chiquitita

The Winner Takes It All

Inima îşi regăseşte ritmul şi membrele îşi recapătă simţirea. Camera capătă din nou contur.

Fernando

Waterloo

When I Kissed The Teacher

Întorc capul şi mă uit în faţă, într-o cameră de zi în care soarele intră prin nişte ferestre mari. Una dintre ele este deschisă şi se mişcă uşor, purtată de briză.

Cred că asta a scârţâit.

Clatin din cap. Inspir adânc şi pornesc spre camera de zi.

Head Over Heels

Name of The Game

Păşesc calm, cu rost. Sunt paşi care ştiu ce vor şi nu cedează monştrilor imaginari. Dar podeaua scârţâie sub greutatea mea şi mă opresc.

Cercetez încăperea.

Pe geam, marea se întinde leneşă sub soarele de după-amiază, condamnată să-şi dorească să ajungă la cer, însă atingând numai orizontul. Văd canapele şi fotolii albe. Rafturi pe pereţi. Cotoare în toate

culorile curcubeului şi toate mărimile umplu rafturile, dar şi fotografii şi obiecte decorative.

Lângă poza unei femei cu un băieţel este un bol de sticlă cu piedestal, albastru cobalt, care-mi aminteşte de al meu, din Fruängen, cel moştenit de la bunica.

Fac câţiva paşi mai aproape.

În bol se află un ceas bărbătesc cu brăţară textilă, o husă de mobil cu model frunze de cânepă, şi..

Şi…

Fereastra scârţâie iar şi loveşte uşor un ghiveci de flori. O adiere călduţă de vânt îmi mângâie spinarea şi mi se ridică părul la ceafă.

Mă uit în bol şi nu înţeleg.

Lângă husa de mobil e un breloc. De inel atârnă un peşte în miniatură şi o carte de plastic, la fel de mică.

Este brelocul lui Samuel. Chiar eu i l-am dat. Le-am comandat pentru toţi copiii de la activităţile congregaţiei.

Fireşte că sunt nişte prostii ieftine, din China. Dar era importantă semnificaţia – peştele simbolizează creştinismul şi cărticica este Biblia, Sfânta Scriptură.

Dar de ce ar fi brelocul lui aici, în bolul albastru, dacă el nu mai e aici?

Întind mâna să iau brelocul, de parcă m-ar ajuta să pricep. De parcă plasticul ieftin mi-ar putea transmite un mesaj.

Poc.

Mă întorc, din instinct. Mă aştept să văd că fereastra a lovit iar ghiveciul.

Dar în faţa mea este o femeie.

Poartă blugi scurţi şi o bluză albă, subţire. Părul ei închis la culoare, aproape negru, îi cade pe umeri. Nu, nu cade, ci curge ca un râu pe umerii ei, pe pielea palidă, fină ca marmura, a gâtului.

Este frumoasă, foarte frumoasă.

O frumuseţe de care n-am putut niciodată să mă apropii. În ciuda faptului că panica se reinstalează,

îmi dau seama că suntem la fel, ca nişte surori, doar că una a devenit frumoasă, şi cealaltă, nu.

Rakel.

— Cine eşti şi ce cauţi în casa mea? spune cu glas scăzut, strângând un obiect în mână.

Nu văd ce e, dar e mic, şi când se mişcă reflectă soarele.

Deschid gura să răspund, dar cuvintele refuză să iasă.

Rakel face un pas spre mine, iar eu lovesc bolul albastru cu cotul. Se clatină, dar rămâne pe raft.

— Cine eşti? strigă ea.

— Eu…

Vocea mi se frânge.

Fac câţiva paşi înapoi spre hol. Mă împiedic de prag şi aproape cad, dar mă apuc de cadrul uşii. Mâinile mele transpirate alunecă pe suprafaţa vopsită şi îmi pierd iar echilibrul.

Honey

When All Is Said And Done

— Samuel, şoptesc. Sunt mama lui Samuel. Unde este?

Rakel porneşte spre mine, iar eu merg mai departe cu spatele.

Mă împiedic iar şi cad peste masa cenuşie. Vaza se răstoarnă şi cade, spărgându-se. Cioburi şi trandafiri se împrăştie pe podea, ca nişte scobitori. Apa rece îmi curge pe pulpe.

— Samuel a plecat, spune Rakel.

— Nu, spun eu. I-am văzut cheile. E aici.

— A plecat, repetă ea şi mai face un pas spre mine. A primit un job mai important. La fel ca toţi ceilalţi.

Rakel se opreşte o clipă şi pare incredibil de tristă.

Durerea pare să-i îmblânzească furia, cel puţin pe moment, aşa că decid să vorbesc mai departe. Să tot vorbesc. În fond, la asta mă pricep cel mai bine.

— Mi-e foarte dor de el, zic şi, spre surprinderea mea, vocea îmi funcţionează.

Se încruntă şi ochii ei se opresc la trandafirii de pe jos.

Clatină încet din cap.

— Ştiu totul despre asta, spune ea.

Îi urmăresc privirea. Lângă piciorul meu este un opritor din fier – un miel mic.

Un gând prinde contur. Un gând atât de oribil, că aproape nu vreau să-i înţeleg concluzia.

Mă gândesc la poem şi mă uit la mielul de fier.

Imaginea pastorului revine. Îl văd pe Karl-Johan zâmbind arogant, dar văd şi ilustraţiile înrămate de pe peretele din spatele lui, în biserică. Reprezintă un miel care se odihneşte în siguranţă lângă un leu imens.

Leul tribului lui Iuda.

Mielul de sacrificiu.

Este atât de simplu, că nu pricep cum de nu mi-am dat seama înainte. Sau cum de n-au rezolvat misterul toţi poliţiştii ăia deştepţi.

— Tu ai fost, şoptesc eu. Eşti şi leul, şi mielul. Atât Mântuirea, cât şi Lupta, întocmai ca Iisus. Nu ai niciun complice.

— Nu pricep ce spui, zice Rakel, dar nu se uită la mine, ci în podea.

— Te joci cu Dumnezeu, îi spun.

Îmi dau seama de eroare.

— Scuze. De-a Dumnezeu, am vrut să zic.

Dar Rakel îmi ignoră greşeala. Unul dintre ochi i se zbate, iar ea se sprijină de perete.

— Am citit poemul, zic mai departe. Samuel mi-a scris un mesaj pe el. Pe poem. Şi l-a pus în maşină. În maşina mea. Acolo l-am găsit. În maşină.

— Partenerul meu e scriitor… începe ea.

— Cunoşti Biblia, o întrerup. Exact ca mine. Leul şi mielul sunt unul şi acelaşi. Amândoi îl simbolizează pe Iisus. Mielul de sacrificiu, care a murit pentru noi, şi leul, regele, Mesia. Sunt Iisus în două forme diferite. Aşa te vezi, nu? Ca Dumnezeu. Exact ca El, crezi că ai dreptul să împarţi viaţa şi moartea.

— Eu îmi vreau fiul înapoi, murmură Rakel. Exact ca tine.

Acum plânge. Lacrimi mari se rostogolesc pe obrajii ei palizi şi văd tristeţe adevărată pe chipul ei. Atunci o altă piesă de puzzle se potriveşte în joc.

Nu a ales numele Rakel doar pentru ce înseamnă.

Îmi amintesc cuvintele Evangheliei după Matei. Aproape că aud vocea tatei, citind din vechea lui Biblie:

Un ţipăt se aude la Rama, plângeri şi lacrimi amare: Rahela îşi plânge copiii şi nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt!

Rakel ridică privirea şi face câţiva paşi spre mine. Picioarele ei goale calcă pe cioburi, dar faţa ei este complet lipsită de expresie.

Lasă urme de sânge pe parchet. Sclipesc în lumina soarelui care pătrunde în camera de zi.

— Unde este Samuel? întreb iar, retrăgându-mă spre uşa din faţă.

Caut clanţa cu mâna şi o găsesc.

Ea clatină încet din cap.

— A plecat, şopteşte ea. Nu mai e. Nimic nu mai e.

— *Nu,* zic, cu lacrimile în gât. N-a plecat, înţelegi? Ştii unde e şi o să-mi spui.

Clanţa este rece în palma mea când o apăs, dar uşa nu se deschide. Mă apăs pe ea cu toată greutatea, dar nu se clinteşte.

Mă uit în jur, căutând din ochi cheile.

Rakel clatină încet din cap. O baltă de sânge s-a lăţit sub piciorul ei, dar nu pare să remarce.

— Asta cauţi? întreabă, ridicând un mănunchi de chei.

Manfred

— Nicio şansă să urc gardul ăsta, zic şi-mi privesc burta care mi se revarsă peste curea.

— Ba da, zice Malin, care deja a trecut de cealaltă parte. Dacă pot eu – în starea mea –, poţi şi tu.

O urmez, ezitând. Va fi umilitor.

Mă blochez la jumătate şi pantalonii mei englezeşti scumpi se sfâşie, înainte să mă rostogolesc stângaci peste gard şi să cad în iarba de cealaltă parte, ca un fruct copt, toamna. Aterizez pe-o parte şi îmi lovesc genunchiul cu probleme. Mă ridic încet, în patru labe, ca o scândură de călcat, înainte să mă ridic în picioare.

Când mă ridic, telefonul îmi zumzăie în buzunar. Îl scot şi citesc un mesaj de la Afsaneh.

Vino la spital acum!

Inima îmi stă în loc când îi răspund:

Ce s-a întâmplat?

Alerg după Malin cât de repede mi-o permite genunchiul. A ajuns deja la casă şi stă pe scările din faţă, privind faţada vopsită în alb. Se întoarce şi mă priveşte.

Apoi apasă clanţa şi încearcă să intre.

O ajung din urmă, gâfâind. Mă opresc, îmi sprijin palmele pe genunchi şi inspir adânc.

Malin mă priveşte întrebător, apoi bate încetişor în uşă şi se uită la broască.

— Este o uşă securizată, constată ea. Nu putem intra.

— Poate ar trebui să sunăm, sugerez. Ca nişte oameni normali.

— Fă tu asta. Eu verific geamurile.

Malin o ia pe scări în jos, în timp ce eu mă ridic şi îmi şterg sudoarea de pe frunte.

Apăs pe butonul de alamă. Aud soneria despicând tăcerea şi aştept.

Nimic.

Sun iar. Şi iar, dar nu deschide nimeni.

Nu se apropie paşi din interior. Nicio Rakel nu deschide uşa, iar senzaţia că s-a întâmplat ceva rău este tot mai puternică.

Malin revine, clătinând din cap.

— Am auzit ceva din casă. Ca un ţipăt. Poate ar trebui să aşteptăm aici şi să chemăm întăriri.

Mă uit la colega mea gravidă şi ştiu că are dreptate. Este împotriva regulamentului şi a oricărui bun-simţ să intrăm singuri în casă.

Nu prea poţi purta armă când eşti gravidă, darămite să tragi cu ea. Dar, în acelaşi timp, convingerea că este o urgenţă devine tot mai intensă.

— Trebuie să intrăm, îi spun.

— Sunt grilaje groase la toate geamurile de la parter. Cred că se temea serios de jaf. Şi există o terasă care dă spre mare, dar nu putem ajunge pe ea. Are o prăpastie în faţă.

Privesc casa albă, analizând grilajele şi uşa securizată.

— Mai avem cablul ăla lung în maşină? întreb.

— Aşa cred. Vrei să ne căţărăm? Tu şi cu mine nu suntem tocmai cei mai flexibili membri ai forţelor poliţieneşti.

Malin zâmbeşte, de parcă ideea de a sta agăţaţi de un cablu i se pare amuzantă.

— Nu. Intrăm prin geamul ăla.

Arăt spre cel din capăt şi apoi o privesc pe Malin în ochi.

Câteva minute mai târziu, am prins cablul şi trag uşor de el.

— Gata? strigă Malin de pe drum.

— Gata, răspund.

Este linişte o vreme. Apoi aud un pocnet, când portiera se închide, şi zgomotul motorului pornit.

Cablul metalic se întinde, trosneşte şi mici crăpături devin vizibile în jurul grilajului de siguranţă. Crăpăturile se adâncesc, fibrele de lemn se rup, şi aşchii lungi ies la iveală din bare.

Malin accelerează şi aud roţile pe pietrişul uscat.

O clipă mai târziu, grilajul se desprinde şi se prăbuşeşte în iarbă, la mică distanţă.

Îmi învelesc pumnul în jachetă, sparg geamul, îmi vâr mâna şi îl deschid din interior.

Malin vine în fugă peste peluză.

— Mă urc eu, zice ea şi pătrunde prin geamul deschis, cu o agilitate surprinzătoare.

O clipă mai târziu, îmi întinde mâna. O apuc şi mă caţăr după ea.

Ne aflăm într-un dormitor cu un pat de spital şi un soi de stand metalic, cu un ham.

Camera are două uşi: spre dreapta, mă uit la ceea ce trebuie să fie un hol.

Podeaua este plină de sânge. Cioburi de sticlă şi trandafiri roşii sunt împrăştiaţi pe jos. Malin îşi scoate arma şi îi trage piedica. Fac la fel şi o urmez pe hol.

— Acolo, spune Malin şi arată spre urmele de sânge, care continuă într-o cameră de zi cu ferestre imense, ce dau spre mare.

Un fotoliu alb este răsturnat, şi în jurul lui văd pete întinse de sânge. Un ghiveci zace spart pe podea. Prin uşile cu geam deschise se vede terasa înconjurată de o balustradă de lemn vopsită în alb. Lipseşte o bucată din mijlocul ei, de parcă ar fi lovit-o cineva. Bucăţi ascuţite de lemn ies din spărtură şi chiar lângă ele se agaţă cineva de balustradă.

Inima îmi stă în loc. Alerg spre uşi. În secunda aceea nu mai sunt aici, în casa lui Rakel.

În secunda aceea sunt acasă, pe Karlavägen, este primăvară, şi Nadja nu a…

Aşa că alerg.

Alerg, fiindcă doar asta pot să fac. Alerg pentru că trebuie. Nu trebuie să-ţi laşi copilul să cadă şi să moară. Este singurul lucru pe care nu îl poţi face în viaţă.

— *Nadja!* urlu când ajung pe terasă şi văd mâinile care se ţin de balustradă. Nadja!

Mi-e atât de teamă. Atât de teamă, pentru că deja ştiu cum se termină. Dar mă arunc spre ea, pentru că

asta faci.

Te arunci după copilul tău. Treci prin foc şi fum.

Faci totul şi încă puţin.

Şi o prind. Ajung. Dar mâna alunecă dintr-a mea.

— O pierd, urlu, iar o clipă mai târziu Malin este lângă mine şi revin la realitate.

În Stuvskär. Când Nadja deja este pierdută.

La realitatea în care totul este prea târziu.

Dar femeia asta nu va cădea. O pot salva.

Malin o apucă ferm de antebraţ.

Mă uit în jos, la femeia a cărei mână o ţin. Este Rakel, alias Susanne Bergdorff. Peste umărul ei văd abisul şi simt un gol în stomac. Cred că sunt cel puţin 15 metri până jos, iar partea de jos înseamnă stânci şi pietre. Dincolo de ele, un ponton şi o casă plutitoare.

Apoi marea.

Părul lung al lui Rakel flutură în vânt şi ea geme adânc.

Are braţele însângerate şi ochii pe jumătate închişi.

Altă parte a balustradei cedează. O bucată de scândură de jumătate de metru se desprinde, saltă pe stânci şi apoi aterizează la capăt, cu un trosnet puternic.

— *Acum,* zice Malin şi cu un efort comun reuşim să o tragem pe femeie înapoi pe terasă.

Zece minute mai târziu, Susanne Bergdorff zace pe burtă, pe podeaua de lemn, cu cătuşe, fiindcă nu ştim dacă este criminala, dar nu vrem să ne asumăm niciun risc.

Am căutat prin casă, n-am găsit pe nimeni şi am chemat întăriri.

Susanne mormăie neinteligibil.

— *Uhhh.*

— Ori a avut o criză, ori a şocat-o ceva, spune Malin şi reuşeşte să se ridice cu greu. Anunţ că avem nevoie şi de ambulanţă.

Intră în camera de zi şi contactează dispeceratul.

— *Muel,* geme din nou Susanne.

Privirea mea trece dincolo de balustradă şi apoi spre ponton.

Dacă ar fi căzut de pe terasă, ar fi murit pe loc. Şi-ar fi rupt fiecare oscior.

Traumă puternică, mă gândesc.

În secunda următoare, logica mă întreabă: să se fi întâmplat aşa? Cadavrele sunt greu de târât, dar să le rostogoleşti într-o prăpastie poate şi un copil. Ajunse acolo, ar fi uşor de aruncat în mare.

Asta-mi întoarce stomacul pe dos.

Malin reapare.

— A venit un vecin, spune ea. Poţi vorbi cu el, în timp ce eu ţin legătura cu colegii şi o păzesc?

Vecinul, un tip la vreo 40 de ani, se prezintă şi îmi strânge mâna. Ar părea obişnuit, dacă n-ar fi cicatricea mare, care-i străbate faţa de la tâmplă la colţul gurii, desfigurându-l.

— Închiriază casa de la Maj-Lis Wennström, explică, într-un dialect din Skåne atât de pronunţat, că mi-e greu să îl înţeleg. Am vorbit mai devreme cu o poliţistă, la telefon. I-am zis că e ceva dubios aici.

— Da?

— Ce s-a întâmplat, de fapt?

Tipul priveşte curios spre casă şi apoi spre cele trei maşini parcate lângă drum.

— Acum nu putem oferi informaţii, îi zic. Ce vreţi să spuneţi prin „ceva dubios”?

Bărbatul se strâmbă, întoarce capul şi scuipă, de parcă ar fi muşcat din ceva amar.

— Băieţi. De fiecare dată altul. Şi băiatul bolnav. Am intrat şi am văzut ce făcea. M-a întrebat ce i-am *făcut,* deşi nu l-am atins. Am văzut cum îl fotografia, acolo.

— Îl *fotografia?*

Tipul încuviinţează şi mă priveşte din profil.

— Aţi întrebat-o ce făcea?

— Am vorbit de câteva ori cu ea, zice el. Dar a ocolit subiectul. Ca un şarpe. Şi a spus că va chema poliţia dacă nu ies din casa ei. Casa ei? Ce rahat! Să

fi auzit Maj-Lis asta! Săraca femeie ar fi murit pe loc.

Când ajung iar pe terasă, Malin îngenunchează lângă Susanne.

— Nu înţeleg ce spune.

— *Muel,* mormăie Susanne. *Muel.*

— Stai aşa.

Mă aplec spre ea.

Mă doare genunchiul şi mă strâmb de durere.

— Ce spui? întreb.

— *Muel,* repetă Susanne.

Mă înfior, deşi soarele este pe cer şi vântul arde.

— Vecinul a venit cu maşina? întreb.

Malin clatină din cap şi mă priveşte întrebător.

— De ce sunt trei maşini afară? Dacă una e a noastră şi cealaltă este a lui Susanne Bergdorff…

— *Amuel,* mormăie iar Susanne.

O baltă mică de salivă i s-a întins sub obraz, pe lemn.

Malin mă priveşte şi în clipa aceea pricepem amândoi.

— *Samuel,* asta spune, şopteşte Malin.

O întoarcem cu grijă pe spate, ca să-i vedem limpede faţa.

Părul ei lung, şaten este murdar şi vârstat cu cenuşiu. Pielea, pistruiată. Ochii ei sunt pe jumătate închişi, şi un firicel de salivă i se scurge din colţul gurii. O cruciuliţă de aur îi luceşte la gât.

— Cum te numeşti? întreb.

— *Nilla,* şopteşte ea.

— Dumnezeule, spune Malin. Ea este. Mama tipului care a dispărut. Pernilla Stenberg.

Mă ridic. Lumea se învârte şi trebuie să mă sprijin de balustradă, ca să nu mă dezechilibrez.

— *La naiba!* Cum de ne-a scăpat?

— Dar, spune Malin, fără să creadă, nu trebuia să se vadă cu Leti şi cu Malik?

Nu răspund, dar cred că şi eu mi-aş fi căutat copilul în loc să aştept poliţia, ascultător.

Malin desface cătuşele şi o aşază pe Pernilla pe-o parte. Se ridică şi priveşte în abis.

— Acolo, spune ea.
Atunci văd.
Într-un pin mic, care creşte oblic din stâncă, poate la doi metri mai jos, sclipeşte ceva.
Este o seringă.
Telefonul meu sună şi îl scot din buzunar.
— Sunt în mijlocul unei misiuni, spun. Ce s-a întâmplat?
Aud suspine înfundate.
— Afsaneh? *Alo?*
Simt din nou că mi-a stat inima. O mână rece mi-a cuprins-o şi trage de ea, parcă vrând să o smulgă.
— Manfred?
Are vocea fragilă precum gheaţa de peste noapte, şi sunt atât de îngrozit, că nu pot respira.
— Nadja s-a trezit, spune Afsaneh. Poţi să vii?
— Da, zic, dar mă opresc.
Nu-mi mai ies alte cuvinte pe gură.
Mă uit la Malin şi nu spun o vorbă.
Dar Malin nu mi-a observat reacţia.
Se uită într-un punct la orizont.
— Acolo, zice ea, arătând spre mare.
La mare distanţă, spre vest, văd un punctuleţ.
Un punctuleţ care-i o persoană care înoată calm şi măsurat.

<u>Rakel</u>

Mă opresc, calc apa şi privesc în urmă, spre casa cocoţată pe stâncă asemenea unui cuib de vultur.

Nimic. Nici urmă de bărci, nici oameni pe ponton – aşa că înot mai departe. Intru în ritm.

Braţ, braţ, respiraţie.

Braţ, braţ, respiraţie.

Depăşesc o formaţiune de piatră. Colţurile care ies la suprafaţa apei sunt acoperite de un strat gros de găinaţ de cormorani. Valurile sunt înalte aici şi apa este rece.

Marea mă atrage şi şopteşte.

Mă amăgeşte în jos, spre pustietatea neagră.

Înghit apă şi mă opresc. Tuşesc şi vomit apă de mare, apoi continui, deşi braţele şi picioarele mi le simt ca pe nişte buşteni.

Mă gândesc la mama lui Samuel, pe care am lăsat-o atârnând de balustrada terasei. La ce a zis despre fiul ei dispărut. Când a zis asta, am simţit o legătură cu ea.

Eram cât pe ce să îi spun totul.

Dar cum aş putea explica?

N-ar fi înţeles. Nimeni nu poate înţelege.

Văd vechea barcă cu motor a lui Birger. Saltă pe valuri, lângă geamandură. Pluteşte aici, în Klockarskäret, aşteptând să fie transportată la şantierul naval de pe Kornholmen.

Dacă am noroc, ajung înainte să mă descopere cineva. Mă pot ascunde în barcă şi pot înota la ţărm când se lasă întunericul. Nu pot lua barca şi fugi pe mare, pentru că aproape că nu mai are combustibil. În plus, ia prea multă apă. Am trăit deja experienţa neplăcută când am împrumutat-o să transport trupurile băieţilor.

Braţ, braţ, respiraţie.

Braţ, braţ, respiraţie.

Mă uit la suprafaţă.

Cred c-au mai rămas 50 de metri.

Femeia care este mama lui Samuel trebuie să fi căzut pe stânci. Trupul ei s-a zdrobit şi a devenit la fel de moale şi de frânt ca al băieţilor. Parcă făcut din jeleu.

Gândul îmi face greaţă. Eu n-am vrut să iau viaţa nimănui, dar s-a întâmplat, aşa cum toamna urmează verii. A fost o consecinţă inevitabilă, însă nu şi intenţia mea.

Apuc barca şi mă ridic pe treapta mică de la pupa. Mă ridic şi rămân în picioare, gâfâind, cu inima bătând cu putere.

Mă uit la casa mea, mijesc ochii în soare şi încerc să văd.

Se apropie o barcă rapidă, cu motor.

Da. Este barca mea. Sau barca lui Victor Carlgren.

Victor n-a fost precum ceilalţi. N-a vrut un job de asistent. A rămas doar o zi pe pontonul din Stuvskär, cu motorul lui problematic.

L-am asigurat că o putem repara. Că Olle adoră să peticească motoare de bărci. Şi era parţial adevărat: Olle se pricepea la motoare, înainte să pună la îndoială felul în care-l îngrijeam pe Jonas. Înainte să devină violent şi să fiu nevoită să mă apăr.

Aleg să mai ignor barca o vreme, gândindu-mă că i se va opri motorul, ca de obicei.

Dacă am noroc, scap.

Gândurile mi se îndreaptă spre tine, Jonas. Mereu spre tine, dragul meu, de oriunde aş începe.

Îmi este atât de dor de tine şi pierderea mă doare cumplit. Îmi înjunghie pieptul, până ce simt că o iau razna.

Băieţii aceia… nu cred că i-am considerat vreodată ca pe tine, chiar dacă mi-am dorit asta atât de mult, că aproape a devenit realitate. Dar m-au făcut să mă simt iar mamă. Mama *cuiva.*

Pentru că zăceau acolo, complet neajutoraţi, dependenţi de mine.

Le-am oferit iubire şi atenţie. Dar, pe măsură ce starea lor se înrăutăţea şi slăbeau, făceau escare şi

alte complicaţii, începeam să mă gândesc la următorul. Care avea să fie perfect, *trebuia* să fie perfect.

Dar niciunul nu a fost ca tine.

Mă uit la mare. La barcă. Saltă peste valuri ca o minge şi lasă în urmă o dâră de apă înspumată.

Nu mă pot ascunde.

Deschid trapa de la pupa şi scot ancora.

Este atât de grea, că abia o pot ridica. Lanţul zăngăneşte când mi-l înfăşor în jurul taliei. Îl înfăşor o dată şi în jurul gâtului şi apoi mă aşez pe balustradă, cu ancora în poală şi cu spatele la apă.

Marea mă cheamă.

Haide, îmi spune. Am pentru tine uitare şi iertare.

Tot ce vrei.

Aici este fiul tău.

În barca cu motor care se apropie e o femeie tânără, cu părul lung, şaten. Pluteşte în urma ei, dar i se aşază pe umeri când se opreşte la câţiva metri de mine.

— Poliţia! strigă. Întinde-te pe burtă în barcă!

Nu răspund.

Femeia continuă să vorbească, mai liniştită, cu ochii fixaţi pe lanţul din jurul gâtului meu. Spune că totul va fi bine, câtă vreme mă întind în barcă. Se poate rezolva. Nicio problemă nu e fără rezolvare. Am atâtea lucruri pentru care să trăiesc.

Mă uit la ea, în tăcere, cu ochii lipiţi de burta ei proeminentă. Are viaţa înaintea ei, o viaţă care creşte în ea.

Viaţa mea este în urmă. O târăsc după mine ca pe o coadă.

Viaţa mea este o remorcă plină cu pietre. O încărcătură de lemn. Trag şi trag, dar nu ajung nicăieri şi nu mă pot elibera de trecut.

Nu fac decât să merg în cerc.

— Întinde-te în barcă! strigă poliţista.

Poate că s-a plictisit să fie diplomată.

Dar eu întorc faţa spre soare şi închid ochii. Simt căldura care mi se împrăştie prin corp. Remarc că

pielea, care mi se încreţise în apă, a redevenit netedă.

Dau drumul balustradei şi cad pe spate, în apă, cu ancora strânsă la piept.

<u>Partea a VI-a</u>

Ispăşirea

„Cei ce se lipesc de idoli deşerţi îndepărtează îndurarea de la ei.

Eu însă îţi voi aduce jertfe cu un strigăt de mulţumire, voi împlini juruinţele pe care le-am făcut. Mântuirea vine de la Domnul.”

Iona 2:8-9

Manfred

Berit mai toarnă ceai pentru mine, pentru Malin şi pentru Berit.

Pe geam văd soarele apunând peste Ormberg, făcând loc umbrelor şi întunericului.

— Mă bucur enorm pentru tine, repetă Hanne, cu mâna mea într-a ei.

— Da, spun. S-a trezit însă doar de două zile, aşa că nu ştim cât şi-a revenit. Ce ştim este că mai avem mult de muncă. Fizioterapie, logoterapie şi tot aşa.

Mă gândesc la vizita de dimineaţă la spital. La cum am privit-o pe Nadja în ochi şi cum m-a privit ea pe mine.

A deschis gura să spună ceva, dar n-a reuşit, deşi tubul din gât i-a fost scos, iar micul orificiu a fost cusut.

Dar a clipit.

Copila mea clipeşte iar. Clipeşte şi ţi se uită în ochi. Iar în ochii ei am văzut limpede că este încă prezentă, nu doar o carcasă.

Medicii spun că primele teste neurologice indică probleme de vorbire şi ale funcţiei motorii pe partea dreaptă.

Dar ce înseamnă asta?

Mie nu îmi pasă dacă Nadja va fi surdă, mută sau va avea altă dizabilitate.

Îmi pasă că trăieşte. Copila mea, care a căzut pe geam şi s-a lovit de asfaltul dur, trăieşte.

Noi, care eram o familie obişnuită până în dimineaţa care ne-a separat, ca o lovitură de topor, ne vom recăpăta viaţa.

Chipul disperat al Pernillei Stenberg îmi apare în minte.

Nu toată lumea are norocul meu. Nu toată lumea îşi primeşte copilul înapoi.

În ciuda faptului că toţi colegii mei au căutat prin Marholmen de aproape două zile, Samuel Stenberg nu a fost găsit.

Deşi nu i-am zis-o Pernillei, sunt sigur că Samuel nu mai e.

Zace undeva, pe fundul mării, în lanţuri similare celor găsite în casa plutitoare.

Este o coincidenţă ciudată şi poate un soi de justiţie poetică: femeia care-şi spunea Rakel s-a înecat şi ea, înfăşurată în lanţuri.

Când scafandrii i-au pescuit corpul, era prea târziu.

Susanne Bergdorff nu mai era.

Barca pe care o conducea Malin, cea care se afla în casa plutitoare, era a lui Victor Carlgren sau, mai degrabă, a familiei sale.

Nu ştim de ce n-a folosit-o Susanne pentru a fugi, dar probabil s-a gândit că va fi mai uşor să scape înotând.

Cu ajutorul e-mailurilor, mesajelor şi al notiţelor lui Susanne, am compus o imagine fidelă a ce s-a întâmplat. Tinerii erau amăgiţi în casa ei cu promisiunea unui job, dar erau drogaţi. Mureau, probabil, în urma malnutriţiei şi a deshidratării. Raportul legiştilor a arătat că victimele prezentau niveluri ridicate de opioide şi de alte medicamente în ţesuturi.

Tehnicienii au găsit păr şi urme de sânge în roabă, ceea ce ne face să credem că Susanne Bergdorff ducea corpurile din camera lui Jonas pe terasă, cu ajutorul ei. Acolo le rostogolea peste margine, ceea ce avea ca rezultat zdrobirea lor de stâncă. După aceea cobora pe ponton şi le înfăşură în pânză şi în lanţuri. Transporta apoi corpurile pe mare, unde le lăsa să se scufunde.

Probabil că folosea vechea barcă a lui Birger Jämtmark, aceeaşi spre care a înotat înainte să se sinucidă.

Johannes Ahonen avea ADN-ul lui Victor Carlgren sub unghii, pentru că, probabil, Ahonen l-a zgâriat la un moment dat, când locuiau amândoi cu Rakel. Nu ştim cine este băiatul de care s-a îngrijit Samuel, dar, dacă avem noroc, vom găsi corpul, ceea ce va uşura identificarea.

Cu Olle Berg lucrurile sunt neclare.

A fost, din câte ştim, iubitul lui Rakel.

Poate că a încercat să o oprească şi a plătit cu viaţa, poate a fost prima victimă, înainte ca Rakel să-şi dea seama că poate să se orienteze spre tineri asistenţi.

— Deci, ai dori să înţelegi? întreabă încet Hanne, cu mâinile în păr, îmblânzindu-şi buclele lungi şi sălbatice cu degete pricepute şi prinzându-şi-le într-un coc lejer, la ceafă. Asta vrea toată lumea, continuă ea. Să înţeleagă. Chiar dacă s-a comis o crimă oribilă, lumea vrea să înţeleagă. Dar uneori nu merge. Uneori nu există logică să explice ororile la care noi, oamenii, ne expunem unii pe alţii.

— Dar dacă ar fi să încerci? zic, pentru că ştiu că Hanne adoră să îi smulg ipoteze.

— Arată-mi însemnările din jurnal.

Iau dosarul cu hârtii şi caut copiile filelor din jurnalul lui Rakel pe care l-am găsit în casă. Conţine mai ales notiţe scurte despre medicamentele administrate băieţilor, despre starea lor şi despre cum a crescut numărul de urmăritori de pe blog. Dar, în unele locuri, a scris şi însemnări personale.

— Aici, zic, şi îi întind lui Hanne o copie a unei pagini din jurnal.

Citim în tăcere.

Astă-noapte am visat-o pe Skrållan, pisica noastră pătată cu gri de la fermă, pe care am căpătat-o când eu aveam opt ani. Şi a fost EXACT ca în ziua în care s-a întâmplat. Totul a părut să se întâmple iar, dar în vis.

Şedeam cu pisica în poală. Voiam să stea ca să-i mângâi trupul pufos. Dar, când am apucat pisicuţa, s-a întâmplat ceva. A sunat ca atunci când scoţi un dop dintr-o sticlă mică. Piciorul i-a ajuns într-un unghi ciudat.

Am alergat la tata. Am zis că Skrållan şi-a prins piciorul când voia să sară de pe raftul cu cărţi. Tata a examinat-o, a văzut că este rănită şi ne-am dus la veterinar. Asistenta m-a mângâiat pe cap şi mi-a

spus că sunt o fetiţă de treabă, fiindcă am fost atentă la ce se întâmplase. Mi-a adus îngheţată şi m-a ţinut de mână cât veterinara a examinat pisica.

Veterinara a încuviinţat apreciativ când i-am povestit ce se întâmplase. A zis că şi-ar dori ca toţi cei care au animale să fie ca mine. Să observe când animalele nu sunt bine şi să le îngrijească imediat. Se poate evita multă suferinţă aşa.

La şcoală am repetat povestea iar şi iar.

Colegii făceau cerc în jurul meu. Nimeni nu mă mai făcea urâtă sau grasă. A vrut şi învăţătoarea să audă povestea şi într-un final am desenat, ca să arăt ce se întâmplase. Învăţătoarea le-a agăţat pe perete şi cred că acolo au stat câţiva ani, pentru că-mi amintesc că încă erau acolo când am terminat gimnaziul.

— Foarte interesant, spune Hanne şi notează ceva în carneţelul ei.

— Suntem de acord că este o psihopată sadică? întreabă Malin.

Hanne ezită un moment înainte să răspundă.

— Nu sunt atât de sigură.

— Mai este o bucată pe care cred că ar trebui să o citeşti, spun şi scot hârtia.

O fată care îmi citeşte blogul mi-a trimis un e-mail. Voia să-mi trimită o plăcintă. Serios, O PLĂCINTĂ! Este ca atunci, cu André. Toţi vecinii au apărut pe scări cu plăcintă sau cu nişte cornuri, când s-a îmbolnăvit. Au tuns peluza, au dat zăpada la o parte, au tuns copacii.

Mi s-a părut că mă aflu în centrul soarelui.

Dar a trecut, după o vreme.

Oamenii au găsit, probabil, alte tragedii de care să fie interesaţi: mame cu copii mici bolnavi de cancer, copii în scaune rulante. Infirmi şi desfiguraţi. Femei sterile. Oameni paralizaţi. Muribunzi. Toţi cei care AU FURAT atenţia de la mine şi de la André, pentru că NIMENI nu este interesat de cineva cu „o amărâtă de scleroză”,

când alt vecin are cancer la ficat şi moare peste două luni.

Voiam doar să mai stau o dată în centrul soarelui. Pentru o vreme. Să simt iubirea şi căldura radiind spre mine.

Hanne îşi scoate ochelarii pentru citit şi îşi îndepărtează o şuviţă transpirată de pe frunte. Încuviinţează încet şi pune hârtia pe o măsuţă de lemn. Privirea sa caută fereastra. Se uită spre grădină. Are chipul concentrat şi cam trist, şi dintr-odată îmi pare bătrână.

— André era soţul ei? întreabă ea.

Dau din cap şi pun hârtia înapoi.

— Pot să mai văd o dată blogul?

— Sigur, zic şi împing laptopul spre ea.

Hanne petrece o vreme scrolând iar printre postări. Când şi când murmură ceva.

— Aşa cum am crezut.

— Ce? întreb.

— Susanne Bergdorff a început blogul după ce fiul ei a avut accidentul. A câştigat repede mulţi urmăritori. Un copil rănit grav, într-o societate insulară, era un concept irezistibil. Cred că asta e partea interesantă.

Arată cifrele care reprezintă numărul de aprecieri şi de comentarii.

Malin şi cu mine ne apropiem să vedem mai bine.

— La început, a scris că fiul ei îşi revine, spune Hanne. Că dă semne că se va trezi. Ce s-a întâmplat? Numărul de aprecieri şi de comentarii *a scăzut* drastic. Nimeni nu vrea să citească despre un tip obişnuit, sănătos. Ce vor oamenii este durere, boală şi nefericire. Apoi starea lui s-a înrăutăţit, parcă accidental, iar blogul a explodat. Şi apoi…

— Ce? întreabă Malin.

— Susanne ajunge în centrul atenţiei, spune Hanne şi zâmbeşte trist. Se confundă din nou cu soarele, aşa cum a descris în jurnal.

Nimeni nu zice nimic.

— Cred că trebuie să luăm în considerare că Rakel a avut ca motivaţie să obţină tot mai mulţi urmăritori şi tot mai multe aprecieri, spune Hanne încet. Ca oamenii din căbănuţele arhipelagului să citească interesaţi ce posta, să se hrănească din nefericirea ei. În dansul acesta dintre ea şi urmăritori şi-au pus viaţa la bătaie.

Mă trece un fior îngheţat şi îmi amintesc de comentariul lui Malin când a văzut grupul de curioşi care făceau poze cu accidentul din trafic.

La naiba! Care-i faza *cu oamenii?*

Mă gândesc la Afsaneh, care a făcut poze cu Nadja şi le-a postat pe un forum pentru părinţii copiilor bolnavi. La Martin, colegul ei, care a afirmat cu încredere că prevalenţa trăsăturilor narcisiste a crescut exponenţial din anii 1980. Că oamenii ar face orice să primească validare digitală.

— Ce vrei să spui? întreb. Că Susanne *i-a făcut rău* deliberat fiului ei?

— Da, spune Hanne, calmă. Fiului şi probabil şi soţului. După aceea a început să caute alte victime. Era leul şi era mielul. Îi păsa de victimele ei, dar le făcea rău, ca în poemul acela. Totul se potriveşte. A început cu pisica. Evenimentul acela a plantat sămânţa. Părinţii ei s-au îmbolnăvit şi au murit. Poate că i-a îngrijit. Poate că asta i-a alimentat tendinţele. Mai târziu, soţul ei s-a îmbolnăvit şi Susanne l-a îngrijit şi pe el. Era motivată şi competentă, având o educaţie farmaceutică. Din nou a primit confirmări. De la medici şi asistenţi la prieteni, atât online, cât şi în viaţa reală. Aşa că i-a făcut rău, ca să rămână acolo, în centrul soarelui. Nu cred că a vrut să-l ucidă, dar l-a ucis.

— Şi modelul s-a repetat cu fiul ei? şopteşte Malin.

— Da. Doar că Susanne a cumpărat un blog şi şi-a deschis conturi pe diferite platforme sociale. Cu cât se îmbolnăvea fiul mai rău, cu atât mai mulţi urmăritori căpăta. Aşa că şi-a luat soarta în mâini. I-a înrăutăţit starea. Trebuie să presupunem că a murit, în cele din urmă, din cauza *tratamentului* ei.

Hanne ia o pauză.

— Dar este oribil, futu-i! face Malin, cu capul în mâini.

— Când Jonas a murit, a simţit un gol atât de mare, că n-a ştiut cum să se adune, continuă Hanne, fără să ia în seamă reacţia lui Malin. Din motive necunoscute nouă, şi-a înlocuit fiul cu un asistent. După aceea a devenit repetitiv. În plus, uitaţi-vă aici!

Ajunge la o postare veche de şapte luni.

Autorităţile au decis că vom primi doar trei ore de asistenţă pe zi. Nici eu, nici partenerul meu nu mai putem munci full-time. Ajutaţi-ne, contribuind la numărul de mai jos.

Nicio donaţie nu este prea mică! Mulţumesc în avans tuturor oamenilor minunaţi care ne vor ajuta să ne descurcăm!

— Cerşea bani online şi păcălea autorităţile, încasând tot felul de indemnizaţii, mârâie Hanne. Vom afla care sunt sumele, dar s-ar putea să fi fost o motivaţie suplimentară de a găsi noi băieţi care să joace rolul lui Jonas.

Malin ridică fruntea şi îşi şterge câteva lacrimi de pe obraz.

— Scuze, şopteşte ea. Dar cine face aşa ceva?

— Cineva deranjat, spune Hanne. Zâmbeşte şi îşi soarbe ceaiul fierbinte. Cineva foarte deranjat. Era extrem de manipulatoare. Minţea despre mai toate lucrurile, dacă am înţeles bine. Asta sugerează trăsături antisociale.

Nimeni nu spune nimic. Ideea de a face rău oamenilor, chiar şi propriului copil, ca să devii important în mediul online, este atât de oribilă, încât o digerăm cu greu.

— Dacă vreţi un diagnostic, pot să vă ofer unul, spune Hanne şi loveşte uşor pixul de masă.

Încuviinţez.

— *Sindromul Münchhausen prin reprezentare,* continuă ea, părând mulţumită. Da, este atunci când

cineva face rău unei persoane, adesea propriului copil, şi caută atenţie medicală pentru a părea salvatoare. Făptaşul este validat de atenţia primită, ceea ce perpetuează şi încurajează purtarea bolnavă. Îmi imaginez că funcţionează şi pentru atenţia primită online. Poate c-am văzut primul caz manifestat pe reţelele sociale. Dar nu şi ultimul, fiindcă intrăm într-o eră complet nouă, atâta lucru ştiu şi eu, deşi sunt bătrână.

Privirea ei caută tavanul.

Sună mobilul lui Malin.

— Sorry, zice, se ridică şi se duce alături, să răspundă.

— Păcat că a murit, spune Hanne, mai mult pentru sine. Ar fi fost interesant să o cunosc.

Malin revine, cu telefonul în mână.

— Au găsit alt cadavru.

— Samuel? întreb, simţind că piere şi ultima brumă de speranţă.

Malin clatină din cap.

— Nu, a murit de ceva vreme.

— Jonas?

— Aşa se crede. Ghici unde l-au găsit?

Clatin din cap.

— În stratul de trandafiri. L-a îngropat sub flori sau i-a plantat flori pe mormânt. Oricum ar fi fost, l-a dorit aproape.

Pernilla

De două zile rătăcesc prin Marholmen. Am străbătut plajele stâncoase. M-am urcat peste tot. Am căutat printre ferigi luxuriante şi pini austeri. Sub molizi şi copaci căzuţi. Am periat metodic pământurile cultivate şi am parcurs fără ţintă pădurea.

Dar Samuel al meu nu e nicăieri.

Poliţistul cel gras, Manfred, a fost aici din nou, seara trecută, şi a încercat să mă convingă să mă duc acasă. Mi-a zis că n-am ce să fac. Că au pieptănat întregul Marholmen şi că Samuel nu este aici.

Că nu mai este.

Când a zis asta, mi-am pierdut controlul. Lacrimile mi-au ţâşnit şi m-am prăbuşit lângă maşină. Am simţit iarba aspră pe obraz şi răcoarea ce emana din pământ, ca un prevestitor al nefericirii care urma să vină.

Nu i-am putut explica. De fapt, nici măcar nu am încercat să explic de ce am vrut să rămân aici, în Marholmen.

Ce să-i fi spus?

Că Samuel este copilul meu? Că l-am purtat în mine, dar l-am dezamăgit de nenumărate ori?

Nu.

Aşa că m-am dus acasă. Am făcut duş. Am încercat să mănânc ceva.

Am făcut greşeala să dau drumul la TV. Vorbeau despre crime şi despre Samuel. I-au luat interviu Biancăi Diaz, iubita uneia dintre victime. Ceva din disperarea reţinută a tinerei gravide m-a trezit din propria-mi durere şi m-a făcut să acţionez. Ştiu prea bine cum este să creşti singură un copil.

Am găsit-o pe internet şi m-am dus la apartamentul ei din Jordbro. Am agăţat geanta sport cu bani de uşa ei, apoi am apăsat pe sonerie şi am fugit.

Cred că încercam să fac ceva ca să-l primesc pe Samuel înapoi.

Apoi m-am întors aici, în Marholmen, fiindcă ce să fac eu acasă fără copilul meu?

Închid ochii şi desfac ciocolata cu biscuiţi din buzunar. Rup o bucată şi o bag în gură. Trag cu ochiul la mierla care şade în colivie, în iarba de lângă maşină. Vântul flutură o bucată din ziarul rupt de pe fundul coliviei. Se prinde în grilaj.

Nu mai este un pui, ci o pasăre adultă, care n-ar trebui să stea în colivie.

Ştiu că Samuel a vrut să fie el cel care o eliberează.

Mă uit la casa pe care o închiria Rakel de la fiica paznicului de far, care a locuit aici toată viaţa. Este liniştită dincolo de banda albastru cu alb.

— Unde eşti, Samuel? şoptesc.

Arunc sticla cu apă pe bancheta din spate şi trântesc portiera. Iau colivia în mână, încep să merg pe aleea cu pietriş şi mă gândesc la visul ciudat din noaptea trecută.

L-am visat pe înţeleptul rege Solomon, din Cartea Regilor, care a rezolvat disputa dintre două femei care pretindeau că au drepturi asupra aceluiaşi copil.

Solomon a cerut o sabie, şi când i s-a adus, a zis:

„Tăiaţi copilul de viu în două şi daţi fiecărei femei jumătate."

În vis, femeile eram eu şi Rakel, iar copilul, Samuel.

Din nou, nu cred c-a fost adevărat.

Nu cred că el nu mai este.

Două zile. Nimeni nu poate supravieţui atât în apă, a zis Manfred. Dar dacă nu l-a aruncat în apă?

L-am fi găsit.

Cuvintele lui Manfred îmi răsună în urechi.

Întunericul coboară deasupra insulei, dar este încă la început, aşteptând răbdător ca vara să facă loc toamnei. Cerul este greu deasupra mea, albastru, cu umbre în nuanţe de mov. Ţânţarii bâzâie în jurul meu, dar îi alung. Îmi scarpin, distrată, muşcăturile deja căpătate şi mă uit printre trunchiurile de pini.

Văd pâlcuri de hasmaţuchi de-a lungul şanţului şi flori galbene de sunătoare.

Este atât de frumos, că simt un gol în stomac.

Mirosul de rozmarin sălbatic şi de sânziene – ieslea Fecioarei Maria – infuzează aerul.

Mă gândesc la tata, care ştia totul despre floră şi faună şi nu voia să-i spună florii aşa, pentru că adevărata Fecioară Maria s-a întins pe un pat de paie, nu de sânziene.

Este doar un nume stupid, ales de fermieri.

Aici e bine, îmi zic, şi pun colivia pe pământ. Deschid uşiţa şi aştept ca mierla să zboare.

Dar stă şi se uită la mine cu ochii săi galbeni, ca nişte gămălii de ac.

În cele din urmă, bag mâna în colivie şi o scot.

— Hai, pasăre dragă. E timpul să zbori!

Sare afară, dar rămâne în iarba înaltă de lângă drum. Mă apropii, să o forţez să zboare, să se bucure de liberate. De vară, de pădure, de aerul răcoros al serii.

De viaţă, care este atât de scurtă şi de volatilă.

Mierla zboară, trece prin faţa mea şi se opreşte pe o creangă, la câţiva metri de mine. Se întoarce spre mine, apoi. Înclină capul şi mă priveşte iar.

— Să te fi văzut Samuel, zic tare.

În clipa aceea…

În clipa aceea înţeleg că nu mai e. Că Samuel nu se va mai întoarce şi că poliţistul cel gras a avut dreptate.

Corpul mi se contractă. Cad în genunchi, cu fruntea izbindu-se de drumul de pietriş. Îmi golesc corpul de lacrimi şi mă supun. Las să se întâmple. Îmi urlu durerea, în genunchi, pe drum, de parcă aş naşte.

După o vreme lacrimile se potolesc, iar respiraţia mi se domoleşte. Devin conştientă de sunetele pădurii. Aud păsările ciripind, vântul şoptind şi sâsâind printre coroanele copacilor, o creangă grea care geme în apropiere. O ciocănitoare care-şi croieşte drum într-un trunchi.

Când vreau să mă ridic ca să-mi scutur pietrişul de pe rochia murdară şi puturoasă, văd iar mierla. Stă lângă drum.

Dar mai văd ceva, vârât între două pietre, lângă ea.

Fac câţiva paşi, mă las pe vine, întind mâna şi iau bila de sticlă albastră între degetul arătător şi cel mare. O ţin în palmă, netedă, lucioasă şi caldă de la soare. Când mişc mâna, mi se rostogoleşte în palmă.

Mă uit în jur. Privesc umbrele lungi, frunzele uscate şi pietrele.

Dar nu văd decât drumul de pietriş maroniu-deschis care dispare printre pini.

Văd ceva foarte mic, dar de un roşu intens, în mijlocul drumului, la câţiva metri în faţă. Alerg acolo, mă las pe vine şi iau altă bilă. O întorc. Văd o literă.

M

Lacrimile îmi curg iar, dar de data asta sunt de bucurie.

Energia îmi revine când pricep ce am de făcut şi încep să caut pe lângă drum.

Găsesc alte bile. Una albastră, una galbenă, una maro. Par împrăştiate la intervale regulate.

Parcă dinadins.

Fac palma căuş. Mişc mărgelele cu arătătorul, ca să formez cuvântul.

MAMA.

— *Samuel,* şoptesc eu. Vin!

Caut mai departe bilele. Mai găsesc trei. Apoi se termină. Doar când mă gândesc să renunţ văd un drumeag care coteşte spre stânga.

Sub copacii mari este multă umbră, aşa că-mi scot telefonul, aprind lanterna şi luminez între crengi. Un molid imens îmi blochează vederea, dar în spatele poalelor sale lipsite de ace văd un soi de ruină, aproape pierdută sub tufişuri.

Mă aplec, ferindu-mă de crengile uscate, şi merg spre clădirea abandonată. La jumătatea drumului, mă opresc şi ridic o bilă albă, care scânteiază pe patul de ace uscate şi muşchi. Mă uit în jur.

Uşa clădirii dărăpănate este întredeschisă, iar plantele creează un zid verde în faţa cărămizii expuse.

— *Samuel?* şoptesc eu.

Dar singurul lucru pe care-l aud este foşnetul slab al copacilor şi ţânţarii care-mi bâzâie deasupra capului. Mişc telefonul în jur.

În dreapta ruinei este o fântână veche, şi lângă ea…

Stai aşa. O crenguţă proaspătă, cu frunzuliţe, este făcută sendviş între fântână şi capac, de parcă ar fi deschis cineva recent fântâna, iar crenguţa ar fi rămas acolo când a închis-o iar.

Mă duc la fântână şi mă aplec. Lângă piatră este ceva portocaliu, un obiect mic, care scânteiază în lumina telefonului.

Este o buburuză. Sau, mai precis, un cercel de email în formă de buburuză.

Pun mărgelele şi cercelul în buzunar şi încerc mânerul ruginit al capacului. Este greu şi sunt obligată să-mi folosesc greutatea pentru a-l deplasa.

Capacul scoate un scârţâit şi se mişcă nişte centimetri la dreapta.

Îi dau drumul şi îmi revin, gâfâind, cu mâinile pe ghizdul fântânii.

Este foarte, foarte greu.

O clipă mai târziu, aud.

Un zgomot ca un ciocănit, din fântână, mă face să tresar. Ţip, dar speranţa îmi reînvie în suflet.

Lovesc atât de tare în capac, că pielea de pe buricele degetelor îmi sângerează.

Cioc-cioc-cioc

Durează câteva clipe să vină răspunsul, ca un ecou care a călătorit îndelung printre munţi

Cioc-cioc-cioc

Apuc iar mânerul ruginit. Trag până ce văd negru în faţa ochilor. Trag şi trag şi tot ce am în cap este că trebuie să scap de capac. Că trebuie să deschid gura asta de iad înainte să fie prea târziu.

De fiecare dată când îmi iau avânt şi împing, capacul se mai mişcă puţin. În cele din urmă,

semiluna de întuneric se cască spre mine din lumea subterană.

Iau telefonul şi îndrept lanterna în gaura neagră.

Şi iată-l.

Copilul meu.

Se uită la mine şi clipeşte.

Sub el se află un corp, în apă. Suprafaţa apei este parţial acoperită de o plantă cu frunzuliţe verzi, dar văd o mână într-un loc.

— Ştiam că vei veni, spune Samuel.

Manfred

Trei săptămâni mai târziu

Este noapte. O noapte de vară în albastru-deschis.

Dar spitalul nu doarme niciodată.

Un zăngănit slab de pe coridor, voci înfundate care se grăbesc din camera de gardă. O alarmă se tânguie undeva.

Nadja doarme.

Îi ţin mânuţă într-a mea. Aceeaşi mânuţă alunecoasă de la unt, pe care am scăpat-o.

Faţa ei este udă de lacrimi şi îmi ia câteva secunde să îmi dau seama că sunt lacrimile mele, nu ale ei.

Asistenta care intră zâmbeşte şi ciufuleşte părul lui Afsaneh.

— Mergeţi acasă, ne spune. Este târziu.

Mă uit la ceas, văd că e deja dimineaţă şi că are dreptate. Mă văd cu Leti la secţie, la ora nouă, şi ar trebui să dorm.

Ne-am apropiat, cei din grupul de anchetă. Chiar şi Leti, atât de morocănos la început, s-a mai înmuiat şi a devenit mai sociabil.

Fluieră pe drumul spre automatul de cafea, ţine uşi pentru alţii şi n-a mai zis nimic sexist sau homofob de câteva săptămâni. Şi-a tăiat unghiile de la picioare şi nu mai poartă maioul de plasă.

Aproape că mă întreb dacă s-a amorezat.

Malin mi-a spus că bănuieşte că se vede cu una dintre martorele din anchetă, cu Stina Svensson, cea care conduce magazinul în care lucrează Pernilla Stenberg. Aşadar, o persoană foarte nepotrivită pentru bunul nostru Leti. Dar eu nu am de gând să îl trădez.

Sunt bucuros că am primit-o înapoi pe Nadja. Şi că Pernilla Stenberg şi-a găsit fiul viu.

Samuel era grav rănit şi deshidratat, după ce stătuse în fântână două zile. Supravieţuise lingând pereţii de beton uzi, în timp ce şedea pe cadavrul

baronului drogurilor. A plutit între viaţă şi moarte câteva zile, dar acum ştim că va trăi şi îşi va reveni complet. Cel puţin fizic, pentru că nu îndrăznesc să îmi închipui ce visează noaptea.

— Dormiţi câteva ore! ne îndeamnă asistenta. Aveţi nevoie. Mâine vă puteţi lua fiica acasă.

Afsaneh încuviinţează, iar eu dau drumul mânuţei umede.

Plecăm împreună de la spital.

La intrare aerul umed al nopţii mă loveşte ca un zid.

Lacrimile încep să curgă iar şi suspin. Genunchiul mă taie groaznic, dar nu-mi pasă.

Trei femei în halate de spital stau lângă zidul clădirii.

Fumează în tăcere şi-şi privesc telefoanele mobile. Un bărbat se îndepărtează de parcare. Împinge un cărucior în faţa lui, cu o mână. Copilul plânge şi se zvârcoleşte ca un şarpe, dar bărbatul are toată atenţia la telefonul din cealaltă mână. Căruciorul se blochează pe trotuar. Copilul saltă şi urlă. Bărbatul îndreaptă căruciorul fără să-şi ia ochii de la ecran.

În staţia de taxiuri se află o singură maşină. Şoferul a deschis portiera şi ţine un picior pe pământ, de parcă ar vrea să iasă şi să plece. Dar stă complet nemişcat. Faţa lui este luminată de telefonul mobil din poală.

Afsaneh îmi vede privirea şi încuviinţează.

— Care-i faza cu oamenii?

Nu răspunde, dar mă ia de mână.

O ţin strâns şi îmi şterg lacrimile cu cealaltă mână. Scotocesc în buzunar, scot un pachet de ţigări şi i-l întind.

— Vrei?

Afsaneh râde încet.

— Ştiam că fumezi.

— Şi eu, zic, şi îi aprind ţigara pe care şi-a vârât-o deja între buze.

Ne aşezăm pe o bordură de beton. Mă doare genunchiul îngrozitor şi cred că omenirea se duce

dracului, călare pe o spirală de narcisism galopant.

Şi ce dacă?

Mă uit la Afsaneh.

Zâmbeşte, inhalează adânc, îşi lasă capul pe spate şi suflă fumul cu mare plăcere, spre cerul luminos.

Suntem o familie obişnuită.

Este o dimineaţă ca oricare alta.

Chiar dacă nimic nu mai e la fel, ne-am recăpătat viaţa.

Mulţumiri

Aş dori să adresez multe mulţumiri tuturor celor care s-au implicat şi au contribuit la *Inerţia,* în special editoarei mele, Katarina, şi publicistei mele, Sara, de la Wahlström & Widstrand, agentei mele, Christine, precum şi colegilor săi de la Ahlander Agency.

În plus, aş dori să îi mulţumesc Åsei Torlöf, care a contribuit cu aspecte importante privind metodele poliţieneşti, şi Martinei Nilsson, care mi-a împărtăşit cunoştinţele ei despre testele ADN.

Aş dori să le mulţumesc membrilor familiei şi prietenilor pentru înţelegere şi pentru cuvintele de încurajare pe durata lucrului la carte.

Fără dragostea şi răbdarea voastră, n-ar fi existat nicio carte!

Camilla Grebe

CAMILLA GREBE

CRIME

Când cadavrele unor tineri sunt găsite pe coastele arhipelagului Stockholm, polițista Malin și superiorul ei, Manfred, primesc misiunea să rezolve acest mister sinistru. Dar amândoi sunt vulnerabili: Malin este însărcinată, iar Manfred, îndurerat de accidentul în urma căruia fiica lui a ajuns în comă.

Samuel este un adolescent rebel, dealer de droguri cu jumătate de normă, crescut de o mamă singură, severă și habotnică. Viața lui o ia razna când mama sa aruncă la gunoi dozele de cocaină pe care i le încredințase baronul drogurilor din Stockholm.

Ca să descifreze misterul, detectivii Lindgren și Olsson apelează la ajutorul lui Hanne Lagerlind-Schön, un strălucit profiler.

În timp ce Samuel își găsește ascunzătoarea ideală pe insulița Marholmen, unde este angajat de Rakel ca asistent al fiului ei, Jonas, ancheta pornește pe o pistă greșită. Însă investigația suferă o schimbare de direcție când mama lui Samuel îi anunță în cele din urmă dispariția...

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1205-0

[1] Traducere de Domnica Drumea şi Carmen Daniela Ciora, Bucureşti: Humanitas, 2014 *(N. t.)*.

[2] Site similar cu OLX, unde se tranzacționează bunuri diverse *(N. t.)*.

[3] Comună din administrația teritorială Stockholm *(N. t.)*.

[4] Personaj din benzile desenate cu același nume, create de caricaturistul belgian Morris în 1946 *(N. t.)*.

[5] Fie ce-o fi *(N. t.)*.

[6] Arhipelag de insule din nord-vestul Scoției *(N. t.)*.

[7] Una dintre cele patru rase japoneze de bovine de carne *(N. t.)*.

[8] Sat suedez fictiv, inventat de scriitoarea Astrid Lindgren, care prezintă o versiune idealizată a traiului la țară *(N. t.)*.

[9] Personaj din seria de cărți cu Moomini, de Tove Jansson *(N. t.)*.

[10] Încă se ţine bine *(N. t.,* lb. engleză în original).

[11] Stilul de viaţă cotidian a murit! *(N. t.,* lb. engleză în original).

[12] Durerea însăşi *(N. t.,* lb. latină în original).

CUPRINS

Table of Contents